

Raftul
Denisei

PREMIUL NOBEL
PENTRU LITERATURĂ

Mo Yan

Țara Vinului

roman

HUMANITAS
fiction

MO YAN
Țara Vinului

Traducere din chineză și note de
LUMINIȚA BĂLAN

HUMANITAS
fiction

„În vremuri tulburi și corupte, să nu vă judecați frații!”
Epitaful lui Ding Gou'er

Capitolul 1

1

Desemnat să desfășoare o anchetă specială, Ding Gou'er, investigator special la Procuratura Populară a provinciei, s-a suit în camionul marca Eliberarea, încărcat ochi cu cărbuni, și a pornit către mina Luoshan, aflată în suburbiile orașului. Pe drum, gândurile năvalnice îi dădeau senzația că i se dilată capul, care i s-a tot dilatat până când pălăria cafenie, măsura 58, altă dată largă ca o oală, a început să-l strângă. Cum avea un sentiment de disconfort teribil, și-a scos pălăria și, observând că banda de pe interior era umedă, plină de broboane lucioase de transpirație, a apropiat-o de nas și a adulmecat mirosul puternic, de îmbâcsit, amestecat cu un iz ceva mai proaspăt, necunoscut, care îl îngrețoșa un pic. Instinctiv, a ridicat brațul și s-a ciupit de gât, ca să-și înfrângă greața.

Pe măsură ce mașina se apropia de mina de cărbune, drumul întunecat devenea înțesat cu gropi, ceea ce, desigur, impunea reducerea vitezei. Suspensiile scârțâiau pe dedesubt de mama focului, iar din pricina balansului Ding Gou'er se izbea când și când cu capul de plafonul mașinii. O auzea pe șoferiță cum înjură drumul, oamenii, folosind cuvinte vulgare care, slobozite din gura unei femei după toate aparențele destul de delicate, creau un efect de umor negru evident. El nu se putea abține să nu-i arunce niște priviri pe furiș și așa a observat că femeia purta o uniformă bleumarin, dar pe deasupra gulerului se zărea o bluză roz, care îi proteja gâtul alb; ochii ei negri aveau cumva o tentă verzuie și părul era foarte scurt, foarte aspru, foarte negru, foarte lucios. Schimbarea direcției o însoțea cu o strâmbătură a gurii în direcția respectivă – vira mașina spre stânga, și colțul gurii se lăsa în jos spre stânga; vira mașina spre dreapta, și colțul gurii se lăsa în jos într-acolo. Și, ca grimasele astea să nu rămână

însingurate, i se iviseră câteva broboane de sudoare pe față, dar și ceva încrețituri pe nas. Judecând după fruntea ei îngustă, după bărbia rigidă și după buzele cărnoase, Ding Gou'er își spuse că muierea asta trebuie să aibă un apetit sexual deosebit. În zgâlțâiala mașinii, din neatenție, trupurile li se atingeau ușor și, chiar dacă erau despărțite de haine, totuși pielea lui, străbătută de fiorii dorinței arzătoare, percepea foarte limpede căldura și moliciunea trupului ei. Simțea o pornire năvalnică de-a se apropia mai mult de femeia aceasta, ba chiar îl mâncau palmele de nerăbdare s-o pipăie. Pentru un investigator matur, de patruzeci și opt de ani, asemenea senzații în mod normal sunt cam nelalocul lor, dar lui îi păreau cât se poate de firești. Ca și cum ar fi vrut să alunge piaza-rea, bărbatul își scutură capul mare și își desprinse privirea de pe chipul femeii.

Hârtoapele erau din ce în ce mai dese, acum camionul pur și simplu sărea dintr-una într-alta, se hurducăia și trosnea ca o lighioană uriașă gata să se fărâme în bucățele. Într-un târziu, s-au oprit, căci în față se întindea o coloană de mașini. Atunci, șoferița a luat piciorul de pe pedală, a oprit motorul, și-a scos mânușile și a lovit volanul cu ele, ca și cum ar fi vrut să înlătore praful, după care i-a aruncat lui Ding Gou'er o privire deloc prietenoasă:

— Măiculiță, bine că nu-s gravidă! a zis ea.

La auzul unei asemenea vorbe neașteptate, el a încremenit pentru o clipă și apoi i s-a adresat cu ton mios:

— Dacă erai, de-acum sigur ai fi lepădat copilul!

— Da ce-ți închipui, că aș fi îndurat așa ceva? l-a întrebat ea cu voce gravă. N-aș fi acceptat chinul ăsta nici pentru două mii de *yuani*.

Nici nu și-a isprăvit vorba bine că l-a țintuit cu o privire extrem de provocatoare, în timp ce prin fiecare por al trupului său îi transmitea unde tainice care trădau așteptarea răspunsului care s-ar fi convenit să vină din partea unui bărbat pus într-o atare situație. Ding Gou'er era uluit, dar în același timp și mânat de curiozitate, văzând cum după un schimb de numai câteva replici deloc elegante sufletul lui era ca un

cartof bine încolțit care se rostogolise și îi căzuse femeii ca o plească drept în coș. Misterele nebănuite ale sexului odată intuite în această vâltoare, ca prin minune distanța dintre cei doi se comprima simțitor. Vorbele ei încărcate de sugestii și ambiguități îi stârniseră în inimă ceva bănuieli, dar și temeri totodată, iar asta îl făcea s-o privească mult mai vigilent. Din nou, femeia și-a strâmbat gura – un gest care a avut darul de a-i spori lui Ding starea de disconfort, și dacă la început o găsea o femeie foarte dezghețată, curajoasă, care nu se împiedica de convenții, reacțiile ei îl făceau de acum s-o perceapă mai degrabă ca pe o femeie plictisitoare, superficială, cu care chiar nu merita să-ți bați capul și să mai intri în cine știe ce belele.

– Deci ești gravidă?

Acum, chiar dacă avansau cu discuția spre subiecte mai intime, întrebarea părea cam abruptă, însă ea a înghițit gălușca și a spus aproape fără pic de sfială:

– Am o problemă care se cheamă „sol alcalin”.

„Deși are o misiune importantă, un investigator destoinic nu poate îngădui ca aceasta să excludă prezența femeilor” Pe neașteptate, i-au venit în minte vorbele ironice ale colegilor: „Ding Gou’er, tu cu sula rezolvi cazurile penale!”, iar gândul acesta numaidecât a început să-i roadă sufletul ca o insectă flămândă. Atunci a scos din buzunar o sticlă mică de băutură, i-a desfăcut dopul și a luat o înghițitură zdravănă, după care i-a întins sticla femeii, spunându-i pe un ton jucăuș:

– Eu sunt agronom specializat în îmbunătățirea solului.

Femeia a lovit cu palma claxonul, dar numai cât să scoată un sunet blând, moale. Cu toate acestea, șoferul camionului de mare tonaj, marca Fluviul Galben, staționat în față, a sărit ca ars din cabină și de pe marginea drumului a început să bodogăne, aruncându-i femeii o privire dușmănoasă:

– Ce dracu ți-ai înfipt mâna aia în claxon?

Netulburată, ea a înșfăcat sticlăța din mâna lui Ding Gou’er, a

plimbat-o ușor pe sub nas, de parcă ar fi vrut să-i verifice calitatea, după care și-a dat capul pe spate și gâl-gâl a băut tot, până la ultima picătură. Primul imbold al lui Ding Gou'er a fost s-o laude pentru cum era în stare să bea alcool, dar în ultima clipă și-a înghițit vorbele, căci a face asemenea complimente cuiva în Țara Vinului suna cam aiurea. A preferat mai degrabă să-și șteargă buzele, în timpul acesta țintuind cu privirea buzele cărnoase ale femeii, buzele acelea roșii ca focul, umezite de băutura.

— Tare aș vrea să te sărut, i-a declarat el fără pic de jenă.

Șoferița s-a îmbujorat într-o clipă și i-a strigat cu o voce ascuțită, stridentă, de parcă îl dojenea:

— Eu vreau al dracului de tare să te sărut!

De-a dreptul uluit, Ding Gou'er a privit în jur și așa a băgat de seamă că șoferul mașinii marca Fluviul Galben se retrăsese deja în cabina lui; prin urmare, nu mai era nimeni afară să ia aminte la conversația lor. A mai văzut apoi și că în fața camionului marca Eliberarea se întindea un șir de mașini asemenea unui dragon uriaș, în timp ce în urma lor se aflau o căruță trasă de un măgăruș și un alt camion. Pe fruntea netedă a măgărușului atârna un canaf roșu, nou-nouț, ca o flăcăruie care scânteie în noapte. Câțiva copaci firavi, contorsionați și un canal plin de buruieni și flori sălbatice străjuiau drumul. Pe frunzele copacilor și pe buruieni se așternuse o pulbere negricioasă – cu siguranță praful de cărbune, s-a gândit el. Dincolo de canal se lățea câmpul cu uscăciunea lui tomnatică, cu paie galbui și cenușii ale cerealelor, clătinându-se șovăielnice în bătaia vântului, nici vesele, dar nici îndurerate. Era deja miezul dimineții. O colină înălțată din pământul searbăd trona în mijlocul platoului minier, cu coama învăluită în fum galbui, iar la intrarea în mină, o macara cu scripeți se învârtea tăcută și misterioasă. Din pricina camionului marca Fluviul Galben, Ding Gou'er vedea doar brațul macaralei.

Ea striga încontinuu aceeași frază: „Eu vreau al dracului de tare să te sărut!”, dar nu se clintea câtuși de puțin, de parcă tot trupul îi

înghețase pe neașteptate. La început Ding Gou'er a fost speriat de strigătele ei, dar foarte curând nu s-a mai putut stăpâni și a izbucnit în râs. Apoi, cu vârful degetului arătător a apăsă-o ușurel pe sân, ca și cum ar fi încercat butonul de pornire al unei mașinării. În clipa aceea, ea s-a repezit asupra lui, i-a apucat bărbia cu mâna ei mică și rece ca gheața, după care i-a acoperit gura într-un sărut pățimaș. Buzele îi erau reci și moi, surprinzătoare și stranii, ca niște ghemotoace de vată. În pofida răbufnirii ei pasionale, investigatorul simțea cum îl părăsise dorința, așa că, fără chef, o îndepărtă, numai că ea, ca o micuță tigroaică feroce, se tot repezea asupra lui, bombănind:

— Fir-ar frati-tu să fie, fir-ar bunică-tu...

Ding Gou'er se zbătea din răspuțeri s-o potolească și a reușit în cele din urmă numai apelând la manevre pe care le folosea atunci când se confrunța cu infractorii. Amândoi suflau greu, acolo, cocoțați în cabină, iar el o ținea strâns de încheietura mâinii, ca s-o împiedice să mai opună rezistență. Când însă încerca să se elibereze, corpul ei se răsucea ca un arc, apoi se încorda, ba mai și icnea ca o vițică prinsă de coarne. Ding Gou'er nu s-a putut abține și a pufnit în râs.

— Ce-ai de râzi? l-a întrebat ea surprinsă.

Eliberându-i mâna din strânsoare, Ding Gou'er a scos o carte de vizită din buzunar și i-a spus:

— Fetițo, eu trebuie să plec. Când ți-o fi dor de mine, caută-mă la adresa asta!

Șoferița l-a măsurat din priviri, apoi și-a plecat privirea asupra cărții de vizită și iarăși i-a cercetat chipul cu ochi ageri, aidoma ofițerilor de la frontieră, când studiază cu mare băgare de seamă pașaportul unei persoane care trece dintr-o țară în alta.

Ding Gou'er a întins mâna și i-a atins vârful nasului cu degetul arătător, după care, cu mapa cuibărită sub braț, a deschis portiera ca să coboare. Înainte însă a mai adăugat:

— Domnișorico, rămâi cu bine! Nu uita că eu am fertilizator de calitate superioară, special pentru tratarea solului alcalin!

Era pe jumătate ieșit din mașină când șoferița a întins mâna și l-a apucat de colțul cămășii. În clipa aceea, a descoperit în privirea ei urmele unei timidități nesfârșite care o făcea vrednică de toată mila. Deodată i s-a conturat în gând imaginea ei: probabil era foarte tânără, nu fusese niciodată măritată, dar nici nu pusese vreun bărbat mâna pe ea. Îi părea de acum mai degrabă drăgălașă, dar îi și stârnea compasiunea, așa că a mângâiat-o pe dosul palmei și i-a spus pe un ton serios:

— Fetițo, poți să-mi spui „nene”.

— Mincinosule! a strigat ea furioasă. Când te-am luat în mașină, ai zis că ești de la Stația de Control pentru vehicule.

— Și nu-i totuna? a zis el râzând.

— Ești spion!

— Poți să spui și așa! i-a replicat el.

— Să fi știut eu mai devreme că ești spion, nici că te luam cu mașina.

Ding Gou'er a scos un pachet de țigări și i l-a aruncat în poală.

— Hai, las-o baltă! Nu mai fi supărată!

Enervată, ea i-a aruncat sticluța de băutură drept în șanțul de pe marginea drumului, spunându-i cu vădită ironie:

— Ce bărbat e ăla care bea rachiou dintr-așa o sticluță?

În clipa aceea, Ding Gou'er deja sărea din mașină, trântind portiera în urma lui și, cum mergea pe drum, a auzit-o pe șoferița strigând după el:

— Hei, spionule! Știi de ce în zona asta drumurile sunt așa de prăpădite?

Ding Gou'er s-a întors către ea și a văzut-o cum stă cu capul ieșit pe fereastră, doar că n-a mai catadicsit să-i dea replica, ci doar a zâmbit în colțul gurii.

Chipul șoferiței i-a mai zăbovit în minte preț de vreun minut, după care, cu un fâsâit ușor, a dispărut încetîșor tot așa cum dispăre gulerul de spumă din halba cu bere. Drumul mizerabil și îngust spre

platforma minieră șerpuia și se răsucea în fel și chip. Camioane, tractoare, căruțe trase de cai, căruțe trase de boi... vehicule de toate formele și toate culorile se înghesuiau unele într-altele, ca și cum ar fi fost niște animale bizare, fiecare mușcând coada celui care îndrăznise să i se vâre în față. Unele mașini aveau motoarele oprite, altele stăteau cu motoarele pornite, gata să demareze dintr-o clipă în alta. Țevile de eșapament ale tractoarelor, înălțate către cer, și țevile mașinilor, pitite pe dedesubt, eliberau fumul albăstrui în rotocoale, amestecându-se de-a valma cu mirosul de benzină și motorină nearsă, cu suflarea animalelor de tracțiune, într-o miasmă grea, apăsătoare, ce plutea în voie peste tot. Ca să poată înainta către platforma minieră, Ding Gou'er uneori n-avea încotro decât să se strecoare printre mașini, alteori trebuia să șteargă cu umărul și spinarea crengile contorsionate ale pomilor de pe marginea drumului. Mai toți șoferii din mașini și căruțașii rezemați de huluba căruței se îndeletniceau cu băutul. Se vede treaba că aici nu se mai aplica acea prevedere care interzicea conducerea unui vehicul după ce ai consumat alcool. Greu de spus cam câtă vreme s-a tot înghesuit el așa, într-o strădanie netulburată de a înainta, însă atunci când a ridicat privirea a observat că de acum putea zări cam două treimi din macaraua aceea mare care se înălța semeață în centrul platformei miniere. Un cablu de oțel gri-argintiu se foia zgomotos pe macara. În bătaia razelor de soare, cadrul metalic se dezvăluia într-o culoare stacojie, fie din pricina ruginii, fie pentru că așa fusese vopsit. Era tare murdar. Tamburul acela uriaș era însă negru – o apariție de-a dreptul sumbră, iar cablul de oțel, care se tot învârtea, avea o strălucire argintie nu foarte puternică, dar înfricoșătoare, care îl ducea cu gândul la o cobră încolăcită. În timp ce ochii săi receptau coloritul și strălucirea, urechile îi erau asaltate de geamătul tamburului rotitor, de scârțâitul cablului de oțel, precum și de bufniturile înfundate ale exploziilor subterane.

În preajma minei se găsea un scuar oval, mărginit de pini-pagodă, peste care se așternuse în straturi praful de cărbune. Multe mașini

așteptau acolo, înghesuindu-se una într-alta. Un măgăruș murdar de noroi își băga botul în acele pinilor, cine știe, poate în căutarea hranei sau poate ca să se scarpine, numai că pufnea repede pe nas, zgomotos, stârnit de acele aspre. Câțiva bărbați cu fețele negricioase, legați cu prosoape la cap și cu sfoară de cânepă la brâu, mai toți îmbrăcați cu haine ponosite, se înghesuiau într-o căruță. În timp ce calul mânca din traista cu nutreț, ei se îndeletniceau cu băutul dintr-o sticlă mare, de culoare purpurie, pe care și-o treceau de la unul la altul, într-o atmosferă de mare veselie. Pe huluba căruței zăcea o ridiche mare pe care, la fel, o luau cu rândul și mușcau cu poftă din ea, mestecând zgomotos. Deși n-avea patima beției, Ding Gou'er bea cu plăcere și, cu siguranță, era în stare să facă diferența între o băutură de soi și una proastă. După damful puturos care i-a ajuns la nas și-a dat seama că în sticla purpurie se afla o licoare de proastă calitate, iar judecând după cum erau îmbrăcați și după cum se comportau oamenii aceia nu i-a fost greu să bănuiască faptul că erau țărani din zona de periferie a Tării Vinului.

Pe când încerca să depășească măgărușul, Ding l-a auzit pe un țăran strigând la el cu vocea răgușită:

— Tovarășe, cât arată ceasul de la mână?

El a ridicat brațul, a privi ceasul și i-a dat răspunsul. Cel care îi adresase întrebarea era un tânăr cu ochii injectați, cu barba gălbuie, vocea răgușită și cu o privire de-a dreptul firoasă. Cu inima strânsă, Ding Gou'er a iuțit pasul, dar în timpul acesta țăranul cel tânăr striga în urma lui:

— Spune-le porcilor ăloră îmbuibați de acolo să deschidă poarta mai repede, că m-am săturat să tot aștept!

Deși vorbele grele rostite de tânăr îi creau o stare de disconfort, Ding Gou'er nu putea să nu recunoască faptul că avea dreptate să-i înjure. Era deja ora zece și un sfert, iar poarta de fier de la mină se încăpățâna să rămână ferecată cu un lacăt de fier mare, negru, ca o carapace de broască țestoasă. Câteva cuvinte – „Echipa de producție

sărbătorește ziua de 1 Mai” – erau înscrise cu vopsea roșie decolorată pe o plăcuță metalică rotundă, care fusese sudată pe poartă cu multă vreme în urmă. Razele blânde ale soarelui de toamnă făceau totul în jur să strălucească, dar din pricina cărbunelui cerul azuriu căpătase nuanțe terne. Zidul cenușiu de cărămidă, mai înalt decât un stat de om, urma meandrele terenului pe care se înălța, unduindu-se ca un dragon alungit, ca să împrejmuiască platforma minieră. La porțița deschisă, de lângă intrarea principală, un câine-lup roșcat zăcea tolănit, în timp ce un fluture fără vlagă îi zbura pe deasupra capului ca o frunză uscată.

Ding Gou’er a împins porțița, moment în care câinele s-a și repezit spre el, apropiindu-se atât de tare că aproape l-a atins pe mână cu nasul lui umed, îmbrobonat. Mai precis, îi atinsese dosul palmei, fiindcă simțise o răcoare ce l-a dus cu gândul la o sepie sau chiar la coaja unui lychee, însă afurisitul de câine, care în fapt sărise speriat, s-a întins la umbra porții, lângă tufișurile uscate, și s-a pus pe lătrat, agitându-și căpățâna pătrătoasă.

Ding a tras zăvorul și a deschis porțița, numai că a rămas țintuit locului, cu spinarea rezemată de poarta metalică rece, privind nedumerit spre câinele cel îndârjit. Apoi, fără să vrea și-a îndreptat privirea spre propria mână – subțire, osoasă, cu venele proeminente – prin care curgea sângele amestecat cu alcoolul pe care tocmai îl consumase. Desigur că mâna lui n-avea curent și nici vreo înzestrare specială, ca să fi îndepărtat animalul acela. „Așadar, ce te-a băgat în sperietți?” Tare și-ar fi dorit să-l iscodească pe câine și să afle și deslușirea misterului.

Un lighean cu apă clocotită s-a ițit prin văzduh. O cascadă multicoloră, răsfirată asemenea unui curcubeu nu îndeajuns de arcuit. Spumă și soare. Speranță. Apa i-a năvălit pe gât, iar după un minut a simțit o adiere de vânt, urmată de o senzație de răcoare ce numai decât a pus stăpânire pe el. După puțin timp însă ochii îl ardeau, iar gura îi era năpădită de un gust sărat, ușor aromat, care mai că l-ar fi

îndemnat să se strâmbe, ca și cum în față se prefigura esența eterică a unor riduri. În clipa aceea, investigatorul special a dat-o complet uitării pe fata din cabina mașinii cu care venise. Mai târziu, a mijit ochii la vederea femeii care ținea într-o mână cartea lui de vizită, ca și cum, pe munte fiind, ar fi întrezărit ceva prin ceața deasă. Nemernica!

— Nenorocitul, ți s-a urât cu viața? a răsunit vocea paznicului care, cu ligheanul în mâini, suduia cu furie, în timp ce lovea cu piciorul în pământ.

Ding Gou'er a priceput de îndată ca tocmai el era ținta vorbelor grele. Și-a scuturat câteva picături de apă din păr, s-a șters pe gât cu o batistă îmbâcsită, a scuipat, a clipit de câteva ori și apoi a revenit la starea normală, încercând să nu-și clintească privirea de pe chipul portarului. Astfel, a văzut doi ochi de dimensiuni diferite, negri ca tăciunile, inexpresivi, precum și un nas borcănat, roșu ca focul și niște dinți încleștați îndărătul buzelor verzulii. Un șuvoi fierbinte l-a străbătut din cap până-n picioare, strecurându-se și șerpuind pe toate meandrele. Flăcările furiei se înălțau ca la un scăpărat răsunător al bățului de chibrit, iar în creier îi licăreau lumini alb-roșietice, precum scânteierile tăciunilor din sobă, precum fulgerul în noapte. În tot acest răstimp un curaj neînfrânat se avânta în pieptul lui.

Părul negru de pe capul portarului se zbârlise ca o blană de câine, căci în mod neîndoielnic apariția lui Ding Gou'er îl băgase în sperieți pe bietul om. Ding Gou'er vedea cum până și părul din nasul acestuia se zbârlea ca o coadă de rândunică. O rândunică neagră, malefică i se cuibărise în cap; își clădise cuib și făcuse ouăle pe care acum le clocea. A ochit rândunica și a apăsat pe trăgaci. A apăsat pe trăgaci, a apăsat pe trăgaci.

Poc, poc, poc! au răsunit trei împușcături, spulberând liniștea așternută la poarta minei de cărbune Luoshan, împușcături care l-au făcut pe dulăul galben să amuțească, iar pe țăranii adunați acolo să iasă din amorteală. Chiar dacă unii șoferi erau beți criță, tot au sărit speriați din cabinele mașinilor. Acele aspre ale pinilor înțepau buzele

moi ale măgărușilor. Vita înhămată la căruță și-a ridicat greoi capul și pentru o clipă a uitat să mai rumege. Oamenii încremeniseră, dar după câteva clipe s-au năpustit ca roiul de albine spre locul faptei. La ora zece și treizeci și cinci de minute, portarul de la mina de cărbune Luoshan s-a prăbușit la pământ, cu capul în palme, a scuipat o dată și a rămas chircit, întins pe jos.

Asemenea unui pin-pagodă de neclintit, Ding Gou'er zâmbea ușor, cu un revolver alb ca zăpada în mână. Fumul verzui care a ieșit pe țeava pistolului l-a împresurat și apoi s-a ridicat ușor deasupra sa.

Cu priviri tâmpe, oamenii se înghesuiau în gardul metalic. Timpul părea ca încremenise în loc, până când, pe neașteptate, cineva a strigat cu voce ascuțită:

— Săriți, oameni buni! A avut loc o crimă! Bătrânul Lii, portarul, a fost omorât cu sânge rece!

Ding Gou'er, pinul-pagodă, verde-închis, zâmbet spinos.

— Câinele ăsta bătrân era o jigodie fără măsură.

— Să-l vindeți Secției Delicatese, de la Institutul Culinar.

— Porcul cel bătrân nu-i fraged deloc.

— Secția Delicatese vrea băieții fragezi și albi, nu marfa veche ca asta!

— Atunci să fie dus la Grădina Zoologică, ca să fie dat drept hrană pentru lupi!

— Nici lupilor n-o să le placă.

— Dacă nici de asta nu-i bun, atunci să fie trimis la laboratorul pentru specii rare de plante și să fie transformat în îngrășământ!

Niciuna, nici două, Ding Gou'er a aruncat pistolul în sus, făcându-l să lucească în aer mai ceva ca o oglindă, iar când l-a prins în palmă, l-a arătat celor de lângă gardul metalic ca pe un veritabil trofeu – un revolver delicat, cu o linie rafinată, ușor curbat.

— Prieteni, nu vă speriați! a spus el râzând. Asta-i pistol de jucărie, nu-i adevărat.

Apoi, a tras piedica, a scos butoiașul și a extras un disc de plastic

cărămiziu, pe care l-a ridicat în văzul lumii. În fiecare locaș se afla câte un cartuș din plastic, galben, cât boaba de fasole.

— De câte ori apăs pe trăgaci, butoiașul se mai răsuțește un pic și pocnește. Tocmai pentru că e de jucărie poate fi folosit și pe scenă, iar în mâinile actorilor nu e nimic altceva decât o piesă din recuzită. Desigur că poate fi folosit și la concursurile sportive, ca pistol de avertizare, un obiect pe care puteți să-l cumpărați și de la magazinul universal.

În timp ce dădea explicații de zor, a împins butoiașul la loc, cu tot cu încărcătură și a apăsat pe trăgaci.

— Poc!

Ding Gou'er continua să bată câmpii de parcă era un agent de vânzare care făcea reclamă pentru marfa scoasă la vânzare:

— Dacă nu credeți, uitați-vă aici!

A țintit către mâneca proprie și a apăsat pe trăgaci.

— Poc!

— E trădătorul Wang Lianjun, a strigat un șofer care pesemne văzuse opera *Lampionul roșu* și cunoștea personajele.

Ca să demonstreze cât mai convingător că acela nu era un pistol de adevăratelea, Ding Gou'er și-a ridicat brațul.

— Priviți! Dacă ar fi fost adevărat, de acum ar fi trebuit să mă aleg cu o mare gaură în braț, nu-i așa?

Pe mâneca lui însă rămăsese doar conturul unui cerculeț de un galben deschis, din care se ridica ușurel un miros de praf de pușcă, împânzind aerul, sub strălucirea razelor de soare.

Într-un final, Ding Gou'er și-a îndesat pistolul în buzunar, după care s-a apropiat de portarul lungit pe jos și i-a tras un șut.

— Hai, bătrâne! Ridică-te! Nu mai face pe mortul!

Portarul s-a ridicat ușurel, dar tot ținându-și capul cu palmele. Era palid la față și arăta ca vai de lume.

— Nu m-am îndurat să te omor, i-a zis. Te-am speriat doar, însă omul nu trebuie să aibă inimă de câine. Păi, cum vine treaba asta? E

trecut de ora zece și ar fi trebuit demult să deschizi poarta.

Portarul și-a lăsat mâinile în jos și le-a cercetat cu privirea. Apoi, extrem de bulversat de ceea ce tocmai se întâmplase s-a apucat să-și frece capul cu palmele. Și-a privit iarăși palmele neîncrezător. Firește că n-avea nicio urmă de sânge, așa că, asemeni celui smuls din ghearele morții, a suspinat încetisor și a întrebat, parcă prinzând ceva curaj:

— Ce, ce faci aici?

— Sunt noul director al minei, trimis de autoritățile municipale, a spus Ding Gou'er râzând cu viclenie.

La auzul acestor vorbe, portarul a fugit degrabă înauntru și s-a întors cu o cheie aurie, lucioasă, pe care a răsucit-o în încuietoarea mare, deschizând zgomotos poarta metalică. Pe dată, gloata adunată acolo s-a repezit, cu strigăte de bucurie, înapoi la mașini și, în numai câteva minute, un duduie de motoare a răsunat asurzitor pe drum.

Vehiculele s-au pornit la unison ca un val zăbavnic, iar apoi încrâncenat, pe poarta deschisă, de multe ori acroșându-se unele pe altele, într-o uruială generală. Cam speriat, Ding Gou'er s-a tras într-o parte și, cum stătea el acolo și privea deplasarea acestui val asemeni unui miriapod hidros, a simțit brusc cum inima sa e cuprinsă de o furie de neînțeles și numai ce se stârni furia aceasta că niște spasme cumplite s-au pornit chiar în anus, acolo unde vasele de sânge zvâcneau, iritate, provocându-i o durere greu de răbdat. Știa că această reacție era semnul unei crize tipice de hemoroizi. Oricare ar fi fost situația, de data aceasta investigația trebuia să meargă mai departe, chiar dacă era însoțită de durere sau alte neplăceri, așa cum i se mai întâmplase și altădată. Și iată ca, priticându-și gândurile astfel, pe neașteptate a avut senzația că parcă și furia din inimă se domolea încetisor. Totul se arăta a fi sub semnul unei fatalități, în care nimic nu putea fi evitat – nici haosul, nici hemoroizii. Numai deslușirea sfântă a unei enigme este eternă. Dar oare care era deslușirea de astă dată?

Pe chipul portarului zăbovea un zâmbet nefiresc, fals, în timp ce el părea să nu fie în stare de altceva decât să dea din cap și să facă plecăciuni.

— Îl invităm pe noul nostru șef să meargă în sala de primire și să ia loc acolo.

După cum îl îndemna instinctul său de investigator, Ding l-a urmat pe portar înăuntru.

Era o încăpere spațioasă. Un pat. O pătură neagră. Două termosuri metalice. O sobă uriașă. Un morman de cărbuni mari cât o căpățână de câine. Pe perete, într-un afiș din cele care se lipesc de Anul Nou, un băiețuș despuiat, cu pielea rozalie, se hlizea, ținând în mâini o piersică – simbol al longevității. Cocoșelul lui cel frumușel era săltat ca un vierme de mătase, rozaliu și el. Totul părea aievea. Ding Gou'er a simțit deodată cum i se strânge inima și din nou anusul i-a zvâcnit din pricina nenorociților de hemoroizi.

În cameră era o căldură de nesuportat, căci în sobă sfârâia un foc pârjolitor. Biciuite de flăcările năprasnice, soba și partea de jos a burlanului deveniseră de un roșu incandescent. Aerul fierbinte se ridica în rotocoale, stârnind praful de prin colțuri într-o plutire domoală prin aer. Deodată, l-a cuprins o mâncărime pe tot corpul, în timp ce nasul îl pișcă dureros.

Portarul îl privea cu atenție și l-a întrebat lingușitor:

— Vă e frig, domnule director?

— Mor de frig, i-a răspuns el indignat.

— Nu vă îngrijorați, nu vă îngrijorați. Acuși mai pun niște cărbuni pe foc... acuși, acuși... tot repeta portarul și, aplecându-se, a scos de sub pat o toporișcă bine ascuțită, cu mâner de lemn vișiniu.

Investigatorul, instinctiv, a dus mâna la brâu, unde ținea ascuns revolverul cel adevărat. L-a urmărit cu privirea pe portarul care, adus de spate, s-a îndreptat către sobă, s-a lăsat pe vine și a apucat o bucată de cărbune de mărimea unei perne. Cu o mână a proptit cărbunele, iar cu cealaltă a ridicat toporișca în aer și poc! Cărbunele s-a despicaț în

două bucăți perfect egale și lucitoare de parcă erau poleite cu aur. Poc, poc, poc, poc, poc...! – bucățile de cărbune se sfărâmau tot mai tare, până când s-a adunat acolo o grămăjoară de toată frumusețea. În momentul în care Ding Gou'er a deschis ușa sobei, flăcările incandescente s-au ridicat de vreo jumătate de metru în aer, purtând cu ele o suflare dogoritoare. Investigatorul nădușise din cap până-n picioare, dar portarul continua să îndese cărbunii în sobă, în timp ce își tot cerea scuze:

– Se încălzește într-o clipă, nu vă faceți griji! Aici cărbunele e foarte moale și arde repede, așa că trebuie să bagi în sobă fără oprire.

Ding Gou'er s-a desfăcut la nasturele de la gât și și-a șters sudoarea de pe frunte cu borul pălăriei.

– De ce trebuie să faceți focul în septembrie? a întrebat el, vădit nemulțumit.

– E frig, domnule director, e frig... i-a răspuns portarul tremurând din toate balamalele. E frig... e mult cărbune, un munte întreg de cărbune...

Avea fața uscată asemenea unei pâinițe rumenite prea multă vreme în cuptor. Gândind că nu mai e cazul să-l sperie, Ding Gou'er i-a mărturisit că nu el era noul director și a mai adăugat că e liber să facă focul cât dorește, fiindcă el venise cu treabă acolo. Puștiul din afișul de pe perete râdea în hohote, de parcă era aievea. Investigatorul a mijit ochii și l-a măsurat, cu atenție, din cap până-n picioare pe portarul care, la auzul vorbelor lui, s-a schimbat la față și, înșfăcând toporișca, a spus:

– Păi, te-ai dat drept directorul minei și m-ai amenințat cu pistolul. Haide, te duc la Departamentul de Pază și Securitate!

– Și, mă rog, ce-ai fi făcut dacă chiar eram directorul minei? l-a întrebat Ding Gou'er zâmbind.

Portarul a rămas încremenit pentru câteva clipe, după care, hlizindu-se, a vârât toporișca înapoi sub pat și a scos grăbit din același loc o sticlă cu băutură. Nici că s-a sinchisit și într-o clipă a smuls

capacul cu dinții lui stricați, a tras o dușcă pe gât și, cu un aer lingușitor, i-a oferit investigatorului sticla. În lichidul acela tulbure se zărea o rădăcină gălbuie de ginseng, care plutea de-a valma cu șapte scorpioni negri – o imagine de-a dreptul înfricoșătoare.

– Vă rog să beți! a spus slugarnic portarul. Băutura face bine la sănătate.

Ding Gou'er a înșfăcat sticla și a zgâlțâit-o un pic, moment în care scorpionii s-au pus pe înotat prin lichid și dintr-așa o zgâlțâială un damf neobișnuit s-a revărsat în afară. Investigatorul mai întâi și-a înmuiat ușor buzele, după care i-a dat sticla înapoi portarului.

– Dar nu beți? l-a iscodit acesta, suspicios.

– Nu sunt eu un mare băutor, a zis Ding Gou'er.

– Nu sunteți de-al locului, nu? a stăruit portarul cu întrebările.

– Bătrâne, puștiulică ăsta are pielea albă și fragedă, a zis Ding Gou'er din senin, arătând către afișul de Anul Nou, de pe perete.

Investigatorul l-a cercetat cu atenție pe portar și astfel a observat cum un aer de tristețe grea îi adumbrea chipul. Apoi, acesta a luat o înghițitură bună din băutura și a mormăit ca pentru sine:

– Ce mare chestie dacă ard și eu câțiva cărbuni? Cinci sute de kilograme fac numai câțiva bănuți...

Căldura aceea devenise insuportabilă pentru Ding Gou'er și, oricât de greu îi venea să-și dezlipească ochii de la băiețașul din afiș, a deschis ușa și a ieșit cu pași mari. Razele soarelui îi păreau pur și simplu răcoritoare și reconfortante.

Ding Gou'er s-a născut în anul 1941 și s-a căsătorit în 1965. Viața de familie a fost de la bun început insipidă, clădită pe o relație banală, nimic tulburător, dar până la urmă de aici a rezultat un băiețel drăgălaș. Investigatorul avea și o amantă care uneori era adorabilă, alteori era îngrozitoare; uneori era precum soarele de pe cer, alteori precum luna; uneori era o felină seducătoare, alteori un câine turbat. De multe ori îi trecuse prin minte gândul divorțului, dar nu găsisese puterea să-l ducă până la capăt și să-l facă să devină realitate. Își dorea

să continue povestea cu amanta, dar parcă ar fi vrut și să scape de ea. De fiecare dată când cădea bolnav la pat, își imagina că are cancer, cu toate că boala asta îl înspăimânta de-a binelea. Oricare ar fi fost situația, iubea cu ardoare viața, chiar dacă o și detesta în același timp. Nu se putea hotărî nicicum ce-i place mai mult – viața sau moartea, așa că adeseori își punea pistolul la tâmplă, ca mai apoi să-l lase în jos; alteori îl ducea la piept, undeva în dreptul inimii și uite așa se înfățișă jocul acesta al lui în nenumărate rânduri. Un singur lucru îi aducea bucurie în suflet, o bucurie de care nu se sătura niciodată – investigația în dosarele sale. Ding Gou'er, un investigator cu vastă experiență, apreciat de toate cadrele superioare, era un bărbat înalt – avea cam 1 75 m –, slăbuț, cu pielea negricioasă; un ochi îi fugea puțin într-o parte. Era fumător înrăit și îi plăcea să tragă la măsca, numai că nu prea rezista la băutură, întotdeauna îl lua valul beției mai repede decât se aștepta. Îi lipseau și ceva dinți în gură și era destul de priceput la lupte. Nu fusese niciodată un trăgător de elită – atunci când era într-o stare bună, nu risipea gloanțele degeaba, dar când avea o stare proastă nu nimerea ținta nici dintr-o sută de încercări. Se poate spune că era un om cam superstițios, care credea în noroc, căci soarta fusese mai totdeauna de partea sa. Acesta era Ding Gou'er.

Nu cu multă vreme în urmă, într-o după-amiază ca oricare alta, procurorul-șef i-a oferit o țigară marca China, după care și-a scos și el una din pachet. Copleșit de gestul lui, Ding Gou'er i-a aprins țigara cu bricheta și apoi și-a aprins-o și pe a lui, dar numai ce a tras un fum că a și simțit o aromă ca de bomboană dulce, delicioasă. Observând gesturile cam neîndemânatică ale procurorului-șef, s-a gândit că bătrânul acesta de fapt nici nu era fumător de felul lui, dar avea tot timpul în sertar țigări bune pe care le scotea la iveală în momentele potrivite. Pe neașteptate, procurorul-șef a scos de acolo o scrisoare, a privit-o mai întâi și apoi i-a întins-o lui Ding Gou'er.

Acesta a străbătut în mare grabă cu privirea plângerea aceea scrisă cu niște semne ciudate, neobișnuite. În mod neîndoielnic fusese scrisă

cu mâna stângă de către o persoană care semna cu numele „Vocea poporului”, ceea ce, firește, nu putea fi decât un pseudonim. Conținutul scrisorii l-a înspăimântat la început, dar apoi i-a stârnit ceva îndoieli, drept care a reluat scrisoarea de la primele rânduri și mai ales a insistat asupra indicațiilor notate într-un stil caligrafic avântat, pe marginea paginii, de către un superior pe care îl cunoștea bine.

I-a urmărit ochii procurorului-șef, ațintiți asupra unui ghiveci cu iasomie de pe pervaz. Florile acelea albe răspândeau în jur un parfum subtil și rafinat.

— Oare să fie cu putință așa ceva? a întrebat el ca pentru sine. Să aibă ei un asemenea curaj încât să-i gătească pe bebeluși și să-i mănânce?

Secretarul Wang te-a desemnat pe tine să faci cercetări, i-a răspuns procurorului-șef, afișând un zâmbet tâmp.

Ding Gou'er s-a simțit deodată cuprins de o mare însuflețire, așa că i-a spus:

— Asta n-ar trebui să fie treaba Procuraturii! Dar Poliția ce face? Doarme cumva?

— Cine m-a pricopsit pe mine cu celebrul investigator Ding Gou'er? i-a replicat procurorului-șef.

Cam stânjenit, Ding Gou'er a continuat cu întrebările:

— Când pot s-o iau din loc?

— Când vrei, a venit imediat răspunsul procurorului-șef. Ai divorțat? Mă rog, și dacă n-ai divorțat este același lucru – tot îți trebuie curaj. Desigur că eu sper să fie vorba doar de o scrisoare calomnioasă, lipsită de orice temei, însă tu, ca investigator, ai obligația să nu suflă o vorbă și să fii cât se poate de discret. Poți să folosești orice mijloace dorești, atâta vreme cât ești în sfera legalității.

— Pot să plec? l-a întrebat Ding Gou'er, ridicându-se de pe scaun.

Procurorului-șef s-a ridicat și el în picioare și a împins pe masă, către el, un pachet de țigări, nedeșfăcut, marca China.

Ding Gou'er a înșfăcat țigările și a ieșit din biroul procurorului-șef, îndreptându-se în fugă către lift, iar după ce a părăsit clădirea, a pornit pe drum cu gândul să ajungă cât mai repede la școală, să-și vadă băiatul. Celebrul bulevard Victoria se întindea în fața sa, cu nesfârșitele coloane de mașini, lungite pe ambele sensuri. Nu era pic de spațiu ca să poată traversa, așa că a rămas în așteptare, pe marginea drumului. Din dreapta s-a ivit un cârd de copii de grădiniță, gata să treacă strada. Chipurile lor scăldate de razele soarelui străluceau așijderea florii-soarelui. Sătul de atâta așteptare, investigatorul a pornit pe carosabil, de-a lungul trotuarului și s-a apropiat mai mult de copii, în timp ce pe lângă el bicicliștii treceau razant, cu iuțeala unor țipari. Lumina strălucitoare cernută peste copii le transforma chipurile într-o pată albă, difuză. Micuții erau îmbrăcați de-ți luau ochii; aveau fețișoarele rotofeie, cu pielea albă și ochii zâmbitori. Cum mergeau ei așa, grupați, Ding Gou'er a băgat de seamă că erau legați unii de alții cu o sfoară roșie, groasă, ceea ce l-a făcut să-i asemene în mintea sa cu un banc de pești sau chiar cu o crenguță încărcată cu fructe mari, carnoase. Fumul de la țevile de eșapament ale mașinilor, care îi învăluia, lucea și el în bătaia razelor de soare tot așa cum lucesc cărbunii încinși, încât copiii chiar că păreau să fie niște păsăruici înșirate pe băț, niște frigărui, presărate cu condimente în straturi – roșii și verzi, din cele aromate, care-ți lasă gura apă. Copiii sunt viitorul țării, sunt florile ei, cele mai de preț comori. Cine ar îndrăzni să-i nimicească? Până la urmă, mașinile n-au avut încotro și s-au oprit, ca să-i lase să treacă. Motoarele uruiau, în timp ce copiii treceau drumul, însoțiți, și în fruntea coloanei, și la coadă, de câte o femeie îmbrăcată cu halat alb. La vederea celor două femei, cu fețele lor rotunde, buzele de culoarea cinabrului și dinții albi, ascuțiți, ai fi jurat că sunt gemene.

— Țineți-vă bine de sfoară! Să nu cumva să-i dați drumul!

Ding Gou'er a rămas la umbra unui copac cu frunzele îngălbenite, urmărindu-i pe micuți cum traversau strada în deplină siguranță. În

tot acest răstimp, mașinile treceau unele după altele în mare viteză, iar cârdul de copii se strecura zgomotos prin fața lui, ca un stol de vrăbii care nu mai conteneau cu ciripitul. Niște panglici roșii, legate de o sfoară roșie care îi ținea laolaltă, așa încât și dacă ar fi încercat cineva să le strice coloana, ei tot nu s-ar fi putut împrăștia. Era de ajuns ca femeile să tragă un pic de sfoară, că de îndată coloana se forma la loc, în chip cât se poate de ordonat. Deodată, și-a amintit cum strigaseră cele două mai devreme: „Țineți-vă bine de sfoară! Să nu cumva să-i dați drumul!” și în clipa aceea a simțit o furie nemăsurată în suflet. „Ce porcărie! Păi, dacă sunt legați zdravăn”, a gândit el, „cum ar putea să-i dea drumul?”

Investigatorul s-a sprijinit de copac și a întrebat-o cu răceală în voce pe femeia aflată în fruntea coloanei:

— Dar de ce trebuie să-i legați?

Ea i-a aruncat o privire ca de gheață și i-a răspuns tot cu o întrebare:

— Care-i treaba ta?

— Nu te interesează pe tine care-i treaba mea, a apostrofat-o el. Fă bine și răspunde-mi la întrebare! De ce trebuie să legați copiii cu sfoară roșie?

— Ești nebun de legat! a zis femeia disprețuitoare.

La auzul acestor vorbe, copiii și-au îndreptat privirile înspre el și au izbucnit la unison:

— Ești neeee-buuun!

Lungeau fiecare silabă atât de tare încât Ding Gou'er nu-și dădea seama dacă era o reacție spontană sau fuseseră anume învățați să se comporte astfel. Vocile lor cristaline, dulci – cele mai încântătoare sunete din lume – se risipeau în văzduh precum ciripitul unui stol de păsărele în zbor. El zâmbea prosteste, în timp ce copiii îi treceau prin față și a dat din cap către femeia care încheia coloana, însă aceasta nu l-a luat în seama, ci a întors capul în altă parte. Ding a continuat să-i urmărească cu privirea până când s-au pierdut pe o alee străjuită și de-o parte, și de cealaltă de ziduri înalte, vopsite în roșu.

Cu greu a izbutit să ajungă pe partea opusă a străzii, unde un individ din Xinjiang¹, care perpelea frigărui de oaie la foc, îl îndemna, cu un accent ciudat, să ia ceva de mâncare. I-a refuzat oferta, însă a observat o tânără cu gâtul foarte lung, care s-a apropiat și a cumpărat zece frigărui. Buzele ei rujate semănau cu un ardei iute. Fata a înmuiat frigăruile unsuroase în cutia plină de boia, le-a răsucit zdravăn și a început să mănânce, străduindu-se să nu atingă carnea cu buzele, ca nu cumva să i se șteargă rujul. Investigatorul simțea cum îi ia gâtul foc numai privind-o, așa că a întors capul și s-a îndepărtat.

Puțin mai târziu, fuma, în așteptarea fiului său, la poarta școlii, când acesta a ieșit în fugă, cu ghiozdanul în spate, fără ca măcar să-l zărească. Avea ceva urme de cerneală pe față semnele distinctive ale unui școlar. Ding Gou'er l-a strigat, iar când copilul s-a apropiat, vădit lipsit de orice bucurie, l-a anunțat că trebuia să plece cu treabă în Țara Vinului.

- Și ce dacă? a fost replica băiatului.
- Cum adică „Și ce dacă?”, i-a întors întrebarea Ding Gou'er.
- Păi, „și ce dacă” înseamnă „și ce dacă”. Ce-ai vrea să zic?
- Și ce dacă? Bine. Și ce dacă! a repetat investigatorul vorbele fiului său.

Ding Gou'er a intrat la Departamentul de Securitate al Partidului Comunist, de la mină, unde a fost întâmpinat de un tânăr ras în cap. Acesta, de cum l-a văzut, a deschis un dulap care se înălța până-n tavan, a turnat un pahar de rachiu și i l-a oferit. În birou se afla o sobă mare, care menținea o temperatură foarte înaltă, chiar dacă nu părea deloc să duduie. Ding Gou'er ar fi vrut niște gheață, însă tânărul îl îndemna să bea:

- Haide, bea! Bea! O să te încălzești.

Sinceritatea de pe chipul tânărului îl împiedica să refuze, așa că a luat paharul și l-a băut pe îndelete.

Încăperea în care se aflau era închisă ermetic cu geamuri și uși

glisante. Dintr-odată, Ding Gou'er a simțit o mâncărime pe tot corpul, iar nădușeala s-a pornit a-i scărda tot trupul.

— Nu-ți face griji, prietene! Ai să te răcorești, dacă te liniștești puțin! l-a auzit el pe Chelios spunând cu multă amabilitate în glas.

Lui Ding Gou'er i s-a părut că aude un bâzâit în urechi și pe dată gândul i-a fugit la albine. Miere. Bebeluși însiropați cu miere. Misiunea aceasta era de o importanță capitală și devenea tot mai limpede că nu-și putea îngădui nici cea mai mică neglijență. Geamurile ferestrelor parcă vibrau ușor, dar afară, în spațiul cuprins între cer și pământ, câteva utilaje uriașe se mișcau lent, fără zgomot. I se părea că este aidoma unui pește într-un acvariu. Zărea pe geam utilajele acelea de minerit, vopsite în galben – o culoare amețitoare, îmbătătoare – și se sforța să perceapă zgomotul pe care-l făceau, dar toată strădania lui era în zadar, din pricina izolării fonice perfecte a încăperii în care se aflau.

În schimb, Ding Gou'er se auzi pe sine spunând:

— Aș vrea să-i cunosc pe directorul minei și pe secretarul de partid.

— Bea! Bea! îl îndemna Cheliosul.

Emoționat de amabilitatea acestuia, Ding Gou'er a ridicat paharul și l-a golit dintr-o înghițitură.

Nici n-a apucat să așeze bine paharul pe masă, că i-a fost umplut din nou.

— Mi-e peste putință să mai beau. Du-mă la directorul minei și la secretarul de partid!

— Șefu', da' ce atâta grabă? Bea! Hai, mai bea un păhărel și mergem după aceea. Dacă nu, o să-mi pierd slujba. Niciun lucru bun nu trebuie să rămână nerepetat. Haide, haide, încă un păhărel!

Ding Gou'er s-a uitat la paharul acela mare cât pumnul și a simțit deodată cum îl apucă nervii, dar pentru slujba lui și pentru misiunea nobilă care îi fusese încredințată n-a avut încotro decât să dea iute paharul pe gât.

Abia de l-a pus pe masă, când Cheliosul s-a și repezit să-l umple.

— Șefu', nu că vreau eu să te silesc să bei, dar așa sunt regulile la mină: dacă nu bei trei pahare, te cuprinde o agitație de nu mai știi de capul tău.

— Dar eu nu prea mă îndeletnicesc cu băutul. Nu mai intră nicio picătură în plus.

Cheliosul a apucat paharul cu amândouă mâinile, i l-a apropiat lui Ding Gou'er de buze și i s-a adresat cu lacrimi în ochi:

— Vă implor, șefu'! Beți, că doar nu vreți să v-apuce pandaliile!

Văzând atâta sinceritate pe chipul Cheliosului, Ding Gou'er s-a mai lăsat înduplecat un pic și, dându-și capul pe spate, a turnat degrabă licoarea pe gât.

Cheliosul i-a spus emoționat:

— Mulțumesc mult! Mulțumesc mult! Acum, ce-ați zice de încă trei păhăruțe?

Ding Gou'er a acoperit paharul cu palma și a spus:

— În niciun caz, în niciun caz! Haide, du-mă mai repede la șefii tăi!

Cheliosul s-a uitat la ceas și i-a răspuns hotărât:

— E cam devreme să mergem acum la ei.

Ding Gou'er i-a fluturat o hârtie prin față spunându-i pe un ton grav:

— Eu sunt aici cu treburi de o importanță capitală. Nu încerca să-mi stai în cale!

— Să mergem atunci! a încuviințat Cheliosul după ce a șovăit puțin.

Ding Gou'er a ieșit din biroul Departamentului de Securitate în urma Cheliosului și au pornit împreună pe coridorul cel lung, cu uși de-o parte și de cealaltă, pe care erau agățate plăcuțe de lemn cu numele celor ce își făceau veacul pe acolo.

— Biroul secretarului de partid și al directorului minei nu sunt în clădirea asta? a întrebat investigatorul.

— Vino cu mine! l-a îndemnat Cheliosul. Mi-ai băut trei pahare de vin și să știi că n-o să mă lase inima să te duc pe vreun drum greșit. Dacă n-ai fi băut, te-aș fi dus la biroul secretarului de partid și te-aș fi

lăsat acolo în mâinile secretarei.

Pe când ieșeau din clădire, Ding Gou'er și-a văzut chipul reflectat în geam, o imagine difuză, însă expresia aceea de oboseală puternică, străină lui, pe care a surprins-o, aproape că l-a înspăimântat. Ușa s-a deschis cu un scârțâit jalnic, iar apoi, din pricina resortului, a revenit la loc și l-a izbit în spate zdravăn, încât l-a făcut să se clatine pe picioare. Din fericire, Cheliosul a întins brațul la timp, ca să-l proptească să nu cumva să cadă. Razele strălucitoare ale soarelui îl amețeau, în timp ce picioarele parcă i se înmuiau simțitor, iar în urechi îi răsuna un vâjâit zdravăn.

— Nu cumva m-am îmbătat?

— Șefu', i-a zis Cheliosul, cum să se îmbete o persoană așa remarcabilă ca dumneata? Aici, la noi, numai neciopliții, oamenii fără pic de educație, au parte de așa ceva. Cei aleși, pe care noi îi numim „zăpada de primăvară”, rezistă eroic la băutura, așa că nu-i chip ca dumneata să te fi îmbătat, că doar faci parte din categoria asta de soi.

Vorbele tânărului, înșiruite după o logică impecabilă, l-au convins pe Ding Gou'er de îndată, așa că l-a urmat tăcut, traversând un teren viran unde se găsea un morman de bușteni, de diverse grosimi – unii aveau diametru de doi metri, alții erau niște biete trunchiuri firave, de numai câțiva centimetri grosime. Erau bușteni de pin, de arțar, de stejar, de arbore de cauciuc, de ulm și alții cărora nu le știa numele. N-avea el cine știe ce cunoștințe de botanică, așa încât faptul că era în stare să recunoască acei copaci era deja o performanță. Totuși, i se părea că până și buștenii cei mai găunoși, cu coaja crăpată, împrăștia un damf de alcool, iar printre ei, pe alocuri, se iveau buruieni înăltuțe, care de acum începuseră să se usuce. O molie albă zbura alene prin aer și în același timp câteva rândunici negre pluteau pe deasupra mormanelor de lemne, de parcă erau cherchelite și ele. Ding Gou'er s-a oprit în fața unui stejar uriaș și a încercat să-i cuprindă trunchiul cu brațele, dar fără prea mare succes. Apoi, a lovit cu pumnii în trunchiul întunecat, dar nu s-a întâmplat nimic altceva decât că seva i s-a prelins

ușor pe pumn.

— Ce copac falnic e ăsta! a exclamat el, plin de admirație.

— Anul trecut un producător de vin ne-a oferit trei mii de *yuani* pe el, a continuat Cheliosul ideea, dar noi n-am vrut să-l dăm.

— Dar pentru ce voia să-l cumpere?

— Să facă butoaie de vin. Dacă vrei vin de calitate, atunci trebuie neapărat să-l ții în butoi de stejar.

— Ar fi trebuit să-l vindeți, pentru că în niciun caz nu face trei mii de *yuani*.

— Noi detestăm economia privată, a comentat Cheliosul. Preferăm mai bine să lăsăm bușteanul să putrezească decât să susținem economia privată.

În timp ce Ding Gou'er în sinea sa nutrea admirație pentru cât de grijulii erau cei de la mina Luoshan față de proprietatea publică, doi câini se alergau în jurul buștenilor, derapând și alunecând de parcă erau zărghiți de-a binelea sau, cine știe, poate că dăduseră și ei iama prin butoaie. Câinele cel mare semăna cu dulăul care stătea de pază la poartă, dar la o privire mai atentă îți dădeai seama că erau diferiți. După ce au străbătut locul unde se tăiau copacii, Ding Gou'er și Cheliosul au ocolit stivele de lemne una după alta de parcă se pregăteau să intre într-o pădure ancestrală. La umbra deasă a stejarilor nenumărate ciupercuțe frumoase crescuseră printre straturile de frunze putrede și ghindă mucegăită. Toate, de-a valma, răspândeau un iz de fermentat care pur și simplu îți muta nasul din loc. Pe crengile unui arbore cu coaja colorată atârnavă fructele ce aduceau izbitor de tare cu niște bebeluși drăgălași, cu pielea rozalie, cu trăsăturile și cutele feței bine articulate. În mod surprinzător, toți erau băieței, lucru evident după cocoșeii drăgălași, ca niște alune roșii. Ding Gou'er a scuturat din cap, cumva ca să alunge gândurile neliniștitoare; umbre diavolești, misterioase, înspăimântătoare pâlpâiau și se întindeau greoaie în mintea lui. Își reproșa de acum faptul că pierduse timpul într-un loc unde n-ar fi trebuit să

zăbovească nici măcar o clipă, însă apoi, deodată, un gând a pus stăpânire pe mintea lui: „Păi, sunt doar douăzeci și ceva de ore de când am primit această măreață sarcină de serviciu și deja caut o cale de investigare chiar în labirintul cazului de față, ceea ce dovedește o mare eficiență din partea mea, nu?” Așadar, l-a urmat răbdător pe Cheliosul de la Departamentul de Securitate. „Ia să vedem unde are ăsta de gând să mă ducă!”

După ce au ocolit o stivă de bușteni de mesteacăn, s-au apropiat de un lan bogat de floarea-soarelui. Pălăriile îndreptate către soare transformau totul într-o întindere aurie așternută grațios peste o câmpie verde, luxuriantă. Ding Gou'er inspiră adânc aroma aceea dulceagă, îmbătătoare a lemnului de mesteacăn, moment în care în mintea sa năvăli imaginea colinelor scăldate în culorile toamnei. Coaja mestecenilor, albă ca zăpada.

nu-și pierduse încă vitalitatea, ci era lucioasă și moale. Pe la crăpături lemnul se vădea mai proaspăt, mai fraged, ca și cum ar fi vrut să spună că fie și așa, tăiați, buștenii continuau să-și trăiască viața mai departe. Un ditamai greiere roșcat se cățara pe coaja unui mesteacăn alb cu așa o frenezie, încât ai fi zis că tocmai a lansat o provocare nemiloasă celui care se încumeta să-l prindă. Cheliosul a exclamat, incapabil să-și stăpânească entuziasmul:

— Vezi casele acelea cu acoperișuri de țiglă roșie, înconjurată de floarea-soarelui? Acolo se află secretarul de partid și directorul minei.

Locul despre care vorbea se afla la distanță de mai bine de zece case, toate cu țiglă roșie pe acoperiș, înconjurată de o mare de floarea-soarelui, cu frunze mari, cărnoase – semn că solul fertil, mlăștinos, de acolo, le hrănise pe sature. Sub mângâierea razelor generoase ale soarelui, galbenul florilor își dezvăluia strălucirea nespusă. Fascinat de culorile acelea încântătoare, Ding Gou'er a simțit brusc cum se lasă pradă unei senzații îmbătătoare de amorțeală care i se răspândea în fiecare fibră a trupului său – blândă, leneșă, copleșitoare. Până când a izbutit să se scuture de această stare ce amenința să pună stăpânire

asupra lui, Cheliosul deja își pierduse urma, nu se mai vedea nicăieri. Descoperind acest lucru, Ding s-a cocoțat pe o stivă de bușteni de mesteacăn, ca să aibă o perspectivă mai bună, dar pe dată l-a luat o amețală de parcă plutea pe valuri învolburate, cu stiva de lemne în chip de corabie aflată în derivă. În depărtare, pe muntele stâncos tot mai fumega ceva, însă fumul acela își pierduse din intensitatea pe care o observase în zori. Pe dâmburile de cărbune aflate sub cerul liber se zăreau niște oameni negricioși, într-o viermuială nespusă, în timp ce la poale tot felul de vehicule se înghesuiau unele într-altele. Percepea atât de slab vocile oamenilor și vuietul animalelor, încât s-a gândit că în mod neîndoielnic ceva rău se petrecuse cu auzul său. Îi părea mai degrabă că între el și lumea reală se ridicase un paravan transparent care îl împiedica să mai aibă percepții autentice. În tot acest timp, utilajele miniere își întindeau brațele lor lungi, de culoarea piersicii gălbui, și le afundau în mina de cărbune, cu mișcări lente, dar neobișnuit de precise. Cuprins de amețală, Ding Gou'er s-a aplecat și s-a întins cu fața în jos pe un buștean care în continuare se legăna pe valuri. Cheliosul chiar că se mistuise, așa că, lipsit de orice sprijin, a coborât cătinel de pe buștean și a pornit agale către lanul de floarea-soarelui.

Fără să vrea i-a revenit în minte purtarea sa din ultima vreme. Un investigator special, extrem de apreciat de către superiori, se întinsese pe bușteanul de mesteacăn ca un cățeluș care se temea de apă mult prea tare ca să mai fie în stare să admire peisajul; un asemenea comportament devenise deja un factor component al investigației duse în cazul acestui dosar special care, dacă se dovedea adevărat, avea să stârnească un scandal teribil, cutremurător. Fără îndoială că, dacă s-ar face un film pe subiectul acesta, el ar fi de râsul tuturor, ar ajunge bătaia lor de joc. Toată buimăceala asta îi dădea de bănuț că se cam cherchelise, însă oricare ar fi fost situația, faptul că Cheliosul dispăruse pe furiș nu era deloc normal, ci cât se poate de anormal. Imaginația investigatorului s-a răsfirat într-o clipită și a început să

plutească, purtată de pala de vânt. „E foarte probabil ca tânărul cel chelios să fie membru al bandei mâncătoare de bebeluși și, după ce m-a adus printre stivele de bușteni, a găsit prilej numai bun ca să se facă nevăzut. M-a călăuzit pe un drum înțesat de capcane și primejdii și m-a abandonat aici.” însă, desigur, Cheliosul îi subestimase inteligența.

Într-un târziu, Ding Gou'er a luat servieta sub braț, strâns, căci înăuntru, greoi și rigid, se afla un revolver 69. Cu pistolul în mână, simțea că prinde un curaj nebun. A privit cu nostalgie mestecenii, stejarii și lemnele acelea care îi fuseseră tovarăși până nu demult. Buștenii, văzuți în secțiune, cu cerculețele desenate în lemn, îi păreau a fi niște ținte spre care își imagina că îndreaptă pistolul, chiar către miezul lor, în mijlocul tainic, și, mânat de gândurile involburate, picioarele l-au dus ele singure până la marginea lanului de floarea-soarelui.

Stă, fără îndoială, în puterea omului ca un loc atât de liniștit și rupt de lume să se ivească într-o zonă minieră așa de agitată. La vederea lanului de floarea-soarelui care îi ieșise în întâmpinare a avut senzația că mii de Fețe zâmbitoare îl așteptau, doar că în verdele de smarald al frunzelor și galbenul palid al florilor el întrezărea de acum ipocrizia și parșivitatea, în niciun caz sinceritatea și căldura. Auzea în surdină râsete lipsite de bucurie, în timp ce frunzele mari se legăneau foșnitoare cu fiecare pală de vânt ce se abătea asupra lor. A pipăit servieta, ca să se asigure că pistolul – tovarășul său, era la locul lui și a pornit către căsuța roșie cu fruntea sus și pieptul scos în față, triumfător. Mergea cu ochii pironiți asupra destinației sale și totuși simțea o amenințare ce venea dinspre lanul ce fremăta neliniștit, o amenințare care pesemne se datora aerului răcoros împrăștiat de flori, dar și țepilor albicioși de pe pălăriile florilor.

Când a împins ușa și a pășit înăuntru, Ding Gou'er a gândit că făcuse o adevărată călătorie până aici, înțesată cu tot felul de experiențe și primejdii, dar iată că în sfârșit îi întâlnea pe secretarul de partid și pe directorul minei – doi țipi la vreo cincizeci de ani, cu fețele

rotunde ca niște pâinițe, îmbujorate, amintind de culoarea oului cu coajă roșie. Mai mult decât atât, amândoi erau pântecoși ca niște generali îmbrăcați cu tunici chinezești cenușii croite impecabil și arboraseră aceleași zâmbete condescendente, pline de bunăvoință, așa cum fac cei de rang înalt, ceea ce îi asemena și mai tare, de-ai fi zis că-s frați gemeni. Amândoi i-au strâns mâna cu multă amabilitate; chiar că știau cum să strângă mâna cuiva – nici prea tare, nici prea relaxat; nici prea rigid, nici prea ușor, însă la fiecare atingere Ding Gou'er a simțit un șuvoi cald de energie cum îi cuprinde întreg trupul, ca și cum mâna sa ar fi atins doi cartofi tocmai copti pe jărat. Din neatenție, servieta i-a căzut pe podea, iar în clipa aceea pistolul bine dosit înăuntru s-a descărcat.

— Poc!

Servieta de piele fumega, în timp ce o bucată de cărămidă din zid s-a făcut bucățele. Toți mușchii lui Ding Gou'er au tresărit de spaimă în clipa aceea. Însăpăimântat, a văzut chiar cum glonțul nimereste într-un mozaic de pe perete, cu inserții de sticlă, având tema „Natha² face război pe mare”. Artistul îl ilustrase pe Natha ca pe un băiețel grasuț, cu pielea albă, numai că glonțul investigatorului îi făcuse praf tocmai cocoșelul cel drăgălaș.

— Este, într-adevăr, un pistol miraculos!

— De cum scoate pasărea capul, pistolul ăsta a și nimerit-o!

Extrem de stânjenit, Ding Gou'er și-a ridicat servieta în grabă, a scos pistolul și i-a pus piedica.

— Aș fi putut să jur că am pus piedica! le-a mărturisit el celor doi.

— Până și caii cei mai bine dresați se mai împiedică uneori.

— Se întâmplă de multe ori ca un pistol să se descarce din senin.

Vorbele acestea pline de bunăvoință, împăciuitoare, rostite de directorul minei și de secretarul de partid îl făceau pe Ding Gou'er să se simtă și mai rușinat. Se vedea limpede că îndrăzneala și semeția ce-l însoțiseră atunci când se năpustise pe ușă dispăruseră ca fumul în

văzduh. Acum dădea din cap și se tot apleca, plin de respect, însă, în clipa în care a schițat gestul de a-și scoate legitimația și scrisoarea de prezentare, cei doi i-au curmat avântul, adresându-i-se la fel de călduros:

— Bine ați venit, tovarășe Ding Gou'er!

— Vă așteptam cu nerăbdare să ne coordonați în activitatea pe care o desfășurăm!

Mult prea stânjenit ca să mai întrebe de unde aflaseră ei că vine la mina lor, Ding Gou'er și-a frecat nasul și a spus:

— Tovarășe director, tovarășe secretar de partid, am venit la ordinul unui anume tovarăș, ca să investighez la respectabila dumneavoastră mină cazul cu bebelușii rumeniți pentru a fi mâncați. Cazul acesta are implicații extrem de serioase, așa că îndrăznesc să vă avertizez din capul locului că este strict secret.

Directorul minei și secretarul de partid s-au privit unul pe celălalt preț de câteva secunde, după care au izbucnit într-un râs nestăvilit, însoțit de bătăi din palme.

Ding Gou'er nu se aștepta la o asemenea reacție, drept care s-a schimbat la față și i-a admonestat pe un ton grav:

— V-aș ruga să fiți un pic serioși! Jin Gangzuan, directorul adjunct al Departamentului de Propagandă din cadrul Primăriei Țării Vinului, este principalul suspect în acest caz și are legătură directă cu respectabila dumneavoastră mină.

Unul dintre cei doi – greu de spus dacă directorul minei sau secretarul de partid – i-a replicat:

— Așa-i, directorul Jin a fost profesor la școala primară de pe lângă mină, dar la vremea aceea era un tovarăș bun, capabil, principial, cum rar mai întâlnești în zilele noastre. Poate doar unul la un milion de oameni i-ar putea fi pe măsură.

— Vă rog să-mi vorbiți despre el.

— Am putea să discutăm cât mâncăm și bem.

Ding Gou'er nici n-a apucat să îngaime ceva, că s-a și trezit împins

în sala de protocol.

2

Stimate domnule profesor Mo Yan,

Bună ziua!

Mai întâi de toate, dați-mi voie să mă prezint: sunt doctorand la Universitatea Distileriei din Țara Vinului, specializarea Combinații Alcoolice. Numele meu este Li, iar prenumele – Yidou³. După cum poate că bănuiți deja, acesta este pseudonimul meu și vă rog să mă iertați că nu vă dezvălui numele real. Dumneavoastră sunteți un scriitor faimos (credeți-mă, nu vă flatez câtuși de puțin) și firește că veți înțelege dorința mea de a mă ascunde sub oblăduirea acestui nume. Pot spune cu o deplină sinceritate că eu cu trupul mă aflu în Țara Vinului, dar sufletul meu hălăduiește pe tărâmul literaturii. M-am afundat în marea literaturii cu totul și de aceea m-am trezit prins într-un zbugium fără de margini. Îndrumătorul meu, adică tatăl soției mele, soțul soacrei mele, adică socrul meu sau, în termeni mai pretențioși, „Stăpânul”, mai precis profesorul Yuan Shuangyu, mă critică adesea că îmi neglijez cariera, ba a încercat chiar s-o convingă pe fiica lui să divorțeze de mine. Mie nu mi-e teamă, căci pentru literatură sunt în stare să mă cațăr pe un munte înțesat cu cuțite sau să mă năpustesc într-un ocean de flăcări. „Pentru tine sunt gata să mă istovesc fără sfârșit și, chiar dacă ajung slab ca un țâr și hainele atârână jalnic pe mine, câtuși de puțin nu mă necăjesc.” Eu l-am combătut spunând: „Ce înseamnă să-ți neglijezi cariera?” Tolstoi a fost ofițer, Gorki a fost brutar și spălător de vase, Guo Moruo⁴ a fost student la medicină, iar Wang Meng⁵ secretar-adjunct al filialei Beijing a Ligii Tineretului în noua democrație a Chinei. Toți și-au părăsit meseria pentru a îmbrățișa cariera literară, nu-i așa? Când socrul meu a încercat să mă combată, eu, luându-l drept exemplu pe Ruan Ji⁶, i-am

tras o uitătură extrem de sugestivă, doar că eu nu sunt foarte priceput și nu pot să-mi maschez furia din priviri. Nici Lu Xun⁷ nu putea, nu? Dar domnia voastră știți toate aceste lucruri și atunci la ce bun oare să mai încerc eu să vă impresionez?

Asta este ca și cum aș recita *Canonul în trei cuvinte*⁸ la ușa lui Confucius sau ca și cum aș face o demonstrație de mânuire a săbiei în fața războinicului Guan Yu⁹ sau aș discuta despre băutura în fața lui Jin Gangzuan... Iertare, se pare că deviez de la subiect...

Stimate domnule profesor Mo Yan, eu v-am citit cu mare plăcere operele și mă înclin cu respect în fața domniei voastre, căci descopăr că ori de câte ori pun mâna pe ele unul din sufletele mele părăsește lumea oamenilor, iar celălalt se îndreaptă direct către Nirvana¹⁰. Operele domniei voastre sunt la fel de minunate precum *Nirvana păsărilor Phoenix*, a lui Guo Moruo, și *Universitățile mele*, a lui Maxim Gorki. Ceea ce admir eu la domnia voastră în mod deosebit este spiritul demn de un adevărat Zeu al Băuturii, care vă îngăduie să beți oricât de mult, fără să vă îmbătați. V-am citit un articol în care susțineți că „Băutura înseamnă literatură” și că, Acela care nu cunoaște băutura nu poate discuta despre literatură”. Aceste cuvinte au avut darul de a mă trezi din amorțeală, spulberând totodată obstacolele care-mi stăteau în cale. Este întocmai ca în vorba aceea: „Deschide porțile gâtului și toarnă o găleată de Maotai!”¹¹ În lumea asta nu sunt mai mult de vreo sută de oameni care se pricep la băutura ca mine. Desigur, domnia voastră sunteți o excepție. Istoria băuturii, procesul distilării, clasificarea băuturilor, compoziția chimică și proprietățile fizice ale acestora – pe toate le știu ca pe propriile-mi buzunare și de aceea sunt atât de captivat, socotind că sunt capabil să creez literatură de cea mai bună calitate. Judecata domniei voastre va fi pentru mine ca un pahar de vin, pe care mi-l oferiți ca să mă liniștiți, exact așa cum s-a întâmplat cu Li Yu, eroul martir, care a băut un pahar oferit de Mătușa Li înainte de a fi arestat. Prin urmare, domnule

profesor Mo Van, acum trebuie că știți de ce vă adresez această scrisoare. Primiți, rogu-vă, plecăciunile adânci ale umilului dumneavoastră discipol!

De curând am vizionat adaptarea cinematografică după romanul domniei voastre, *Sorgul roșu*, la care ați lucrat personal, din câte știu eu. După vizionare, noaptea întregă n-am mai fost în stare să pun geană pe geană. În schimb, m-am cufundat în beție, căci am băut pahar după pahar fără încetare. Domnule profesor, mă bucur nespus pentru dumneavoastră și sunt atât de mândru, încât în orice clipă sunt gata să lansez un apel către factorii de conducere din toate mediile și de la toate nivelurile ca să vă urnească din Gaomi, orașul aflat în ținutul de nord-est și să vă ofere găzduire aici, în Țara Vinului. Vă rog să așteptați vești de la mine în acest sens, căci le veți primi curând.

Stimate domnule profesor Mo Yan, este prima oară când îndrăznesc să vă scriu o scrisoare și n-ar trebui să-mi îngădui nicio clipă să bat câmpii. De aceea, vă trimit alăturat și o povestire pe care vă rog să o supuneți viziunii dumneavoastră critice. A fost scrisă în noaptea aceea în care am văzut filmul *Sorgul roșu*, după care m-am tot foit în așternuturi, incapabil să mai adorm. Atunci am înnodat pahar după pahar, într-o crâncenă beție și astfel am reușit să scriu povestirea dintr-o răsuflare. Vă rog s-o citiți și, de veți socoti că merită, sper s-o puteți recomanda undeva spre publicare. Discipolul dumneavoastră vă salută cu cel mai adânc respect și vă urează ca ideile literare să curgă precum torențele nestăvilite.

Discipolul dumneavoastră,
Li Yidou

P.S. Domnule profesor, vă rog să-mi spuneți dacă sunteți în nevoie de băutură aleasă. Oricum ar fi, mă străduiesc să fac rost și vă aduc de îndată.

Domnule doctor oenolog,

Scrisoarea ta și povestirea *Băutura* au ajuns cu bine în mâinile mele.

Eu sunt o persoană care nu a avut parte de educație aleasă și de aceea nutresc cea mai profundă admirație și un respect nemărginit față de cei ce studiază în facultate. Cu atât mai mult te admir pe domnia ta, un destoinic doctorand.

În vremurile de azi, se pare că a face literatură nu este o alegere prea înțeleaptă, dar aceia dintre noi care descoperă că e prea târziu pentru altceva nu pot decât să ofteze adânc la gândul că nu au vreun talent sau vreo îndemânare care să-i recomande pentru o altă îndeletnicire. Un anume scriitor pe nume Li Qi a scris odinioară o nuvelă intitulată *În niciun caz să nu mă lisați drept câine!*, în care vorbește despre o gașcă de derbedei preocupați numai să înșele, să fure, să jefuiască și să comită tot felul de nelegiuiri, până când într-una din zile unul dintre ei a venit cu o propunere neașteptată: „La dracu’, să mergem să ne facem scriitori!” Nu vreau să mă lansez aici într-o dezbatere mai detaliată, dar, dacă ești interesat, n-ai decât să cauți nuvela și s-o citești.

Domnia ta îți faci doctoratul în oenologie, ceea ce mă umple de o invidie crâncenă. Dacă aș fi eu doctor într-așa un domeniu, mă gândesc că nu mi-aș schimba meseria ca să scriu te miri ce prostii de romane despre câini. În China asta a noastră, care duhnește a băutura, poate oare să existe vreo îndeletnicire mai promițătoare, mai remarcabilă, mai de viitor decât studiul băuturii? În trecut, se spunea că „în cărți se află castele aurite, în cărți se află hrană cu nemiluita, în cărți se află femei minunate”, dar almanahurile vechi au și ele neajunsurile lor. În loc de „cărți” ar fi trebuit să spună „băutura”. Ia uitați-vă la directorul adjunct Jin Gangzuan! Păi, n-are el capacitate de absorbție cât pentru un ocean, încât și-a câștigat respectul nețărmit al tuturor din Țara Vinului? Spune tu, ce scriitor ar putea să se

compare cu el? De aceea, dragă discipole, eu te sfătuiesc să-ți ascuți socrul și să-ți faci studiile de oenologie cât se poate de temeinic, ca nu cumva să te abați pe căi greșite și să-ți irosești tinerețea.

În scrisoarea ta îmi spuneai odinioară că unul din eseurile mele ți-a slujit drept sursă de inspirație pentru a deveni scriitor. Mare greșală! La beție am rostit o sumedenie de vorbe aiuritoare, precum cele pe care le tot repeți tu: „Băutura înseamnă literatură” și, Acela care nu știe a bea nu poate discuta despre literatură”. Cu niciun chip să nu dai crezare acestor vorbe, fiindcă altminteri înseamnă că viața asta neînsemnată a mea chiar a ajuns la capătul ei.

Ți-am citit cu mare atenție lucrarea, însă eu n-am cunoștințe de critică literară, așa că n-am căderea de a aprecia arta și de a da verdicte. Deja ți-am trimis lucrarea la revista *Literatura poporului*, unde se află cei mai mari redactori literari din China de azi, și socotesc că, dacă ești un mare talent, cu siguranță se va găsi unul priceput să te descopere.

Aici mie nu-mi lipsește băutura, dar, oricum, îți mulțumesc pentru amabilitate și pentru gândurile bune.

Cu respect îți doresc fericire și sănătate,

Mo Yan

BĂUTURA

„Dragi prieteni, dragi studenți, când mi-a ajuns la urechi vestea minunată că am fost angajat ca profesor invitat la Universitatea Distileriei, această onoare fără pereche a sosit precum o pală de vânt călduț în miezul iernii suflând peste inima mea sinceră, roșie ca focul, peste intestinele mele verzi și plămâni mei albaștri, precum și peste ficatul meu de culoare purpurie – locul unde sălășluiește strădania, dar și unde se cuibăresc resentimentele. Dacă pot să stau aici, pe podiumul acesta decorat cu pini și flori de plastic viu colorate,

ținându-vă cursuri, acest lucru se datorează înzestrărilor speciale ale băuturii. Știți foarte bine că, atunci când pătrunde în corp, în cea mai mare parte băutura se răspândește prin ficat...”

Jin Gangzuan stă pe podiumul înalt al Marii Săli de Prelegeri Generale a Universității Distileriei din Țara Vinului, îndeplinindu-și îndatoririle într-un mod cât se poate de solemn. Pentru primul curs susținut și-a ales o temă vastă, de larg interes: „Băutura și societatea”. Asemenea unui conducător de rang înalt, care ține un discurs avântat pornind de la lucruri cât se poate de abstracte, ca un Dumnezeu care cuprinde totul cu privirea de sus, de la înălțimea sa intangibilă, și se lansează în elucubrații, trecând de la cele vechi până la cele din zilele noastre, în analize profunde despre câte-n lună și-n stele, despre verzi și uscate, el s-a arătat a fi un invitat de soi, care nu se limitează doar la tema discursului său. Deși și-a îngăduit să zburde prin văzduh ca un cal înaripat, a trebuit din când în când să revină cu picioarele pe pământ; a dat frâu liber vorbelor, însă fiecare cuvântul rostit se lega, direct sau indirect, de tema abordată.

Cei nouă sute de studenți ai Universității din Țara Vinului, fete și băieți, stăteau care mai de care cu capetele ițite, nerăbdători să se lase purtați pe aripile entuziasmului, alături de profesorii, lectorii, asistenții și conducerea școlii. Puși laolaltă, arătau ca o puzderie de steluțe, cu privirile înălțate spre steaua călăuzitoare. Totul se petrecea într-o dimineață însorită de primăvară, când Jin Gangzuan, proțăpît pe podium, își străfulgera auditoriul cu ochi lucioși care ar fi putut străpunge până și piatra cea mai dură. În public se afla și profesorul Yuan Shuangyu, trecut de șaiszeci de ani, care privea spre podium cu capul dat pe spate; părul alb părea că-i plutește undeva pe deasupra creștetului, ceea ce îi conferea un aer de mare eleganță. Fiecare fir de păr se profila cât se poate de limpede, ca într-un superb filigran de argint. Era îmbujorat tot și avea un aer extrem de degajat, de parcă ar fi fost un călugăr daoist sau poate o întrupare a spiritului unei zeități, un nor plutitor ori vreun cocor sălbatic, iar păru-i cărunț îl scotea în

evidență ca pe o cămilă în mijlocul unei turme de oi. Acest profesor este coordonatorul meu și mă văd nevoit să mărturisesc că eu nu numai că îl cunoșteam pe el, dar o cunoșteam și pe nevasta lui. Apoi, m-am amoretat de fata lor, ne-am căsătorit, așa că cei doi, curând, mi-au devenit socri. În ziua aceea, și eu mă aflam în Marea Sală și audiam prelegerea, din postura de doctorand la Universitatea Distileriei, specializarea Combinații Alcoolice, profesorul îndrumător fiindu-mi deja socru. Băutura este spiritul meu, este sufletul meu și, totodată, el dă și titlul acestei povestiri. A scrie ficțiune reprezintă un hobby pentru mine, prin urmare, eliberat de toată presiunea la care este supus un scriitor profesionist, îmi pot permite să mă las purtat de propriu-mi penel și, dacă mi-aș dori, aș putea să mă îndeletnicesc cu aceste două preocupări – scrisul și băutura – în același timp. Bună-i băutura! Da, chiar așa și este – băutura este cu adevărat bună! Bună-i băutura, bună-i băutura, bună-i băutura ce iese din mâinile mele! Dacă ajungi să savurezi băutura mea, plămâni și se umplu de aer și cât ai zice pește scapi de tuse. Dacă ajungi să te dedai băuturii, mănânci ca porcul și nu ridici capul din blide până nu isprăvești. Pun pe tăvița lăcuită paharul plin ochi, cu un clinchet limpede și, de îndată ce închid ochii, văd Marea Sală. În laboratorul Departamentului de Combinații Alcoolice, vinul cel aprins la culoare, îmbuteliat în sticlute, răsfiră nuanțe diferite de roșu. Lumina strigă guralivă în lampă, băutura circulă prin sânge, gândurile curg în aval pe fluviul timpului, iar chipul lui Jin Gangzuan, mic, îngust, dar foarte expresiv, dezvăluie o frumusețe seducătoare. El este gloria și mândria Țării Vinului, este idolul studenților. Toți ar vrea să aibă copii care să-i calce pe urme lui Jin Gangzuan, în timp ce femeile neîndoielnic și-ar dori un soț care să-i semene. Așa cum un banchet fără băutura nu poate fi un banchet adevărat, tot așa Țara Vinului nu-i Țara Vinului de-adevăratelea fără Jin Gangzuan. El a băut un pahar mare de vin, după care și-a șters buzele lucioase ca mătasea cu o batistă de satin, semn de mare eleganță și mare rafinament. Wan Guoxiang, floarea Departamentului

de Combinații Alcoolice, purtând cea mai frumoasă rochie din lume, cu gesturi care trădau o grijă desăvârșită, i-a umplut paharul profesorului nostru. El a privit-o cu afecțiune, ceea ce a făcut-o să se îmbujoreze instantaneu, ba chiar am putea spune că nori roșietici, de bucurie, s-au așternut pe obraji ei strălucitori. Știu bine că în rândul publicului multe studente erau măcinate de gelozie, pe unii studenți îi năpădise invidia, iar alții scrâșneau din dinți de enervare. Vocea lui răsunătoare, care se slobozea din adâncul gâtului, fără să întâmpine nici cea mai mică opreliște, nu trebuia dreasă. Tusea lui abia perceptibilă era mai degrabă un mic defect cu care numai personalitățile proeminente se pot lăuda, un simplu obicei care nu-i știrbea câtuși de puțin imaginea de mare rafinament. El a spus:

„Dragi tovarăși și dragi studenți, să nu vă încredeți orbește în talent! Desigur că materialista nu neagă în mod categoric faptul că unii oameni sunt cu mult mai generos înzestrați decât alții, însă aceasta, la urma urmei, nu reprezintă un factor decisiv. Recunosc că eu le sunt superior tuturor grație priceperii mele teribile de a stabili concentrația alcoolului, dar, dacă n-ar fi fost implicate aici o practică asiduă, tehnici speciale și o veritabilă artă, atunci capacitatea mea formidabilă de a bea după placul inimii, fără să mă las pradă beției, n-ar fi putut atinge culmile”.

Jin Gangzuan este un om foarte modest, însă este bine știut că oamenii cu abilități autentice se dovedesc a fi nespuse de modești, în timp ce aceia care se laudă cu înzestrarea lor adeseori sunt lipsiți de talent autentic. Când ai reușit cu grație nemăsurată să bei paharul, domnișoara de la Departamentul de Combinații Alcoolice numaidecât ți-l umple la loc tot cu grație nemăsurată. Eu, cu mâna mea cea obosită, îmi torn un pahar. Toată lumea schimbă zâmbete în cunoștință de cauză, știind bine că băutura a fost și muza poetului Li Bai¹², doar că sub nicio formă Li Bai nu poate să fie comparat cu mine, fiindcă el trebuia să-și plătească băutura, în timp ce eu nici gând de

așa ceva, căci îmi este la îndemână să beau toate preparatele din laborator. Li Bai a fost cândva un mare maestru al literaturii, în timp ce eu sunt doar un biet scriitor pasionat de literatură. Vicepreședintele Asociației Metropolitane a Scriitorilor m-a tot îndemnat ca în scrierile mele să dau viață experiențelor care-mi sunt familiare. Recunosc cu toată sinceritatea că adesea îi duc vin șterpelit de la laborator, așa că el în niciun caz nu m-ar păcăli. Cât de departe a ajuns cu prelegerea? Să ciulim urechile și să ne concentrăm un pic! Cei nouă sute de studenți arată ca o turmă de măgăruși energici.

Măgărușilor, expresia de pe fața profesorului Jin Gangzuan, directorul-adjunct, și gesturile lui nu sunt cu nimic aparte față de expresia și comportamentul măgărușilor. Acolo, la catedră, el se arată atât de drăgălaș, cum își flutură mâinile și dă din cap, în timp ce deapănă mai departe: „Povestea legăturii mele strașnice cu băutura ar fi trebuit urmărită încă de acum vreo patruzeci de ani. Pe vremea aceea, eu prindeam viață în pântecul mamei mele chiar în luna aceea, celebrată cu atâta bucurie de oameni, când se întemeia Republica Populară. Înainte de acest moment, după câte am reușit eu să aflu din investigațiile pe care le-am desfășurat pe cont propriu, părinții mei erau la fel ca toți ceilalți – entuziasmul lor ajunsese la granița cu nebunia, iar bucuria care a urmat i-a cufundat într-o stare de extaz, de parcă cerul ar fi cernut flori cu nemiluita peste ei. Astfel, se poate spune că eu sunt un produs al bucuriei nebunești, așadar sunt un produs secundar. Dragi studenți, cu toții cunoaștem relația dintre extaz și băutura. N-are nicio importanță dacă carnavalul este în ziua în care îl sărbătorim pe Zeul Băuturii și dacă însuși marele Nietzsche a venit pe lume chiar în ziua acestui carnaval. Important este că eu sunt produsul unirii spermei extaziate a tatălui meu cu ovulele extaziate ale mamei mele și pot afirma că tocmai această unire mi-a predestinat întâlnirea cu băutura”. El a despăturit o hârtie care îi fusese înmănată și a citit-o, după care a spus cu îngăduință: „Eu sunt un ideolog al partidului. Cum oare aș putea promova idealismul? Sunt materialist

din cap până-n picioare, ba chiar până-n măduva oaselor. Veșnic voi ține sus stindardul pe care sunt brodate cu fir de mătase aurie cuvintele: «Materia este primordială, în timp ce spiritul vine pe un plan secundar». Chiar dacă este rodul extazului, sperma este tot materială și atunci, urmând îndeaproape același fir logic, oare ovulele provenite din extaz nu sunt și ele materiale? Mai mult decât atât, oare oamenii aflați într-o stare de extaz ar putea să-și abandoneze carnea și oasele și să se transforme în spirit pur, care să se împrăștie în zbor, către toate zărilor? Ei, bine, dragi studenți, timpul este prețios, timpul înseamnă bani, timpul înseamnă viață. Nu e cazul să ne batem capul și să ne tot învârtim în jurul unor probleme atât de simple și mărunte. La prânz am să invit câțiva prieteni care vor face donații la Festivalul Licorii Maimuței, printre ei aflându-se chinezi cu cetățenie americană, dar și compatrioți de-ai noștri din Hong Kong și Macao și mă socotesc dator să vă spun cu îndreptățit temei că toți merită cea mai călduroasă primire cu putință”.

Când Jin Gangzuan a amintit de Licoarea Maimuței, de unde stăteam eu în spatele sălii am zărit deodată mușchii deltoizi de pe gâtul socrului meu cum se umflă și se înroșesc. Bătrânul tânjise toată viața lui după băutura extraordinară despre care vorbește legenda. Cât despre fabricarea Licorii Maimuței, pentru cele două milioane de locuitori ai Țării Vinului, transformarea acestei legende într-o băutură îmbuteliată reprezenta un vis devenit realitate, o chestiune de importanță vitală. De aceea, municipalitatea a binevoit să aloce fonduri uriașe, iar bătrânul a devenit conducătorul echipei de forță. Așadar, ai cui mușchi deltoizi să se umfle, dacă nu ai lui? Nu-i vedeam fața, dar știam cu certitudine ce expresie trebuie să se fi așternut pe ea.

„Dragi studenți, haideți să îngăduim următoarelor imagini sacre să ni se dezvăluie înaintea ochilor: o armată de spermatozoizi extatici, fluturându-și cozile molatic, se năpustesc asemenea unor bravi soldați asupra unei fortărețe. Nu, or fi ei extatici, însă mișcările le sunt mai

degrabă vioaie și blânde. În anul acela, conducătorul fascist Hitler spera ca tinerii germani să fie agili precum câinii de vânătoare, flexibili și rezistenți precum pielea tăbăcită, duri și neîndurători precum oțelul Krupp¹³. Chiar dacă tinerii idealizați de Hitler cam seamănă cu armata de spermatozoizi care acum plutesc în fața noastră – dintre care unul este nucleul meu – totuși, orice metaforă, cat de bună ar fi ea, nu poate fi repetată, mai cu seamă când creatorul acestei metafore este unul dintre cei mai infami oameni care au pășit vreodată pe pământ. Mai degrabă să folosim marfa chinezească ponosită decât produsele străine cele mai de soi. Este o chestiune de principiu să nu iei de bun tot ce ți se oferă. Tovarășii conducători de la toate nivelurile, luați aminte cât se poate de mult, căci n-aveți voie sub nicio formă să fiți neglijenți. În cărțile de medicină, spermatozoizii sunt comparați cu mormolocii. Deci haideți să stabilim un scenariu: o mulțime de spermatozoizi, printre care și cel care mă poartă pe mine, înoată în șuvoiul călduț din pântecul mamei mele. Sunt ca la o competiție, iar câștigătorul va fi răsplătit cu un strugure alb foarte zemos. Desigur că uneori sunt doi înotători – câștigători care ajung la punctul final și, într-o atare situație, dacă există doi struguri albi, fiecăruia i se acordă câte unul; dar dacă-i numai un singur strugure, atunci se cuvine ca ei să împartă nectarul cel dulce. Dar dacă sunt trei, patru sau chiar mai mulți concurenți care ajung la capătul cursei în același timp? Acesta este un caz unic, un fenomen rar întâlnit, iar principiile științifice se extrag din condițiile obișnuite, și nu din cazurile unice, care necesită o dezbatere aparte. Din fericire, în această competiție doar eu am ajuns primul la capătul cursei și atunci strugurele alb m-a absorbit și ne-am contopit perfect – eu am devenit o parte a strugurelui alb, strugurele alb a devenit o parte a mea. Da, «O metaforă, oricât de vie ar fi, tot nu poate să redea rețeaua complexă de semnificații și implicații» – iată un citat din Lenin. «Fără metafore nu-i cu putință să existe literatura», spunea Tolstoi. Noi asemuim băutura cu o preafrumoasă femeie, iar

oamenii de rând, așijderea nouă, asemuiesc o femeie preafrumoasă cu băutura, ceea ce ne dezvăluie faptul că băutura și femeia frumoasă împărtășesc, fără putință de tăgadă, o anumită natură comună. La o privire mai atentă se dovedește că elementul special cuprins în această natură comună deosebește băutura de femeia frumoasă, iar tocmai acest element special face posibilă asocierea femeii frumoase cu băutura, însă puțini la număr sunt aceia care la beție pot înțelege cu adevărat blândețea unei femei frumoase, căci aceasta este o raritate precum cornul unicornului și penele phoenixului.”

În ziua aceea, vorbele lui ne-au zguduit pe noi, studenții cei superficiali și masteranzii destul de superficiali. Era limpede că băuse mai mult vin decât băusem noi apă vreodată.

„Vă pot spune cu nesfârșită siguranță că adevărata cunoaștere vine din practică, dragii mei studenți. Pistolarul de elită se hrănește cu gloanțe, în timp ce un erou al băuturii respiră alcool prin fiecare por. Pe drumul succesului nu sunt niciun fel de scurtături și numai acei temerari care nu se sperie de potecile de pe munții abrupti au speranța de a ajunge pe culmile celebrității!”

În acea clipă formidabilă, gloria adevărului a strălucit asupra noastră, iar sala a răsunat de aplauze furtunoase până în cele mai îndepărtate cotloane.

„Dragi studenți, vă mărturisesc cu o imensă sinceritate că eu am avut parte de o copilărie grea. Toți oamenii mari și-au croit drum printr-un ocean de suferință, iar eu nu sunt câtuși de puțin o excepție în acest sens, ci confirm regula. Deși întotdeauna am tânjit după băutura din răspuțeri, n-am avut parte de ea.”

Directorul-adjunct Jin ne-a relatat cum, în condiții potrivnice, a înlocuit rachiul de sorg cu alcoolul industrial pentru a-și căli organele interne, iar eu îmi doream din răspuțeri să descriu această experiență neobișnuită a sa într-un limbaj literar pur; așadar, am luat o gură de băutura, după care am pus paharul jos, pe tava de lac, însoțindu-mi gestul cu un clinchet suav. Se întuneca, iar Jin Gangzuan încă se situa

între poziția de director-adjunct și spermatozoizii cei extatici. El mi-a făcut semn cu mâna, în timp ce, îmbrăcat cu o jachetă ponosită, mă conducea către satul său natal.

O noapte geroasă de iarnă, luna nouă și un cer înstelat care scăldau în lumină străzile și casele, crengile și frunzele uscate ale sălciilor, florile de prun din satul lui Jin. Nu cu mult timp în urmă ninsese zdravăn, după care soarele s-a ivit de vreo două ori și a cam topit zăpada, așa că la lăsarea întunericului se formaseră țurțuri cristalini care, aninați de streășină caselor, răsfirau scânteieri palide sub lumina stelelor; zăpada troienită pe acoperișurile caselor și pe crengile copacilor își împrăștia pretutindeni strălucirea. După cum povestea directorul-adjunct Jin, ar fi trebuit să fie o noapte de iarnă lipsită de cea mai mică pală de vânt. Gheața de pe lac plesnea de atâta ger, iar pârâitul ei răsuna cu ecou prelung în negura nopții. Cu cât se adâncea mai mult noaptea, cu atât se așternea mai multă liniște. Satul era cuprins de un somn profund, un sat aflat în suburbiile îndepărtate ale orașului numit Țara Vinului. E foarte probabil ca într-o bună zi să mergem cu Volkswagenul Santana, aparținând directorului-adjunct Jin, ca să admirăm locurile sacre, să vizităm relicvele sacre; fiecare munte, fiecare curs de apă, fiecare fir de iarbă, fiecare copac ne vor stârni admirația nețărmurită pentru domnul director, și ce sentiment încântător va fi! Ia gândiți-vă! Născut într-un sătuc amărât, s-a ridicat încetul cu încetul până a ajuns un băutor celebru, revărsându-și strălucirea peste întreaga Țară a Vinului. Splendoarea lui ne străpunge ochii, ni-i umple cu lacrimi, stârnindu-ne efluvii de emoție. Un leagăn dărăpănat tot leagăn e și nimic altceva nu-l poate înlocui. După cum arată situația actuală, ascensiunea directorului adjunct Jin nu poate cunoaște opreliști. Acum, când hoinărim pe străzile și ulițele prăfuite ale satului, pe urmele lui Jin Gangzuan, un om ajuns în rândurile înalților conducători, când zăbovim pe lângă pâraiele sale susurânde, când mergem agale pe malurile râurilor sale, înalte, năpădite de verdeață, când ne plimbăm prin fața staulului și grajdurilor... când

tristețea și bucuria copilăriei, dragostea și visurile... amestecate cu istovirea cruntă, îi năvălesc în inimă precum norii plutitori și apa curgătoare, ce stare de spirit să-l fi cuprins oare? Cum pășește el oare pe pământ? Ce expresie se așterne pe fața lui oare? Când merge, mai întâi pune piciorul stâng, sau pe cel drept? Când pășește cu piciorul drept, brațul lui stâng, în ce poziție se află? Când pășește cu piciorul stâng, brațul lui drept unde este? Ce gust îi năpădește gura? Dar tensiunea cât îi este? Pulsul este accelerat, sau nu? Când râde, își arată dinții, sau nu? Când plânge, face încrețituri pe nas? Prea multe sunt cele ce merită descrise, doar că vocabularul meu prea sărac se arată. Nu pot decât să ridic paharul, nimic altceva. Afară, în curte, crengile copacilor, încărcate de gheață, trosnesc și pârâie uscat; pe heleșteul îndepărtat gheața e de trei *chi*¹⁴ grosime; gheața s-a așternut pe tufele de trestie; găștele, domestice și sălbatice, speriate din somn, găgăie surd, iar strigătele lor, purtate de aerul proaspăt, tăios, ajung până la odăile din răsărit ale casei Unchiului al Șaptelea al lui Jin Gangzuan. Acesta spune că în fiecare seară se duce acolo și rămâne până târziu în crucea nopții. Pereții sunt negri, lucioși; o lampă cu kerosen sta cocoțată pe comoda veche, cu trei sertare, rezemată de zidul dinspre răsărit. Unchiul al Șaptelea și Mătușa a Șaptea stau pe *kang*¹⁵. Tot acolo stau și micuțul sobar, Liu cel Voinic, Fang al Nouălea, vânzătorul Zhang.

„Și ei, ca și mine, aveau obiceiul să-și facă veacul pe-acolo și să-și omoare timpul în nopțile de iarnă. Veneau în fiecare noapte, căci nu-i împiedicau troienele de zăpadă, oricât de mari s-ar fi înălțat ele. Fiecare povestea ce i se mai întâmplase peste zi și le împărtășea celorlalți vorbele care mai umblau prin satele pe unde hoinărise. Spuneau povești amuzante, născocite de imaginația lor și înfrumusețate cu mult umor, zugrăvind astfel un tablou plin de viață în care se regăseau obiceiurile satului. Era o viață cu o bogăție literară nemărginită. Gerul, asemeni unei pisici sălbatice, se furișa pe la

crăpăturile ușii și mușca din picioarele mele. La vremea aceea, eu eram încă un copil sărman, care nu-și permitea să aibă nici măcar o pereche de șosete, așa că eram nevoit să-mi chircesc picioarele negricioase în pantofii de paie împletite, cu broboane de gheață pe tălpi și printre degete. Lampa cu kerosen strălucea nespus în camera cufundată în beznă, făcând hârtia albă de pe geam să împrăștie scânteieri blânde. Aerul rece se strecura prin fiecare crăpătură și găurică din hârtie, în timp ce fumul lămpii se ridica negricios către tavan într-un fuior șerpuitor care-și schimba forma fără încetare. Cei doi copii ai Mătușii a Șaptea și ai Unchiului al Șaptelea dormeau pe colțul *kang*-ului – fetița sufla ușor, liniștit, însă băiatul acum sufla pe tonalități înalte, acum sufla ușor și, în plus, tot mormăia ceva nedeslușit, ca și cum s-ar fi certat în somn cu o mulțime de derbedei mititei. Mătușa a Șaptea – o femeie educată – ne privea cu niște ochi mari, luminoși. Avea un stomac tare nervos, lucru pe care îl băgasem de seamă cu ușurință, căci uneori un sughiț aprig și zgomotos o făcea să se zgâlțâie din toate balamalele. Unchiul al Șaptelea era mai degrabă un amețit, cu fața ce părea că n-are o formă clară, bine definită, fără colțuri și fără unghiuri, ca un calup neted de orez fiert. Ochii lui tulburi fixau continuu lampa aprinsă, fumegândă. În realitate însă, Unchiul al Șaptelea era un tip isteț, care odinioară ticluise planuri peste planuri pentru a o ademini pe Mătușa a Șaptea, fata cea educată, mai mică decât el cu zece ani. Toată această poveste e destul de încâlcită și n-avem acum răgazul convenit pentru a limpezi lucrurile. Unchiul al Șaptelea era veterinar amator, capabil să înfig a ace de acupunctura în urechea unui porc, să injecteze penicilină intravenos sau să jugănească porci, câini și măgari. Asemeni tuturor bărbaților din sat, îi plăcea să bea, dar de multe ori n-avea ce. Isprăvisese deja toate cerealele care puteau fermenta, iar de acum mâncarea devenise cea mai mare problemă. În toate nopțile de iarnă ne-au ghiortăit mațele de foame și nimeni nu credea că am să supraviețuiesc. Nu neg faptul că nasul meu este foarte sensibil când

vine vorba de băutură, mai cu seamă la țară, unde aerul nu-i poluat deloc. Acolo, în nopțile reci, ne năpădesc tot soiul de mirosuri și, dacă pe o rază de câteva sute de metri cineva se lasă pradă băuturii, eu pe dată sunt în stare să-l adulmec cat se poate de precis.

Pe măsură ce noaptea se adâncea, un miros de băutură m-a împresurat dinspre nord-est, un miros familiar și seducător, pregnant, chiar dacă a trebuit să trecă peste acoperișurile case lor, copleșite sub pătura de zăpadă, să străbată armura înghețată a copacilor și să îmbete, în drumul lui, găini, rațe, găște și câini. Lătratul dulăilor era înfundat precum o butelcă de vin, pesemne tot din pricina băuturii. Aroma aceea îmbăta până și stelele de pe cer, care clipeau bucuroase, se clătinau și se legăneau în fel și chip, asemeni unor zgâmboi cocoțați pe leagăne. Aroma îmbăta și peștii din râuri, ascunși prin stufărișul des și moale, așa încât ieșeau la suprafața apei și scui-pau bule de aer lipicioase, ca de fermentație. Desigur că toate păsările care înfruntau aerul rece înghițeau aroma aceea, trecând în zbor, inclusiv cele două bufnițe cu penele dese, precum și șoarecii de câmp care rodeau plantele în bortele lor de sub pământ. Pe aceste meleaguri întinse, debordând de atâta vitalitate, chiar dacă vremea este aspră, nenumărate vietăți se bucură de contribuția omului și în acest chip au luat naștere sentimentele sacre. «Băutura a devenit populară odată cu regii cei înțelepți, fie cu Yi Di¹⁶, după cum spun unii, fie cu Du Kang¹⁷, după cum spun alții.» Băutura curge printre zeități. De ce noi dăm băutura drept ofrandă pentru strămoși și pentru a elibera sufletele celor morți? În noaptea aceea, am înțeles. Era clipa iluminării mele. Chiar în acea noapte, spiritul adormit înlăuntrul meu s-a trezit la viață. Atunci am intrat în legătură cu misterul universului, un mister ce transcende puterea cuvintelor de a-l descrie, frumos și blând, tandru și bun, sentimental și îndurerat, molatic și parfumat... Ați înțeles?”

El și-a desfăcut brațele în față, către ascultătorii care își întindeau

gâtul spre el în încercarea de a-i sorbi fiecare cuvânt de pe buze. Noi stăteam acolo, cu ochii mari cât cepele, cu gurile căscate, de parcă am fi vrut să ne ducem să înfulecăm te miri ce poțiune miraculoasă din palmele lui – goale de altfel.

Ochii tăi împrăștie o culoare atât de incredibil de emoționantă, cum au numai cei care pot vorbi cu zeii. Imaginile pe care le vezi tu ne sunt interzise nouă, așa cum și sunetele pe care le auzi și mirosurile pe care le simți tu ne sunt interzise nouă. Cât suntem de îndurerați! Când vorbele se pornesc în șuvoi din organul acela care se numește „gura ta”, ele se aseamănă unei melodii, unui râu potolit și lin, unui fir de mătase ce iese din dosul păianjenului, plutind în zbor, unui ou de găină neted și fin. Atât de lunecos, atât de strașnic! Copleșiți de acordurile muzicale, plutim pe râul acela, dansăm pe pânza aceea de păianjen, îl vedem pe Dumnezeu. Dar mai înainte de a-l vedea pe Dumnezeu, ne vedem cadavrele plutind pe râu în jos...

„De ce oare strigătele bufnițelor erau atât de blânde în noaptea aceea, ca și cum ar fi fost șoaptele unor îndrăgostiți? Fiindcă în aer plutea băutura. De ce oare se împerecheau găștele sălbatice și cele domestice în noaptea geroasă, când nici măcar nu era sezonul potrivit pentru așa ceva? Tot fiindcă în aer plutea băutura. Mă străduiam din răspuțeri să adulmec mirosul, iar Fang al Nouălea m-a întrebat cu voce joasă:

– Ce-ți tot miști nasul atâta? Îți vine cumva să strănuți?

– Adulmec băutura. Simt miros de băătură în nas!

Au început și ei să miște din nas în toate felurile. Nasul lui Fang al Nouălea se încrețea în chip nespus de amuzant.

– Da unde-ți miroase ție a băătură? Că eu nu simt nimic.

Inima și gândurile-mi galopau pur și simplu, năvalnice și neînfrânate.

– Adulmecă în aer, adulmecă! i-am îndemnat eu.

Privirile lor se roteau prin încăpere, scrutând fiecare ungher Unchiul al Șaptelea a ridicat rogojina de pe *kang*, ceea ce, după cum

era de așteptat, a stârnit furia Mătușii a Șaptea.

— Ce tot cotrobăi pe acolo? întrebă ea. Nu cumva crezi că am pitit băutura în pat? Hai, că ești uluitor, n-am ce zice!

Mătușa a Șaptea era o intelectuală adevărată, după cum v-am spus, așa că avea în vocabularul ei cuvinte precum «uluitor». La începuturile căsătoriei ei, odată, a certat-o pe mama aspru pentru că, de atâta spălat, orezul își pierduse vitaminele. Cuvântul acesta – «vitaminele» – o lăsase pe mama cu gura căscată.

În damful de băutură sunt cuprinse proteine, grăsimi, acizi, fenol, precum și calciu, fosfor, magneziu, sodiu, potasiu, clor, sulf, cupru, mangan, zinc, iod, cobalt, la care se adaugă vitaminele A, B, C, D, E, F, precum și alte materii – dar, ia uite-mă pe mine, cum mă dau mare expert, când profesorul vostru, domnul Yuan Shuangyu le știe mai bine ca oricine!”

Mușchiul deltoid al socrului meu s-a înroșit de atâtea laude primite din partea directorului adjunct, domnul Jin Gangzuan. Nu-i văd fața plină de emoție, deși, în linii mari, pot să întrezăresc ceva – dar în mirosul de băutură se află ceva ce depășește nivelul material, iar acest ceva este un spirit, o idee, o credință sacră, ceva ce poate fi simțit, însă nu poate fi articulat în cuvinte – fiindcă, nu-i așa, limbajul este imperfect – metafora este inferioară – îmi pătrunde în inimă și îmi dă frisoane.

„Tovarășii, studenți, oare mai e cazul să argumentăm că băutura este o insectă dăunătoare sau una folositoare? Nu-i cazul, chiar că nu-i cazul! Băutura este o rândunică, este o broască, este o viespe cu ochii roșii, este o gărgăriță cu șapte stele, este un «pesticid» viu!”

El devenea exaltat, stârnit și își flutura mâinile plin de entuziasm, pierdut în exuberanța momentului. Atmosfera în sala de conferințe era alb-roșie, iar el avea o postură specifică lui Hitler.

„— Unchiule al Șaptelea, ia priviți, damful de alcool se strecoară înăuntru pe la geam, prin acoperiș, prin fiecare crăpătură... am spus eu răspicat.

— Băiatul ăsta probabil că nu mai e în toate mințile, a zis Fang al Nouălea în timp ce adulmeca aerul. Mirosul are culoare?

A luat-o razna...

Ei mă cântăreau din cap până-n picioare cu o privire plină de îndoială, de parcă eu chiar eram un copil care-și pierduse mințile. Mie însă nici că-mi păsa de ei! Eu străbăteam în fugă, ca într-un zbor lin, podul colorat, pavat cu miros, străbăteam în fugă, ca într-un zbor... când, deodată, s-a întâmplat un miracol, dragi studenți, s-a întâmplat un miracol!”

Capul îi era copleșit de emoțiile apăsătoare și cum stătea el așa, la catedra Marii Săli de Prelegeri de la Universitatea Distileriei, a anunțat cu o voce răgușită, dar cu o forță de expresie de-a dreptul molipsitoare:

„În fața ochilor mi-a apărut imaginea unui banchet strălucit, într-o noapte înzăpezită: o lampă cu gaz luminând cu putere. O masă veche, de opt persoane. Pe masă se află un bol cu apă fierbinte, din care se ridică aburul. În jurul mesei stau patru persoane, fiecare cu câte un bol de alcool în mână, de parcă ar ține un amurg roșiatic în căușul palmelor. Fețele lor sunt ușor neclare... Eiii! M-am dumirit! I-am recunoscut... Secretarul de departament, contabilul brigăzii, comandantul Miliției, șefa Ligii Femeilor... Țin în mână câte o pulpă de miel bine fiartă, o înmoaie în pastă de usturoi amestecată cu sos de soia și ulei de susan... Eu arăt cu degetul către Unchiul al Șaptelea și ceilalți, de parcă aș fi vreun crainic, dar privirea mi se încețoșează și nu le disting chipurile prea bine. Totuși, nu îndrăznesc să mă sforțez prea tare de teamă ca imaginea să nu piară în văzduh... Unchiul al Șaptelea îmi scutură mâna cu putere.

— Peștișorule! Peștișorule! Ce boală o fi dat peste tine?

Unchiul al Șaptelea cu mâna stângă dă noroc cu mine, iar cu mâna dreaptă mă bate pe ceafa. Capul îmi răsună de parcă țigle sparte, răzlete, străpung în cădere suprafața unui heleșteu liniștit și neted ca oglinda. Capul îmi răsună odată cu apa împrăscată în toate părțile.

Unduirile apei se izbesc unele de altele, iar imaginea se spulberă, lăsând în mintea mea un gol fără margini.

— Ce faceți? Ce vreți să faceți? am strigat eu furios.

Ei m-au privit cu îngrijorare.

— Copile, visezi cumva? m-a întrebat Unchiul al Șaptelea.

— Nu visez. I-am văzut pe secretarul de departament, contabilul brigăzii, șefa Ligii Femeilor, comandantul Miliției cum stăteau la băutură. Fiecare avea câte o pulpă de miel, pe care o înmuia în pastă de usturoi. Lampa era aprinsă, iar ei erau adunați în jurul unei mese vechi, de opt persoane.

Mătușa a Șaptea a căscat prelung și a spus:

— Ai halucinații!

— Am văzut cât se poate de limpede!

Plăvanul Liu a spus:

— Azi după-amiază, când am fost la râu după apă, chiar am văzut-o pe șefa Ligii Femeilor împreună cu două femei mai în vârstă, cum spălau niște carne de miel.

— Și tu ai halucinații, i-a trântit-o Mătușa a Șaptea.

— Pe cuvânt că asta am văzut!

— Ai văzut pe dracu'! După părerea mea, voi v-ați zărghit de foame! a conchis Mătușa a Șaptea.

Sobarul cel tânăr a spus împăciuitor:

— Haideți, nu vă mai certați! Mă duc să văd despre ce e vorba. Am să fac eu niște investigații.

— Ai luat-o și tu pe urma lor? l-a apostrofat Mătușa a Șaptea. Dai crezare unor asemenea scorneli?

— Așteptați-mă aici un pic, a zis sobarul cel tânăr. Dau o fugă până acolo și mă întorc tot într-o fugă.

— Ai grijă să nu te prindă și să-ți tragă o mamă de bătaie! i-a zis Unchiul al Șaptelea neliniștit.

Sobarul cel tânăr deja țâșnise pe ușă, lăsând o pală de aer rece să se strecoare înăuntru și cât pe ce să stingă lampa.

Sobarul cel tânăr s-a întors într-un suflet și a intrat izbind ușa cu putere. Pala de aer rece a stins lampa de astă dată. Mă privea încremenit, de parcă îi ieșise vreun duh în cale.

— Ce-ai văzut pe acolo? a întrebat Mătușa a Șaptea rânjind sarcastic.

Sobarul cel tânăr a întors capul spre ea și i-a răspuns:

— Fantastic, fantastic! Peștișorul a devenit nemuritor și are o mie de ochi!

Apoi, sobarul cel tânăr a confirmat faptul că tot ceea ce zărise era aidoma celor descrise de mine. Banchetul avea loc acasă la secretarul de departament. Acolo era un zid mai scund pe care s-a cocoțat, ca să spioneze ceea ce se petrecea înăuntru.

— Eu tot nu cred! a zis Mătușa a Șaptea.

Sobarul cel tânăr s-a dus afară și a venit cu o căpățână de miel înghețată, pe care a ridicat-o cât a putut el de sus, s-o vadă Mătușa a Șaptea. Uluită, aceasta a privit-o îndelung, uitând de-a binelea de sughiț.

În noaptea aceea, ne-am bulucit toți să spălăm căpățână de miel și s-o punem în oală la fiert. În tot răstimpul cât a fiert, nouă ne era gândul numai la băutura. În cele din urmă, Mătușa a Șaptea a venit cu ideea salvatoare: Să bem alcool etilic!

Unchiul al Șaptelea, care era veterinar, ținea la păstrare o sticlă de alcool pe care îl folosea ca dezinfectant. Firește că a fost îndoit cu apă.

Așa a început un proces anevoios de călire.

Cei care au crescut cu alcoolul etilic nu au teamă de niciun fel de băutura.

Ce păcat că sobarul cel tânăr și Unchiul al Șaptelea au orbit!”

Jin Gangzuan a ridicat mâna și s-a uitat la ceas, după care a spus:

— Dragi studenți, astăzi ne oprim aici cu prelegerea noastră!

Capitolul 2

1

Directorul minei și secretarul de partid se aflau în fața lui; amândoi stăteau cu brațul stâng îndoit la piept și brațul drept întins în față, cu palmele desfăcute, formând o linie dreaptă, de parcă erau polițiști la circulație. Aceeași mină, înspăimântător de asemănătoare, li se așternuse pe față, încât parcă își slujeau drept oglindă unul altuia. Erau despărțiți de un covor roșu-stacojiu, de un metru lățime, care ducea spre coridorul scaldat în lumină. Eroismul lui Ding Gou'er a pierit în neant în fața acestei desfășurări de veritabilă curtoazie, așa că s-a retras puțin, speriat, neștiind dacă se cuvenea să mai înainteze sau să încremenească în loc. Expresia cordială de pe chipurile lor înțepenise asemenea grăsimii sleite, tot mai densă și mai groasă, câtuși de puțin topită sau diluată măcar de atitudinea ezitantă a lui Ding Gou'er. Așa-i! Zeii nu vorbesc niciodată. Nu vorbesc, însă ținuta lor este mai impresionantă și mai încărcată de forță decât cele mai mieroase vorbe din lume, făcându-te să nu poți opune rezistență. Cumva forțat de situație, dar și cumva din recunoștință, Ding Gou'er a trecut prin fața celor doi, care numaidecât s-au postat în urma lui, formând un triunghi perfect. Coridorul părea nesfârșit, ceea ce îl uluia pe Ding Gou'er, căci își amintea foarte limpede configurația locului: clădirea aceasta înconjurată de lanuri de floarea-soarelui găzduia cam douăzeci de camere – prea puține pentru un coridor atât de lung. La fiecare trei pași erau, față în față, lămpi roșii în formă de torțe, agățate pe pereții îmbrăcați cu tapet de culoarea laptelui. Mâinile din metal care țineau făcliile străluceau, arătând o culoare atât de naturală, de parcă ar fi fost aievea – niște mâini nebănuite, ițite din pereți, înspăimântat, își imaginează că în spatele fiecărei torțe se afla câte un bărbat de bronz, iar acest gând îi dădea sentimentul că, mergând pe

coridorul acoperit cu covorul cel roșu, era ca și cum ar fi străbătut o pădure bine străjuită de soldați înarmați. „Sunt prizonier, iar secretarul de partid și directorul minei îmi sunt escorta militară!” Inima lui Ding Gou'er s-a oprit în loc pentru o clipă, în timp ce țeasta i s-a despicat pentru a lăsa câteva gânduri raționale să se strecoare înăuntru. Și-a amintit cât de importantă era misiunea lui, datoria lui sacră. Hârjoneala cu tânăra aceea nu-l împiedicase să-și îndeplinească această datorie sacră, dar băutura putea s-o facă, dacă pierdea lucrurile de sub control. S-a oprit în loc și a spus:

— Mă aflu aici pentru a face o investigație, nu pentru băătură.

La auzul acestor vorbe rostite pe un ton nepolitic, directorul minei și secretarul de partid au schimbat câteva priviri și apoi, fără nici cea mai mică urmă de iritare, au spus cu aceeași căldură și politețe în glas:

— Știm, știm. Doar n-o să avem pretenția să bei alcool!

Ding Gou'er era de-a dreptul năuc și chiar că nu mai știa care-i directorul și care-i secretarul de partid. Tare ar fi vrut să-i întrebe, doar că se temea ca nu cumva să-i supere, prin urmare n-avea încotro decât să lase lucrurile ca atare, mai cu seamă că cei doi arătau cam la fel, iar funcțiile lor erau cam totuna.

— Vă rog, vă rog! Chiar dacă nu puneți băătură în gură, tot trebuie să mâncați.

Ding Gou'er și-a continuat drumul, deși îi displăcea profund mersul acesta în triunghi – el în față și cei doi în urma lui, de parcă acest coridor nu ducea către banchet, ci către curtea de judecată. Și-a încetinit pasul, sperând să poată merge în rând cu ei, dar ce iluzii își mai făcea și el! Odată ce încetinea pasul, cei doi, în spatele lui, încetineau întocmai, astfel că, oricât s-ar fi străduit, triunghiul rămânea neschimbat, cu el însuși veșnic pe poziția celui escortat.

Coridorul în linie dreaptă s-a întrerupt pe neașteptate, așa că Ding Gou'er a cotit, după cum îl ducea drumul pe care covorul roșu se cam vâlurea. Tortele de pe pereți erau și mai luminoase, iar mâinile care le susțineau păreau și mai amenințătoare, ca niște mâini adevărate, cu

viața pulsând în ele. Nenumărate gânduri care-ți taie respirația îi zburau prin minte precum niște găze aurii și, instinctiv, a strâns și mai bine sub braț servieta, până când a simțit cum mânerul metalic, rigid, îl împunge în coaste. Abia atunci a avut un oarecare sentiment de relaxare. „Doar două secunde mi-ar trebui ca să îndrept gura neagră a pistolului către pieptul celor doi, chiar dacă asta o să mă ducă fie în Iad, fie în mormânt. Nemernicilor! Nu mi-e mie frică de voi!”

De acum își dădea seama că acel coridor cobora la subsol și, cu toate că tortele și covorul roșu erau la fel de strălucitoare ca mai devreme, simțea totuși o boare rece, persistentă, fără să aibă însă nici cea mai vagă senzație de frig.

O însoțitoare cu ochi strălucitori și dinți lucioși, îmbrăcată cu o uniformă de un roșu aprins și cu o pălărioară ovală pe cap, îi aștepta la capătul culoarului. Zâmbetul îndelung exersat pe care îl afișa și aroma puternică pe care o răspândea părul ei au reușit să-l facă pe Ding Gou'er să mai uite de tensiunea care începuse să îl apese. El și-a înfrânat dorința de a o mângâia pe creștet, moment în care și-a făcut iute, în minte, autocritica și și-a găsit tot felul de scuze pentru gândurile care îl împresurau. Fata a deschis ușa cu mâner din oțel inoxidabil, lucios și cum au intrat ei așa pe ușă, în sfârșit s-a spulberat triumphiul acela, lucru care l-a făcut pe Ding Gou'er să răsuflă ușurat.

În fața lor s-a ivit deodată un salon luxos, cu lumini și culori atât de blânde, încât pe dată gândul îți fugea la iubire și fericire, sau cel puțin așa ar fi trebuit, dacă n-ar fi plutit în aer un iz vag, destul de neobișnuit. În ochii lui Ding Gou'er a licărit o lumină vicleană, în timp ce a măsurat la repezeală, din ochi, încăperea; privirea îi aluneca de la canapelele de piele portocalie până la perdelele de voal gălbui, de la tavanul de un alb imaculat, cu ornamente florale, până la fața de masă imaculată. Un candelabru masiv atârna din mijlocul tavanului, delicat și rafinat, cu piese de cristal ca niște șiraguri de perle, ce împrăștiau irizări multicolore. În mod evident proaspăt lustruită cu ceară, podeaua strălucea ca o oglindă, iar într-un colț al camerei, pe ecranul

uriaș al unui televizor color, se difuza muzică pentru karaoke, o muzică dulce, ametoare. În imagine, o domnișoară îmbrăcată în costum de baie se legăna purtată de acordurile muzicale, în timp ce el măsura din priviri încăperea, același lucru îl făceau și cei doi, secretarul de partid și directorul minei, fără să își dea seama că ceea ce urmărea el era să descopere sursa acelu miros neobișnuit.

– Bine ați venit aici, la noi, în acest loc îndepărtat de lume!

– Ne iertați pentru condițiile modeste!

Ding Gou'er continua să scruteze locul: o masă rotundă, cu trei tăblii – pe prima erau așezate paharele de bere, paharele de vin, cu picior, paharele cu picior și mai înalt, pentru băuturile tari, ceștile de ceai cu capac, din ceramică, setul de bețișoare din imitație de fildeș, farfurioare de toate formele, boluri mari și mici, tacâmurile din inox, țigările chinezești și altele deosebite, americane și englezești, trabucuri filipineze, chibrituri cu capătul roșu, ambalate în cutii rafinate, brichete suflate în aur și scrumiere din imitație de cristal, în formă de păun. A doua tăblie era ticsită cu opt platouri de mâncăruri reci: fâșii de omletă și căiței de orez, amestecate cu creveți deshidratați; carne de vită iute și condimentată; conopidă cu curry; castravete tăiat felii; labe de rață; semințe de lotus îndulcite; miez de țelină și scorpioni prăjiți în baie de ulei. Ca un om umblat prin lume ce era, Ding Gou'er găsea toate aceste mâncăruri cât se poate de banale, fără nimic special. Pe cea de-a treia tăblie se afla doar un ghiveci cu un cactus plin de țepi. Numai vederea lui îi dădea mâncărimi lui Ding Gou'er. „Oare de ce n-au pus aici un vas cu flori?” s-a întrebat el.

Când s-au așezat la masă, desigur că au fost ceva discuții despre amplasarea locurilor. Ding Gou'er socotea că, de vreme ce era o masă rotundă, nu se punea problema de locuri situate mai bine și locuri mai proaste, însă secretarul de partid și directorul minei insistau în a spune că locul dinspre geam este locul de onoare, așa că Ding Gou'er n-a avut încotro decât să-l ocupe, după care cei doi i s-au așezat de-o parte și de cealaltă a mesei.

O trupă de chelnerițe, ca niște steaguri de un roșu aprins, zburdau încoace și încolo prin salon, stârnind pale de aer răcoros și împrăștiind izul acela neobișnuit peste tot. Desigur că se amesteca mai departe cu mirosul pudrei așternute pe fețele lor, al sudorii acre de la subțioară, precum și cu mirosul de prin alte părți ale trupului. Cu cât izul neobișnuit se amesteca mai departe cu alte mirosuri, cu atât își pierdea din intensitate, așa încât curând atenția lui Ding Gou'er a fost distrasă.

Un prosop de culoarea piersicii, împrăștiind aburi în jur, i-a fluturat prin față, bălângănindu-se în strânsoarea unui clește inoxidabil, imagine care l-a cam luat prin surprindere. A apucat prosopul, dar în loc să se șteargă pe mâini investigatorul a ridicat privirea mai sus, până când a dat cu ochii de o mânuță foarte albă, iar apoi de o față rotundă și doi ochi negri, ascunși îndărătul genelor lungi. Pleoapele acestei fete păreau foarte complicat alcătuite, de parcă ochii aceia erau două cicatrice, o impresie cu totul neobișnuită. După ce a privit-o mai bine, Ding și-a șters fața și mâinile cu prosopul care, a descoperit el, avea un miros de măr ușor acrit. Nici n-a apucat bine să se șteargă că deodată cleștele i-a smuls prosopul din mână.

Cât despre secretarul de partid și directorul minei, unul i-a oferit o țigară, celălalt – un foc.

În paharul pentru băuturi tari fusese turnat Maotai, în paharul de vin era vin roșu Dinastia, iar în paharul de bere se găsea berea Qingdao. Parcă secretarul de partid sau poate directorul minei a spus:

- Noi suntem patrioți, așa că boicotăm băuturile străine.
- Am zis că nu beau, le-a răspuns Ding Gou'er.
- Tovarășe Ding, dumneata ai venit de departe pentru noi. Dacă nu bei deloc, ne faci să ne simțim tare prost. Noi am simplificat mult lucrurile, de vreme ce servim doar mâncare de toată ziua, dar, dacă nu bei deloc, cum o să mai dovedim noi apropierea dintre oficialități și oamenii de rând? Băutura este pentru țară o importantă sursă de taxe, așa că, dacă bei alcool, asta înseamnă că îți aduci contribuția la binele țării. Haide, bea un pic! Bea, ca să ne salvăm și noi onoarea!

Și cu astea fiind zise, cei doi au ridicat sus paharele cu băutură, chiar în fața lui Ding Gou'er. Lichidul translucid se clătina ușor, în timp ce buchetul aromat se împrăștia ademenitor, iar el simțea o mâncărime în gât și saliva năvălind din abundență, copleșindu-i limba și inundându-i gura.

— Atât de... somptuos... Nu meritam așa ceva... a îngăimat el.

— De unde să fie somptuos, tovarășe Ding? Nu ești cumva cam sarcastic cu noi? Noi aici suntem o biată mină, fără cine știe ce posibilități. Bucătarul nu-i nici el foarte priceput. Dumneata vii de la oraș, ești umblat prin lume; ai trecut prin multe, ai văzut multe. Îmi imaginez că nu există băutură rafinată pe care să n-o fi încercat și nici vânat pe care să nu-l fi gustat. Nu râde de noi! Nu râde! a zis secretarul de partid sau poate o fi fost vocea directorului minei. Încercați să acceptați umila noastră tratație! Cu toții suntem cadre de partid și trebuie să răspundem la mobilizarea Comitetului Municipal de Partid, care spune: „Strângeți cureaua, tovarăși!” Vă rugăm să înțelegeți și să ne iertați!

O revărsare neconținută de vorbe venea dinspre cei doi în timp ce ridicau paharele și le apropiau încetul cu încetul de buzele lui Ding Gou'er. Acesta cu greu a reușit să-și înghită saliva vâscoasă, după care a întins mâna către pahar și l-a ridicat, moment în care a conștientizat mai bine dimensiunea paharului și cantitatea de băutură pe care o conținea. Un clinchet ușor a răsunat atunci când secretarul de partid și directorul minei au ciocnit paharele cu Ding Gou'er, căruia îi tremura mâna, făcând ca două-trei picături de băutură să i se prelingă între degete. În locul unde băutura a atins pielea, investigatorul a simțit o senzație de răcoare nespus de plăcută și, cum se bucura el de această senzație, a fost asaltat și dintr-o parte, și din cealaltă:

— Să închinăm un pahar în cinstea oaspetelui nostru! Să închinăm un pahar în cinstea oaspetelui nostru!

Secretarul de partid și directorul minei au dat pe gât paharele, după care le-au întors cu gura în jos pentru a arăta că le băuseră până la

picătura de pe urmă. Ding Gou'er știa foarte bine că pentru fiecare picătură de băutură lăsată în pahar va fi pedepsit să bea trei pahare. A băut mai întâi jumătate de pahar și pe dată o aromă subtilă i-a împânzit gura. Cei doi, lângă el, nu îndrăzneau să-l critice câtuși de puțin, ci doar îi arătau propriile pahare pe care tocmai le goliseră. Puterea exemplului este nesfârșită, așa că Ding Gou'er a golit paharul.

Pe dată, cele trei pahare au fost umplute la loc.

— Nu mai beau! a spus Ding Gou'er pe un ton categoric. Prea multă băutură strică munca.

— Evenimentele fericite trebuie sărbătorite cu o porție dublă! Evenimentele fericite trebuie sărbătorite cu o porție dublă!

Ding Gou'er a acoperit cu palma gura paharului gol și a spus:

— Ajunge! Ajunge!

— Trei pahare la începutul mesei! Așa e obiceiul locului.

După trei pahare, el a simțit o oarecare amețeală, așa că a apucat bețișoarele și a prins cu ele niște tăiței, care, din pricina oului cu care erau amestecați, deveniseră foarte alunecoși. Foarte amabili și dornici să ajute, secretarul de partid și directorul minei au apucat doi tăiței cu bețișoarele lor și i l-au vârat în gură.

— Sorbecăie! i-a dat indicații cu voce răspicată unul dintre ei.

Ding Gou'er a tras cu toată puterea, iar tăiței, însoțiți de o plescăială pe cinste, i-au ajuns degrabă în gură. Una dintre chelnerițe și-a acoperit gura cu mâna și a chicotit. O femeie râzând le-a stârnit bucuria și bărbaților, drept care de îndată atmosfera acestui ospăț s-a însuflețit considerabil.

Paharele au fost umplute. Secretarul de partid – sau poate o fi fost directorul minei – a ridicat paharul și a spus:

— Vizita unui investigator special precum Ding Gou'er este o mare onoare pentru noi, așa că vă rog să-mi îngăduiți ca în numele cadrelor de partid și al muncitorilor din întreaga mină să vă ofer trei pahare de băutură. A refuza să beți înseamnă un mare dispreț pentru membrii clasei muncitoare, pentru minerii cu fața cenușie, cei care scot

cărbunele la lumină.

Ding Gou'er a observat atunci cum fața palidă a bărbatului s-a îmbujorat toată de atâta emoție. Prin urmare, a măsurat din ochi paharul și a socotit că într-adevăr avea o mare însemnătate și nu se cuvenea deloc să refuze. Părea că privirile miilor de mineri, cu căștile de protecție pe cap, cu centurile bine strânse la brâu, negri din cap până-n picioare și cu dinții albi, strălucitori, erau ațintite asupra lui. Această imagine îl răscolea în adâncul sufletului, așa că într-un avânt de neobișnuită bucurie a dat pe gât cele trei pahare.

Celălalt pe dată a ridicat paharul și, în numele mamei lui în vârstă de optzeci și patru de ani, i-a făcut urări de sănătate și fericire lui Ding Gou'er. Acesta ar fi vrut să refuze, dar imediat individul i-a spus:

— Tovarășe Ding, noi doi am fost crescuți de mamă, nu-i așa? Păi, e o vorbă din popor care spune că „Dacă până la șaptezeci și trei de ani sau până la optzeci și patru de ani nu te cheamă Regele Morților, atunci te duci tu de bunăvoie”. Cine știe, poate că bătrânele noastre mame anul acesta vor pleca în lumea cealaltă și atunci oare ar putea să refuze paharul cu băutură un fiu ce dovedește respect nesfârșit pentru mama aflată cu un picior în groapă?

Ding Gou'er își dovedise pietatea filială multă vreme și în fel și chip, însă într-adevăr avea și el o mamă bătrână, cu părul alb, care își ducea zilele la țară și care merita toată prețuirea. Își simțea sufletul copleșit de o mare durere numai la gândul că ar putea să-i refuze mamei sale un pahar de băutură. „O inimă animată de pietatea filială este întotdeauna o inimă puternică”, a conchis el, după care a ridicat paharul și l-a dat gata dintr-o înghițitură.

După nouă pahare de rachiu venite așa unul după altul, Ding Gou'er se simțea ca și cum conștiința îi era smulsă din trup. Nu, nu-i corect să spui că era smulsă, ci s-ar cuveni să spunem mai degrabă că acea conștiință devenise un fluture cu aripile strânse fedeleș pentru moment, dar care fără îndoială urma să-și dezvăluie frumusețea uluitoare cât de curând. Tocmai în acea clipă, un strop din această

frumusețe se ivea prin meridianul central al capului, întinzându-se molcom în afară. Forma exterioară părăsită de conștiință era asemenea gogoșii de care se dezbară fluturele în metamorfoza sa; plutea, ușoară, într-o oarecare imponderabilitate.

Sub presiunea îndemnurilor lansate de gazdele sale, Ding Gou'er n-avea scăpare, ci se vedea nevoit să bea pahar după pahar, ca și cum ar fi trebuit să umple o vale adâncă, fără fund, din care nu răzbătea nici cel mai mic ecou. Și cum beau ei așa, pahar după pahar, o sumedenie de platouri cu mâncăruri aburinde, de-ți lăsa gura apă, au fost aduse de trei domnișoare îmbrăcate în roșu. Fetele parcă erau trei flăcări întețite sau trei mingi de foc care se rostogoleau, împrăștiind lumina în jur. Ding Gou'er își amintea ca prin vis că mâncase deja niște crabi roșii, mari cât palma; creveți groși, prăjiți în ulei roșu; o broască mare, cu carapace verde, ca un tanc camuflat, plutind în supă de țelină; pui înăbușit, auriu, cu pleoapele strânse de parcă erau două tăieturi; un crap roșu, plin de ulei, care încă își mai mișca gura; scoici proaspete, fierte în abur și așezate în mod ingenios în formă de pagodă; mai era și un platou cu ridichi cu coaja roșie, atât de frumoase de parcă abia fuseseră smulse de pe câmp... Papilele lui gustative erau în extaz, desfătându-se cu toate gusturile: aromat, gras, dulce, acru, amar, iute, sărat; mintea-i era încercată de mii de gânduri, iar privirea îi aluneca peste o mare de miresme. Ochii conștiinței, suspendați în aer, percepeau molecule de toate culorile și toate formele, mișcându-se neîngrădite într-un spațiu limitat pentru a alcătui un corp tridimensional sub forma unei săli de restaurant. Desigur că unele molecule se găseau lipite pe tapetul de pe pereți, pe perdelele de la geam, pe husa canapelei, pe lămpi, pe genele fetelor roșii, pe frunțile lucioase ale secretarului de partid și directorului minei, lipite pe razele acelea pâlپătoare de lumină, lipsite de formă la început, pentru ca apoi să se curbeze, să se răsucească, să se legene...

După puțină vreme, Ding Gou'er a simțit cum o mână cu nenumărate degete răsfirate în fel și chip îi oferă un pahar de vin roșu.

Ultimele rămășițe de conștiință aflate în carapacea trupului său s-au străduit din răzputeri, cu toată forța de care mai era în stare, pentru ca șinele său împrăștiat să urmeze mișcările circulare ale mâinii ce se desfăcea asemeni petalelor unui lotus rozaliu. Cu toată strădania sa, paharul acela de băutură se așeza în straturi peste straturi, asemenea pagodei minunate sau asemenea unei fotografii realizate printr-o tehnică specială, împrăștiind, totodată, o ceață roșie în împrejurimile acelea destul de stabile și destul de profunde. Nu era un pahar de băutură, ci un soare aflat la răsărit, o minge de foc de o frumusețe rece, ca inima unui îndrăgostit tomnatic. Curând, el simți că paharul căpătase înfățișarea lunii pline, de culoare maronie, care odinioară stătea aninată pe cer, dar acum se strecura în salon, sau poate căpătase înfățișarea unui grepfrut umflat peste măsură sau a unei bile galbene înțesată cu puf sau a spiritului unei vulpi păroase. Conștiința lui, atârnată din tavan, râdea batjocoritor, în timp ce aerul răcoros din aparatul de aer condiționat spărgea barierele ce-l împiedicau să se înalțe, ca să ajungă în locul unde treptat se răcea și întruchipa aripi de fluture, cu desene de o frumusețe nesfârșită. Eliberat de trupul-gazdă, conștiința lui își desfăcea aripile și pornea într-o plutire lină prin salon. Uneori, se atingea de perdelele de mătase – desigur că aripile ei erau mai subțiri, mai moi, mai transparente decât perdeaua fină de mătase; alteori se atingea de candelabru care reflecta lumina în fiecare piesă miniaturală de sticlă; alteori se atingea de buzele roșii ca niște cireșe și sfârcurile mici, ca vișinele bine coapte, ale fetelor înveșmântate în roșu sau de alte părți ale lor, mai intime și mai viclene. Peste tot se așterneau urmele trecerii conștiinței sale – pe ceașca de ceai, pe sticla de băutură, pe crăpăturile din dușumea, pe spațiile libere dintre firele de păr, în orificiile mărunte din filtrul țișărilor cu mărci chinezești... Era asemenea unui animal sălbatic, cuprins de o lăcomie fără margini, care ia în stăpânire un teritoriu, lăsându-și urmele peste tot. Pentru o conștiință înaripată nu există nicio piedică; pare că are formă și, totuși, parcă nu; străbate drumul

încoace și încolo bucuroasă și fără opreliști pe ornamentele atârănătoare ale candelabrului, de la cercul A până la cercul B și apoi până la cercul C. E de ajuns numai să-și dorească și atunci se poate învârti, se poate întoarce, poate circula fără să întâmpine niciun fel de bariere. În cele din urmă, conștiința lui s-a cam săturat de acest joc nevolnic și atunci s-a strecurat sub fusta unei fete voluptuoase înveșmântate în roșu, și i-a mângâiat picioarele precum briza primăvărată, făcându-i pielea să se înfioare, până când în locul senzației de umezeală s-a instaurat o senzație de plictis, de searbăd. Apoi, conștiința s-a înălțat cu mare iuțeală, a închis ochii în timpul zborului lin prin pădure, aripile ei foșnind la atingerea coamei copacilor înverziți. Putința de a zbura și de a se transfigura i-a îngăduit să treacă peste munții înalți și râurile năvalnice, să se strecoare liber prin gaura acului. A zgândărit o alunică roșie, din care crescuseră câteva fire de păr, așezată între sânii celei mai frumoase fete de acolo și s-a jucat cu câteva broboane de sudoare, pentru ca în cele din urmă să se strecoare în nasul fetei și să tragă de perișorii crescuți la întâmplare.

Fata cea roșie a strănutat zgomotos și a alungat senzația aceea de iritare ca pe un proiectil care în cele din urmă s-a izbit de cactusul de pe al treilea palier al mesei. S-a prăbușit cu putere de parcă acel cactus i-ar fi trosnit o palmă plină de țepi. Ding Gou'er a simțit, dintr-odată, o durere cumplită de cap, în timp ce burta îi bolborosea ca sub o mare presiune ce stârnea nenumărate vârtejuri; tot trupul îi era chinuit de o mâncărime cumplită, ca atunci când te năpădește urticaria. S-a oprit pe scalpul lui să se mai odihnească, să-și tragă sufletul și să suspine. Ochii lui Ding Gou'er își reluseră, treptat, funcțiile, însă conștiința lui deocamdată era buimacă. I-a zărit ca prin ceață pe secretarul de partid și pe directorul minei cum ridicau paharele și îl priveau de undeva, de sus. Vocile lor răsunau cu o forță uluitoare, izbindu-se de pereți cu ecou, asemenea valurilor înspumate care lovesc nimicitor stâncile și apoi se întorc în mare sau asemenea copilului trimis cu animalele la

pășcut pe vârful muntelui, de unde își strigă turma răzlețită: „Hei, hei, hei... hei-ia, hei-ia...”

— Tovarășe Ding, de fapt noi ne tragem din aceeași familie, nu-i așa? Suntem ca frații, iar frații adevărați trebuie să bea pe săturate. Dacă ești mulțumit de viață, atunci trebuie să te bucuri din plin, să te îndrepti către mormânt fericit peste măsură... Hai, să bem...! Treizeci de pahare... în numele directorului adjunct

Jin... să cinstim treizeci pe pahare... Bea, bea, bea! Dacă nu bei, nu se cheamă că ești îndeajuns de bărbat — Jin, Jin, Jin... Jin Gangzuan e în stare să bea. Bătrânul ăsta poate să înghită un ocean de băutură... fără margini și fără țarmuri...

Jin Gangzuan! Numele ăsta afurisit îi străpungea inima ca sfredelul de diamant și, cum se simțea cuprins de o durere sfâșietoare, a deschis gura mare și a eliberat un jet de lichid turbure, odată cu un șuvoi de vorbe înspăimântătoare:

— Lupul ăla... hâc... care mănâncă bebeluși fripți... hâc... lupul...!

Conștiința sa, de parcă ar fi căpătat chipul unei păsări înfricoșate, se întorcea în cuib; intestinele i se zvârcoleau, într-o agonie greu de descris. Avea senzația că doi pumni îl loveau ușurel în spinare. Hâc, hâc... băutura... lichidul ăla lipicios, îi curgeau lacrimile, îi curgea nasul, lichidul dulce-sărat, amestecat. În fața ochilor se așternea o întindere de apă de culoare verde-închis.

— Te simți mai bine? Tovarășe Ding?

— Tovarășe Ding, vă e mai bine?

— Hai, leapădă tot! Leapădă fără milă! Scapă de amărăciunea din burtă!

— Toată omenirea ar trebui să vomite. Vomitatul e benefic pentru sănătate!

Secretarul de partid și directorul minei îl țineau de o parte și de alta, lovindu-l ușor cu pumnii în spate și turnându-i în urechi vorbe de alinare, povățuitoare, ca niște doctori de țară care încercau să salveze un copil pe cale să se înece sau ca niște dascăli tineri care încercau să

educe un tânăr certat cu disciplina.

Odată ce Ding Gou'er a scăpat de lichidul verzui, o domnișoară îmbrăcată în roșu i-a dat să bea o ceașcă de ceai verde Longjing, iar apoi alta i-a oferit un pahar de oțet vechi, de Shanxi, de culoare gălbuie. Secretarul de partid sau poate să fi fost directorul minei, cine știe, i-a îndesat în gură o bucată de rădăcină de lotus confiată, în timp ce celălalt îi ținea la nas o feliuță de pară albă, dulce. Apoi, o altă domnișoară, tot înveșmântată în roșu, l-a șters pe față, grijulie, cu un prosop răcoros, stropit cu ulei mentolat; în același timp, celelalte fete strângeau mizeria de pe podea, adunau farfuriile și paharele lăsate vraise pe masă, ba chiar așezau din nou cele necesare pentru continuarea banchetului

Profund impresionat de mișcările fetelor, iuți ca fulgerul Ding Gou'er regreta faptul că adineaori rostise vorbe atât de aspre și, când tocmai se gândea cum să-și repare greșeala, secretarul de partid (sau poate să fi fost directorul minei) a întrebat;

– Tovarășe Ding, ce părere ai de chelnerițele noastre?

Ding Gou'er s-a uitat jenat la fețele lor blânde, ca niște boboci cruzi de floare, și s-a grăbit să răspundă pe un ton laudativ:

– Bune, bune, bune!

Evident bine instruite, fetele îmbrăcate în roșu s-au năpustit ca niște cățeluși înfometați sau ca niște pionieri care vin cu flori în mână în întâmpinarea înalților oaspeți. Cele trei paliere ale mesei erau pline de pahare goale, drept care fetele s-au repezit să înșface câte un pahar, ba mai mare, ba mai mic și să-l umple cu vin roșu, vin galben sau vreo licoare incoloră, iar apoi au ridicat paharele – unele umplute ochi, altele doar pe jumătate – și, strigând în gura mare, de-a valma, le-au închinat în cinstea lui Ding Gou'er.

Trupul îi era lipicios de atâta sudoare, își simțea buzele și limba amorțite. Incapabil să mai articuleze vreo vorbă, a strâns din dinți și, cu ochii închiși, a înghițit pe dată elixirul magic. Desigur, ca în vorba aceea, „Până și cel mai neînfricat general se pierde în fața unui chip

frumos". N-a trecut mult și...

Acum, până și cea mai vagă senzație de bine îl părăsise, căci demonul acela mititel, care-i provocase marea tulburare, i se zvârcolea prin cap și încerca să-și găsească scăparea printr-o gaură din moalele capului. Acum simțea pe pielea lui ce înseamnă să spui că trupul nu mai poate ține sufletul în frâu. Durerea ce îl cuprindea la gândul că sufletul său ar putea atârna de tavan, răsturnat cu susul în jos, era de-a dreptul înspăimântătoare, aproape că-i venea să-și astupe cu palma locul pe unde ar fi putut să-și găsească scăparea biata lui conștiință. Pesemne însă că acesta n-ar fi fost un gest prea elegant. Deodată își aminti că atunci când încerca să se apropie de șoferița cea tânără, în camion fiind, purta pe cap o șapcă cu cozoroc. Șapca aceea îi aminti brusc de servieta în care se ascundea un revolver negru, moment în care a simțit cum instantaneu i se prelinge sudoarea pe la subțioară. Privirile lui aruncate pe furiș în stânga și în dreapta i-au atras atenția unei domnișoare îmbrăcate în roșu, care pe dată i-a adus, nu se știe de unde, servieta. După ce a preluat-o, a pipăit-o ușurel, ca să se asigure că „tovarășul” lui metalic și negru stătea cuminte tot acolo, la locul lui. Odată ce a venit această confirmare, transpirația a încetat să-i mai scalde trupul, la fel de neașteptat cum se pornise. Totuși, era limpede că șapca lui cu cozoroc dispăruse, și dintr-odată și-a amintit de câinele de pază de la poartă, de portar, de tânărul din echipa de securitate, de bușteni și lanul de floarea-soarelui – toate aceste crâmpene de amintiri, toți acești oameni se vădeau a fi atât de departe încât s-a întrebat dacă chiar i-au trecut prin fața ochilor sau dacă nu cumva îi populaseră visele cândva. Își puse cu grijă servieta între genunchi, se clătină, se bălângăni la întâmplare, căci spiritul lui, care punea la cale o revoltă îndârjită, stârni apariția unei lumini pâlpâitoare în fața ochilor, care ba era clară, ba se tulbura; ba era limpede precum cristalul, ba se amesteca. Zărind pe genunchi ceva pete de ulei și mizerie, le asemui pe dată cu un desen ce întruchipa harta Chinei, scaldată în lumină, însă doar pentru o clipă, căci imediat i se năzări că, de fapt, petele

acelea aduceau mai degrabă cu harta întunecată a ținutului Java. Deși asemuirile erau cam nelalocul lor, investigatorul Ding se strădui să îndrepte un pic lucrurile, în speranța că harta Chinei va arăta veșnic luminată și limpede, în timp ce cealaltă hartă, plăsmuită de imaginația sa, va rămâne pentru totdeauna întunecată și tulbure.

Cu un minut înainte ca Jin Gangzuan, directorul adjunct al Departamentului de Propagandă al Comitetului Municipal din Țara Vinului, să-și facă intrarea pe ușă, Ding Gou'er a simțit cum o durere cumplită de burtă pune stăpânire pe el, ca și cum niște șerpi veninoși i se răsuceau și i se încolăceau în abdomen – se frecau, oh, cât se frecau; se lipeau unii de alții, ah, cât se mai lipeau; încâlciți, prinși laolaltă, se ridicau, se trăgeau, sâsâind, șuierând. Știa prea bine că intestinele îi puseseră gând rău.

Senzația aceea crâncenă se năpustea îndârjită ca o flacăra năprasnică, de parcă o mătură de bambus îi râcăia pereții stomacului – hâârș, hâârș – ca și cum ar fi râcâit pereții unei oale de noapte, doldora de urme groase de mizerie. „Aoleu. Măiculiță!” își spuse investigatorul. „Dar mare îmi mai este chinul! Cred că azi am fost otrăvit de-a binelea. Am căzut prada uneltirii ticăloase a celor de la mina de cărbune Luoshan. Am căzut pradă chiolhanului! Am căzut pradă frumoaselor!”

Ding Gou'er se ridică în picioare, ținându-se de șale, însă descoperi numaidecât că picioarele-i erau inexistente, nu le mai simțea deloc, ceea ce l-a făcut să se întrebe cine naiba îl pusese să stea pe scaun. Oare picioarele erau de vină, sau capul? Sau totul era din pricina privirilor pârjolitoare ale fetelor cu veșminte roșii? Ori poate de vină erau secretarul de partid și directorul minei, care îl împinseseră de umeri?

De îndată ce se așeză pe scaun, auzi un zgomot înfundat cum răzbate de departe, din dosul lui, moment în care fetișcanele și-au pus mâna la gură și au prins a chicoti. Ar fi vrut să răbufnească de furie, dar n-avea putere, căci trupul lui tocmai divorța de conștiință sau

poate... – același vechi truc – conștiința îl trăda și fugea. În acest moment dureros, de nesuportat, directorul adjunct Jin Gangzuan, cu trupul său ce răspândea străluciri ca de diamant și arome aurii, a împins ușa salonului, protejată de paravanul roșu-închis de mușama, ca o boare de primăvară, ca o lumină, ca întruparea idealurilor și speranțelor.

Directorul adjunct era un bărbat distins, educat, de vârstă mijlocie, cu tenul mai închis, față lunguiață, nasul mare și ochi protejați de ochelari cu lentile de cristal și rame de culoarea ceaiului. În bătaia lămpii, ochii lui arătau ca două fântâni negre, fără fund. Era de statură medie, îmbrăcat cu un costum bleumarin, impecabil și o cămașă de un alb imaculat, la care asortase o cravată cu dungi albe și albastre; pantofii negri de piele luceau de-ți luau ochii. Părul îi era bogat; n-ai fi putut zice nici că-i ciufulit, dar nici că e prea bine pieptănat. Mai mult, omul acesta avea un dinte metalic (cel mai probabil de aur). Cam așa arăta Jin Gangzuan.

Se dezmetici dintr-odată și gândi că probabil mâna destinului făcuse ca acum el să ajungă față în față cu adversarul său.

Secretarul de partid și directorul minei au sărit de îndată în picioare, fără să le mai pese că se izbesc cu genunchii de marginea mesei. Când unul dintre ei, la repezeală, a răsturnat cu mâneca hainei un pahar de bere, lichidul galben s-a revărsat pe fața de masă și pe genunchii celuilalt. Nu le-a păsat de toate acestea, ci au dat deoparte scaunele, sărind în întâmpinarea lui. Nici n-a apucat paharul de bere să se răstoarne, că au și izbucnit strigătele de bucurie ale directorului Jin.

Râsul lui se revărsa în cascade, strivind aerul din încăpere, dar și fluturele cel frumos care plutea pe deasupra capului lui Ding Gou'er. Acesta izbuti să se ridice în picioare, deși nu și-ar fi dorit așa ceva. Nu voia să zâmbească, dar totuși un surâs încremenit i s-a așternut pe față în clipa în care a pornit și el în întâmpinarea noului venit.

— Acesta este directorul Jin, de la Departamentul de Propagandă al Comitetului Municipal. Domnul Ding Gou'er, investigator principal,

de la Procuratură, au făcut prezentările secretarul de partid și directorul minei aproape la unison.

Jin Gangzuan și-a împreunat mâinile în fața pieptului și a spus, hlizindu-se:

— Mă scuzați, mă scuzați că am venit cu întârziere.

Apoi, i-a întins mâna lui Ding Gou'er, care s-a văzut nevoit să-l salute bărbătește, deși tare și-ar fi dorit să scape de asemenea gesturi, neputincios în a-și înfrâna gândul că mâna acestui ticălos mâncător de bebeluși trebuie să fie înspăimântător de rece. Investigatorul a descoperit cu surprindere însă că mâna era cât se poate de bleagă, ba chiar calduță și ușor umedă, stârnindu-i o senzație plăcută. Vocea lui Jin Gangzuan a răsunat sec:

— Bun venit! Am auzit lucruri minunate despre dumneavoastră.

Odată ce s-au așezat cu toții pe scaune, Ding Gou'er a strâns din dinți, de acum hotărât să-și păstreze limpezimea minții, fără să mai pună strop de băutură pe limbă. Și-a poruncit în sinea sa: „Hai, mișcă odată la treabă!”

Acum stătea alături de Jin Gangzuan, într-o stare de maximă vigilență. „Jin Gangzuan, Jin Gangzuan! Oi fi tu ca o fortăreață de netrecut, oi fi tu în relații apropiate cu conducătorii cei mari, oi avea tu rădăcinile adânc înfipite în pământ, o fi rețeaua ta întinsă peste tot în lume, dar, odată ce ai să intri pe mâinile mele, să nu-ți închipui că mai există cale de scăpare! Și de va fi cumva ca eu să am parte de zile cumplite, atunci așa să fie!”

— De vreme ce-am întârziat, am să plătesc o amendă de treizeci de pahare! a spus deodată Jin Gangzuan.

Ding Gou'er a fost luat prin surprindere de vorbele lui, iar când și-a întors privirea spre secretarul de partid (sau poate să fi fost directorul minei, cine știe) a zărit o față zâmbitoare. O fotă îmbrăcată în roșu a adus pe tavă un serviciu de vin nou-nouț, cu ceșcuțe strălucitoare, care au fost așezate chiar în fața lui Jin. O altă domnișoară a adus carafa și, înclinându-și căpșorul precum o pasăre phoenix, a turnat

băutura în cești. Pesemne că fusese instruită vreme îndelungată, căci a turnat licoarea cu gesturi extrem de sigure, încrezătoare, fără greș, încât nici cea mai neînsemnată picătură n-a fost risipită. Mărgeluțele de spumă din prima ceașcă încă n-apucaseră să se risipească până a fost umplută și ultima ceașcă. Păreau a fi niște floricele mărunte ce se desfăceau în toată splendoarea lor sub ochii lui Jin Gangzuan. Ding Gou'er nu și-a putut stăpâni strigătul de admirație, în primul rând față de îndemânarea fără pereche și grația nespusă a domnișoarei îmbrăcate în roșu, în al doilea rând, față de curajul și neînfricarea lui Jin. Adevărată este vorba aceea care spune că „Fără aur și diamante, nu-ți e cu putință să dai viață porțelanului”.¹⁸

Jin Gangzuan mai întâi și-a dat jos haina, care imediat a fost preluată de către una din fetele îmbrăcate în roșu, după care i s-a adresat lui Ding Gou'er:

— Ia spune, tovarășe! Să umplu cele treizeci de pahare cu apă minerală sau mai degrabă cu rachiu de cereale?

Ding Gou'er încerca să adulmece aerul, dar a constatat curând că simțul olfactiv îi era paralizat de-a binelea.

— De vrei să afli gustul pereii, nu-i altă cale decât să te-nfrunți dintr-una. De vrei să deosebești licoarea veritabilă de făcătură, nu-i altă cale decât să pui gura pe băutura. Așadar, vă rog, alegeți trei ceșcuțe!

Chiar dacă aflase din materialele de investigații că Jin Gangzuan își făcuse un renume din rezistența sa la băutura, Ding Gou'er avea oarece îndoieli. Îmboldit din toate părțile, s-a văzut nevoit să aleagă trei pahare; când le-a încercat conținutul cu vârful limbii, a simțit un gust aromat, fermentat, concluzionând că era o băutura de soi.

— Tovarășe Ding, prietene, dă pe gât paharele astea! l-a îndemnat Jin Gangzuan cu voce mieroasă.

— Așa-i obiceiul, a adăugat cineva de lângă el. Deja le-ați încercat!

— Dacă bei, n-o să facem din asta vreo pricină de supărare, dar, dacă irosești băutura, să știi că-i cel mai mare păcat pe care l-ai putea

săvârși, s-a auzit o altă voce.

Forțat de împrejurări, Ding Gou'er a băut paharele până la fund.

— Mulțumesc mult, mulțumesc mult! a rostit Jin Gangzuan cu satisfacție. Acum e rândul meu să beau.

A ridicat un pahar de rachiu și l-a băut încetișor, fără pic de zgomot, în liniște, cu grijă ca nu cumva vreun strop să fie risipit; stilul său simplu, dar elegant, dovedea faptul că nu era nici pe departe un băutor obișnuit. Apoi, a început să bea într-un ritm mai alert, dar păstrându-și precizia în mișcări și mai cu seamă acuratețea. Avea ritm, avea cadență. Ultimul pahar l-a ridicat cătinel și a descris un arc de cerc minunat, în fața pieptului, întruchipând un arcuș ce se mișca pe corzile viorii, iar în clipa aceea acorduri rafinate, joase, s-au răsfirat prin întreg salonul și i-au alunecat prin vene lui Ding Gou'er. Vigilența începuse să i se clatine treptat, lăsând loc sentimentelor față de Jin Gangzuan, ivite precum buruienile ce se ridică deasupra apei, odată cu începutul dezghețului primăvara. L-a urmărit pe Jin Gangzuan cum mai întâi își apropie de buze paharul cu băutură, pentru ca apoi în ochii lui negri, strălucitori, să scapere melancolia. În mintea lui, tipul chiar devenea un personaj bun, generos, care răspândea în jur un aer în care se contopeau sentimentalismul, lirismul și bucuria. Acordurile viorii răsunau prelung pe când o pală de vânt tomnatic, răcoros, s-a pornit a răvăși frunzele aurii căzute la pământ. O floricică albă s-a deschis în fața lespezii de mormânt. Lui Ding Gou'er i se umeziseră ochii, văzând cum rachiuul acela din pahar parcă țâșnește dintr-o piatră, asemenea unui pârâiaș, și se revarsă într-un heleşteu de culoarea jadului întunecat. Evident că de acum inima i se lăsa copleșită de iubirea pentru omul acela.

Secretarul de partid și directorul minei băteau din palme fericiți; Ding Gou'er, adâncit într-o stare profund poetică, nu scotea nici cel mai mic sunet, căci liniștea adâncă pusese stăpânire peste toate. Cele patru fete îmbrăcate în roșu rămăseseră încremenite precum patru

lujeri de *canna indica*¹⁹, fiecare cu mimica ei, de parcă ar fi ascultat ceva cu sfințenie sau ar fi căzut pe gânduri. Deodată, aparatul de aer condiționat din colțul încăperii a început să scoată un zgomot ciudat care a spulberat liniștea. Secretarul de partid și directorul minei îl aclamau pe Jin Gangzuan, cerându-i insistent să mai toarne pe gât încă treizeci de pahare, însă acesta scutura din cap cu hotărâre.

— Nu mai beau nici în ruptul capului! a zis el. Ar fi o adevărată risipă, dar, de vreme ce este pentru întâia dată când îl întâlnesc pe Ding Gou'er, ar trebui să închin în cinstea lui de trei ori câte trei pahare.

Ding Gou'er îl privea vrăjit pe omul acesta care era în stare să bea treizeci de păhăruțe unul după altul, fără ca vreo clipă chipul lui să trădeze isprava. Era fascinat de atitudinea lui aleasă, era fascinat de vocea lui mieroasă, era fascinat de strălucirea ușoară a dintelui său metalic (poate că era chiar un dinte de aur, cine știe), așa că pe moment n-a realizat că trei ori trei fac nouă.

Nouă păhăruțe cu băutură i-au fost așezate lui Ding Gou'er în față și tot atâtea și lui Jin Gangzuan. Ding Gou'er pricepuse deja că era complet neputincios, total dezarmat în fața farmecului acestui om, în timp ce conștiința și trupul îl părăseau, deplasându-se parcă în direcție opusă. Conștiința lui urla: „N-ai voie să bei!” însă mâna a înșfăcat brusc paharul și i-a răsturnat licoarea în gură.

Și uite așa, pe nesimțite, cele nouă păhăruțe au ajuns numaidecât în burta lui Ding Gou'er, făcându-i ochii să se umple de atâtea lacrimi, încât la un moment dat acestea s-au pornit nestăvilite la vale, pe obraji. Era ceva ce investigatorul nu putea înțelege nicicum, că doar se afla la un banchet somptuos, nu în altă parte.

— Nu te-a bătut nimeni! Și nici nu te-a ocărât nimeni! Atunci, de ce plângi?

— Eu nu plâng, doar că îmi curg lacrimile, așa că n-ai niciun motiv întemeiat să mă acuzi că plâng.

Nu era chip ca lacrimile să mai fie stăvilite; s-au tot prelins șiroi până când fața lui Ding Gou'er a devenit precum o frunză de lotus scaldată de ploaie.

— Aduceți orezul! l-a auzit el pe Jin Gangzuan spunând. Să mănânce și tovarășul Ding, iar apoi să se odihnească!

— Dar mai vine acuși un fel de mâncare!

— Oh! a exclamat Jin Gangzuan după ce s-a gândit ce s-a gândit. Păi, atunci aduceți totul odată!

O fată îmbrăcată în roșu a îndepărtat cactusul de pe masă și imediat două chelnerițe îmbrăcate tot în roșu și-au făcut apariția ducând o tavă aurită, mare și rotundă pe care trona un băiețel auriu, uns bine cu ulei și care răspândea o aromă incredibilă.

2

Stimate domnule profesor Mo Yan,

Am primit scrisoarea dumneavoastră și tare vă mulțumesc pentru faptul că v-ați îngăduit răgazul necesar să-mi scrieți, ba mai mult, ați recomandat atât de iute nuvela mea la revista *Literatura poporului*. Acum, nu că ar fi vorba de aroganța pe care ți-o dă băutura – ceea ce probabil că nu-i temeii de laudă însă mie îmi pare că nuvela aceasta are o creativitate sporită, dezvăluie spiritualitatea cu asupra de măsură, debordează de vitalitatea specifică Zeului Băuturii și pune în lumină simțul revoluționar. Dacă revista *Literatura poporului* va alege să n-o publice, atunci e cât se poate de limpede că redactorii sunt de-a dreptul orbi.

Am citit nuvela aceea de doi bani a lui Li Qi – *Să nu cumva să mă tratezi ca pe un câine!*, recomandată de domnia voastră. Autorul calcă în picioare o creație înălțătoare, sublimă pe care noi o numim cu mândrie „literatură”, iar lucrul acesta m-a înfuriat peste poate. Dacă într-o bună zi voi avea ocazia de a-l întâlni, atunci să știți că am să mă angajez cu el într-o dispută verbală nimicitoare și am să-l combat atât

de aprig încât am să-l las fără grai, ca pe o cicadă amortită de sosirea iernii, iar apoi am să-i trag o mamă de bătaie de n-o să se mai aleagă nimic de el. Va avea sentimentul că acuși a poposit pe lume și numaidecât a fost trimis să facă cunoștință cu Nirvana.

Aveți perfectă dreptate atunci când susțineți că, dacă m-aș dedica studiului, în Țara Vinului m-ar aștepta un viitor glorios, în care aș avea ce mânca, ce îmbrăca, aș avea un cămin, poziție socială, bani, ba chiar și de femei frumoase aș avea pane din plin. Dar, domnule, omiteți faptul că eu sunt un tânăr ce îmbrățișează atâtea idealuri, deloc dispus să mă las pradă băuturii până la sfârșitul vieții. Mi-aș dori să fiu precum Lu Xun, care a fugit de medicină ca să urmeze calea literaturii – aș vrea să renunț la băutura și să mă pornesc pe calea unei cariere literare fabuloase, ca prin literatură să reformez societatea. Să fiu asemeni bătrânului Yu Gong, care a mutat munții din loc, să reformez spiritul național chinez. Ca să ating un ideal atât de înălțător, aș fi dispus să-mi pierd capul și să-mi vărs sângele și, de vreme ce n-aș precupeți nimic, de ce m-aș mai preocupa eu oare de cele lumești?

Domnule Mo Yan, dorința mea de a mă dedica literaturii este de neclintit, este atât de fermă încât zece cai vânjoși n-ar fi în stare să mă deturneze de pe drumul meu. Sunt cât se poate de hotărât, așa că nu-i cazul să mai încercați a mă convinge că n-am dreptate. Și dacă, totuși, veți insista, atunci trebuie să știți de pe acum că sentimentele mele față de domnia voastră se vor transforma în ură. Literatura aparține poporului. Așadar, de ce vi s-ar permite domniei voastre să scrieți, și mie nu? Unul din principiile comunismului, elaborat de Lenin, era integrarea artei în muncă și transformarea muncii în artă, așa că, până să se fi înfăptuit comunismul, deja toți oamenii deveniseră niște vajnici scriitori. Desigur că acum suntem abia în faza de început, dar aici nu există nicio lege care să interzică unui doctor oenolog să scrie romane. Domnule profesor, în niciun caz să nu vă luați după neisprăviții aceia care, după ce și-au făcut un nume, nu mai vor

altceva decât să monopolizeze scena literară și, atunci când văd producțiile altora, se fac foc și pară. Există o vorbă din popor, care ilustrează cel mai bine tot acest marasm, și anume „Pe fluviul Changjiang, valurile de pe urmă le împing pe cele dinaintea lor, forțându-le să cedeze; tot astfel, în pădurea înmiresmată, frunzele fragede grăbesc sfârșitul frunzelor îmbătrânite, iar tinerii în cele din urmă triumfa în fața celor vârstnici”. Orice reacționar care se gândește să înăbușe forțele proaspete ce se ridică este precum „Călugărița care a încercat să oprească în loc căruța – Asta înseamnă să nu-ți măsoari puterile așa cum se cuvine!”.

Domnule profesor, în institutul nostru de cercetări se află o doamnă a cărei maximă preocupare o reprezintă materialele de referință. O cheamă Li Yan și afirmă despre sine că vă este studentă, susținând chiar că v-a audiat cursurile pe vremea când erați instructor politic la Școala de Ofițeri din Baoding, nivelul Începători. Mi-a relatat multe povestiri interesante pline de tâlc, despre domnia voastră și astfel mi-a înlesnit cunoașterea în ceea ce vă privește. Ba mai mult, această duduiță spunea că odată, în timpul orei, l-ați ocărât pe renumitul scriitor Wang

Meng, afirmând că ar fi publicat un eseu în săptămânalul *Revista tineretului chinez* prin care îi îndemna pe scriitorii tineri să se dea la o pane de pe drumeagul și așa mult prea aglomerat al literaturii. Ea mai preciza și că v-ați înfuriat și ați zis cu năduf: „Este Wang Meng în postura de a monopoliza lumea literară? Dacă e de mâncare, toată lumea se înfruptă; dacă se găsesc veșminte, tot omul se îmbracă, dar, de îndrăznești să mă alungi, atunci și eu mă încăpățânez și mai abitir îmi urmez calea tot înainte!”

Când am auzit această poveste amuzantă, domnule, am dat fuga și am turnat pe gât o jumătate de litru de vin. Eram atât de muncit de gânduri încât îmi tremurau până și vârfurile degetelor; sângele îmi năvălea prin vine, iar urechile mi se înroșiseră ca niște petale de bujori. Vorbele domniei voastre erau precum goarna cea răsunătoare,

ca o chemare solemnă menită și trezească din amorțeală spiritul nostru de vajnici luptători. Mi-aș dori să mă fi asemuit domniei voastre la acea vreme: dormeați pe rogojină, vă hrăneți cu fiere, dar în ochi vă scăpărau scânteii, ba mai mult, stăteați cu capul plecat și, când puneți mâna pe stilou, îl stârneați la acțiune precum o baionetă ascuțită. Ați fi preferat să muriți decât să cunoașteți umilința.

Domnule profesor, ascultând-o pe Li Yan cum povestește episoade amuzante despre domnia voastră și recitind scrisorile pe care mi le-ați trimis, mă simt deopotrivă întristat și deznădăjduit. Ceea ce mă sfătuiți acum să fac este exact ceea ce îi sfătuia odinioară Wang Meng pe tinerii literați (printre care, iertată să-mi fie vorba, vă numărați și domnia voastră). Este un lucru ce mă îndurerează profund. Domnule, domnule, să nu vă luați după nerușinații ăia care nu se ridică mai sus de nivelul unor oameni mărunți. „Când ai zvârlit bățul cu care te apărai odinioară, nu te mai întorci în mijlocul câinilor” îmi aduc aminte că în anul acela erați slab ca un țâr, erați numai piele și os. Domnule, și domnia voastră ați suferit mergând pe drumeagul acesta anevoios al literaturii. În niciun caz să nu dați uitării durerea, odată ce s-a vindecat rana, căci, dacă așa stau lucrurile, atunci veți pierde stima și dragostea miilor și zecilor de mii de tineri scriitori ca și mine.

Domnule profesor, astă-noapte iar am isprăvit de scris o nuvelă, intitulată *Copiii de carne*. Aici socotesc eu că mi-am dovedit maturitatea artistică atunci când am adoptat stilul narativ al lui Lu Xun, transformându-mi stiloul într-un pumnal ascuțit, ca să jupoi strălucitoarea civilizație spirituală, să scot la iveală esența barbară a nenorocitei noastre moralități. Această nuvelă a mea aparține categoriei „realismului dur”, iar scrierea ei, la vremea aceea, a fost o provocare venită din „mișcarea punk”, înscrisă în „literatura ușoară”, la modă atunci. Era pentru mine un exercițiu de trezire a poporului prin literatură. Intenția mea este de a da o lovitură crâncenă acelor demnitari corupți și lacomi și, fără îndoială, această nuvelă a mea este „precum o rază de lumină pe tărâmul întunecat al Țării Vinului”. Este

asemenea *Jurnalului unui nebun*²⁰ amplasat într-o perioadă mai apropiată de zilele noastre. Îndrăznesc să vă trimit acum nuvela dimpreună cu această scrisoare. Dacă se va găsi vreo publicație dispusă s-o trimită la tipar, atunci sunt convins că va declanșa o mare schimbare, capabilă să zdruncine tot. De aceea, vă rog să faceți toate corecturile ce se impun și să mă puneți la punct. „Un materialist adevărat nu se teme de nimic”. Un profesor nu trebuie să facă prea mult caz aici, dar nici să bată câmpii. Spuneți-mi orice obiecție ați avea, fără să vă mai codiți, fiindcă a vărsa totul din traistă se înscrie în tradiția strălucită a partidului nostru.

După ce veți citi *Copiii de carne*, dacă veți socoti că se cuvine a fi publicată, v-aș fi recunoscător în cazul în care mi-ați găsi o editură dispusă s-o publice. Desigur, știu că în zilele noastre nici la crematoriu nu mai poți să duci un mort dacă mai niște relații; așadar, cu atât mai mult relațiile devin condiție majoră, când vine vorba de publicarea unei nuvele. Prin urmare, domnule profesor, să duceți lupta cu curaj, până la capăt și dacă e nevoie să invităm pe cineva la masă sau să trimitem vreun dar, decontez eu toate cheltuielile cuvenite (numai să nu cumva să uitați cereți chitanța!).

Domnule, nu mi-a fost deloc ușor să scriu *Copiii de carne*. Așa încât mă gândesc că cel mai bine ar fi să trimitem nuvela spre publicare revistei *Literatura poporului*. Vă mărturisesc că motivele alegerii mele sunt următoarele: în primul rând, *Literatura poporului* reprezintă o publicație de frunte a lumii literare chineze, cu un cuvânt greu de spus în privința noilor curente literare. Mă gândesc că, dacă voi reuși să public aici, neîndoielnic am să mă ridic deasupra nivelului provinciei sau chiar al municipalității. În al doilea rând, vreau să adopt strategia de a „atrage atenția asupra unui lucru mărunț și a trece peste restul.” Aceasta chiar că este singura soluție pentru a răzbi într-o lume complicată, după cum se prezintă acum revista *Literatura poporului*.

Cu tot respectul cuvenit,
Vă doresc numai bine!

Discipolul domniei voastre,
Li Yidou

P.S. Domnule profesor, am un prieten care s-a pornit spre Beijing cu oarece treabă și l-am rugat să vă ducă o ladă cu douăsprezece sticle de vin rafinat din Țara Vinului, numit „Mușuroiul de furnici verzi”. Nădăjduiesc ca darul meu să vă aducă bucuria cuvenită.

3

Dragă domnule oenolog,

Bună ziua!

Îți mulțumesc pentru „Mușuroiul de furnici verzi”. Culoarea acestui vin, buchetul, gustul sunt de cea mai aleasă calitate, doar că, la modul general vorbind, vinul acesta suferă din pricina unei așa-numite lipse de armonie, ca atunci când o fată are un chip cu trăsături regulate și n-ai putea tăgădui faptul că-i frumoasă, doar că-i lipsește acel ceva nedefinit care să-i dea farmec. Băutura produsă în satul meu natal este, de asemenea, foarte bună, dar nu se compară cu cea din Țara Vinului. După cum povestea tatăl meu, înainte de Eliberare²¹, în micuțul nostru sat, care număra vreo sută și ceva de suflete, se găseau două distilerii – una numită Zongji, iar cealaltă Juyuan – unde se prepara rachiul de sorg. Aveau câteva zeci de angajați, plus catâri și cai de talie mare, un tărăboi întreg. Cât despre rachiul din mei, aproape fiecare familie face așa ceva, încât nu-i de mirare că tot satul, până în cel mai mic cotlon, e învăluit într-un iz de băutură dulceagă. Un unchi de-al tatălui meu mi-a explicat odată, pe îndelete, toată arta distilatului, managementul și alte chestii de felul ăsta. Cum a lucrat mai bine de zece ani la distileria Zongji, l-aș putea socoti un mare

expert, așa că din relatările lui mi-am adunat numeroase materiale prețioase pentru „Rachiu de sorg”²². Damful de băutură care plutește dintotdeauna prin satul meu a fost, de asemenea, o sursă de inspirație constantă.

Eu sunt foarte interesat de băutură și am cugetat îndelung asupra relației dintre băutură și cultură. Capitolul amintit mai sus exprimă, într-o oarecare măsură, gândurile mele pe această temă. Tot timpul mi-am dorit să scriu un roman despre băutură, iar acum că am cunoscut un doctor în oenologie, mi se pare că s-a pogorât norocul peste mine cât pentru trei vieți. De acum înainte voi îndrăzni să te consult în multe probleme, așa că te rog să nu mi te mai adresezi atât de protocolar, cu pompoasa formulă „domnule profesor”.

Citindu-ți scrisoarea, precum și povestirea *Copiii de carne*, mi-au venit multe idei pe care aș vrea să ți le împărtășesc, dar mai întâi să discutăm despre scrisoarea domniei tale:

Mai întâi de toate, în opinia mea aroganța și modestia reprezintă două trăsături umane aflate într-o totală opoziție una cu cealaltă, dar și în interdependență, însă e greu de spus care trăsătură e de bine și care de rău. În realitate, cei care par aroganți sunt în fapt, modești, iar cei care se arată modești, în forul lor interior, sunt cât se poate de aroganți. Unii oameni, în anumite privințe, în anumite momente se dovedesc a fi aroganți, dar în alte privințe și în alte momente, dimpotrivă, se arată modești. Pesemne că nu există o aroganță absolută și nici modestie veșnică. „Aroganța de după băutură”, despre care vorbești domnia ta, este într-o mare măsură o reacție chimică și din câte bag eu de seamă nu putem formula nicio acuzație în acest sens. De aceea, mi se pare perfect normal și îndreptățit sentimentul de mulțumire de sine, pe care îl ai după ce te-ai lăsat pradă băuturii iar dacă te încumeți să adresezi câteva vorbe de duh *Literaturii poporului*, cu siguranță că nu încalci nicio lege, cu atât mai mult cu cât nu i-ai înjurat de mamă, ci doar ai afirmat: „Dacă nu vor publica, atunci sunt

de-a dreptul orbi”.

În al doilea rând, domnul Li Qi a avut motivele sale pentru a scrie romanul în maniera în care l-a scris. Dacă socotești că nu-i un roman de soi, atunci dă-l deoparte și gata, iar în cazul în care într-o bună zi te vei întâlni cu el, oferă-i două sticle din „Mușuroiul de furnici verzi”, după care să-ți pierzi urma. Să nu cumva să vă gândiți să adoptați strategia romanticului revoluționar, angrenându-vă cu el într-o „dezbateră pe viață și pe moarte”. Ba mai mult, să nu cumva să îi treacă prin gând să te lupti cu el, fiindcă individul ăsta a practicat artele marțiale și are strânse legături cu mafia. Este atât de hain la suflet și atât de ticălos, încât nu se dă în lături de la nicio nelegiuire. Chiar umblă vorba că era unul prin Beijing, un critic literar care n-a avut ce face și s-a apucat să scrie un articol deosebit de acid la adresa operei literare a lui Li Qi. La nici trei zile după publicarea în ziar, nevasta criticului literar a fost vândută de către oamenii acestuia în Thailanda, unde se zvonește că a ajuns prostituată. De aceea, te sfătuiesc din tot sufletul să stai cât mai departe de el. Sunt mulți oameni în lumea asta, pe care nici măcar Cel de Sus nu s-ar încumeta să-i deranjeze câtuși de puțin.

În al treilea rând, de vreme ce ești atât de devotat literaturii, sub nicio formă nu îndrăznesc eu să-ți dau sfaturi cum să te porți ca un fiu merituos, măcar din simplul motiv de a nu va ac mă detestați. Când cineva stârnește disprețul celorlalți rara voia sa, n-are nicio vină, dar dacă o face intenționat, atunci e ca în vorba aceea: „Îți dai ochii peste cap și te uiți în oglindă – N-ai să vezi decât urâtenia”. Eu unul sunt îndeajuns de urât și așa, la ce bun să-mi mai dau ochii peste cap?

Domnia ta i-a ocărât cu furie pe acei „netrebnici” care vor să monopolizeze sfera literară, ceea ce mărturisesc că m-a uns pe suflet și, dacă într-adevăr ei au asemenea intenții, atunci mă alătur și eu, slobozind din gură vorbe grele la adresa lor.

Acum mai bine de zece ani eram instructor la Școala de Ofițeri din Baoding – nivelul Începători, unde aveam câteva sute de studenți care

frecventau orele mele. Îmi aduc aminte că parcă erau două studente pe nume Liu Yan – una avea tenul foarte alb și ochii mari, în timp ce cealaltă era negricioasă și bondoacă. Nu știu care dintre ele ar putea fi colega domniei tale.

Cât despre faptul că eu l-aș fi ponegrit pe Wang Meng, chiar că nu mi amintesc. Pare-mi-se că i-am citit articolul acela în care îi îndemna pe tinerii scriitori să-și facă o autoevaluare lucidă și e foarte probabil ca la vremea aceea să-l fi simțit ca pe un atac; așa se face că am o stare de profund disconfort, însă în mod cert nu voi lansa un atac la adresa lui Wang Meng în timpul cursului în care fac reclamă comunismului.

Dacă chiar vrei să știi, eu nu mi-am aruncat niciodată bastonul de cerșetor și chiar dacă aș face un asemenea gest într-o bună zi, nu m-aș duce „să-l ciomăgesc pe cerșetor”. Nu pot să dau niciun fel de garanții, întrucât schimbările din viață de multe ori nu sunt decise de către noi.

Acum, să discutăm despre opera domniei tale:

1. Îți stabilești singur apartenența a ceea ce scrii la „realismul dur”. Ai putea să-mi explici puțin ce se ascunde în acest curent? Nu sunt prea dumirit, deși în linii generale văd ceva de felul ăsta. Scenele descrise în roman m-au cam înfiorat. Noroc că e vorba doar de ficțiune, căci altfel, dacă ai fi pretins că scrii un reportaj, fără îndoială că ai fi dat de mare necaz.

2. În privința calificării operei tale ca „material publicabil” în mod normal există două standarde: cel ideologic și cel artistic. Nu pot eu să spun care e mai important și, când fac această afirmație, vreau să spun exact ceea ce spun. Nimic mai mult, fiindcă în niciun caz nu fac pe nebunul. Din fericire, *Literatura poporului* are un colectiv de redactori de mare ispravă, așa că lasă-i pe ei să decidă.

Eu deja ți-am trimis opera către redacția *Literaturii poporului*; cât despre oferitul de daruri sau invitatul la masă, mă tem că nu am prea multe cunoștințe în această privință, pentru că eu nu recurg niciodată la așa ceva. Dacă asemenea chestiuni merg la o revistă mare, de nivel

central, precum *Literatura poporului*, va trebui să afli pe spezele domniei tale. Îți doresc mult succes!

Mo Yan

4

COPIII DE CARNE

Într-o seară târzie de toamnă, luna abia înălțată pe cer stătea aninată într-un colț, spre apus, cu marginile încețoșate, ca și cum ar fi fost un cub de gheață pe jumătate topit. Raze reci de lumină scaldau satul Iz de Rachiu, încă adânc cufundat în somn. Undeva, nu foarte departe, un cocoș își slobozea cântecul ce anunța apropierea zorilor, doar că sunetele înfundate păreau să răzbată mai degrabă din vreo pivniță mohorâtă decât din cotețul de păsări.

Așa înfundat cum era, totuși, cântecul a reușit s-o trezească din somn pe nevasta lui Jin Yuanbao, care s-a ridicat în capul oaselor, cu plapuma pe umeri, cam buimăcită de atmosfera încețoșată. Razele palide ale lunii se strecurau piezișe prin fereastră și așterneau pe plapuma neagră desene albe ca neaua. Bărbatul ei își scosese picioarele de sub așternut prin dreapta ei; erau reci ca gheața, așa că ea s-a grăbit să le învelească cu un colț de plapumă. De-a stânga ei, Micuțul Odor dormea dus, chircit, suflând încet și profund. Cântatul cocoșului, și mai îndepărtat, și mai înfundat de astă dată, a răsunat din nou. Femeia s-a scuturat înfiorată și într-o clipă a coborât din pat, aruncându-și o haină pe spate. Când a ieșit în curte, a ridicat alene privirea către cer – înspre apus licăreau trei stelute, în timp ce în partea opusă, înspre răsărit, cea de-a optsprezecea constelație²³ se înălța pe boltă. Se vede treaba că nu mai era mult și se crăpa de ziuă.

Femeia s-a întors în casă și și-a înghiontit bărbatul, spunându-i:

— Scoală-te! Hai, scoală-te repede! Deja se vede pe cer Constelația cea Mare.

Vorbele femeii au izbutit să-i curme bărbatului sforăitul aspru; acesta a plescăit de câteva ori, după care s-a ridicat în capul oaselor.

— Se crapă de ziuă? a întrebat el, cu ochii mijiți de somn.

— Acuși, a răspuns ea. Mă gândesc că ar fi bine să pornești puțin mai devreme azi, ca să nu mai bați drumul degeaba, așa cum s-a întâmplat data trecută.

Bărbatul și-a pus jacheta vătuită pe spate, cu gesturi leneșe, a bâjbâit un pic după luleaua de la capătul patului, a îndesat ceva tutun în ea, după care și-o vârât-o în gură. Apoi a dibuit amnarul, cremenele și ceva iască, cu gândul să aprindă focul. Câteva scânteii colțuroase au zburat, însoțite de trosnet, iar una dintre ele a căzut taman peste iască. Bărbatul s-a grăbit să sufle, ca să întetească focul și n-a lipsit mult până când flăcările de un roșu aprins s-au pornit a străluci în beznă. El a tras de câteva ori din lulea și, când tocmai voia să apuce niște iască, femeia i-a zis pe un ton hotărât:

— Aprinde lampa!

— Chiar e nevoie? a întrebat-o el.

— Aprinde-o! N-o să fim nici mai săraci, nici mai bogați cu stropul de gaz care se consumă.

El a tras aer în piept și a suflat îndelung peste iască, până când s-a stârnit flacăra. Pe dată, femeia a luat lampa și a aprins-o, după care a agățat-o pe perete. Flăcările verzui revărsau o lumină palidă peste întreaga încăpere. Privirile celor doi s-au întâlnit grăbite, după care s-au îndreptat iute în direcții diferite. Unul dintre copiii care dormeau lângă bărbat vorbea în somn, cu voce tare, răspicat, de parcă ar fi strigat vreun slogan. Alt băiețel a întins brațul și a pipăit cu palma peretele slinos, în timp ce nu departe de ei se auzea plânsul înfundat al altui copil. Bărbatul i-a vârât băiețelului brațul înapoi sub plapumă și l-a împins ușor pe cel care plângea, dojenindu-l enervat:

— De ce plângi, pacoste ce ești?

— Să fierb niște apă? a întrebat femeia, cu un oftat.

— Fierbe! Vreo două polonice sunt de ajuns!

— O să mai fierb încă unul, a zis femeia după ce s-a gândit puțin. O să fie cu atât mai plăcut cu cât e mai curat.

Bărbatul și-a ridicat luleaua, fără să spună nimic și încetișor și-a lungit gâtul, privind către colțul *kang*-ului unde dormea dus unul dintre puști.

Femeia a mutat lampa, agățând-o deasupra ușii, ca să poată lumina astfel ambele încăperi. Apoi, a clătit oala, a turnat trei polonice de apă, a pus capacul deasupra, după care a luat un snop de fân uscat, pe care l-a aprins de la lampă și l-a vârat cu grijă în sobă. Flăcările se înteteau și, asemeni unor limbi de foc, lingeau cuptorul și în același timp cerneau strălucire pe chipul femeii. Așezat pe un scăunel lângă *kang*, bărbatul o țintuia cu privirea și dintr-odată a observat că, mângâiată de lumina blândă, femeia parcă întinerise pe neașteptate.

Apa din oală începuse deja să bolborosească, dar ea continua să îndese paie în sobă, fără să ia aminte la acest lucru. Între timp, bărbatul și-a scuturat luleaua, lovind-o ușor de pat, și-a dres ușor vocea, după care a spus șovăielnic:

— Nevasta lui Sun Colți-Mari, din Satul de Răsărit, iar a rămas grea și mai are acasă încă un prunc de țâță.

— Fiecare-i în felul lui, a comentat femeia pe ton împăciuitor. Cine nu și-ar dori să nu nască în fiecare an? Și să aibă tripleți de fiecare dată?

— Colți-Mari s-a ajuns, ce mai! a replicat bărbatul. Nemernicul ăsta, pentru că are un cumnat care e mare inspector, a trecut la control. Alții n-au avut norocul lui. Dar el, deși ar fi trebuit să fie la gradul doi, a primit grad special.

— „Când ai oameni la palat, ușor ajungi mare demnitar”, a adăugat femeia o vorbă de duh. Așa e de când lumea!

— Micuțul Odor al nostru ar merita să primească gradul unu. Pentru niciun alt copil de prin vecini nu s-au investit atâția bani, zise bărbatul. Ai mâncat o sută de *jin*²⁴ de turte cu soia, zece crape, patru

sute de *jin* de ridichi...

— Ce-am mâncat? a sărit femeia ca arsă. A intrat mâncarea în burta mea, dar a stat acolo doar cât să mă ajute să fac lapte, ca să-l hrănesc pe el.

Preocupați să se ciondănească așa, n-au băgat de seamă că apa din oală începuse deja să fiarbă de-a binelea, iar aburul, strecurat pe lângă marginea capacului, se înălța, stârnind un pâlپâit ușor al flăcării din lampă, care arăta de acum ca o boabă de fasole roșie, strălucitoare, în pâcla din încăpere.

Femeia a încetat să mai alimenteze focul cu paie și și-a îndemnat bărbatul:

— Adu-mi ligheanul!

Bărbatul a îndrugat ceva și s-a dus în curte, de unde s-a întors cu un lighean negru, de ceramică, ciobit pe margine, pe fundul căruia se vedea o pojghiță subțire de gheață.

Femeia a săltat capacul de pe oală și în clipa aceea aburul s-a năpustit în afară, mai să stingă lampa, dar apoi s-a domolit treptat, pe măsură ce se răsfira în aer. Femeia a luat apă cu polonicul și a turnat în lighean.

— Nu amesteci și un pic de apă rece? a iscodit-o bărbatul.

— Nu-i nevoie să amestec, i-a răspuns femeia după ce a încercat apa cu mâna. Adu-l încoace!

Bărbatul s-a dus în cealaltă cameră, s-a aplecat și l-a ridicat pe băiețelul care sforăia ceva mai devreme. Când copilașul a început să plângă, Jin Yuanbao l-a bătut ușor la funduleț și i-a spus mormăit:

— Odoarele, Micuțule Odor, nu mai plânge! O să-ți faci tata baie.

Femeia a luat copilul care, de îndată ce a ajuns în brațele mamei, s-a cuibărit acolo, tot îngăimând:

— Mami, mami... lapte, lapte...

Femeia n-a avut încotro, așa că s-a așezat pe pragul ușii și numai ce și-a desfăcut bluza, că micuțul a prins sfârcul sânului cu gura și, gemând de plăcere, s-a liniștit. Ca și cum ar fi dus o povară peste

puterile ei, femeia a rămas îndoită de spate, cu privirea ațintită asupra pruncului.

Nerăbdător, bărbatul și-a rotit mâna prin apă, ca să-i testeze temperatura și a zorit-o:

— Gata cu suptul! Acuși se răcește apa!

Femeia lovea ușor cu palma fundul băiețelului, spunându-i:

— Otorul mamii, odorul mamii, ajunge! Ai supt și ultima picătură de lapte! La băiță cu tine! O să-ți facem baie și o să te ducem la oraș, unde o să ai parte de-o viață îmbelșugată, fără griji.

Ea îl trăgea cu toată forța, însă el stătea agățat cu gura de sfârc și nu i dădea drumul cu niciun chip, așa încât sfârcul se întindea tot mai tare, ca o bucată de cauciuc prăpădit, lipsit de elasticitate.

Atunci, enervat, bărbatul a înșfăcat copilul și l-a tras, stârnindu-i femeii un geamăt de durere, iar copilului urlete ascuțite. Jin Yuanbao i-a tras o palmă la fund și a strigat la el mânios:

— Ce urli așa? Ce urli?

— Mai ușurel cu palma, l-a dojenit femeia, că dacă îl învinețești îi scade calitatea.

Bărbatul i-a smuls bebelușului hainele, pe care le-a aruncat în lături, după care a mai încercat o dată apa cu mâna și a spus mai mult ca pentru sine:

— E fierbinte, e cam fierbinte, dar asta o să-i dea culoare.

Și în timp ce rostea aceste vorbe, a băgat bebelușul despuiat în ligheanul cu apă fierbinte, ceea ce l-a făcut să urle și mai ascuțit decât adineaori, ca și cum de pe colinele cele mai domoale ar fi Fost zvârlit pe munții cei semeți. Băiețelul își chircise picioarele, nerăbdător să iasă cât mai repede din lighean, însă Jin Yuanbao îl împingea cu forță înapoi. Apa zbură în toate părțile și o împrășca pe femeia care își acoperise fața cu mâinile și se văicărea cu voce domoală:

— Tăticule, apa asta-i prea fierbinte. Dacă-l opărești, o să-i scadă calitatea.

Bărbatul bodogănea:

— Copil afurisit! Apa trebuie potrivită atât cât trebuie – nici prea fierbinte, nici prea rece. Bine, atunci mai toarnă aici o jumătate de polonic de apă rece.

Femeia s-a ridicat degrabă, fără să-și mai acopere sânii lăsați. Bluza lungă îi atârna între picioare ca un steag ponosit și umed. A scos o jumătate de polonic de apă și l-a vărsat în lighean, după care a amestecat bine apa cu mâna.

— Gata, nu mai e fierbinte. Acum chiar că nu mai e. Odorule, nu mai plânge! Nu mai plânge!

Micuțul Odor se mai domoli întru câtva, dar continuă să se zbată, deloc dornic să se lase băgat în apă, așa că Jin Yuanbao s-a văzut nevoit să-l vâre cu forța. Lângă el, femeia stătea cu polonicul în mână, încremenită de parcă era în transă.

— Ești moartă cumva, sau ce-i cu tine? Vino și dă-mi o mână de ajutor! a strigat el enervat.

Ca trezită din visare, femeia a pus deoparte polonicul, s-a așezat în genunchi lângă lighean și a început să-l frece pe băiețel pe funduleț și pe spate. Fiica lor cea mare – o fetiță de șapte-opt ani, îmbrăcată cu niște pantaloni roșii foarte largi, care îi ajungeau până la genunchi, cu spinarea goală, cu părul ciufulit și desculță – a intrat în cameră și a spus, frecându-se la ochi:

— Tăticule, mămico, de ce-l spălați? Cumva vreți să-l fierbeți și să ni-l dați de mâncare?

— Mișcă-te înapoi la culcare! a strigat tatăl la ea.

La vederea surorii lui, băiețelul a început să țipe din nou, dar fata nu îndrăznea să mai scoată nicio șoaptă, ci doar s-a retras încetișor din încăpere. A rămas însă cu mâna agățată de tocul ușii, urmărindu-și părinții cu privirea.

Micuțul Odor se istovise de atâta plâns, iar acum, răgușit, abia dacă mai putea suspina încet, uscat, fără prea multă vlagă. Mizeria de pe trupul copilului se așternuse pe suprafața apei din lighean într-un strat unsuros.

— Adu-mi buretele de spălat și niște săpun! a spus bărbatul.

Numaidecât femeia a scos lucrurile cerute de după sobă.

— Ține-l tu, ca să-l frec eu mai bine, a continuat bărbatul cu indicațiile.

Cei doi au făcut schimb de locuri, după care Yuanbao a cufundat buretele în lighean, ca să-l umezească bine și l-a înmuiat în bolul cu săpun pastă. Apoi, a început să-l frece bine pe copil – pe gât, pe spate, ba chiar și printre degete. Micuțul Odor era numai spumă din cap până-n picioare și striga ca din gură de șarpe, în încăperea învăluită într-un miros straniu, greu de deslușit.

— Tăticule, mai încet, că o să-i plesnească pielea de atâta frecat! își îndemnă femeia soțul.

— Doar nu-i făcut din hârtie, a venit replica din partea lui. Așa repede plesnește? Tu nu știi cât de pricinoși sunt inspectorii ăia. Până și în gaura fundului o să-l caute și, dacă găsesc cea mai mică urmă de mizerie, mai scad calitatea cu un grad, iar asta o să ne ardă la buzunare cu mai bine de zece *yuani*.

În cele din urmă, baia a luat sfârșit. Yuanbao l-a ridicat pe Micuțul Odor și i l-a dat nevastei lui să-l șteargă cu prosopul. În bătaia lămpii, pielea copilului era de un roșu strălucitor și împrăștia un miros plăcut de carne. Femeia l-a îmbrăcat cu un set de haine noi și l-a strâns în brațe – bun prilej ca Micuțul Odor să caute din nou cu gura sânul mamei. Aceasta, fără să stea pe gânduri, și-a desfăcut degrabă bluza.

Yuanbao s-a șters pe mâini, și-a umplut din nou luleaua cu tutun și a aprins-o de la lampa agățată lângă tocul ușii.

— Piciul ăsta m-a făcut să nădușesc din cap până-n picioare, a spus bărbatul în timp ce expira fumul cu gura larg deschisă.

Micuțul Odor adormise de acum la pieptul mamei care îl ținea strâns în brațe și parcă nu se îndura să se dezlipească de el.

— Dă-mi-l! Am mult de alergat cu el azi.

Femeia a îndepărtat copilul de la sân, dar el continua să plescăie, ca și cum ar fi supt în continuare.

Jin Yuanbao a luat lampionul de hârtie într-o mână, iar cu brațul celălalt a cuprins copilul și a ieșit pe ușă. A pornit pe alee către drumul principal al satului și, cum mergea el așa, a simțit deodată că spinarea îi este sfredelită de o privire săgetată din ușa unei case, fapt care îi stârnea multă neliniște, dar de îndată ce au ajuns la drumul principal, a dispărut și senzația aceea neplăcută.

Luna nu apusese cu totul încă, așa încât la momentul acela zorii zilei așterneau pe pământ o lumină gri-cenușie. Pe margine, plopii desfrunziți, cu crengile însuflețite de irizări alb-verzui, arătau ca niște bărbați slăbănogi, cufundați în gânduri, care rămăseseră țintuiți în loc. Răcoarea nopții nu se spulberase încă, ci, dimpotrivă, părea că va mai adăsta o vreme pe acolo, făcându-l pe bărbat să se scuture ușor, înfrigurat. În bătaia lampionului care împrăștia o lumină gălbuie, blândă, umbra lui tremurândă se proiecta alungită pe drum. Bărbatul a zărit lacrima tulbure, de ceară, prelinsă pe lumânarea din lampionul alb și și-a tras ușor nasul. În acest timp, câinele de lângă zidul unei case a lătrat de câteva ori înspre el, deși cam lipsit de interes. Și bărbatul, la rândul lui, a privit umbra întunecată a câinelui cu aceeași lipsă de interes, mai cu seamă că l-a auzit de îndată cum amușina ceva prin căpița de fân. Pe când ieșea din sat, i se păru că de undeva răzbătea plânsul unui copil și, ridicându-și privirea, a observat luminile palide la ferestrele câtorva case; știa că și acolo se petrecea aceeași poveste cu îmbăiatul pruncului, întocmai cum făcuseră și el cu nevasta lui ceva mai devreme. Acum înțelegea că pornise la drum înaintea celorlalți, fapt ce îi dădea un sentiment de ușurare.

Când a ajuns la Templul Pământului, aflat la marginea satului, a scos din sân un teanc de bancnote gălbui, pe care le-a aprins de la lumânarea lampionului și le-a pus în vasul pentru ars ofrande, în fața templului. Flăcările iuți cuprindeau bancnotele ca niște șerpi care se încolăceau fără milă în jurul prăzii. A privit către templu și l-a zărit înăuntru pe Zeul Pământului, care, ca întotdeauna, stătea acolo cu cele două neveste de-o parte și de cealaltă, cu zâmbetul acela rece

încremenit pe buze. Și zeul, și nevestele lui fuseseră lucrate de către sculptorul Wang – zeul din piatră neagră, femeile din piatră albă. Zeul Pământului era cu mult mai masiv decât cele două neveste, ceea ce îl făcea să pară că întruchipează un adult cu două copilițe după el. Lesne de priceput că sculptorul Wang nu era cine știe ce talentat, judecând după înfățișarea de-a dreptul respingătoare pe care o avea fiecare statuie. În timpul verii, ploaia se strecura în templu prin acoperișul spart, așa că din pricina umezelii toate cele trei statui fuseseră năpădite de un mușchi verde-lucios. Pe măsură ce ardeau, banii de hârtie se strângeau tot mai tare, transformându-se în cenușă, cam așa cum își adună aripile un fluturaș alb – mai întâi apărea dunga stacojie a focului, tremurândă pe marginea bancnotelor, pentru ca apoi totul să dispară cu o iuțea nemaipomenită. Bărbatul n-apuca decât să audă foșnetul hârtiei și într-o clipă totul era mistuit de focul necruțător.

A pus jos mai întâi lampionul, apoi copilul, a îngenuncheat și a făcut o plecăciune în fața Zeului Pământului și a celor două neveste ale sale.

Odată ce a șters numele copilului din registrul templului, Jin Yuanbao s-a ridicat în picioare, a luat copilul în brațe, a ridicat lampionul și și-a urmat grăbit drumul mai departe.

A ajuns la Râul Sărat cam pe când se ridica soarele dindărătul munților. Copacii de pe malul râului păreau ca de sticlă, în timp ce apa lucea ca și cum o pojghiță de un roșu aprins, incandescent, se așternuse acolo pentru totdeauna. Jin Yuanbao a suflat în lampion, ca să-l stingă, l-a ascuns printre copacii din preajmă și s-a îndreptat spre ponton, unde urma să aștepte sosirea bărcii.

Curând, copilul s-a trezit și a început să plângă amarnic. Cum se temea că plânsul o să-l istovească și o să-l facă să pară mai slab, bărbatul nu mai contenea în a găsi tot felul de șmecherii să-l înveselească. De ceva vreme, copilașul începuse să meargă în picioare, numai bine ca lui Jin Yuanbao să-i treacă prin gând să-l lase liber pe

malul nisipos, ba chiar a frânt o crenguță dintr-un copac și i-a întins-o grăbit, cu speranța că astfel își va găsi de joacă și va uita de plâns.

Băiețelul lovea cu bățul furnicile negre de pe nisip, doar că bățul era destul de greu și incomod pentru el; nu i-a trebuit mult ca să se împiedice, cât pe ce să cadă. Soarele roșu, ca o minge de foc, care tocmai se înălța pe boltă, așternea strălucire nu doar pe suprafața râului, ci și pe chipul copilului. Mulțumit că puștiul își făcuse rost de joacă și nu-l mai deranja, Jin Yuanbao l-a lăsat în pace și și-a văzut de gândurile care-l frământau pe el. În tot acest timp, râul, lat cam de jumătate de *li*²⁵ își purta apele tulburi, dar domoale, peste care se ridica încetul cu încetul soarele, proiectându-și imaginea alungită, ca un stâlp uriaș înfipt în faldurile de satin auriu ale râului. Fără să vrea, s-a gândit că nimeni nu se încumetase vreodată să construiască un pod acolo, lucru care le-ar fi ușurat soarta tuturor nespuse de mult.

Barca era încă ancorată la malul opus, legănându-se în apa care în locul acela cu siguranță nu era deloc adâncă. Văzută de departe, firește că părea tare micuță, dar imaginea nu era departe de realitate, căci ambarcațiunea aceea nu avea, de felul ei, niște dimensiuni prea mari; știa bine fiindcă mai traversase râul și altă dată cu barca strunită de un bătrân surd, care locuia într-o casă de chirpici pe lângă râu. Vedea de aici, de unde ședea, cum din casa aceea se ridica un fum verzui, ceea ce îl încredința că bătrânul tocmai își pregătea de mâncare. Era limpede că n-avea încotro decât să aștepte răbdător.

Apoi, au mai poposit câțiva pasageri – doi dintre ei mai în vârstă, un băiețel de vreo zece ani, dar și o femeie între două vârste, cu un bebeluș în brațe. Cei doi bătrâni păreau să formeze un cuplu; stăteau tăcuți, țintuind apa tulbure a râului cu ochii lor mititei ca niște biluțe de sticlă. Băiatul era dezbrăcat până la brâu, desculț și purta un pantalon albastru. Fața, la fel ca și trupul dezgolit, era neobișnuit de albă și parcă solzoasă. A alergat până la malul râului și a slobozit în apă un jet de urină, după care s-a apropiat de fiul lui Jin Yuanbao, ca

să privească furnicile trosnite cu nuiuaua până se făceau una cu pământul. Nu s-a mulțumit doar cu priveliștea, ci i-a mai și șoptit Micuțului Odor și ceva vorbe nedeslușite, însă acesta, cu toate că era doar un biet prunc, în mod cu totul surprinzător părea să-l înțeleagă, căci de îndată și-a dezvelit dinții albi, de lapte, într-un surâs fermecător. Femeia care ținea bebelușul în brațe avea tenul uscat și gălbejit, părul încâlcit, legat cu o sfoară albă și purta o jachetă albastră și pantaloni negri, veșminte care îi dădeau un aspect curat, îngrijit. În momentul în care ea l-a pus pe copil să facă pipi, Jin Yuanbao a tresărit speriat: „Băiat! Încă un concurent!” Privindu-l însă cu mai mare atenție, a descoperit că băiețelul acela era cu mult mai slab decât Micuțul Odor. Avea pielea negricioasă, părul gălbui, dar și o excrescență albă la ureche. Un asemenea copil cu siguranță că nu putea fi un rival redutabil pentru băiatul lor, așa că s-a liniștit imediat și a întrebat-o pe femeie pe un ton relaxat:

— Tușă, și matale mergi într-acolo?

Aruncându-i priviri suspicioase, femeia și-a tras copilul mai aproape și, deși buzele îi tremurau ușor, n-a rostit nicio vorbă.

Dezamăgit, Jin Yuanbao s-a îndepărtat, cu ochii ațintiți asupra malului opus, în speranța că va surprinde vreo mișcare pe acolo.

Soarele se ridicase brusc, de parcă executase un salt prin văzduh, de vreo câțiva coți, pe deasupra apei al cărei luciu se transformase din galben murdar în auriu sticlos. Barca stătea în continuare neclintită, ancorată la mal, în timp ce din acoperișul căsuței de chirpici continua să se înalțe fumul. Cât despre bătrânul barcagiu, nici urmă.

Micuțul Odor, de mână cu băiețelul acela solzos, a făcut câțiva pași pe malul apei. Neliniștit, Jin Yuanbao s-a apropiat de el și l-a luat în brațe, sub privirile nedumerite ale băiatului care-l însoțea, însă gestul lui l-a deranjat grozav pe Micuțul Odor, făcându-l să plângă și să se zbată, ca să scape din strânsoare.

— Stai cuminte! Potolește-te! Încearca bărbatul să-l împace. Hai să ne uităm la nenea cum aduce barca înapoi!

Atunci, Jin Yuanbao a zărit pe malul opus un bărbat, și el scăldat de strălucirea soarelui, cum mergea șchiopătat către barca unde se mai aflau câțiva oameni în așteptare, nerăbdători să traverseze râul.

Jin Yuanbao n-a mai încuviințat să-l lase din brațe pe Micuțul Odor, care s-a tot zbatut până n-a mai avut încotro și s-a potolit. Într-un târziu însă, cuprins de foame, copilul a început iarăși să se agite, să se bâlbâie, în încercarea de a-l face să înțeleagă ce anume nu-i dă pace. La un moment dat, Jin Yuanbao a scos din sân câteva boabe de soia prăjite, le-a mestecat la repezeală, după care i-a îndesat un pic în gură Micuțului Odor, cu gândul că astfel îi va potoli foamea. N-a fost chip să-l păcălească, iar băiețelul s-a pus din nou pe plâns, evident nemulțumit, dar în lipsă de ceva mai bun s-a văzut nevoit să accepte până la urmă ceea ce primise.

Pe când barca ajunsese deja la jumătatea drumului, din crâng s-a ivit grăbit un bărbat înalt, bărbos; ținea în brațe un copil de vreo 70 de centimetri înălțime și niciuna, nici două s-a vârat printre cei care așteptau la coadă, ca să treacă râul.

Jin Yuanbao simțea cum îi ia foc gura și tare i-ar mai fi tras un perdaf, dar privindu-l mai cu luare-aminte, într-un mod cu totul de neînțeles l-a cuprins o spaimă teribilă. Bărbosul i-a cercetat pe toți cei din jur cu o privire dominatoare. Avea ochii negri, foarte mari și nasul proeminent, ușor coroiat. Copilașul de la pieptul lui – tot băiețel – era îmbrăcat cu un costumăș roșu, nou-nouț, împodobit ici și colo cu cusături aurii, haine care îl făceau pe copil să iasă în evidență cu ușurință, cu toate că stătea cu capul vârat între umeri. Avea părul des și țepos, o piele destul de fragedă și albă, însă judecându-l după ochii oblici extrem de expresivi, ai fi jurat că e mult mai mare decât părea la o primă vedere. Privirea aceea cu care scruta totul nemilos, cu multă băgare de seamă, nu era cu puțință să fie privirea unui copil. Urechile mari și groase atrăgeau și ele atenția celor din preajma lui, deși copilul stătea lipit de pieptul bărbosului, fără să se miște și fără să scoată vreun sunet.

Barca se întorcea în amonte pe măsură ce se apropia de mal. Cei care așteptau să se îmbarce se adunau deja, pregătiți, cu ochii pironiți în aceeași direcție.

În cele din urmă, barca a ajuns în apropierea pontonului, acolo unde apa era puțin adâncă, așa că barcagiul cel surd a lăsat vâslele și a luat în schimb o prăjină de bambus, cu care s-a proptit, ca să poată avansa, doar că mișcările acestea stârneau valuri ce ridicau la suprafață mълul roșiatic de pe fundul apei. Într-un târziu, barca a fost trasă la mal, astfel că în clipa următoare de pe punte au sărit jos, care încotro, vreo șapte oameni, dar nu mai înainte de a pune niște bancnote sau niște monede lucioase într-o tărtăcuță așezată lângă cabină. Barcagiul cel surd stătea acolo, proptit cu prăjina de bambus, cu privirea pierdută în apele râului ce curgeau la vale, spre răsărit.

De îndată ce s-au dat toți pasagerii jos din barcă, cei de pe mal s-au îngrămădit să urce, căci nu mai aveau nicidecum răbdare să aștepte. Jin Yuanbao ar fi putut fi primul, însă a șovăit un pic și s-a suit abia după ce s-a asigurat că bărbosul pășise deja pe punte. Imediat în urma lui a venit și femeia aceea între două vârste, cu copilul în brațe, după care s-au înghesuit și cei doi bătrâni. Aceștia, în momentul în care s-au urcat, au fost ajutați de băiatul cu pielea ca solzii de pește, care mai întâi a sprijinit-o pe bătrână, iar apoi pe bărbatul ei, pentru ca în cele din urmă să sară și el sprintar în barcă.

Așezându-se chiar în fața bărbosului, Jin Yuanbao era înspăimântat de ochii lui negri ca tăciunele, dar și mai tare îl înfricoșa privirea de-a dreptul sinistră a copilului îmbrăcat în haine roșii, pe care îl strângea la piept. Acela nu era un copil, ci, fără chip de tăgadă, era un micuț demon. Cum nu-l slăbea deloc cu privirea, Jin Yuanbao simțea o neliniște nespusă care nu-i dădea pace și-l făcea să se agite întruna – se tot foia, nu mai avea stare nicicum, așa ca n-a trebuit mult ca barca să înceapă să se clatine. Bătrânul barcagiu era surd, dar cu siguranță nu era mut, căci de îndată a strigat la el:

— Stai liniștit, tu, ăla de colo!

Ca să scape de privirea micuțului demon, Yuanbao s-a întors cu spatele la el, prefăcându-se deodată interesat de apele râului, de soarele arzător, precum și de pescărușul gri, cel solitar, care zbura aproape razant pe suprafața apei. Chiar și așa, tot simțea

O anume neliniște în suflet, ce-i stârnea frisoane reci și, neavând încotro, și-a pironit privirea asupra spinării dezgolite a bătrânului barcagiu care îi trecea cu barca pe malul celălalt, o spinare încovoiată, dar cu musculatură puternică. În mod neîndoielnic, anii nenumărați petrecuți în apropierea apei îi așternuseră pe piele o culoare ca de bronz lucios. Vederea trupului său îi aducea lui Jin Yuanbao un sentiment de căldură, de relaxare, încât nu mai voia sub nicio formă să-și clintească privirea de acolo. Genele bătrânului urmau un ritm susținut, impus de mișcările blânde, line, ale vâslelor îndreptate înspre coada bărcii. Pala se răsucea în apă cu grația unui pește mare, cafeniu, care venea alene pe urmele lor, în timp ce frânghia care ținea vâslele prinse scrâșnea și scârțâia, iar vârful bărcii străpungea apa cu foșnet de valuri, însoțit doar de găfâitul ritmat al barcagiului. Totul se contopea ca într-o baladă a tihnei, însă Jin Yuanbao nu-și găsea nicicum liniștea. Micuțul Odor începuse să zbiere în brațele lui și îl tot împungea cu creștetul capului în piept, ca și cum ar fi fost cuprins de o spaimă greu de stăpânit. Când a ridicat capul, Yuanbao a surprins privirea sfredelitoare a micuțului demon și în clipa aceea a simțit cum inima-i zvâcnește cu spasme, iar părul

I se zbârlește. S-a înclinat ușor și și-a strâns și mai tare pruncul la piept, ceea ce a înlesnit sudorii care îi scâldea trupul să se îmbibe și mai bine în haine.

Într-un târziu, au ajuns pe malul celălalt. Odată ce barca a ancorat, Yuanbao a scos din buzunar o bancnotă jilavă, a îndesat-o în tărtăcuța bătrânului barcagiu și imediat a sărit pe nisipul umed de pe mal. Cu niciun chip nu mai voia să-și întoarcă privirea, ci și-a strâns copilul în brațe, grăbindu-se să iasă de pe chei. A traversat digul, a dibuit drumul principal către oraș și, țâșnind cu iuțeala fulgerului, a pornit

cu pași mari, sălțați, nerăbdător să se îndepărteze de locul acela. Voia să ajungă mai repede la oraș și să scape de micul demon îmbrăcat în haine roșii.

Drumul era larg, neted și părea fără de sfârșit. Doar câteva frunze îngălbenite mai zăboveau pe crengile și așa răzlete ale plopilor ce flancau drumul. Din când în când mai răsuna câte un ciripit de vrăbii sau croncănitul unei ciori însingurate. Era toamnă târzie, când cerul se vădește cocoțat în înalt, iar aerul poartă răcoarea pe aripile lui. Nici urmă de nori. Yuanbao însă n-avea răgazul să se bucure de priveliștea din jur, căci nu putea decât să țină la drum, de parcă ar fi fost un iepure ce încerca să scape de lupul flămând aflat pe urmele sale.

A ajuns la oraș când deja bătea miezul zilei, obosit și însetat. Micuțul Odor dogorea în brațele lui mai ceva ca un cărbune încins. Și-a vârât mâna în buzunar și a descoperit că mai avea câteva monede, așa că a intrat degrabă într-o cârciumă, unde și-a ales o masă într-un colț și s-a așezat. Apoi, a cerut să i se aducă un bol de vin pe care i l-a turnat pe gât Micuțului Odor, după ce a luat și el o înghițitură zdravănă. Câteva muște zburau pe la capul copilului, cu un bâzâit ciudat, dar când a ridicat mâna să le alunge, mâna i-a rămas suspendată în aer, ca și cum ar fi fost lovit de un trăsnet necruțător.

Într-un alt colț al încăperii stătea la masă bărbatul cel cu barba mare, iar pe masă era cocoțat micuțul demon care băgase frica în Yuanbao. Ținea în mâini o cană cu băutură și dădea pe gât înghițitură după înghițitură, cu mișcări agile, pricepute, ca de om deprins cu asemenea isprăvi. Corpul lui pipernicit nu se potrivea deloc cu gesturile și cu fizionomia, ceea ce în mod evident crea un efect de-a dreptul hilar. Atât chelnerii cât și clienții acelei cârciumi îl urmăreau cu privirea pe acest micuț demon, însă bărbatului nici că-i păsa, fiindcă el era preocupat doar să toarne pe gât, cu gălgâit, rachiul, Aroma cea pătrunzătoare". Yuanbao s-a grăbit să-și termine băutura, a scos patru monede, le-a pus ușurel pe masă, după care l-a luat în brațe pe

Micuțul Odor și, cu capul plecat și bărbia vârâtă în piept, și-a luat

tălpășița în mare grabă.

Era vremea siestei de prânz, când Yuanbao s-a trezit stând cu Micuțul Odor în brațe în fața Departamentului de achiziții speciale al Institutului Culinar, care se afla într-o clădire albă, cu cupolă, înconjurată în toate părțile de ziduri înalte, de cărămidă roșie, accesul făcându-se pe o poartă arcuită, în formă de lună plină. Grădina era înțesată de copaci și plante exotice, verzi pe tot parcursul anului; în mijlocul grădinii se găseau un heleșteu oval și o colină artificială în vârful căreia o fântână arteziană împrăștia apă asemenea unui vulcan, doar că apa se împrăștia în chip de crizantemă care neconținut înflorea și tot neconținut se scutura de petale, în ritmuri zgomotoase. Heleșteul le era casă unor broaște țestoase cu carapacea împodobită de modele multicolore, dar și câtorva pești aurii grăsuți. Deși venea aici pentru a doua oară, Jin Yuanbao era cuprins de emoții – stătea ca pe ghimpi, de parcă ar fi intrat în grotă zeitelor, simțind cum fiecare celulă din alcătuirea misterioasă a trupului său tremură de fericire.

Deja erau vreo treizeci și ceva de oameni la rând dincolo de balustrada metalică a Departamentului de achiziții speciale, așa că Yuanbao s-a grăbit să se așeze și el la coadă. Pe dată însă a descoperit că în fața lui se afla bărbosul cu micul demon îmbrăcat cu haine roșii și n-a fost deloc greu, căci capul acestuia răsărea peste umărul bărbosului, iar ochii lui răutăcioși săgetau în continuare o lumină rece care pur și simplu îți îngheța sângele în vine.

Yuanbao a rânjit către el, cu gândul să deschidă gura și să strige, dar a descoperit imediat că îi lipsea îndrăzneala de a comite un asemenea gest.

După două ore îngrozitor de chinuitoare, din clădire a răsunat un clopoțel, care pe neașteptate i-a înviorat pe toți, chiar dacă erau copleșiți de oboseală de acum. S-au ridicat rând pe rând în picioare și au început să-și curețe băiețeii pe față, să le șteargă nasul și să le pună hainele în ordine, ba mai mult decât atât, câteva femei chiar le-au pudrat fețele cu ghemotoace de bumbac, după care au umezit cu

salivă niște carmin pus în podul palmei, cu care le-au îmbujorat obraji. Yuanbao l-a șters pe Micuțul Odor pe față cu mâneca și apoi și-a trecut degetele grosolane prin părul lui, ca să-l ferchezuiască un pic. Numai bărbosul stătea cât se poate de liniștit, cu micul demon cuibărit în brațele lui, și urmărea totul în jur cu ochii aceia reci. Părea atât de calm și detașat de tot ce se întâmpla acolo.

Ușa metalică s-a deschis cu un scârțâit prelung, dezvăluind vederii o încăpere spațioasă și foarte luminoasă. Achizițiile erau pe cale să înceapă, într-o atmosferă tihnită în care cel mai puternic zgomot care se putea auzi era smiorcăiala câte unui copil. Yuanbao s-a retras puțin în spate, nevoit să ia puțină distanță față de ceilalți, căci era îngrozit de privirea micului demon. Oricum, culoarul acela delimitat de balustrade era atât de îngust încât nu încăpeau decât un adult cu un copil în brațe, prin urmare nu era cazul să se teamă că i-ar lua-o cineva înainte. Fântâna împrășca în continuare apa, când mai zgomotos, când mai domol, dar fără să se oprească vreo clipă, parcă acompaniată de pe crengile copacilor de trilurile păsărelelor, care răsunau precum acordurile țiterii.

După ce o femeie și-a vândut copilul și a ieșit din încăpere, a venit rândul interogării bărbosului cu micul demon în brațe. Erau prea departe, cam la trei metri distanță, așa că lui Yuanbao nu-i era cu putință să audă ce șușoteau ei acolo. Totuși, și-a învins teama și a privit cu atenție sporită înspre ei, observând astfel că un bărbat cu uniformă albă și cu chipiu cu bordură roșie l-a luat pe micul demon din brațele bărbosului. Expresia serioasă de pe chipul micului demon a fost înlocuită pe dată cu un zâmbet care l-a înfiorat de-a dreptul pe Yuanbao, însă lucrătorul acela părea să fie cu totul imun la astfel de lucruri. Nu s-a lăsat intimidat, ci, dimpotrivă, i-a scos hainele micului demon, după care l-a împuns ușor în piept cu o vergeluță de sticlă, făcându-l să chicotească. După o clipă, Yuanbao l-a auzit pe bărbos strigând furios:

— Ce? Calitatea a doua? Păi, ce dracu' e asta? Nu cumva încercați să

mă trageți în piept?

Lucrătorul nu s-a lăsat mai prejos, ci a ridicat și el ușor vocea, spunând:

— Prietene, nu te teme tu că eu nu-mi cunosc meseria și nu știu să evaluez marfa! Piciul ăsta al tău e bine proporționat, dar are pielea cam aspră și carnea tare. Dacă n-ar zâmbi așa drăgălaș, cred că l-aș încadra cel mult la calitatea a treia.

Bărbosul i-a tras câteva înjurături, după care, furibund, a înșfăcat bancnotele. Le-a numărat la repezeală, le-a îndesat în sân și s-a îndepărtat cu capul plecat. În timpul acesta, Jin Yuanbao l-a auzit din încăperea pe micuțul care tocmai fusese etichetat cu calitatea a doua cum înjură în urma bărbosului:

— Du-te-n mă-ta! Ucigașule! Sper să dea mașina peste tine imediat ce ieși din casă, nenorocitul!

Era o voce aspră, dar ascuțită și nimeni nu se încumeta să creadă că vorbe atât de dușmănoase și vulgare puteau să iasă din gura unui copil de niciun metru înălțime. Yuanbao a observat cum fața aceea zâmbitoare cu puțin timp în urmă era acum schimonosită de furie, iar pe fruntea puștiului se iviseră nenumărate riduri. Expresia aceea îi amintea de chipul unui călău. Toți cei cinci lucrători aflați în preajmă au sărit în picioare, speriați. Pur și simplu se citea groaza în ochii lor, în timp ce se agitau, neștiind cum să procedeze într-o asemenea situație. Micul demon, cu mâinile în șolduri, le-a tras un scuipat, după care, a pornit legănat către mulțimea de copii aflați acolo cu etichetele lipite pe piept.

Cei cinci lucrători au rămas încremeniți pentru o clipă, au schimbat priviri, ca și cum ar fi vrut să se consoleze reciproc, spunându-și:

— Nu s-a întâmplat nimic, nu? Nu-i mare scofală!

După puțin timp însă munca și-a reluat cursul. Un bărbat între două vârste, rotofei, cu un chipiu mare pe cap, aflat îndărătul unei mese, i-a făcut semn cu mâna lui Jin Yuanbao, care s-a apropiat grabnic. Îi bătea inima așa de tare, mai să-i spargă pieptul. Micuțul Odor a izbucnit în

plâns, deși Yuanbao, bâlbâindu-se, încerca din răputeri să-l potolească. Pe neașteptate, i-a năvălit în minte experiența de data trecută, când venise prea târziu, iar achizițiile se terminaseră deja. Ar fi putut să se roage de lucrători, să le ceară îndurare pentru scena provocata de copil, dar Micuțul Odor plângea atât de rău că-l scotea din minți.

— Copilașul meu bun, nu mai plânge! îl implora el. Oamenilor nu le plac copiii care se smiorcăie tot timpul.

— Copilul ăsta a fost născut special pentru Departamentul de achiziții, nu-i așa? a întrebat un lucrător cu voce șoptită.

Yuanbao simțea cât de mult îl durea gâtul uscat și de aceea răspunsul afirmativ a venit greoi, cu o sonoritate ciudată. Bărbatului a continuat tirul întrebărilor:

— Deci copilul ăsta nu-i cetățean, așa-i?

— Da» nu-i cetățean, răspunse Yuanbao.

— Deci ceea ce ai tu de vânzare nu-i un copil, ci un produs special, corect?

— Corect.

— Tu ne dai marfa, iar noi îți dăm banii. Tu ești dornic să vinzi, iar noi suntem dornici să cumpărăm. Este un schimb cinstit. Prin urmare, după ce tranzacția e gata, nu mai avem nici o legătură, da?

— Da.

— Pune-ți amprenta aici!

Și cu astea fiind zise, bărbatul a împins în fața lui Yuanbao un document scris cu creionul și o tușieră.

— T°vară? e, eu nu știu carte, a spus Yuanbao. Ce scrie aici?

— Exact ce-am vorbit noi doi adineaori, i-a răspuns lucrătorul.

Yuanbao a lăsat amprenta roșie a degetului cel mare în locul indicat și în momentul imediat următor a simțit cum un sentiment de ușurare neașteptată i-a cotropit inima, ca și cum ar fi împlinit o chestiune importantă.

Imediat, o femeie l-a preluat pe Micuțul Odor care încă mai plângea,

dar plânsul lui a conținut repede, căci femeia a găsit de cuviință să-l ciupească de gât, o metodă care, iată, s-a dovedit a fi deosebit de eficientă. Yuanbao s-a aplecat să vadă cum femeia îi scoate hainele Micuțului Odor, pentru ca apoi să-i cerceteze tot corpul, în mare viteză, dar cu mare vigilență. S-a uitat până și în fundul lui și l-a tras de cocoșel, ca să-l examineze mai bine.

Odată încheiată isprava asta, femeia a bătut din palme și i s-a adresat bărbatului aflat îndărătul mesei:

— Calitate specială!

Yuanbao era emoționat peste măsură, aproape să izbucnească în lacrimi.

Un alt lucrător l-a preluat pe Micuțul Odor și l-a pus pe cântar, după care a spus cu voce domoală:

— Zece kilograme și șapte sute de grame.

Un alt lucrător a apăsat pe o mașinărie și imediat o foaie de hârtie a ieșit din aparat, însoțită de un țârâit. Apoi, i-a făcut semn lui Yuanbao, ca să se apropie.

— La calitatea specială, o jumătate de kilogram face o sută de *yuani*; la zece kilograme șapte sute, în total două mii o sută patruzeci de *yuani*.

I-a înmânat lui Yuanbao un teanc de bancnote împreună cu o hârtie, spunându-i:

— Numără-i, să nu fie vreo problemă!

Emoționat, Yuanbao a luat banii cu mâinile tremurânde, dar i-a numărat la întâmplare, incapabil să priceapă ceva. Ținea banii strâns în mână și, cu zâmbetul pe buze, a întrebat pe un ton umil, plângăcios:

— Banii ăștia sunt ai mei?

Bărbatul a dat aprobator din cap.

— Pot să plec?

Bărbatul din nou a dat aprobator din cap.

Capitolul 3

1

Pe tava placată cu aur, piciul ședea cu picioarele încrucișate. Era aurit din cap până-n picioare și împrăștia o aromă suavă de ulei, însă pe chip îi încremenise un zâmbet prostesc. Cu toate acestea, arăta încântător! În jurul lui se desfășură o ghirlandă cu frunze de legume de un verde-smarald și flori de ridiche, de culoare roșie, ca focul. Investigatorul îl privea stupefiat pe băiețel, incapabil să schițeze vreun gest, ci doar își înghițea sucul gastric care i se ridica din stomac. La rândul lui, băiețelul îl privea și el cu ochisorii lui apoși; îi ieșea abur pe nas, iar buzele îi tremurau ca și cum se pregătea să rostească ceva. Zâmbetul acela naiv, inocența lui îi stârneau investigatorului un noian de gânduri. Avea senzația însă că-l mai văzuse undeva pe copilul acesta și trebuie că fusese o întâlnire recentă, petrecută cu puțin timp în urmă, fiindcă râsul lui cristalin, ca un clopoțel, îi răsuna încă viu în amintire. Gura îi răspândea o aromă de căpșuni proaspete, de-abia culese. „Tată, spune-mi o poveste.” „Lasă-l pe tata în pace!” La vremea aceea, nevasta cea blândă și zâmbitoare îl ținea în brațe pe bebelușul cel rozaliu. Pe neașteptate, privirea ei surâzătoare devenea stranie, întunecată. Obrajii îi tresăltau, căci ea tot încerca să pară cuprinsă de un aer misterios. Nemernicul! Lovi cu pumnul în masă și se ridică furios în picioare.

Pe chipul lui Jin Gangzuan s-a ivit zâmbetul, iar directorul minei și secretarul de partid au afișat și ei, instantaneu, zâmbete pline de viclenie. Investigatorul avea sentimentul că visează, așa că a deschis larg ochii și a început a iscodi cu atenție totul împrejur; băiețelul stătea tot pe tavă, cu picioarele încrucișate.

— După dumneavoastră, tovarășe Ding Gou'er! a spus Jin Gangzuan.

— Acesta este un fel de mâncare renumit pe aici, pe la noi, au comentat secretarul de partid și directorul minei. Se numește „Prunc adus de inorog²⁶”. Această delicată și-a câștigat aprecierea tuturor și o servim doar înalților oaspeți care ne onorează cu prezența, lăsându-le astfel impresii de neuitat pentru tot restul vieții. Așa se face că am atras multă valută în țara noastră, fiindcă i-am avut în vizită la noi pe cei mai respectabili oaspeți și pe toți i-am tratat cu nesfârșită considerație. Și pe dumneata te socotim un asemenea oaspete de vază.

— După dumneavoastră! Tovarășe Ding, Ding Gou'er, investigator special trimis de Procuratură, vă rog să serviți „Prunc adus de inorog”.

Nici n-au isprăvit bine ce aveau de spus că secretarul de partid și directorul minei au prins a-și flutura bețișoarele prin aer, drept îndemn pentru ca înaltul musafir să deschidă mai repede ospățul.

Băiețelul de pe tavă răspândea un parfum puternic, irezistibil. Ding Gou'er a înghițit în sec de câteva ori și apoi a întins mâna către servietă, cu gândul să pipăie țeava rece și alunecoasă a pistolului și mânerul cu incrustațiile între care se găsea și steaua în cinci colțuri. Gura țevii era rotundă, cătarea triumfială; pistolul era rece. După toate aparențele, părea în regulă, iar simțurile sale păreau și ele să funcționeze normal. „Nu sunt beat. Sunt investigatorul Ding Gou'er, trimis în Țara Vinului să fac cercetări într-un caz cu implicarea mai multor șefi, conduși de Jin Gangzuan, care gătesc băieței pentru chiolhanurile la nivel înalt. Un caz amplu, un caz special, un caz important. Nu mai există nicio îndoială că este un caz de o cruzime cum nu s-a mai văzut nicăieri în lume, o faptă de corupție fără precedent în istoria lumii. Nu sunt beat și n-am halucinații. Ei în mod eronat își imaginează ca vor scăpa cu așa ceva. Mi-au pus în față un platou cu bebeluș prăjit, care, după spusele lor, ar fi un platou cu «Prunc adus de inorog». Am mintea clară și, ca să fiu mai sigur, am să-mi testez facultățile mintale: $85 \times 85 = 7\,225$. Este o dovadă că n-am

nici cea mai mică problemă, dar ei au ucis un copil ca să mi-l servească mie la masă și să-mi închidă gura.”

Investigatorul, niciuna, nici două, a scos pistolul și a strigat pe un ton aspru:

— Nu mișcați! Ridicați mâinile, fiare ce sunteți!

Cei trei bărbați îl priveau uluiți, iar domnișoarele îmbrăcate în roșu au tras niște țipete ascuțite și s-au adunat una lângă cealaltă, ca un stol de păsărele speriate. Ding Gou’er ținea pistolul într-o mână, în timp ce cu cealaltă mână a împins măsuta. Apoi, s-a retras câțiva pași și a rămas cu spatele lipit de fereastră. Se gândea că dacă ei ar avea câtuși de puțin experiență în problemele militare, cu siguranță că i-ar putea smulge pistolul din mână, însă indivizii n-au recurs la asemenea gesturi, ci, dimpotrivă, toți trei stăteau în bătaia focului, înțelegând, totuși, cât de necesar era să fie precauți și să se miște cât mai ușurel. Servieta îi căzuse pe jos ceva mai devreme, când se ridicase în picioare. Pistolul strâns în palmă se simțea atât de greoi și rece, în timp ce degetul arătător încerca flexibilitatea trăgaciului alunecos. Când scosese pistolul din servietă, trăsesese imediat piedica, așa încât glonțul și percutorul erau pregătite de acțiune; la cea mai mică atingere, totul se declanșa în mod ireversibil.

— Nenorociților! îi ocăra el cu năduf. Sunteți fasciști sută la sută. Sus mâinile! Haideți, toți!

Jin Gangzuan a ridicat încetisor brațele, urmat de îndată de Secretarul de Partid și Directorul minei.

— Tovarășe Ding, nu cumva exagerezi cu gluma asta? a întrebat Jin Gangzuan cu zâmbetul pe buze, foarte calm.

— Să glumesc? i-a răspuns tot cu o întrebare Ding Gou’er, strângând din dinți. Cine glumește cu voi, niște monștri mâncători de copii?

Jin Gangzuan și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, urmat imediat, cu râsete prosteste, de către secretarul de partid și directorul minei.

— Bătrâne Ding, bătrâne Ding, sunteți un tovarăș cu un bogat spirit umanist, care stârniți admirația tuturor, însă de data aceasta zău că sunteți pe o pistă falsă. Faceți o greșeală incredibilă și de aceea vă rog să priviți cu luare aminte. Vi se pare ca ăsta-i un băiețel?

Vorbele lui chiar au avut efectul scontat asupra lui Ding Gou'er, căci numaidecât acesta și-a îndreptat toată atenția asupra băiețelului de pe tavă – un pici cu zâmbetul încremenit pe față, cu buzele tremurânde, ca și cum se pregătea să spună ceva.

— Pur și simplu pare a fi aievea! a strigat Ding Gou'er.

— Așa-i, pare viu! a comentat Jin Gangzuan. Dar de ce oare pare băiețelul artificial atât de viu? Îți spun eu de ce: pentru că bucătarii noștri extraordinari sunt posesorii unui talent ieșit din comun. Ai naibii ce sunt!

Secretarul de partid și directorul minei s-au amestecat și ei în vorbă:

— Și asta nu-i tot ce avem mai bun aici! La noi în oraș, o profesoară de la Institutul Culinar poate să-i pregătească pe țânci atât de bine, încât să fie în stare și să bată din gene. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă cu bețișoarele.

— Tovarășe Ding, puneți jos pistolul și luați-vă degrabă bețișoarele. Vă recomand să vă alăturați nouă și să degustăm minunăția asta fără pereche.

Jin Gangzuan nici nu și-a isprăvit vorba că a lăsat brațele în jos, făcând un semn de întâmpinare către Ding Gou'er.

— Nu! a căzut refuzul acestuia ca un tunet, pe un ton cât se poate de sobru. Vă anunț pe această cale că eu unul mă retrag de la un asemenea festin canibalic.

Pe chipul lui Jin Gangzuan s-a zărit pentru o clipă o expresie de enervare, însă a continuat cu un calm măsurat:

— Bătrâne Ding, sunteți prea încăpățânat! Noi toți suntem oameni care am ridicat pumnul și am jurat în fața steagului

Partidului. Căutarea fericirii ar putea intra în responsabilitatea domniei voastre sau în responsabilitatea mea, că doar nu credeți că

sunteți singurul om bun din lume. La festinul nostru cu bebeluși, în Țara Vinului, au participat conducători cu mare greutate, dar și oaspeți înalți de pe cele cinci continente, la care se adaugă și renumiți artiști și celebrități din China și din lumea largă. Toți ne-au adus elogii, pe când numai domnia ta, investigatorul Ding Gou'er, ai răspuns la această tratație cordială și generoasă cu pistolul îndreptat asupra noastră.

Secretarul de partid (sau o fi fost directorul minei) a completat: – Tovarășe Ding Gou'er, ce vânt pârdalesc să-ți fi întunecat privirea așa de rău? Ești oare conștient de faptul că pistolul domniei tale stă îndreptat nu către dușmanul de clasă, ci către frații de clasă?

Ding Gou'er simțea cum i se înmoaie încheietura mâinii cu care ținea pistolul, până când țeava s-a înclinat încetișor în jos, către podea. Ochii îi erau împăienjeniți, iar în clipa următoare fluturașul acela superb, care se întorsese la coconul lui, s-a lansat din nou în zbor. Senzația de spaimă devenea greoaie, ca un bolovan uriaș care îl apăsa pe umeri atât de tare încât la un moment dat a avut impresia că picioarele nu-l mai pot susține, iar oasele i se vor împrăștia pe jos dintr-o clipă într-alta. Stătea în fața unei mlaștini urât mirositoare, în care, dacă ar fi căzut, s-ar fi scufundat pe vecie. „Dar puștiul ăla obraznic, puștiul ăla care mirosea a parfum de te trăsnea, care era hotărât să fie în rând cu mama lui, să stea într-o ceață ca de basm, de forma și culoarea florilor de lotus, se uita la mine. Și mai mult, ridică mâna în fața mea! Avea degetele scurte, cărnoase, deosebit de drăgălașe, străbătute de cute, în trei rânduri, în timp ce pe dosul palmei avea patru mici umflături. Râsul lui dulce se învârtea prin parfumul ce plutea în încăpere. Floarea de lotus se ridică în aer, purtându-l pe copil. Buricul lui rotund-rotund arăta ca o aluniță pe obraz. Derbedei buni de gură ce sunteți! Să nu vă închipuiți că voi puteți să comiteți orice ticăloșie și să scăpați așa ușor! Bebelușul gătit de voi îmi zâmbește cu subînțeleș, iar voi îmi spuneți că nu-i bebeluș, ci o delicatesă renumită? De unde să existe așa ceva? În timpul

Regatelor Combatante²⁷, Yi Ya și-a gătit fiul și i l-a oferit ducelui Huan din statul Qi. Avea un gust minunat, ca de miel fraged, ba era chiar mai savuros. Voi, adunătura asta de nenumărați Yi Ya, încotro vă îndreptați? Ridicați mâinile sus și primiți-vă judecata! Sunteți mai ticăloși decât Yi Ya, fiindcă el cel puțin și-a gătit propriul copil, în timp ce voi gătiți pruncii altora. Yi Ya făcea parte din clasa moșierilor feudali, care socoteau că loialitatea față de suveran reprezintă cea mai înaltă aspirație. Voi însă sunteți niște cadre de conducere și omorâți copiii oamenilor, ca să vă îndestulați burțile. Nu știu cum de vă rabdă cerul așa! I-am auzit pe micuți cum se văitau în oală, la fiert. I-am auzit jelindu-se în oala cu ulei, pe piatra de tocat. I-am auzit jelindu-se condimentați cu ulei, sare, sos de soia, oțet, zahăr, anason, piper, scorțișoară, ghimbir crud și vin pentru gătit. Se vaită și în mațele voastre, în toaletă, în țevile de apă. Se vaită în râuri, dar și în fosele septice. Se vaită în burțile peștilor și prin lanurile de cereale din sat, în burțile balenelor, rechinilor, țiparilor, între fălcile caracatițelor și ale altor vietăți, în vârful spicelor de grâu, în boabele de porumb, în boabele fragede de mazăre, în cartoful încolțit, în lujerele de sorg, în polenul de pe văi. Plângeți! Plângeți! Să-i faceți pe oameni să nu mai rabde plânsul acela ieșit din mere, din pere, din struguri, din miezul de piersică și de caisă. În prăvăliile cu fructe răsună plânsul bebelușilor și în prăvăliile cu legume tot plânsul lor răsună. La măcelărie se aude scâncetul bebelușilor. La banchetul fastuos din Țara Vinului s-au auzit planșetele înfiorătoare ale băieților uciși unul câte unul. Dacă nu spre voi îndrept țeava pistolului, atunci spre cine s-o îndrept?”

Ca prin ceață, în aburul de prăjeală, a zărit câteva fețe, lucioase, ca niște cioburi de sticlă, plutind în derivă. Zâmbete unsuroase, cinice, disprețuitoare se așterneau pe chipurile lor. Investigatorul Ding simțea cum flăcările furiei îi umpleau pieptul,

cum flăcările dreptății și răzbunării pârzoleau totul în jur și scoteau la iveală o lumină roșie ca de lotus orbitor de frumos.

— Netrebnicilor! a strigat el. Ziua judecății voastre se apropie.

I se păru că strigătul vine de undeva de deasupra capului său, un sunet ce-i părea de-a dreptul necunoscut și care, de îndată ce s-a izbit de tavan, s-a spart fără pic de zgomot în mii și mii de fărâme asemenea unor petale căzătoare ce-și trăgeau codițele roșii după ele. Și au tot căzut una după alta, până când au acoperit pe de-a-ntregul masa unde avea loc festinul. Investigatorul a apăsă cu putere pe trăgaci, țintind către fețele acelea rotitoare, ca într-un caleidoscop, fețele cu inserții de cioburi de sticlă, cu rânjetele sinistre. De cum a pocnit trăgaciul, perculatorul s-a repezit iute înainte, s-a izbit de capsă cartușului verde, drăgălaș, cu străluciri ca de cupru, iar praful de pușcă s-a aprins atât de iute încât nimeni n-a apucat să se dumirească ce se întâmplă de fapt. Gazul a fost comprimat, s-a năpustit tot înainte, tot înainte, tot înainte, tot înainte, înainte, înainte. Glonțul a fost propulsat într-o explozie asurzitoare, urmată de un nor de fum, după care a ieșit pe gura revolverului. Explozia uriașă se rostogolea odată cu valurile, într-un crescendo îngrozitor. „Să tremure în bătaia pistolului meu toate cele nedrepte, lipsite de omenie, în timp ce tot ce este bun, frumos, parfumat să-și dea mâna și să se bucure! Trăiască dreptatea! Trăiască rațiunea! Trăiască poporul! Trăiască Republica! Trăiască magnificul meu fiu! Trăiască băieții! Trăiască fetițele! Trăiască mamele fetițelor și băieților! Să trăiesc și eu! Trăiască, trăiască, trăiască!”

Investigatorul special bâiguia ceva de neînțeles pentru cei din jur, în timp ce spumele îi năvăleau la gură domol; semăna tot mai tare cu un zid care se prăbușea la pământ cu o lentoare incredibilă. În cădere, mâna încleștată pe pistol a spulberat paharele cu băutură de pe masă și astfel berea, rachiul, vinul, toate l-au împrôșcat pe haine și pe față. Într-o clipă, Ding a ajuns întins la pământ, ca un cadavru tocmai pescuit din butoiul cu băutură.

Au mai trecut minute bune până când Jin Gangzuan, secretarul de partid, directorul minei, precum și chelnerițele îmbrăcate în roșu s-au dezmeticit și au început să se adune de sub masă, de pe podea, scoțându-și capul de sub câte o fustă. Răsfirat alene în tot salonul, mirosul prafului de pușcă strivea necruțător orice alt miros. Glonțul slobozit din pistolul lui Ding Gou'er îl nimerise în cap pe băiețelul cel prăjit, așa că țeasta se despicasă, iar creierii zburaseră pe pereți – fragmente albe și roșii, aburinde și mirositoare, ce stârneau tuturor un amestec confuz de senzații și sentimente. Puștiul prăjit devenise de-acum puștiul decapitat. Bucăți mai mari de țeastă căzuseră pe cel de-al doilea palier al mesei supraetajate, ca niște coji de pepene pe un platou plin cu castraveți-de-mare și creveți prăjiți. Halal coji de pepene, că tare mai semănau cu niște bucăți de țeastă! Picura zeama din ele, curgea sângele ca zeama de pepene sau poate curgea zeama de pepene ca sângele. Fața de masă se mânjise toată, dar tot așa se mânjiseră și ochii oamenilor. Doi ochi de culoarea strugurilor negri sau poate două boabe de strugure negru ca doi ochi s-au rostogolit pe podea – unul până în spatele barului, celălalt până la picioarele uneia dintre domnișoarele îmbrăcate în roșu, care, neatentă, a călcat pe el. Fata s-a clătinat un pic și a strigat panicată: „Aoleu!”

Acest „Aoleu!” a avut darul de a-i trezi pe toți la realitate – filosofia, spiritul partinic, principiile, moralitatea, toate ingredientele care compun structura unui lider le-au revenit în cap, în sincronie perfectă cu mișcările lor. Secretarul de partid (sau poate directorul minei) a scos limba și a lins fragmentele de creier care îi ajunseseră pe dosul palmei. Trebuie să fi avut un gust delicios fiindcă imediat s-a lins pe buze, exclamând cu încântare:

– Asta a prăpădit bunătate de mâncare!

La auzul acestor vorbe, Jin Gangzuan i-a aruncat o privire plină de nemulțumire, fapt care l-a făcut să se rușineze amarnic.

– Ridicați-l degrabă pe tovarășul Ding, a spus directorul adjunct Jin. Ștergeți-l pe față și hrăniți-l cu un bol de supă, ca să-l treziți din

mahmureală!

Chelnerițele îmbrăcate în roșu s-au pus iute în mișcare – l-au sprijinit pe Ding Gou'er, l-au șters la gură, pe față, dar n-au îndrăznit să-i șteargă mâinile, fiindcă el încă ținea strâns pistolul, ca și cum ar fi fost gata să mai tragă un foc. Apoi, după ce fetele au măturat paharele sparte și au curățat podeaua, i-au proptit capul, i-au deschis gura cu o linguriță de inox, sterilizată în alcool, i-au introdus în gură un furtun de plastic și au început să-i toarne pe gât lichidul lingură după lingură.

– Ce număr este supa pe care i-o dați? A întrebat Jin Gangzuan.

– Numărul 1, a răspuns chelnerița îmbrăcată în roșu, cea care părea să-și fi asumat răspunderea pentru această operațiune.

– Dați-i numărul 2, că are efect mai rapid! a îndemnat-o bărbatul.

Chelnerița s-a dus în bucătărie și a adus de acolo o sticlă cu un lichid auriu; de îndată ce i-a scos dopul de lemn, un miros răcoritor s-a împrăștiat din sticlă până în străfundul inimilor celor din jur. Apoi, fetele au turnat mai mult de jumătate din lichid prin furtun, ceea ce l-a făcut pe Ding Gou'er să tușească, iar apoi să se înece, aruncând tot lichidul în afară, tot prin furtun, de parcă era un gheizer.

Investigatorul simțea cum un pârau răcoritor i se strecoară pe tractul digestiv, unde stinge focul mistuitor, ca mai apoi să-l readucă în toate facultățile mintale. Acum, că trupul îi revenise la viață, nu i-a fost deloc greu să regăsească fluturașul acela minunat al conștiinței sale care i se zbătea în cap, în căutarea unei porțițe de scăpare. A deschis ochii și primul lucru pe care l-a zărit a fost puștiul decapitat, pe tava aurită. În clipa aceea, inima a început să bată năvalnic și, fără să vrea, a zbierat:

– Măiculiță! S-a întâmplat ceva teribil!

Apoi, a ridicat pistolul.

– Tovarășe Ding, i s-a adresat Jin Gangzuan, ridicându-și și el bețișoarele, dacă noi suntem niște monștri care mănâncă băieței, atunci ai tot dreptul să ne snopești în bătaie, dar dacă nu suntem?

Partidul ți-a dat pistolul ca să-i pedepsești pe nenorociți, nu ca să-i ucizi pe oamenii nevinovați.

— Dacă ai ceva de spus, spune mai repede! l-a îndemnat Ding Gou'er.

Jin Gangzuan a înșfăcat unul din bețișoare și l-a înfipt violent în cocoșelul băiețelului decapitat, de pe tavă. De îndată, acesta s-a prăbușit, sfărâmându-se în nenumărate bucăți pe tavă, moment în care Jin Gangzuan s-a pornit cu explicațiile, folosind bețișorul drept indicator.

— Asta-i brațul copilului, făcut din rădăcină grasă de lotus, culeasă din Lacul Lunii, la care s-au adăugat vreo șaisprezece ierburi aromate, fiind realizat cu multă măiestrie. Aici este piciorul lui, care, de fapt, e plămădit dintr-o șuncă mai specială. Pentru trunchi s-a folosit un procedeu special cu ajutorul unui purcel de lapte, iar capul, pe care tocmai l-ai doborât tu cu pistolul, era un pepene argintiu. Părul lui nu era nimic altceva decât frunză din cea mai banală legumă. Îmi este imposibil să-ți fac o descriere detaliată și precisă a tuturor materialelor sau a măiestriei complexe și laborioase de care a fost nevoie pentru a pregăti acest fel de mâncare celebru, pentru că a fost patentat aici. De altfel, și eu cunosc lucrurile acestea în mare, altminteri aș fi fost bucătar, însă pot să-ți spun cu toată responsabilitatea că mâncarea aceasta este legală, este pentru oameni și ar trebui să te ocupi de ea cu bețișoarele, nu cu glonțul.

Cu acestea fiind zise, Jin Gangzuan a prins cu bețișoarele o mână a pruncului și a început s-o înfulece. Secretarul de partid (sau poate să fi fost directorul minei) a înfipt o furculiță în celălalt braț, după care i l-a trântit lui Ding Gou'er drept în farfurie, adăugând pe un ton respectuos:

— Vă rog, tovarășe Ding! Nu vă sfiți!

Ding Gou'er a cercetat brațul cu mare băgare de seamă, deși încă nu se scuturase de neliniștea care pusese stăpânire pe el – într-adevăr semăna cu rădăcina grasă de lotus, dar și mai mult semăna cu un braț

adevărat. Avea o aromă seducătoare, un gust dulce ca de rădăcină de lotus, dar și mai tare socotea el că avea o aromă necunoscută. Investigatorul a vârât pistolul la loc, în servietă, simțind cum îl cuprind remușcările. „Cu toate că am fost trimis aici cu mandat special, totuși nu se poate să împușc la întâmplare tot ce-mi iese în cale. S-ar cădea să fiu mai precaut.” Jin Gangzuan a luat un cuțitaș ascuțit și poc, poc, poc, a ciopârțit brațul în zeci de bucățele, după care a înșfăcat cu bețișoarele o bucățică și i-a pus-o în față lui Ding Gou'er, spunându-i:

— E rădăcină de lotus cu cinci ochi. Oare este cu puțința ca un braț să aibă ochi?

Auzindu-l pe Jin cum ronțăie zgomotos, Ding Gou'er s-a dumirit că într-adevăr e vorba de rădăcină de lotus. Și-a plecat privirea asupra brațului așezat în farfuria din față lui, însă tot nu se hotăra dacă să îndrăznească să mănânce sau nu. În timpul acesta, secretarul de partid și directorul minei se înfruptau din piciorul băiețelului. Jin Gangzuan i-a întins un cuțit și l-a încurajat cu un zâmbet suav, așa că, nemaivând încotro, Ding Gou'er a luat cuțitul și i-a proptit lama pe brațul pruncului. G și cum ar fi fost atras de un magnet, cuțitul a străpuns rădăcina de lotus în chip de braț și a despiciat-o în două.

Apoi, a apucat bucățica de braț și, cu ochii închiși, a îndesat-o în gură. „Oh, Cerule!” Papilele lui gustative jubilau, mușchii masticatori se încordaseră, însă pe dată a simțit ca și cum din gât i-ar fi ieșit o mânuță care i-a smuls grăbită îmbucătura.

— Gata! i-a zis Jin Gangzuan pe un ton șăgalnic. De acum și tovarășul Ding Gou'er e mânjit la fel ca și noi. Tocmai s-a înfruptat din brațul piciorului!

La auzul acestor vorbe, Ding Gou'er a încremenit și, cuprins de îndoială, a întrebat:

— Păi, nu ziceați că nu-i de-adevăratelea?

— Oh, dragă tovarășe, i-a replicat imediat Jin Gangzuan, da să știi că nu prea te duce mintea! Ia gândește-te puțin: Țara Vinului e un oraș

civilizat, că doar nu suntem un neam de barbari. Cine ar accepta să mănânce copii în carne și oase? Voi, ăștia de la Procuratură, chiar credeți asemenea povești de adormit copiii, iar faptul că ne-a fost trimis un investigator înseamnă că pentru cei de acolo e o chestiune serioasă, doar că ține de domeniul fabulațiilor din romane.

Cei doi de la mină – secretarul de partid și directorul – au ridicat paharul de băutură și au spus:

– Tovarășe Ding, n-a fost deloc frumos din partea dumitale să deschizi focul. Prin urmare, vei primi o amendă: să bei trei

Conștient de faptul că greșise, Ding Gou'er și-a acceptat pedeapsa.

– Tovarășe Ding, dumneata vezi totul în alb și negru. Fie iubești, fie urăști, nu există cale de mijloc. Hai, trei pahare în cinstea dumitale! a intervenit în discuție Jin Gangzuan.

Ding Gou'er era vanitos, drept care, luând spusele acestuia drept laudă, a încuviințat fără să crâcnească. Cu încă șase pahare de băutură care i-au ajuns rapid în burtă, a simțit într-o clipă cum îl cuprinde din nou amețea. Când directorul minei (sau poate să fi fost secretarul de partid) i-a pus în farfurie jumătate din celălalt braț, investigatorul a azvârlit pe jos bețișoarele și, fără să-i mai fie teamă că se mânjește pe mâini de grăsime, a înșfăcat bucata cu amândouă mâinile și a început să înfulece.

Toată lumea din salon a izbucnit în râs, dar Ding Gou'er și-a continuat treaba netulburat și nu s-a lăsat până n-a mâncat brațul întreg. Pe dată, directorul minei și secretarul de partid iarăși le-au pus pe chelnerițele îmbrăcate în roșu să cinstească un pahar în onoarea musafirului, iar fetele, mai cochetând cu acesta, mai spunând câte o vorbă de duh, au reușit să-l convingă să bea douăzeci și unu de pahare. Când le-a isprăvit, Ding Gou'er avea deja senzația că stă cumva lipit pe tavan și îl ascultă pe Jin Gangzuan cum își ia rămas-bun de la el.

Apoi, l-a văzut cum iese, cu pași ușori, din cameră, urmat îndeaproape de secretarul de partid și de directorul minei care îi

șușoteau ceva. Ușile de protecție, cu arc, au fost deschise într-un stil foarte protocolar de către două fete îmbrăcate în roșu, fiecare așezată de-o parte și de cealaltă a ușii. Cum stătea el lipit acolo, pe tavan, a observat că fetele aveau părul prins în coc în vârful capului, le-a admirat gâturile suple, dar și pieptul bogat, numai că imediat apucătura asta de a iscodi pe furiș l-a făcut să se rușineze. Odată ajunși afară, secretarul de partid și directorul minei s-au grăbit să-i spună ceva șefei celor două fete. Acum, că toți bărbații plecaseră, ele s-au repezit nestăvilite de nimeni, să-și îndese în gură mâncarea rămasă pe masă. Devorau ca niște sălbăticiuni, într-un fel care nu avea nimic în comun cu eleganța lor de dinainte.

N-a trecut mult timp și Ding Gou'er a început să-și vadă trupul așezat pe un scaun, inert, ca o grămadă de carne. Se sprijinea cu gâtul de spătarul scaunului, cu capul înclinat într-o parte, iar din gură îi curgea băutura, ca și cum ar fi fost o ploscă desfăcută și răsturnată. De acolo de unde era lipit, de pe tavan, plângea de mila trupului său.

Odată ce s-au ghiftuit, fetele au apucat colțul feței de masă și s-au șters la gură, ba una dintre ele a înșfăcat un pachet de țigări China și l-a îndesat în sutien, atunci când s-a asigurat că nu o vede nimeni. El a oftat, desigur din compasiune pentru bieții ei săni care trebuiau să fie înghesuți astfel.

— Haideți, să-l ducem pe motanul ăsta beat la casa de oaspeți! a auzit-o pe șefa fetelor spunând.

Fetele s-au opintit, ca să-l apuce de subțiori, doar că el se lăsa moale ca o zdreanță, parcă nici n-avea oase. Apoi, a auzit-o pe una dintre fete, cea care avea o aluniță după ureche, spunând: „Câine nenorocit!” în timp ce asista la toată tevatura asta, Ding simțea cum sângele începe să-i clocotească în vine de atâta furie, dar și mai mare i-a fost furia când a văzut o altă fată cum îi ia servieta, deschide fermoarul și scoate pistolul, pe care începe să-l cerceteze, întorcându-l pe toate părțile. Atunci, înspăimântat, investigatorul a strigat de pe tavan: „Lasă arma jos! Ai grijă, că se poate descărca singură!”, dar în zadar,

căci fetișcanele se purtau de parcă surziseră de-a binelea. „Cerul să ne aibă în pază!” a spus una dintre ele și a pus grăbită pistolul înapoi în servietă, dar nu s-a lăsat până n-a mai deschis un fermoar din interior și a dat peste poza unei femei. „Ia veniți să vedeți!” a spus ea. Imediat, fetele cu veșminte roșii s-au îngrămădit, curioase, să vadă ce era acolo și au început să comenteze în fel și chip. Stârnită încă o dată, furia lui depășea limita puterii sale de a îndura, așa că investigatorul, incapabil să se mai stăpânească, a dat drumul unui torent de vorbe grele, dar fetele nici că-l luau în seamă.

„În cele din urmă, patru domnișoare înveșmântate în roșu mi-au tras trupul de acolo. L-au târât afară din salon ca pe un câine mort și au pornit pe drumul acoperit cu mochetă sintetică, ba una mi-a mai și tras, intenționat, un șut cu vârful pantofului. Târfa! O fi trupul meu sub influența băuturii, dar spiritul meu veghează ager, n-avea grijă! La un metru deasupra capului, am început să plutesc fâlfâind din aripi, în urma trupului fără rost, pe care îl urmăream cu profundă durere. Coridorul îmi părea acum cu mult mai lung. N-a trecut mult și am băgat de seamă că din gură îmi ieșea un lichid care mi se prelingea pe gât și imediat putoarea a ajuns până la cer, stârnindu-le fetelor o greață de nestăvilit – toate își țineau respirația cât puteau, doar-doar n-or mai simți nimic. Una dintre ele chiar dădea semne că a ajuns la capătul puterii. Cum stăteam eu așa, cu capul atârnat pe piept, gâtul meu semăna mai degrabă cu un fir veșted de usturoi, așa că nu-i de mirare că țeasta mi se bălăngănea când într-o parte, când într-alta. Nu-mi vedeam fața, dar în schimb vedeam două urechi cenușii. În urma noastră, venea cu pași iuți una dintre fete, cu servieta în mână.

Într-un târziu, am ajuns la capătul culoarului cel fără de sfârșit, unde se găsea un salon mare și acolo fetele mi-au aruncat trupul pe covor. Când mi-am zărit fața, m-am speriat groaznic – aveam ochii strânși, iar tenul îmi părea de culoarea hârtiei vechi care se punea odinioară în fereastră. Din gura întredeschisă care îmi scotea la iveală dinții – unii mai albi, alții mai negricioși – îmi venea un dămf greu de

băutură, nespus de grețos. Tot trupul îmi era chinuit de spasme și, ce să vezi, aveam pantalonii uzi. Ce rușine!

Fetele și-au tras un pic sufletul, după care m-au scos de pe hol afara, lângă lanul de floarea-soarelui care arăta ca o mare scăldată de lumina sângerie a soarelui aflat la apus. În bătaia razelor roșietice, galbenul auriu al florilor căpăta o blândețe fără pereche. Pe drumul de ciment ce străbătea lanul era parcată o limuzină de culoare argintie, extrem de elegantă. De îndată ce Jin Gangzuan s-a urcat, mașina a demarat lent, în timp ce de pe marginea drumului doi gemeni își fluturau mâinile a rămas-bun către el. După câteva clipe, limuzina s-a făcut nevăzută, îngăduindu-le domnișoarelor cu straie roșii să mă tragă pe drumul de ciment. Lângă o floare răzleață, cu lujerul gros de parcă era un copac firav, un câine negru, cu blana lucioasă și cu urechile albe lătra însingurat, iar la fiecare lătrat pe care îl slobozea, corpul i se mișca ba înainte, ba înapoi, ca un acordeon pe care alunecau mâini pricepute. La urma urmei, unde aveau de gând să mă ducă? Se aprinseseră luminițele în preajma minei, luminițe lucioase ca niște ochi vicleni, care scoteau la iveală utilajele foarte asemănătoare cu cele văzute de mine dimineață; și troliul de la gura minei semăna cu cel de dimineață. Numai decît a apărut o gașcă de bărbați negricioși, cu căștile pe cap și n-aș putea să spun din ce motiv mă temeam să dau ochii cu ei. Dacă aveau intenții bune, atunci totul era minunat, iar dacă aveau intenții rele, oricum n-aveam unde să fug. Minerii s-au dat de-o parte și de alta a drumului, făcându-le loc fetelor să mă care pe drum mai departe, însă trebuie să mărturisesc că, trecând pe lângă ei, m-a izbit mirosul de sudoare grea și mirosul acela jilav, ca de mină. Privirea lor mă străpungea ca un sfredel, ba unii chiar mi-au adresat câteva înjurături, însă fetele îmbrăcate în roșu și-au ridicat capul mândre și și-au continuat drumul cu pieptul scos înainte, fără să-i ia în seamă. Abia într-un târziu mi-am dat seama că vorbele murdare, cu aluzii sexuale clare, le erau adresate lor, nu mie.

M-au cărat într-o clădire micuță, îndepărtată, unde două femei

stăteau față în față, cu genunchii lipiți, ia un birou pe care erau încrustate niște cuvinte. Când ne-au zărit intrând, și-au dezlipit genunchii. Una dintre femei a apăsă pe un buton din perete, ceea ce a făcut ca o ușă să se tragă în lateral, de parcă ar fi fost ușa unui lift. De îndată, m-au cărat înăuntru și ușa s-a închis în urma noastră, moment în care bănuiala mi-a fost confirmată – chiar eram într-un lift care niciuna, nici două a pornit în jos cu mare iuțeală. «Bineînțeles că asta-i o mină de cărbune, fiindcă toate activitățile se desfășoară sub pământ», mă gândeam eu, cuprins de admirație. Eram convins că oamenii aceia ar fi putut ridica Marele Zid și pe sub pământ, dacă ar fi dorit.

Liftul s-a zgâlțâit de vreo trei ori, cu mult zgomot, după care a ajuns la destinație. Când s-a deschis ușa, o lumină orbitoare s-a revărsat asupra mea în timp ce pătrundeam într-o sală elegantă, cu marmură atât de strălucitoare încât ai fi zis că este luciul apei în care se reflectau nu doar figurile oamenilor, ci și plafonul cu stucaturi și sutele de lămpi rafinate. Florile și plantele verzi erau așezate în jurul unor coloane de marmură uriașe, cu profil angular. Vederea unui mărunț acvariu, cu pești aurii buboși îmi Aicea silă și nimic mai mult. Fetele m-au depus la camera cu numărul 410. Habar n-aveam cum ajunseseră să aleagă tocmai numărul acela, așa cum habar n-aveam ce destinație avea clădirea uriașă în care ne aflam. Clădirile uriașe din Manhattan ajung până sus, în Paradis, pe când cele din Țara Băuturii ajung, fără îndoială, până jos, în Iad. Fetele mi-au scos pantofii din picioare, după care m-au întins pe pat, iar servieta mi-au pus-o pe măsuță și, odată împlinită misiunea, și-au luat tălpășița. Nu trecuseră însă nici cinci minute când o domnișoară cu pielea gălbuie a intrat cu o cană de ceai, pe care a pus-o tot pe măsuță.

— Onorate musafir, vă rog să serviți ceaiul! a răsunat vocea ei.

Trupul meu n-a reacționat în niciun fel.

Fata cu tenul gălbui era machiată strident, iar genele îi erau groase și aspre ca niște țepi de porc. În clipa în care a sunat telefonul de pe

noptiera de la capătul patului fata a ridicat receptorul cu mâna ei firavă. Cum în încăpere era o liniște ca de mormânt, vocea bărbatului de la telefon a răsunat sec:

- S-a trezit?
- E țeapăn. Chiar că mă bagă în sperieți.
- Vezi dacă mai are puls!

Ea și-a pus palma pe pieptul meu, gest care însă i-a provocat o expresie de silă puternică pe chip.

- Are.
- Dă-i licoarea numărul 1, pentru trezirea din beție!
- În regulă.

Fata cu tenul gălbui a plecat, dar știam prea bine că trebuie să revină grabnic. S-a întors, într-adevăr, dar nu cu mâna goală, ci cu o seringă metalică, cam în genul celor pe care le au veterinarii. Noroc că vârful era făcut dintr-un plastic moale, așa că nu m-a cuprins deloc frica la gândul că urmează să mă înțepe. Fata numaidecât mi-a vârât tubul de plastic moale în gură, prin care a început să-mi trimită un leac anume.

Apoi, mi-am auzit trupul cum geme și am simțit cum brațele-mi încep să se pună în mișcare. Deodată, trupul meu a rostit ceva: «Există o energie care mă acaparează. Eu mă lupt și mă transform într-o ventuză care s-a lipit pe tavan ca să rezist și să nu fiu dat jos, însă simt că o parte din mine deja a fost smulsă de acolo».

Cu mare dificultate m-am ridicat în capul oaselor și m-am străduit să deschid ochii atât cât am putut, numai că multă vreme am rămas cu privirea pierdută pe pereți, până când, într-un târziu, am dibuit cana de ceai, am băut-o la repezeală și apoi m-am întins la loc pe pat.

Iar a mai trecut multă vreme. Într-un târziu, ușa s-a deschis încetișor și a intrat un băiat de vreo paisprezece ani, desculț, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni albaștri, de pânză. Arăta neobișnuit, căci pe piele parcă îi crescuseră solzi. Călca ușor, cu mișcări agile, ca de pisică, într-o liniște desăvârșită, și chiar mi se părea că-și ține respirația. Nu știu de ce, dar îl priveam cu interes pe puștiul ăsta care îmi părea cumva

cunoscut. Oare unde îl mai întâlnisem? Fără îndoială că îl mai văzusem undeva, nu mă înșela memoria. În dinți ținea un cuțitaș în formă de frunză de salcie, ceea ce îl asemuia cu o pisică neagră care umbla cu frunze de salcie în bot.

Mărturisesc că simțeam o teamă cumplită pentru trupul meu mai mult mort decât viu. În același timp, eram uluit de monstrul acesta, care nu știu cum naiba ajunsese într-un loc atât de tainic. La un moment dat, ușa s-a închis automat și am avut senzația pentru o clipă că liniștea din încăperea pur și simplu o să-mi zdrobească timpanele. Când copilul cu solzi s-a apropiat de mine, m-a izbit mirosul de putregai pe care îl răspândea trupul lui; era mirosul pe care îl împrăștie un furnicar tocmai ieșit de sub o stâncă. Oare ce-i trecea prin cap să facă? Avea părul răvășit, plin de ciulini uscați, al căror miros pătrunzător mi se strecura prin nări asemenea unor șerpi firavi. Trupul meu a eliberat un strănut, moment în care micuțul demon, luat prin surprindere, a fost trimis la podea. În fața unui asemenea gest, n-a stat pe gânduri, ci s-a ridicat și, întinzându-și ghearele, m-a înhățat de gât. Cuțitul pe care îl ținea în gură trimitea o strălucire rece, verzuie. Cât de mult mi-aș fi dorit să-mi avertizez trupul, dar nu eram în stare de așa ceva. Mi-am bătut capul sau mai bine zis mi-am stors creierii: Când, unde și de ce mă făceam eu vinovat față de micuțul demon? Din nou și-a întins mâna și m-a apucat de partea aceea numită gât, ca un bucătar iscusit care, înainte de a hăcui puiul, face tot felul de operațiuni pregătitoare. Eu chiar îi simțeam ghearele înfricoșătoare, dure, dar trupul meu zăcea neputincios – sforăia zgomotos și profund, fără să știe că Zeul Morții se năpustea asupra lui. Nădăjduiam ca el să-și scoată din gură cuțitul acela micuț și să mi-l înfigă în gât, ca să curme suferința sufletului meu lipit acolo sus, de tavan. Dar ce să vezi, nici gând de așa ceva! Mă apucase zdravăn de gât, iar acum mă pipăia pe haine, prin buzunare. Imediat a dibuit un stilou marca Hero, i-a scos capacul și și-a tras niște linii pe dosul palmei. Și acolo avea solzi. După ce a trasat liniile, și-a retras mâna și a

rânjit, dar într-așa un chip încât cu greu puteai să-ți dai seama dacă râde sau plânge. Am bănuț că nu suporta să se gâdile. După cum a scrâșnit penița pe solzii lui, am priceput că acest stilou de foarte bună calitate, Hero 800, era numai bun de aruncat la coș, cu toate că îmi fusese oferit ca premiu – răsplată pentru că mă evidențiasem în calitate de lucrător model. El și-a continuat jocul lui idiot cu stiloul preț de vreo jumătate de oră, după care, într-un târziu, s-a potolit și l-a lăsat deoparte. N-a zăbovit câtuși de puțin, ci și-a reluat căutările imediat. Din buzunar mi-a scos o batistă, un pachet de țigări, o brichetă electronică, cartea de identitate, un pistol de jucărie foarte bine realizat, portofelul și două monede. Pesemne că toate aceste comori aveau un efect hipnotizant asupra lui. Ca un copil lacom, a așezat obiectele pe jos, între picioare și a început să se joace cu ele, ca și cum ar fi fost singur pe lume. Firește că a abandonat stiloul, de care probabil că se plictisise, în schimb a ridicat pistolul în mod instinctiv chiar în fața ochilor, Butoiașul de crom lucea în lumina lămpii, căci era o imitație perfectă a unui pistol adevărat, genul pe care îl poartă ofițerii americani. Era extraordinar de frumos. Mi-am amintit atunci că mai avea câteva capse gata să explodeze de îndată ce era apăsat trăgaciul. De atâta plăcere și bucurie, făcuse niște ochi mari și nespus de strălucitori. Mi-era teamă că o să-și vină singur de petrecanie dacă apăsa pe trăgaci. Cât de mare era distanța între brațul băiatului și rădăcina de lotus? Era oare trupul meu păcălit? Dar nimic nu mai putea fi oprit, fiindcă el a apăsat. Poc! Am văzut un fum albastru în același timp în care am auzit și pocnitura. Așteptam cu sufletul la gură pașii precipitați venind de afară și fetele de culoare cafenie, precum și pe cei de la pază. Ce putea să însemne o împușcătură de pistol în toiul nopții dacă nu crimă sau sinucidere? Eram foarte îngrijorat pentru tipul ăsta cu solzi, fiindcă era limpede că era în mare primejdie. Sincer vorbind, n-aș fi vrut să fie prins, fiindcă trebuie să recunosc că era tare interesant, și nu pentru că avea solzi pe el – sunt multe ființe vii cu solzi – peștii, șerprii, furnicarul. În afară de acesta din urmă, pe care

nu-l detest tocmai pentru că e cam prostănac și neîndemânatic, în rest nu-mi plac deloc peștii reci și urât mirositori, iar de șerpi mi-e silă peste măsură, fiindcă sunt într-adevăr oribili. Imaginația mea era jalnică, pentru că, după ce a răsunat împușcătura, totul a rămas neschimbat, într-un firesc total. Adică, nu s-a repezit nimeni în goană încoace și nici n-a spart nimeni ușa ca să intre în încăpere. Afurisitul ăsta iar a mai tras un foc. La drept vorbind, de astă dată împușcătura a fost banală, fără nimic spectaculos și nici nu-i de mirare că nu stârnea nicio reacție, căci o cameră atât de bine izolată, cu covoare, cu tavan fals, cu tapet pe pereți chiar că era locul ideal ca să ascunzi orice zgomot. Stătea acolo liniștit, câtuși de puțin tulburat și, dacă nu era surd, atunci era un conducător de oști foarte iscusit, pe care nimic n-ar fi putut să-l clinească. După ce s-a plictisit de pistol, mi-a desfăcut portofelul și l-a deșertat grăbit – bani, cupoane pentru cereale, tichetele de masă de la cantina instituției, chitanțele pe care nu apucasem să le decontez, toate au fost scoase la iveală. După aceea, a început să se joace cu bricheta și nu s-a lăsat până când n-a stârnit o flăcăruie mică. A tras din țigară, dar fumul îl îneca și a început să tușească. Enervat, a aruncat țigara pe covor și... Cerule! A luat foc covorul, iar mirosul de lână arsă a ajuns imediat la mine, pe tavan. Atunci, în sfârșit am înțeles și eu: dacă trupul meu va fi transformat în cenușă, atunci nu mai am nicio îndoială că și eu voi deveni doar un fum care plutește ușor. Extincția lui însemna și extincția mea. Trezește-te, trupule!

Monstrule plin de solzi, cât de mult te urăsc!

Nu, nu te urăsc, ci doar aș vrea să râd, dar în fapt nu pot să râd. El a descoperit că focul cuprinsese covorul, așa că s-a ridicat cătinel în picioare, și-a tras în sus cracul pantalonului, a apucat cu două degete furtunașul acela care părea prea mare raportat la dimensiunile trupului său, un furtunaș cam moale, la fel de plin de solzi, și a țintit către focul de pe covor. Jetul puternic s-a năpustit cu zgomot pe măsură, făcând focul să sfârâie. Era un jet puternic de apă, care ar fi

fost în stare să nimicească două focuri, nu doar unul. În cele din urmă, am răsuflat ușurat, și simțind totodată un miros ciudat în care se amesteca mirosul de urină cu cel de foc domolit cu apă din belșug, m-am gândit bucuros peste măsură: «Asta da talent! Chiar că e al naibii de talentat!» A început să smulgă hainele de pe mine. S-a străduit din răspuțeri să-mi scoată jacheta. Îl auzeam cum suflă greu. Apoi s-a îmbrăcat cu jacheta mea care îi ajungea până la genunchi, a adunat toate fleacurile mele și și le-a îndesat în buzunare. Oare ce mai pune la cale?

A scuipat cuțitașul, l-a luat în mână și a început să măsoare din ochi încăperea. Apoi, a scrijelit pe pereți caracterul «zece» de patru ori, după care și-a pus cuțitașul între dinți, ca pe o frunză de salcie, și-a fluturat mânecele largi și a ieșit din încăpere bălăngănindu-se.

Trupul meu, împins pe pat și smucit de demonul ăsta fără pereche, sforăia mai departe, netulburat.”

2

Dragă domnule profesor Mo Yan,

Permiteți-mi, vă rog, să mă adresez astfel domniei voastre. Este singurul mod prin care nu mă voi simți întristat, jenat, stânjenit.

Domnule profesor, sunteți maestrul meu neprețuit, o adevărată valoare, căci am descoperit că sunteți nu numai un as al romanului, dar și un mare specialist într-ale băuturii. Romanele pe care le scrieți sunt la fel de meșteșugite precum legăturile de la picioarele unei doamne în vârstă²⁸. Cât despre priceperea la băutură, trebuie să mărturisesc că ocupați un loc de frunte. În lumea de azi, nu-i deloc greu să găsești un romancier de succes, așa cum nu-i deloc greu să găsești un remarcabil degustător de vinuri, dar să reunească cineva cele două mari înzestrări chiar că nu-i de colea. Domnia voastră, maestre, sunteți un astfel de exemplu rar întâlnit.

Analiza pe care ați efectuat-o în ceea ce privește „Mușuroiul de

furnici verzi” este extrem de pertinentă, de o mare acuratețe, dovedind încă o dată faptul că vă situați cu adevărat la nivelul unui profesionist. Ingredientele de bază folosite pentru aceasta băutură sunt sorgul și fasolea verde, fermentate într-o pivniță veche de o sută de ani. Cultura pentru drojzii folosește drept ingrediente principale grâul, tărâțele de grâu și mazărea, la care se adaugă și un pic de tărâțe de orez. Alcoolul rezultat după distilare este o licoare de un verde palid, rafinată și purificată, care în linii mari aparține băuturilor cu o savoare puternică și cu un buchet bogat. Fiindcă în timpul procesării am descoperit că avea un gust foarte aspru, m-am văzut nevoit să adopt numeroase metode care să-i suprimă natura agresivă, ca atunci când încerci să-i pui zăbala unui cal sălbatic, dar fără prea mare succes. Apoi, pentru că ne grăbeam să participăm la un târg cu vânzare, am pus o etichetă în mare grabă. Exact cum spuneți și domnia voastră, „Mușuroiul de furnici verzi” este o băutură de calitate superioară, dar al cărei defect major este lipsa de armonie.

Atunci când degustăm o băutură de soi, apelăm la metafora femeii frumoase pentru a descrie cât mai viu și mai sugestiv valoarea ei, iar intuiția domniei voastre în această privință a fost cât se poate de corectă. Împreună cu socrul meu, profesorul Yuan Shuangyu, m-am străduit vreme îndelungată să fac un plan de îmbunătățire a „Mușuroiului de furnici verzi” și aproape că reușisem, dar din păcate acum m-am îmbătat atât de tare cu literatura, încât nu-mi mai stă mintea la altele.

Maestre, în această lume imensă, o lume a multitudinii vietăților, băutura curge în valuri precum marea, vinul nedecantat se revarsă precum fluviul și totuși cei care știu cu adevărat să se desfete cu alcoolul, cei care au ajuns la nivelul la care să se bucure de vinul de soi ca de o femeie frumoasă, sunt tot atât de rari ca și stelele ce strălucesc pe cer dimineața, ca penele păsării phoenix, ca unicornul, ca mătârânga tigrului sau ouăle de dinozaur. Domnia voastră sunteți unul dintre ei, iar eu, de asemenea, în calitatea de discipol ce vă sunt

mă socotesc ca făcând pane din această categorie cu totul specială. L-aș mai aminti aici și pe socrul meu, profesorul Yuan Shuangyu, dar mă văd nevoit să precizez că directorul-adjunct Jin Gangzuan se ridică doar pe jumătate la valoarea celor amintiți mai sus. Și poetul Li Bai se număra cândva printre maeștrii băuturii... „Ridic pocalul către lună /Alături de umbra mea, suntem de acum trei.” Cum adică sunt trei? Păi, Li Bai este unul, împreună cu luna sunt doi și desigur că băutura este a treia componentă în această ecuație. Pe Lună se află Zeița Chang'E²⁹, o veritabilă frumusețe cerească! Băutura despre care vorbește Li Bai în aceste versuri este „Qinglian” – lotusul cel verde, minunea din lumea oamenilor. Li Bai și băutura se contopesc într-o singură ființă, devenind ceea ce s-a numit Li Qinglian și numai grație acestei contopiri a fost în stare Li Bai să născocească atâtea versuri minunate, căci el putea hoinări netulburat între Cer și Pământ. Când vine vorba de băutură, poetul Du Fu³⁰ nici pe departe nu-i face fața lui Li Bai. În bună măsură, ceea ce obișnuia el să bea era băutura tăcută la țară, de proastă calitate, fără savoare, slabă și nerafinată ca o văduvă bătrână; nu-i de mirare că, îmbiindu-se cu așa ceva, nu era în stare să scrie poeme viguroase și înălțătoare. Și Cao Mengde este unul dintre cei pricepuți la băutură; cântatul la băutură este precum fredonatul de serenade pentru o femeie frumoasă. Viața e scurtă și trebuie să recunoaștem că femeile frumoase sunt precum rouă de dimineață. Se știe prea bine că frumusețea nu-i ceva veșnic, ci se transformă neconștient, pierde ușor, prin urmare trebuie să te bucuri de ea pe deplin atâta vreme cât există. Din vechime și până în zilele noastre, de peste cinci mii de ani, oricât ne-am strădui să numărăm, nu vom putea identifica mai mult de zece oameni care au înțeles că a consuma o băutură fină înseamnă a avea parte de aceeași plăcere pe care o resimți în fața unei femei frumoase. Toți ceilalți, fără excepție, sunt doar niște prăpădiți care toarnă cu nesaț băutură proasta pe gât. De ce ar merita oare să risipim vreun strop de băutură pe niște terchea-berchea de

teapa lor, mai cu seamă când e vorba de licori precum „Mușuroiul de furnici verzi” sau „Roșu 18 li”?

Și, fiindcă veni vorba de băutura aceasta de pe urmă, discipolul domniei voastre mărturisește că este băutura care îi face cu adevărat inima să tresalte. Maestre, vă rog să mă credeți că-i o creație miraculoasă ce a zgâlțâit Cerul și Pământul din țâțâni. Urinatul în butoiul cu băătură, folosit ca tehnică de înnobilare, este o strategie născută dintr-o imaginație debordantă, pe care numai un maestru iscusit ar fi putut s-o născocască și care reprezintă o piatră de hotar în istoria distilării alcoolului. În lucrurile cele mai glorioase din lume adeseori se amestecă elemente din cele mai mizerabile; de pildă, toată lumea știe cât de dulce este mierea, dar puțini știu din ce este plămădită ea. Unii susțin ca principalul ingredient al mierii este nectarul. Așa-i, nu-i contrazic, este cât se poate de corect, însă a spune ca principala componentă a mierii este nectarul sau că în băătură se găsește în primul rând alcoolul echivalează cu a nu spune nimic, de fapt. Dar știți oare că în băătură se află zeci de minerale? Știați oare că tot acolo își au sălașul zeci de microorganisme? Știați oare că în băătură se află nenumărate lucruri ale căror nume nici măcar nu le cunoaștem? Eu nu știam că socrul meu habar n-are de aceste chestiuni și, desigur, cu atât mai mult domnia voastră nu sunteți la curent. Știați, de pildă, că în miere se găsește apă de mare? Dar că se găsește și bălegar? Mierea nu se produce fără excremente. Oare v-a ajuns vreodată la urechi acest lucru?

De curând am citit într-o publicație că niște neaveniți care habar n-au de procesul fabricării alcoolului au batjocorit creația fantastică a domniei voastre, spunând că nu știu ce urinat în butoiul cu băătură reprezintă o blasfemie la adresa societății civilizate. Ei ignoră complet faptul că factorul pH, precum și calitatea apei au un rol decisiv în definirea naturii alcoolului. Dacă apa este alcalină, atunci băutura va fi amară și cu greu va aluneca pe gât; dar dacă torni în ea niște urină de la un băiețel sănătos, atunci va deveni o băătură cu un buchet atât de

amplu, în urma căruia îți rămâne un gust aparte în gură, ca de miere dulce, așa cum se petrece cu băuturile celebre, de mare clasă, precum „Roșu 18 li” (numele acesta sună mai bine decât „Cărturarul Roșu” sau „Fiica Roșie”). Nu-i nimic neobișnuit în asta, așa că de ce ne-am crampona de amănunte? Eu, în calitate de doctorand în oenologie, proclam sus și tare: Aceasta este știință în toată puterea cuvântului! Știința este un demers serios, care nu lasă câtuși de puțin loc ipocriziei. Dar, fie-mi iertată vorba, dacă nu te pricepi la ceva, atunci se cuvine să te apuci de studiu. Nu-i cazul să faci anumite gesturi și nici să-i ataci aiurea pe ceilalți. În plus, ce e murdar la urină? La cei care se culcă cu prostituate și apoi se aleg cu sifilis, gonoree sau SIDA, desigur că urina este murdară, însă, maestre, tatăl domniei voastre a turnat în butoiul cu băutură doar urina unui băiețel, pură ca izvorul de munte. În *Compendiul de medicina*, lucrarea clasică de farmacologie a lui Li Shizhen³¹, renumitul specialist în prepararea leacurilor, e scris negru pe alb, cât se poate de limpede, că urina unui băiețel este leac pentru hipertensiune arterială, boli de inimi, ateroscleroză, glaucom, noduli mamari și altele. Oare ei au acum de gând să-l atace și pe Li Shizhen? Urina unui băiețel este lichidul cel mai sacru și mai misterios de pe fața pământului. Nici măcar diavolul nu știe toate elementele componente prețioase care se găsesc aici. Mulți guvernanți japonezi în fiecare dimineață beau câte un pahar de urină, ca să rămână sănătoși și viguroși. Jiang, secretarul de partid din Țara Vinului, amestecă urina de băiețel în terciul de rădăcină de lotus și astfel a reușit să-și vindece insomnia de care suferea de mulți ani. Urina este un adevărat miracol, cel mai profund semn al existenței umane. Maestre, nu luați în seamă toată adunătura aceasta de ignoranți! Însuși tovarășul Stalin, comisarul poporului, a spus: „Să îi ignorăm pe toți!” Asemenea oameni nu merită nimic altceva decât urină de cal.

Am citit în scrisoarea precedentă că aveți de gând să scrieți un roman despre băutură și trebuie să vă mărturisesc că, după părerea

mea, sunteți singurul care poate duce pe umeri o asemenea povară. Maestre, sufletul domniei voastre este pe deplin chiar sufletul băuturii, iar trupul domniei voastre se identifică întru totul cu trupul băuturii. Astfel, trupul băuturii domniei voastre cunoaște armonia perfectă; flori roșii și frunze verzi, munți albaștri și ape de smarald, membre care sunt sănătoase, mișcări armonioase, postură elegantă, mișcări grațioase, trup și sânge adevărat – toate compun imaginea vieții debordante. Dacă se pierde ceva, câtuși de puțin, atunci viața se scurtează; dacă se adaugă ceva, câtuși de puțin, atunci se lungeste. Maestrul meu. Domnia voastră sunteți o sticlă vie de băutură „Roșu 18 li”! Ca să vă ajut cu cercetarea pe care trebuie să o întreprindeți asupra băuturii, v-am pregătit deja zece sticle de „Mușuroi de furnici verii”, zece sticle de „Armăsarul cu coama roșie” și zece sticle de „Frumusețea Orientului”. Am să vi le trimit cu prima ocazie când autobuzul școlii va veni la Beijing. De azi înainte, maestre, să pășiți cu curaj tot înainte, veșnic cu sticla aproape, cu stiloul în mână, căci numai așa veți ajunge să scrieți un număr nesfârșit de caractere. Lăsați-i pe toți idioții aceia să bată câmpii! Ziua în care poporul se va bucura este chiar ziua în care dușmanul de clasă va suferi, iar victoria cu siguranță ne va aparține.

Vă amintiți, probabil, povestea pe care v-am trimis-o ultima oară – *Copiii de carne*. Se cade să vă mărturisesc că, deși nu se vrea a fi un reportaj, totuși seamănă foarte mult cu așa ceva. Este foarte adevărat că unii funcționari corupți până în măduva oaselor și lipsiți de cea mai mărunțică fărâmbă de omenie fac ospățuri la care servesc bebeluși gătiți. Este un mare adevăr! Se aude că ar fi fost trimisă o persoană să facă investigații și, dacă adevărul va ieși la iveală, atunci lumea va fi zguduită din temelii. Pe viitor, cine altcineva decât discipolul domniei voastre ar putea să scrie un reportaj despre un caz de o importanță colosală? Cu tot materialul exploziv pe care îl am la dispoziție în momentul de față, spuneți dumneavoastră, maestre, cine mi-ar mai putea fi pe măsură?

Până în prezent n-am primit niciun semn de la revista *Literatura poporului* și de aceea îndrăznesc să vă rog pe domnia voastră să-i mai zoriți cu publicarea.

Li Yan a noastră este doar o femeie „pistruiată și ochioasă”. Poate că vă mai amintiți de o femeie palidă și cu ochii mari; pistrii ar putea fi semnele a numeroase sarcini ilegale pe care le-a purtat, căci ea însăși mi-a mărturisit cândva că se simte precum solul cel mai fertil pe care încolțește orice sămânță plantată, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mi-a mai dezvăluit că de fiecare dată când avorta, fetusul de nicio lună era luat de medicii de la spital ca să fie mâncat. Am auzit și eu că fetușii de 6–7 luni au o valoare nutritivă extrem de mare și desigur că în acest context spusele ei sunt cât se poate de plauzibile. La fel și fetusul de cerb este un tonic nemaipomenit, menit să crească potența la bărbați. Embrionul, la rândul lui, are valoare nutritivă și este bun pentru sânge.

Vă trimit alăturat ultima mea lucrare – *Copilul spirit*, scrisă în stilul unui „realism demonic”. Vă rog ca, după ce o veți fi lecturat cu un ochi critic, s-o transmiteți revistei *Literatura poporului*. Jur că n-am să am liniște până nu am să deschid și această „Poartă a Iadului”. Chiar dacă ar fi ca pragul de sus al porții voastre să fie mai înalt decât Cerul, eu tot îmi doresc să răzlesc, bizuindu-mă pe tinerețea mea.

Cu respect vă doresc să aveți parte de liniște,

Discipolul dumneavoastră,
Li Yidou

COPILUL SPIRIT

Bunule cititor, în urmă cu ceva vreme am scris o poveste despre copiii de carne, în care mă străduiam din răspuțeri să descriu imaginea unui băiețel învelit în pânză roșie. Probabil că ochii lui cu

totul neobișnuiți v-au rămas în amintire – mici, ca niște crăpături prin care scânteia o privire rece și matură. În mod neîndoielnic, sunt ochii unui conspirator. Problema este că acești ochi nu aparțin unui conspirator matur, ci sunt încrustați pe fața unui copil care nu măsoară nici măcar un metru în înălțime. De aceea, ne este imposibil să-i dăm uitării și de aceea au avut un efect devastator asupra unui țaran cumsecade precum Jin Yuanbao. Povestea aceea, nu foarte lungă, nu ne-a îngăduit suficient spațiu pentru a căuta esența lucrurilor și pentru a descrie prea mult destinul acestui copil. Prin urmare, de cum a intrat în scenă, i-a fost pecetluită imaginea: un băiețel care n-are nici măcar un metru înălțime, cu păr țepos, ochi vicleni, de conspirator, urechi mari și groase și o voce gravă. Cu toate acestea, este doar un băiețel, nimic altceva.

Povestea se petrece la Departamentul de achiziții speciale de la Institutul Culinar și începe undeva pe înserat. Bunule cititor, „de fapt, povestea noastră a început de multă vreme”.

Era o seară cu lună, fiindcă așa avem nevoie să fie. Luna mare cat roata carului și roșiatică se ridica încetișor dindărătul colinei artificiale de la Institutul Culinar. Razele trandafirii așterneau o lumină blândă pe chipurile noastre, străpungând ferestrele cu geamuri duble, asemenea unei cascade roșii. Se aflau acolo o grămadă de băieței care fără îndoială vă sunt cunoscuți, dacă ați citit povestea mea *Copiii de carne*. Micuțul demon era și el printre ei și foarte curând va deveni șeful lor sau chiar un despot necruțător. Numai așteptați puțin și o să vedeți.

Până la apusul soarelui, lacrimile copiilor se uscaseră deja pe obraji, lăsând în urma lor dâre negricioase. Toți copiii răgușiseră de atâta urlat, evident mai puțin micul demon, căci nu era chip să plângă el vreodată! În timp ce ceilalți copii se smiorcăiau, el umbla de colo-colo, cu mâinile la spate, ca o găscă înfoiată, făcând ture peste ture într-o casă cu un peisaj desăvârșit. Uneori le mai trăgea, cu sete, și câte un șut în fund plângăcioșilor, care mai întâi reacționau cu țipete ascuțite,

după care nu mai îndrăzneau decât să suspine încetișor. Astfel, șutul lui devenise leacul potrivit pentru cei treizeci și unu de copilași.

La un moment dat, învăluți de suspinele celui mai mic dintre ei, copiii au zărit luna aceea drăgălașă sărind peste colină precum un falnic armăsar. S-au înghesuit cu toții la fereastră, ca să admire mai bine priveliștea, agățați cu mânuțele de pervaz. Cei care nu reușiseră să prindă un loc mai bun se prindeau de umerii celor din fața lor. Un băiat grasuț și mucos a ridicat un deget grasan și a mormăit:

— Mama-lună... Mama-lună...

Un altul a comentat, plescăind din buze:

— Este Tanti-luna, nu Mama-luna! Este Tanti-luna!

Cu rânjetul pe buze, micul demon a tras un țipăt ascuțit, ca o bufniță, ceea ce i-a făcut pe copii să întoarcă iute capul, curioși să afle ce s-a întâmplat și nu mică le-a fost uluirea să-l vadă pe micul demon cocoțat pe vârful colinei, scaldat de razele roșietice ale lunii. Și hainele îi erau tot roșii, ceea ce îl făcea să arate ca o minge de foc și nimic mai mult. Cascada micuță își răsfira apele pe colina artificială, precum un satin roșu, într-o curgere fiu. Moașă, neîntreruptă, susurândă, până la heleșteul de la poale. Stropii de apă care săreau în toate părțile parcă erau niște cireșe strânse în ciorchine.

Copiii nici că le mai păsa de lună, ci se întorseseră cu toții și, adunați laolaltă, îl priveau pe micul demon de-a dreptul stupefiați.

— Copii, ciuliți urechile și ascultați-l pe bătrânul vostru! le-a spus el șoptit. Jucăria aceea care seamănă cu un armăsar falnic nu e mama și nici tanti. Este o minge, un corp ceresc care se învârte în jurul nostru și care pur și simplu se numește „lună”.

Copiii îl ascultau incapabili a-nțelege vreo iotă din ce li se spunea.

Micul demon a sărit de pe colină și, în zborul lui involburat, hainele i s-au ridicat ca niște aripi grotești. Apoi, a prins a se plimba din nou prin fața copiilor, cu mâinile la spate. Din când în când, se ștergea la gură cu mâneca sau scuipa pe podeaua de piatră. Pe neașteptate, s-a oprit în loc, a ridicat un braț subțire ca un picior de capră, pe care l-a

fluturat în aer și a spus pe un ton grav:

— Copii, ia ascultați-mă voi cu atenție! De când ați venit pe lume, niciodată n-ați fost niște ființe omenești. Părinții v-au vândut ca pe niște purcei sau niște miei, așa că dacă vreunul din voi mai îndrăznește să plângă după mama sau după tata am să-l snopesc în bătaie.

Acestea fiind zise, și-a fluturat mâna cu degetele subțiri ca niște gheare și a început să urle din răputeri. Razele de luna ce îi cădeau pe fața cenușie îi stârneau o licărire verzuie în ochi. Doi băieței au izbucnit în plâns, speriați.

— Încetați cu smiorcăiala! a strigat micul demon.

Apoi, s-a repezit către grupul de copii, de unde i-a smuls pe cei doi care plângeau și, înfigându-și ghearele în burțile lor, i-a trimis la pământ, ca pe niște mingi rostogolite.

— Cine mai îndrăznește să plângă o să primească o bătaie soră cu moartea! a anunțat el solemn, de parcă promulga legile țării.

Înspăimântați, copiii s-au adunat și mai strâns unii lângă ceilalți, într-o liniște deplină, căci nimeni nu mai avea curajul să scoată nici cel mai mic zgomot.

— Numai așteptați un pic, a continuat el, că vă caut eu lumină!

De îndată, a început să scotocească prin încăperea aceea ciudată și mare, umblând cu băgare de seamă, ca o pisică ce se furișează pe lângă ziduri. S-a oprit lângă ușă, și-a ridicat capul și a început să măsoare din priviri firele lămpilor, care atârnavă din tavan. A întins mâna, ca să le apuce, doar că de la vârful degetelor lui mai era vreun metru până la ele. Oricât s-a sforțat el să sară, tot n-ajungea la firele care se încăpățâneau să stea departe. Atunci, s-a îndepărtat de perete și a smuls o salcie făcută din fier forjat, s-a cocoțat în vârful ei, a înșfăcat firele electrice și a tras cu putere. Pe dată camera a fost inundată de lumină – lumini de neon, lumini incandescente, lumini albe, albastre, roșii, verzi, galbene. Erau lămpi pe pereți, pe tavan, pe colina artificială, în copacii artificiali și toate străluceau, licăreau multicolor,

ca într-o lume mirifică, de poveste. Uitând de propria suferință și de supărare, cei mici băteau din palme și chiuiau de bucurie.

Micul demon și-a strâmbat gura a dispreț, în timp ce își admira isprava. Apoi, s-a dus în colțul încăperii de unde a luat un inel cu clopoței de alamă și l-a scuturat viguros, pentru ca acel clinchet drăgălaș să le atragă atenția copiilor. După aceea, și-a vârât la brâu inelul cu clopoței, care părea să fi fost pus acolo special pentru el, a tras un scuipat și a zis:

— Copii, știți voi oare de unde vin luminile astea? Nu, nu știți, fiindcă voi veniți din sate mărginașe, înapoiate, unde încă se mai face focul scăpărând cremenele. Desigur că nu știți de unde vin luminile. Vă spun eu: sursa luminii se cheamă electricitate.

Copiii îl ascultau cumiți. Razele lunii se retrăseseră cu totul din încăpere, lăsând în urmă o pată de ochișori strălucitori precum cristalul. Cei doi, care fuseseră trimiși la pământ mai devreme, s-au ridicat în picioare.

— E bună electricitatea? a întrebat micul demon.

— Daaaaaaa, e bună! au răspuns copiii într-un glas.

— Sunt eu talentat, ori ba?

— Ești!

— De acum încolo mă ascultați?

— Bine. Copii, vreți un tată?

— Vrem!

— De azi înainte, eu am să fiu tatăl vostru. Am să am grijă de voi, am să vă dau educație și am să vă păzesc, dar dacă îndrăznește vreunul să nu mă asculte, am să-l înec în heleșteu cu mâna mea! Ați înțeles?

— Da, am înțeles!

— Spuneți-mi „Tata” de trei ori! Hai, în cor!

— Tata! Tata! Tata!

— În genunchi toată lumea! Să faceți fiecare câte trei plecăciuni!

Printre băieții de acolo erau și câțiva mai săracuți cu duhul, care nu

pricepeau chiar tot din ceea ce spunea micul demon, însă capacitatea lor de a-i imita pe ceilalți i-a salvat. Cei treizeci și unu de băieți s-au înghesuit să îngenuncheze care mai de care și, în râsete și chicoteli, s-au pus pe făcut temenele în fața micului demon, de acum cocoțat în vârful colinei, stând în șezut, cu picioarele încrucișate, gata să primească plecăciunile celor mici.

După ce s-a terminat tot ritualul, el a ales ca șefi patru puștani dintre cei mai buni de gură și mai agili, i-a împărțit pe cei treizeci și unu de copii în patru grupe și apoi li s-a adresat tuturor:

— Copii, de azi înainte sunteți luptători, adică cei care au curajul de a lupta și de a fi victorioși. Am să vă instruiesc cum să vă luptați cu oamenii care încearcă să ne mănânce.

— Tată, dar cine vrea să ne mănânce? a întrebat curios unul dintre șefii de grupă.

— Nemernicule! l-a apostrofat micul demon, agitând un pic clopoței. Când vorbește tatăl tău, îți este interzis să-l întrerupi.

— Tată, am greșit, a spus băiatul umil. N-am să mai fac așa ceva niciodată.

— Tovarăși, copii, a continuat micul demon, am să vă spun îndată cum arată cei care vor să vă mănânce: au ochii roșii, unghiile verzi și colții auriți.

— Sunt lupi? Sunt tigri? a întrebat un băiețel grasuț, cu gropițe în obraji.

Unul dintre șefii de grupă s-a repezit și i-a tras o palmă peste obraz, dojenindu-l totodată:

— N-ai voie să-l întrerupi pe tata când vorbește!

Grăsanul și-a mușcat buzele, străduindu-se să-și înăbușe plânsul.

— Tovarăși, copii, nu sunt lupi, dar sunt mai feroși decât lupii; nu sunt tigri, dar sunt mai înfricoșători decât tigrii.

— Și de ce îi mănâncă pe copii? a întrebat un băiețel curios.

— Mă scoateți din sărite! Mă scoateți din sărite! V-am spus că n-aveți voie să mă întrerupeți, a spus micul demon încruntat.

La auzul acestor vorbe, cei patru șefi de grupă l-au înșfăcat pe băiatul cel guraliv și l-au scos dintre ceilalți copii. Micuțul se zbătea în fel și chip, ca să scape, de ai fi zis că urma să fie dus la execuție. În momentul în care l-au eliberat, din câțiva pași săltați s-a și întors la locul lui. Cei patru s-au repezit din nou înspre el, însă micul demon le-a oprit avântul:

— Lăsați-l de data asta! Să vă mai spun încă o dată: sub nicio formă n-aveți voie să-l întrerupeți pe tata când vorbește. De ce vor să-i mănânce pe copii? E foarte simplu – s-au săturat să mănânce carne de vacă, oaie, porc, câine, măgar, iepure, pui, rață, porumbel, catâr, cămilă, cal, arici, vrabie, rândunică, gâscă sălbatică, gâscă domestică, pisică, șoarece, nevăstuică, pisică sălbatică, iar acum vor să mănânce copii. Carnea noastră e mai fragedă decât carnea de vacă, e mai proaspătă decât carnea de miel, e mai aromată decât carnea de porc, e mai grasă decât carnea de câine, e mai moale decât carnea de măgar, e mai aspră decât carnea de iepure, e mai alunecoasă decât carnea de pui, e mai gingașă decât carnea de rață, e mai adevărată decât carnea de porumbel, e mai plină de viață decât carnea de catâr, e mai alintată decât carnea de cămilă, e mai elastică decât carnea de cal, e mai blândă decât carnea de arici, e mai demnă decât carnea de vrabie, e mai curată decât carnea de rândunică, e mai matură decât carnea de gâscă sălbatică, e mai puțin pufoasă decât carnea de gâscă domestică, e mai sobră decât carnea de pisică, e mai nutritivă decât carnea de șoarece, e mai puțin diabolică decât carnea de nevăstuică și mai obișnuită decât carnea de pisică sălbatică. Carnea noastră e mai bună decât orice carne din lume.

Cum turuise atâtea vorbe dintr-o suflare, micul demon părea cam vlăguit.

— Tată, aș vrea să spun și eu ceva. Se poate? a întrebat timid șeful celei de-a doua grupe.

— Spune! Tocmai bine, că eu am cam obosit. Tata ar vrea să tragă câteva fumuri. Păcat că n-am nicio țigară, a spus micul demon cu un

oftat.

— Tată, dar cum ne mănâncă? Așa cruzi? a întrebat șeful grupei a doua.

— Au multe metode de a ne mânca. Spre exemplu, pot să ne mănânce prăjiți în ulei, fierți în aburi, crocanți, feliați, marinați, uscați. Sunt multe metode, fiindcă în general nu ne consumă cruzi. Însă nu neapărat așa se întâmplă. Se spune că un primar adjunct, pe nume Shen, a mâncat un băiețel crud, dar, totuși, înmuiat în oțet japonez de import.

Copiii stăteau strânși unii lângă alții, iar cei mai fricoși suspinau încetișor.

— Copii, tovarăși, li s-a adresat micul demon, însufletit dintr-odată, de asta trebuie să-mi urmați indicațiile cu sfințenie. În aceste momente critice, trebuie să vă maturizați imediat și peste noapte să deveniți niște eroi imposibil de stăpânit. Nu se poate să vă tot smiorcăiți și să vă lamentați întruna. Singura soluție ca să nu fim mâncați de ei este să ne unim și să devenim ca un zid de oțel. Trebuie să devenim ca un arici, ca un porc-spinos. Au mâncat porci-spinoși pe săturate, iar carnea noastră este mai blândă decât cea a porcului-spinos. Trebuie să devenim un arici de oțel, un porc-spinos de fier, ca să zdrobim gurile și limbile alea de canibali. Or mânca ei bine, dar digestia o să le fie grea!

— Dar, dar luminile acestea... a spus șeful grupei a patra, bâlbâindu-se.

Micul demon l-a înlăturat cu un fluturat de mână.

— Lasă, lasă... Știu la ce te gândești. Vrei să spui dacă tot vor să ne mănânce, de ce ne-au mai adus într-un loc atât de pitoresc, nu?

Șeful grupei a patra a încuviințat din cap.

— Bine. Am să vă spun ceva, a continuat micul demon. În urmă cu paisprezece ani, eram și eu copil și auzisem povestea despre demnitarul din Țara Vinului care mănâncă băiețelul. Erau atâtea detalii credibile, încât devenise o poveste înfricoșătoare, dar și miraculoasă în

același timp. Apoi, mama mea a început să aducă pe lume frățiori unul după altul, numai că după ce ajungeau la doi ani, pe neașteptate dispăreau. Atunci, eu m-am gândit că sigur frații mei erau mâncați. La vremea aceea, chiar aveam de gând să dezvălui aceste crime abominabile, însă n-am putut să-mi împlinesc gândul fiindcă m-a lovit o boală de piele foarte ciudată – mi-au crescut solzi pe tot corpul. Dacă mă atingea cineva, ieșea puroi. Oricine dădea cu ochii de mine, se umplea de silă. Așa se face că nimeni n-a mai îndrăznit să mă mănânce și nici eu n-am mai ajuns în vizuina tigrului. După aceea, m-am apucat de furat și într-o bună zi am șterpelit din casa unui demnitar o sticlă pe care era un desen cu maimuțe. După ce am băut-o, au început să-mi cadă solzii strat după strat, iar cu fiecare strat care cădea corpul meu se micșora și mai mult, până am ajuns cum mă vedeți acum. Nu mă judecați după înfățișare, fiindcă deși arăt ca un bebeluș, capacitatea mea mintală este cât un ocean. Socotesc că secretul mâncatului de bebeluși trebuie dezvăluit, iar eu am să fiu salvatorul vostru!

Copiii erau numai ochi și urechi la micul demon, care și-a continuat discursul:

– Oare de ce au aranjat o casă așa frumoasă, ca să ne aducă aici? Am să vă spun eu: vor să ne bucure, pentru că știu prea bine că dacă suntem supărați, carnea noastră devine amară și tare. Copii, tovarăși, ascultați porunca mea! Distrugeți casa asta până la temelii!

Micul demon a luat o piatră de pe colina artificială, a țintit către o lampă roșie, strălucitoare, de pe perete și a aruncat cu toată puterea. Era foarte viguros, așa încât piatra aceea, în zbor, a stârnit o pală de aer rece, dar lovitura lui nu și-a atins ținta, ci, dimpotrivă, piatra a lovit zidul și a ricoșat, cât pe ce să-i zdrobească unui băiețel capul. Micul demon a ridicat piatra, a ochit și a lovit din nou. Încă o ratare, de astă dată dând frâu liber și înjurăturilor. A ridicat din nou piatra, cu forța unui bebeluș care sugă la pieptul mamei – la dracu! – și a aruncat din toate puterile. De data aceasta, lovitura a atins ținta;

lampa s-a făcut țândări, iar cioburile au căzut pe jos zornăind. Filamentul becului a mai rămas incandescent pentru o clipă, după care s-a stins de tot.

Copiii priveau încremeniți, ca niște marionete, mișcările micului demon.

— Zdrobiți! Zdrobiți! Ce mai așteptați?

— Tată, ne este somn. Vrem să ne culcăm... au spus câțiva copii, însoțindu-și vorbele cu câte un căscat prelung.

Micul demon s-a repezit și i-a luat în șuturi pe copiii care căscau. Cei atinși de loviturile lui țipau, urlau, ba unul mai curajos a încercat chiar să riposteze, julindu-i fața micului demon. La vederea sângelui, micul demon și-a înfipt colții în urechea copilului cu atâta cruzime încât n-a mai rămas decât jumătate din ea.

În clipa aceea s-a deschis ușa.

O femeie îmbrăcată într-o uniformă de lucru de un alb impecabil a intrat în fugă. Cu mare greutate a izbutit să-i despartă pe micul demon și pe băiatul acela care plângea atât de rău, mai să leșine. Micul demon scuipa sângele din gură, iar ochii scăpărau o lumină verde, însă nu scotea o vorbă. Bucata din urechea băiatului zvâcnea pe jos. La vederea acestei orori, femeia i-a aruncat o privire micului demon, apoi, pălind la față, a tras un strigăt de groază și a ieșit în fugă din cameră. Alerga nebunește, stârnind în urma ei ropote de pași.

Micul demon s-a cocoțat în vârful sălciei de fier și a stins toate lămpile. În beznă și-a slobozit amenințările șoptit către tovarășii săi:

— Cine îndrăznește să vorbească aiurea o să rămână fără ureche.

Apoi, s-a dus în fața colinei artificiale și și-a spălat în apa cascadei sângele de la gură.

Dincolo de ușă răsunau pași, vestind apropierea unui număr mare de oameni. Micul demon a înșfăcat piatra cu care zdrobise lampa mai devreme, s-a ascuns după salcia de fier și a rămas acolo în așteptare.

După ce s-a deschis ușa, o siluetă albă s-a strecurat pe lângă perete, în căutarea firului lămpii. Micul demon a ochit silueta aceea, în partea

de sus, și a zvârlit piatra, iar în clipa aceea s-a auzit un răcnet de durere, după care silueta a început să se clatine, în timp ce oamenii aflați de la ușă au rupt-o la fugă în toate direcțiile. Micul demon a ridicat piatra și a lovit din nou, cu sălbăticie, către silueta albă care s-a prăbușit la pământ.

La scurt timp după această ispravă, încăperea a fost împânzită de fascicule de lumină strălucitoare, trimise din ușă. În urma lor veneau o mulțime de oameni cu lanterne în mâini. Micul demon se retrăsese cu agilitate într-un colț și, întins pe jos, se prefăcea că doarme.

S-a aprins lumina. Șapte-opt bărbați vânjoși au luat-o pe brațe pe femeia aceea îmbrăcată în alb, care fusese doborâtă la pământ, apoi pe băiatul fără ureche, leșinat și el, ba chiar și bucata de ureche sfârtecată. Apoi, au început a-l căuta pe cel responsabil de toată tevatura.

L-au descoperit pe micul demon sforăind într-un colț al încăperii. Un bărbat îmbrăcat în alb l-a înșfăcat de gât și l-a ridicat în aer. Brațele și picioarele îi fluturau în toate părțile, iar micul demon miorlăia ca o pisică demnă de toată mila.

Munca de investigație nu a dat roade deloc, mai cu seamă fiindcă toți copiii erau istoviți după o asemenea zi, flămânzi, chinuiți de micul demon și cădeau ca răpuși, pe capete. Nici nu mai puteau gândi limpede, așa ca totul s-a încheiat cu sforăituri nestăvilite.

Oamenii îmbrăcați în alb au stins lumina, au încuiat ușa și au plecat. Micul demon zâmbea mulțumit în beznă.

A doua zi, în zori, pe când încă nu răsărise soarele, micul demon s-a trezit și, în atmosfera aceea încețoșată, a scos din haină clopoței de alamă și i-a fluturat viguros. Clinchetul răsunător i-a trezit pe câțiva dintre ei, care s-au lăsat pe vine și s-au ușurat pe podea, după care s-au întors înapoi la somn. În tot timpul acesta, micul demon dădea ochii peste cap de enervare.

După răsăritul soarelui, camera a fost inundată de o lumină roșie. Mai toți copiii s-au sculat, dar au rămas pe jos, pe podea, plângând. Erau morți de foame. De abia dacă mai aveau vreo amintire în minte

despre ceea ce se petrecuse în seara precedentă și aproape că dispăruse toată energia, toate eforturile micului demon de a le da sentimentul puterii. Pe chipul lui se așternuse o expresie de neputință și neîncredere.

Ca să evit orice greșală, eu, povestitorul, cel mai bine ar fi să relatez totul cât se poate de obiectiv, fiară să mă străduiesc să descriu ce se petrecea în mintea micului demon sau a copiilor. Promit că am să scriu doar despre gesturi și vorbe; cât despre mecanismul psihologic ce generează gesturile sau înțelesul ascuns al vorbelor, îl las pe bunul cititor să înțeleagă singur. Nu este vorba de o poveste care se desfășoară ușor, căci micul demon găsește mii și mii de metode de a o face praf. Adevărul este că nu-i deloc un copil cuminte. (În realitate, povestea mea e pe cale să se sfârșească.)

Micul dejun a fost fastuos: pâinițe fierte în abur, făcute din faina cea mai de soi, lapte, pâine, gem, muguri de fasole murată, felii de ridiche dulce-acrișoară și un bidon de supă de ouă.

Bătrânul care a adus mâncarea și-a luat treaba foarte în serios când a făcut porțiile și i-a dat fiecăruia câte o farfurie sau un bol plin. Și micul demon a primit o porție, pe care a luat-o cu capul plecat, ferindu-și privirea. Cu toate acestea, bătrânul îl urmărea cu coada ochiului.

După ce acesta a plecat, micul demon și-a ridicat ochii strălucitori și a spus:

— Tovarășii, copii, în niciun caz să nu mâncați. Tot ce vor ei să facă este să ne îngrașe, ca apoi să ne mănânce. Lăsați mâncarea jos! Cu cât sunteți mai slabi, cu atât veți muri mai târziu, ba poate chiar n-o să mai muriți.

Copiii nu-i luau în seamă vorbele sau poate că nici măcar nu înțelegeau ce li se spune. Tot ce îi interesa era vederea mâncării, mirositul ei, așa că stăteau cu fețele aplecate asupra farfuriilor, își îndesau mâncarea în gură și făceau multă gălăgie. Gândul micului demon era să se lupte cu ei și cu prostia lor, doar că în clipa aceea a văzut un tip înalt care a intrat în încăpere. I-a privit pe furiș picioarele,

a luat un pahar cu lapte și a sorbit zgomotos din el.

Simțea privirea disprețuitoare a celui om ațintită asupra lui, așa că s-a străduit să arate cât de interesat este el să bea laptele și să mănânce pâinița. În mod intenționat se mânjise cu mâncare pe față și mai și gălgâia, înghițind laptele, fiindcă voia cu orice chip să pară un prost lacom.

— Purcelușule! l-a auzit pe omul acela spunând.

Imediat micul demon a văzut cum se priponesc în fața lui două picioare groase, ca niște stâlpi de piatră, așa că și-a ridicat capul și și-a ținut privirea asupra spinării celui om, astfel observând că avea un cap oval, iar de sub șapcă se șteau niște șuvițe de păr șaten ondulat. Când omul acela s-a întors către el, micul demon a băgat de seamă că era roșu la față, iar nasul arăta ca o castană de apă, de formă ciudată, unsă cu grăsime de porc.

— Copii, a spus bărbatul, afișând un zâmbet ipocrit pe față, v-ați săturat?

Cei mai mulți au răspuns afirmativ, dar au fost și câțiva care au spus că nu s-au săturat. Atunci, bărbatul a precizat:

— Dragi copii, nu puteți să mâncați prea mult la o masă, că altfel o să aveți probleme cu digestia. Acum să mergem afară, la joacă! Ce ziceți?

Copiii nu spuneau nimic, ci doar îl priveau, clipind neîncrezători. Văzându-le lipsa de reacție, bărbatul și-a dat o palmă în cap și a recunoscut cât de prost fusese, căci nu-și dăduse seama că ei erau copii și nu știau încă ce este aceea joacă.

— Să mergem afară să ne jucăm de-a uliul și porumbeii! Bine?

Copiii au încuviințat într-un glas și au pornit în urma lui până în curte. I-a urmat și micul demon, venind ultimul, cam șovăielnic, deloc dornic de zbenguială.

Când jocul a început, omul acela cu nasul mare l-a ales pe micul demon să fie cloșca, probabil pentru că avea hainele roșii și sărea în ochi cu ușurință. În urma lui venea cârdul de copii. Bărbatul cu nasul

mare era uliul, prin urmare își flutura brațele, imitând mișcările din aripi ale uliului, se holba la copii și le arăta colții, slobozind, totodată, și niște sunete ascuțite.

Pe neașteptate, uliul bătea din aripi, plutind în jos, la mică înălțime. Avea nasul acvilin, atât de coroiat încât părea că vârful îi atinge buza de sus, iar în ochi îi scăpăra o privire tenebroasă, amenințătoare. Acesta era cu adevărat un carnivor sălbatic! Umbra lui întunecată se legăna printre copii. Nervos, micul demon îi urmărea cu mare atenție ghearele nemiloase, atunci când părea că se lasă în jos, către covorul de iarbă verde, ca apoi să se ridice iarăși în văzduh. Se juca liniștit cu copiii, în așteptarea momentului potrivit. Oricum, uliul este o vietate foarte răbdătoare, deci nu era nimic surprinzător, nu? Și cum inițiativa se află întotdeauna în puterea atacatorului, cel atacat trebuie să fie tot timpul în alenă și nici măcar pentru o secundă nu-și poate permite să se relaxeze.

Pe neașteptate, uliul a lansat un atac cu iuțeala fulgerului. Micul demon s-a năpustit curajos către coada cârdului, lovind cu capul, cu ghearele, cu dinții, ca să salveze un copil ce căzuse în ghearele uliului. Copiii strigau stârniți de bucurie, dar și de spaimă totodată, în timp ce fugeau din calea prădătorului. Atunci, micul demon a făcut un salt cu multă agilitate și s-a pus în calea lui, cu o privire tăioasă care l-a surprins pe uliu atât de tare, încât a avut o tresărire necontrolată.

Un nou atac a început, de astă dată micul demon desprinzându-se de copii și repezindu-se cu toată forța înainte. Cu mișcările lui agile, precise, dovedea limpede că nu-i nici pe departe un copil. Până să apuce uliul să reacționeze, micul demon îi sărise deja la gât, dându-i senzația că un păianjen negru, uriaș, s-a năpustit asupra lui sau chiar un liliac vampir, cu aripi roșii. Uliul și-a scuturat capul violent, ca să se elibereze din strânsoare, dar totul era în van, căci micul demon îi înfipsea ghearele drept în ochi. Durerea cumplită îl lăsa fără pic de putere. A slobozit un urlat înfiorător și s-a prăbușit în față, asemeni unui copac uscat doborât la pământ.

Ca un adevărat învingător, micul demon a sărit atunci de pe capul bărbatului și, cu un zâmbet pe buze, în care se contopeau ticăloșia, răutatea, brutalitatea, s-a îndreptat către copii și le-a spus:

— Copii, tovarăși, i-am scos ochii uliului, așa că nu poate să vă mai vadă. Copii, jucați-vă!

Cu ochii scoși din orbite, uliul se rostogolea pe pământ. Trupul i se zvârcolea în fel și chip – ba se arcuia precum o punte, ba se încolăcea precum un dragon. Își acoperise fața cu palmele, iar printre degete se prelingeau dăre de sânge negru, ca niște viermi care îi colcăiau pe față. Scotea niște urlete jalnice, înspăimântătoare, iar copiii, după cum le era obiceiul, se strânseseră unii lângă alții. Micul demon a privit vigilant în jur: nu era nimeni în curte, ci doar câțiva fluturași albi tremurau în zbor pe deasupra firelor de iarbă. Din coșul de dincolo de zidul curții se ridica un fum negru care răspândea un iz greu, împresurând nările micului demon. În acest timp, urletele și vaietele uliului erau tot mai jalnice, mai ascuțite. După câteva rotiri nebunești, micul demon a aterizat din nou în spinarea uliului, cu ghearele înfipite în gâtul lui. Avea o față înfricoșătoare, negricioasă precum tușul. Fără îndoială că ghearele îi erau înfipite adânc în gâtul gros al bărbatului. Oare acest lucru îi dădea aceeași senzație ca și cum ar fi avut ghearele înfipite în nisip opărit sau în grăsimea cea mai unsuroasă? N-avem de unde ști. Îl încerca oare o senzație de mulțumire în fața răzbunării? La fel, n-avem de unde ști. Bunii mei cititori, întotdeauna voi sunteți mai deștepți decât autorul, un lucru pe care povestitorul îl știe foarte bine.

Cam pe când micul demon l-a eliberat din gheare pe uliu, strigătele acestuia mai conteniseră. Din locurile unde fuseseră înfipite ghearele țâșnea sângele cu atâta tărie încât ai fi zis că sunt acolo niște crabi care scuipă spuma mării. Cu mâinile însângerate în sus, micul demon a anunțat calm:

— Uliul este în ghearele morții!

Mai întâi s-au apropiat copiii mai curajoși, urmați imediat de cei mai temători, cu toții dornici să privească leșul uliului încă mai

zvâcnea, se zvârcolea, deși cu mult mai puțină intensitate și cu pauze tot mai mari. Deodată, uliul a deschis gura, a și cum ar fi vrut să strige. În loc de strigăt însă a țâșnit un șuvoi de sânge care susura când atingea covorul de iarbă, un sânge lipicios și fierbinte ce pârjolea totul în cale. Micul demon a înșfăcat o mână de pământ și i-a îndesat-o uliului în gură. Gâtul i-a gâlgâit pentru câteva clipe, după care a urmat o explozie de sânge și noroi.

— Copii, sufocați-l! a spus micul demon pe un ton poruncitor. Numai așa o să-l împiedicați să vă mănânce.

Copiii au reacționat imediat la porunca lui și, cum unde-s mulți puterea crește, au izbutit de îndată să îndese în gura uliului lui noroi, iarbă și nisip. Apoi, ca într-o ploaie, i-au acoperit ochii și nările. Entuziasmul copiilor era tot mai mare și astfel s-a stârnit o stare de euforie generală în acest joc al vieții, în care uliul fusese dovedit în cele din urmă. Așa se întâmplă cu copiii în viața obișnuită, când se adună și lovesc o broască otrăvită sau un șarpe care trece drumul sau chiar o pisică rănită. După ce zdrobesc animalul, se înghesuie, ca să se delecteze cu ceea ce le oferă priveliștea.

— A murit?

O răsuflare de aer se eliberă prin partea de jos a uliului.

— N-a murit! Nu vedeți că încă trage vânturi? Sufocați-l în continuare!

A urmat iarăși o ploaie de noroi, că până la urmă aproape că l-au îngropat cu totul. Mă rog, se poate spune că a fost îngropat în noroi.

Responsabila de la Departamentul de achiziții speciale din cadrul Institutului Culinar a auzit strigătele înfiorătoare care răzbăteau din curtea unde se afla camera copiilor de carne și s-a înfiorat, căci sentimentul unei nenorociri începuse să i se strecoare în inimă.

Femeia s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de telefon. În clipa în care cu mâna dreaptă a apucat receptorul, a simțit instantaneu un curent electric cum se ridică de la vârful degetelor și îi paralizează jumătate de corp. Mai mult târându-se, s-a întors în birou și s-a așezat

la masă. Avea senzația că trupul i-a fost despiciat în două: o jumătate rece și o jumătate fierbinte. A deschis degrabă un sertar și a scos o oglindă, nerăbdătoare să se privească. Jumătate de față îi era vânătă, în timp ce cealaltă jumătate era albă precum coala de hârtie. Era tensionată peste măsură, așa că s-a repezit la telefon, dar numai ce a întins mâna după receptor că un nou val de curent a determinat-o să se retragă. Când era pe punctul de a se prăbuși la pământ, o rază divină i-a arătat drumul în mintea ei: pe marginea drumului este un arbore lovit de fulger – jumătate din el este verde și plin de viață, cu frunziș bogat și fructe apetisante; jumătatea cealaltă, cu trunchiul de argint și crengile de bronz, fără pic de frunză, împrăștie un mister aparte, într-un ocean de lumină. Pe dată, femeia a avut o revelație: „Copacul ăsta mă întruchipează pe mine!” Gândul care o lovise pe neașteptate i-a adus o bucurie imensă în suflet, iar lacrimile de bucurie s-au pornit să curgă pe obraji nestăvilite. Părea de-a dreptul vrăjită, așa cum stătea ea și privea cu fascinație jumătatea aceea de copac topită de fulger și cu dispreț cealaltă jumătate verde și luxuriantă. A invocat fulgerul, cerându-i să transforme partea verde în crengi de bronz și trunchi de fier pentru ca împreună cu jumătatea cealaltă să alcătuiască un tot armonios. Cu acest scop în minte a întins mâna stângă către telefon și, drept urmare, tot trupul i-a fost pârjolit. Părea că într-o clipă a întinerit cu zece ani. A pornit în goană prin curte, pe gazonul din fața camerei copiilor de carne, însă de îndată ce a dat cu ochii de uliul mort și îngropat, a izbucnit în hohote de râs.

— Copii, l-ați omorât bine! a exclamat ea, cu mâinile împreunate în fața pieptului. L-ați omorât bine! Fugiți repede! Haideți fugiți! Scăpați mai repede din această vizuină unde se petrec crime abominabile.

În fruntea lor, femeia i-a condus pe copii pe aleile labirintice ale Institutului Culinar, dincolo de toate porțile de fier, însă planul ei nu a putut fi dus la bun sfârșit, căci în afară de micuțul demon care a reușit să scape, toți ceilalți copii au fost prinși, iar femeia a fost destituită. Bunule cititor, de ce oare am ținut eu aici să risipesc atâta cerneală

pentru femeia aceasta? Păi, pentru că ea este soacra mea, adică este nevasta profesorului Yuan Shuangyu, de la Universitatea Distileriei. Toată lumea vorbește că ar suferi de o boală nervoasă și eu unul cred că așa este. Acum, stă zi de zi închisă în casă și scrie plângeri una după alta și tot una după alta le pune la poștă. A trimis președintelui Comitetului Central, a mai trimis câteva secretarului de partid din provincie și încă una legendarului magistrat Bao, de la prefectura Kaifeng. Ia spuneți! Păi, nu arată asta că e bolnavă de nervi? Dacă va continua tot așa, o să fie falită numai cumpărând timbre.

„Când se deschid doi boboci de floare, e bine să-i îngrijești pe rând.” O gașcă de indivizi îmbrăcați în alb i-au înhățat pe copiii fugari și i-au dus înapoi la camera de alimentare specială. Nu le-a fost deloc ușor să-i prindă, ba dimpotrivă chiar i-a istovit toată această tărașenie. Cei care îl îngropaseră pe uliu se căliseră în toiul luptelor și, mai ales, se sălbătiseră, dar căpătaseră și o îndemânare extraordinară. Se ascundeau în pădurice, se ascundeau în găurile din ziduri, se cățarau în pomi și săreau în latrine. Se ascundeau în orice loc le era la îndemână. În realitate, după ce soacra mea a deschis poarta metalică de la camera de alimentare specială, mulți copii s-au sălbăticit. Deși i se părea că scoate un grup de copii din vizuina monștrilor, aceasta era doar o fantezie. Pe când stătea lângă ușa din spate a institutului, cea care dădea la stradă, și striga în gura mare, încurajându-i pe copii să fugă mai repede, îndemnurile ei au fost auzite de bătrâni și bătrâne ascunși lângă cursul de apă, așteptând să le pice câte ceva bunătați de la Institutul Culinar. Soacra mea n-avea cum să-i vadă, pentru că se pitiseră în ascunzătorile lor pline de vegetație luxuriantă, înspăimântătoare. Așadar, de ce a înnebunit soacra mea, care deținea o poziție așa importantă? Ca să putem spune cu certitudine dacă era cumva rezultatul faptului ca se electrocutase, ar trebui să mai povestesc un episod.

După ce a fost descoperită evadarea copiilor, la Departamentul de securitate al Institutului Culinar s-a convocat o întâlnire de urgență,

pentru a se elabora măsurile ce se impuneau, inclusiv închiderea porților. Apoi, s-au organizat câteva grupuri de pază, care au început pe dată căutările. În tot acest răstimp, zece ofițeri de pază au fost mușcați cu cruzime de către copiii de carne, ba chiar unei femei de la pază i-a fost scos și un ochi. Conducerea institutului i-a consolat pe ofițerii de pază, iar în funcție de gravitatea rănilor le-a oferit și câte un bonus. Pentru mai multă siguranță, i-au închis pe copiii de carne într-o încăpere de securitate maximă, însă la numărătoare a ieșit unul lipsă. Potrivit spuselor femeii îmbrăcate în uniformă albă, care și-a revenit ceva mai târziu, fugarul era nimeni altul decât cel care o rănisese pe ea. Trebuie să fi fost, de asemenea, tot cel care îl omorâse și pe uliu. Și-a amintit vag că băiatul era îmbrăcat cu haine roșii și avea ochii tulburi, ca de șarpe.

După câteva zile, lucrătorul, care venise să curețe canalul, a descoperit niște haine roșii îngrozitor de murdare, însă nici urmă de micuțul demon – ucigașul și conducătorul copiilor de carne.

Bunule cititor, oare ai dori să afli într-o bună zi ce s-a întâmplat cu micul demon?

4

Dragă domnule Yidou, doctorand în oenologie,

Vă mulțumesc pentru scrisoare. V-am citit povestea *Copilul spirit*. Micul demon cu veșminte roșii este atât de înspăimântător încât pe măsură ce citeam inima mea o lua la trap, mi se zbârlea pielea pe mine, ba chiar multe nopți n-am mai avut somn. Dragul meu prieten, limbajul folosit în această poveste este unul rafinat, iar intriga ingenios construită pare să nu se isprăvească niciodată, ceea ce m-a făcut să mă simt rușinat, căci eu nu știu să fi fost vreodată capabil să concep o asemenea creație. Dacă totuși stăruiești în a-mi cere să formulez o opinie, atunci am să-mi exprim câteva idei superficiale: de pildă, spui că nu se știe de unde vine micul demon, lucru care nu corespunde

principiilor realismului; pe de altă parte, există o structură a poveștii cam prea diluată și o lipsă a intervenției autorului sau alte neajunsuri de felul ăsta, însă în fața „realismului demonic” nu îndrăznesc să mai adaug vreo critică. Deja am trimis povestea *Copilul spirit* la revista *Literatura poporului*, o revistă de primă mărca, unde lucrările vin în avalanșă spre publicare. Faptul că nu ai primit încă o veste cu privire la acceptarea primelor două povești pe care le-ai trimis este un lucru absolut obișnuit. Eu le-am scris celor doi editori renumiți, Zhou Bao și Li Xiaobao, rugându-i să verifice care e soarta lucrărilor și am credea că mă vor ajuta, fiindcă amândoi îmi sunt buni prieteni.

În scrisoare amintești de ceea ce scrii tu despre băutură într-un limbaj ales, serios, dar totodată și amuzant. Ai nenumărate surse de inspirație și toate la fel de profunde. Pe de altă parte, ești cu adevărat doctor în oenologie, ceea ce mă face să nutresc o mare admirație pentru tine. Luând în considerație toate acestea, aștept cu nerăbdare să avem o discuție mai amplă despre băutură, fiindcă aceasta reprezintă o temă de larg interes pentru mine.

Nu știu dacă să râd sau să plâng văzând că ai ridicat la rang de minune tehnologică povestea cu urinatul în butoiul de băutură, despre care scriam eu în neghioaba mea lucrare *Sorgul roșu*. Eu nu am cine știe ce cunoștințe de chimie și chiar mai puține cunoștințe despre tehnica fabricării vinului. Când am scris episodul acela, pur și simplu a fost o chestiune de imaginație și, în plus, am vrut să mă amuz pe seama acelor „esteți” cu ochii injectați din pricina invidiei. Nu mi-aș fi imaginat că tu vei veni cu argumente științifice pentru a dovedi cât de logic și înălțător este respectivul episod. Pe lângă faptul că îți admir nespus gestul, trebuie să-ți transmit pe această cale și recunoștința mea vie. Asta este exact ceea ce se numește, Acolo unde specialistul vede soluția, novicele vede amuzamentul” sau „Chinuieste-te să plantezi o floare și nu o să răsară; aruncă la întâmplare o sămânță de salcie și o să crească iute un copac falnic”.

Și, fiindcă veni vorba de „Roșu 18 li” mai este un caz important în

lucrare. După ce filmul *Sorgul roșu* a luat premiu la Festivalul de Film de la Berlin, directorul unei distilerii din satul meu natal a venit într-o fugă la un depozit unde îmi făcusem eu biroul de studiu, ca să mă anunțe că vrea să regizeze un film după capitolul „Roșu 18 li”. Apoi, fiindcă nu a putut obține resursele financiare, a renunțat. După un an însă, conducerea județului, venită într-o inspecție în județ, a solicitat să deguste această băutură, ceea ce a fost un moment extrem de jenant, dar după plecarea demnitarilor comitetul financiar din județ a venit cu bani pentru o linie experimentală de producere a băuturii „Roșu 18 li”. Prin linie experimentală eu m-am gândit că vor să spună că vor amesteca mai multe băuturi și vor scoate un produs nou, pe care îl vor pune într-un ambalaj nou, îi lipesc o etichetă nouă și gata. Habar n-am dacă au adăugat în băutură urină de băieței. Când cei de la distilerie au trimis bucuroși băutura „Roșu 18 li” la guvernul județean, ca să raporteze succesul, revista *Filmul de masă* a publicat o știre despre o conferință de presă și un dineu la Shenzhen, unde distileria din județul Shangcai, provincia Henan, va oferi participanților băutura lor, și anume „Roșu 18 li” despre care se vorbește în *Sorgul roșu*. Pe cutiile cu băutură s-a imprimat următoarea formulă: „Dai Jiu’er, eroina principală din filmul *Sorgul roșu*, este originară din județul Shangcai, provincia Henan, însă s-a refugiat din pricina foametei, împreună cu tatăl ei, în nord-est, în satul Gaomi din provincia Shandong. Rețeta preparării celebrei băuturi „Roșu 18 li” a fost adusă din județul Shangcai în satul Gaomi, din provincia Shandong, deci se poate spune că adevăratul loc natal al acestei băuturi este județul Shangcai”.

Când a văzut știrea, directorul distileriei din satul meu natal le-a tras o înjurătură celor din județul Shangcai și a trimis pe cineva cu băutura autentică „Roșu 18 li” la Beijing, să-mi ceară a din postura de autor al romanului să revendic paternitatea ei în satul Gaomi. Numai că cei din județul Shangcai, mai deștepți fiind, au avut grijă să înregistreze „Roșu 18 li” la Oficiul Național de Mărci și, cum legea nu

ține seama de sentimente, producerea acestei băuturi la distileria din Gaomi nu mai este legală. Când cei din Gaomi mi-au cerut să-i ajut să se adreseze instanței de judecată, le-am explicat că nu avem nicio bază întrucât Dai Jiu'er este doar un personaj de ficțiune, nu e bunica mea adevărată, așa că nu e nimic ilegal în revendicarea provenienței ei de către cei din județul Shangcai, provincia Henan. Nu era chip ca oamenii din Gaomi să câștige un asemenea proces, așa că n-au încotro decât să înghită gălușca asta. Mai târziu, am auzit că oamenii din Henan au ieșit cu băutura aceea pe piața internațională și s-au umplut de valută. Sper ca acest lucru să fie adevărat. Ca literatura și băutura să se împletească în așa chip este ceva cu totul și cu totul special. Și, pentru că am citit legea dreptului de autor recent publicată, tocmai mă pregătesc să mă duc la Shangcai împreună cu regizorul de film Zhang Yimou, să le cerem ceva bani.

Toate băuturile pe care le amintești sunt extrem de rafinate, dar eu n-am nevoie de ele. Cât despre materialele despre băutura, de care am urgentă nevoie, sper să-mi poți trimite câteva. Firește că eu voi plăti toate taxele poștale.

Te rog să îi transmiți salutări lui Liu Yan atunci când ai s-o întâlnești.

Cu drag,
Mo Yan

Capitolul 4

1

Investigatorul Ding Gou'er a deschis ochii. Își simțea pleoapele umflate, iar capul îl durea de parcă stătea să-i crape. Respirația îi era urât mirositoare, în timp ce gingiile, limba, întreaga cavitate bucală, gâtul parcă erau îmbrăcate într-o substanță lipicioasă, pe care nici n-o putea scuipa, nici n-o putea înghiți, ceva care îi afecta respirația. Din pricina luminii răsfirate de candelabru de deasupra capului nu știa dacă e zi sau noapte, dacă se crapă de ziuă sau se înserează. Ceasul de la mână lipsea, iar ceasul lui biologic era dat peste cap cu totul. Îi chiorăiau mațele și în același timp hemoroizii îi zvâcneau în același ritm cu inima. Străbătute de curentul electric, filamentele becurilor pâlpâiau ușor și, totodată, împrăștia un țârâit care în urechile lui Ding Gou'er se amplifică devenind un adevărat vuiet. Cu toate acestea, reușea să-și perceapă limpede bătăile inimii. S-a străduit să-și miște membrele și tare ar fi vrut să se ridice din pat, doar că trupul nu-i asculta indicațiile. Imaginile cu beția pe care o trăsesese îi fulgerau prin minte, ca prin vis. Deodată, bebelușul acela cu trupul aurit, uns și parfumat, care stătea pe tava, a zâmbit către el. Investigatorul a tras un țipăt, căci conștiința lui înlătura opreliștile, iar gândurile năvăleau precum curentul electric care îi pârjolea mușchii și oasele. A sărit în picioare, s-a desprins de pat, ca un crap săltat deasupra apei, formând un frumos arc de cerc care remodela spațiul, îi schimba câmpul magnetic și direcția luminii. Investigatorul a luat o anumită poziție, de parcă era un câine care amușina rahatul, cu capul înfundat în covorul din fibre sintetice.

Era la bustul gol și măsura uluit semnul „zece” de pe pereți, când dintr-odată a simțit cum frigul îi cuprinde spinarea. Imaginea vie a puștiului cu pielea solzoasă și cuțitașul în forma de frunză de salcie în

gură a început să capete contur prin aburii alcoolului. A descoperit apoi că era dezbrăcat până la brâu, coastele aproape că-i ieșeau prin piele, burta i se umflase, un smoc de păr deschis la culoare stătea zbârlit pe piept, iar în buric avea numai cenușă. După ce investigatorul și-a dat cu apă pe cap, s-a uitat în oglindă și și-a analizat cu mare atenție fața buhăită și ochii lipsiți de orice licărire. Pe neașteptate, l-a cuprins dorința de a se sinucide la toaletă, așa că de îndată ce și-a găsit servieta a dibuit pistolul și l-a armat. Cum îl ținea el așa, în mână, îi simțea mânerul rece, dar blând și, tot privind în oglindă, dintr-odată l-a împresurat gândul că un dușman necunoscut îl urmărește dindărătul oglinzii. A pus țeava rece a pistolului pe vârful nasului și a apăsat ușor, după care a mutat pistolul la tâmplă, făcând ca pielea să-i tremure ușor. Într-un final, și-a vârât țeava pistolului în gură și a apucat-o strâns cu buzele, atât de strâns încât niciun ac nu s-ar mai fi putut strecura pe acolo. Arăta foarte caraghios, încât el însuși parcă ar fi izbucnit în râs. Cum râdea el așa, și imaginea din oglindă râdea. Gustul de praf de pușcă de pe țeava pistolului i-a ajuns imediat direct în gât. Când mai trăsesse el cu pistolul acesta? Poc! Capul copilului de pe tavă zburase prin aer ca o coajă de pepene, cu fragmente de creier puternic mirositoare împrășcate peste tot. Își amintea că era cineva care a sărit ca o pisică să lângă fragmentele de creier. O zvâcnire a conștiinței se insinua în creierul lui, în timp ce norii negri ai suspiciunii puneau stăpânire pe capul lui. Cine ar fi putut să-i garanteze că nu-i o farsă? Că brațele erau făcute din rădăcini de lotus și pepene, și nu că brațele băiatului fuseseră făcute în așa fel încât să pară o secțiune în rădăcina de lotus și în pepenele galben.

În clipa în care s-a auzit un ciocănit la ușă, Ding Gou'er a scos grăbit țeava pistolului din gură.

Veniseră secretarul de partid și directorul minei, amândoi cu fețele zâmbitoare.

Îi urma directorul adjunct Jin Gangzuan, elegant și frumos cum numai el știa să fie.

- Tovarășe Ding Gou'er, ai dormit bine?
- Tovarășe Ding Gou'er, ai dormit bine?
- Tovarășe Ding Gou'er, ai dormit bine?

Nespus de stingherit, Ding Gou'er și-a tras într-o doară un prosop peste umeri, făcând o precizare importantă:

- Cineva mi-a furat hainele.

În loc să-i răspundă, directorul adjunct Jin, cu un aer serios, ba chiar grav, s-ar putea spune, stătea cu privirea ațintită asupra semnului „zece” scrijelit cu cuțitul pe zid. După mult timp, s-a trezit din gândurile lui și a mormăit ca pentru sine:

- Iarăși el!
- Cine este el? s-a grăbit să întrebe Ding Gou'er.

– Un hoț de toată isprava, priceput peste măsură, a răspuns Jin Gangzuan, râcâind cu degetul mijlociu de la mâna stângă unul din semnele de pe pereți. După fiecare ispravă lasă un semn de felul ăsta.

Ding Gou'er s-a apropiat, ca să studieze mai bine inscripția, moment în care priceperea sa profesională l-a făcut să-și limpezească mintea instantaneu. Începea să se simtă bine în pielea lui, în timp ce ochii i se umezeau din nou, iar privirea lui ca de vultur își relua claritatea. Cele patru semne „zece” fuseseră inscripționate pe un singur rând, de fapt erau scrijelite adânc în zid și din această pricină acolo tapetul era tăiat și se ridicase în sus, lăsând la vedere tencuiala de pe perete.

Ar fi vrut să studieze expresia de pe fața lui Jin, dar a descoperit de îndată privirea destoinică a acestuia fixată asupra sa și acest lucru l-a făcut să se simtă de parcă ar fi fost la discreția altcuiva, de parcă stătea în fața unui adversar foarte viclan sau de parcă ar fi căzut în capcana dușmanului. Dar chipul surâzător, prietenos, afabil al lui Jin i-a izgonit investigatorului temerile într-o oarecare măsură.

– Tovarășe Ding Gou'er, a spus el cu o voce dulce precum vinul bun, dumneavoastră sunteți specialistul aici. Ce reprezintă semnul acesta, „zece”?

Ding Gou'er amușise, fiindcă fluturașul conștiinței sale, care fusese izgonit de alcool, nu se întorsese întru totul. De aceea, nu îi rămăsese altceva de făcut decât să țintuiască cu privirea gura lui Jin și dinții aceia de aur sau de bronz, care licăreau în bătaia luminii, atunci când deschidea gura.

— Eu mă gândesc că astea sunt niște semne făcute de vreo bandă de huligani, în care trebuie să există patruzeci și unu de membri, iar cele patru semne „zece” de fapt reprezintă zecile de persoane. Firește că e posibil să apară și vreun Ali Baba, iar dumneata, tovarășe Ding Gou'er, fără să bagi de seamă, îți vei asuma rolul acestuia. Acest lucru ar fi o binecuvântare pentru noi, locuitorii Țării Vinului, care nu suntem decât vreo două milioane de suflete.

Il salută pe Ding Gou'er cu palmele împreunate în fața pieptului, cu mare respect, dar într-un mod foarte amuzant, ceea ce l-a făcut pe acesta de îndată să se simtă și mai stânjenit.

— Actele mele, portofelul, țigările, bricheta, aparatul electric de bărbierit, pistolul de jucărie, agenda telefonică, toate au fost furate de cei patruzeci de hoți. N-a mai rămas nimic în urma lor, a spus Ding Gou'er.

— Cum îndrăznesc ei să-i clinească celui puternic chiar și un fir de păr? a întrebat Jin Gangzuan pe un ton șăgalnic.

— Norocul meu că nu mi-au furat adevăratul prieten! s-a grăbit Ding Gou'er cu comentariile, fluturându-și pistolul în lumină.

— Bătrâne Ding, am venit să-mi iau rămas-bun de la tine. De fapt, eu venisem să te invit să bem ceva pentru despărțirea noastră, dar, văzând câte obligații ai, n-am mai îndrăznit să te deranjez. Pentru orice problemă, caută-mă la Comitetul Municipal de Partid.

Odată ce și-a isprăvit vorba, i-a întins mâna lui Ding Gou'er, pe care acesta, buimac, i-a strâns-o și tot așa, amețit, a eliberat-o; apoi, în aceeași stare de confuzie, l-a urmărit cu privirea pe Jin Gangzuan cum iese din camera sub escorta secretarului de partid și a directorului de mină. O senzație de vomă i s-a ridicat din stomac, ceea ce îi stârnea o

durere apăsătoare în piept, căci deocamdată mahmureala nu-i prea trecuse. Situația era foarte neclară, așa că a băgat capul sub robinet și a lăsat apa să curgă vreo zece minute, după care a băut o ceașcă de ceai rece ca gheața. A tras aer adânc în piept de câteva ori, a închis ochii, și-a înfrânat pornirile năvalnice, s-a scuturat de gândurile egoiste și frământările fără rost, iar apoi, brusc, când a deschis ochii, gândurile i-au devenit incisive, asemenea lamei de topor proaspăt ascuțită pe piatră, gata să sfârtece și să zdrobească joardele și buruienile ce-i acopereau privirea; un gând nou a căpătat contur pe ecranul minții sale: Țara Vinului este locul în care își face veacul o bandă de monștri canibali. Tot ce s-a întâmplat la banchetul acela a fost o escrocherie bine ticluită.

După ce și-a șters fața, s-a încălțat cu ciorapii și pantofii, și-a strâns cureaua la brâu, și-a pus pistolul în toc și pălăria pe cap, după care și-a tras pe umeri cămașa albastră, în carouri, pe care i-o aruncase pe covor puștanul cu solzi și care se udase toată atunci când îl apucase vomatul. După ce a împins ușa de culoare întunecată, a pornit mândru către ieșire, cu pași mari pe coridor, în căutarea liftului sau a scărilor. La recepție, o domnișoară îmbrăcată în haine de culoarea laptelui, foarte amabilă, l-a direcționat către ieșirea din acel palat încețoșat.

Afară, l-a întâmpinat o zi cu condiții meteo complexe – pe o parte erau niște nori negri, care se tot rostogoleau; de cealaltă parte soarele strălucitor își trimitea razele nemiloase spre pământ. Era deja trecut de prânz. Norii uriași, călători pe cer, își proiectau în pripă umbrele pe pământ, în timp ce razele aurii ale soarelui așterneau ochișori strălucitori de lumină pe frunzele îngălbenite ale copacilor. Pe Ding Gou'er îl mânca nasul și s-a pornit cu o serie de strănuturi care l-au făcut să se îndoiaie de șale, ca un crevete uscat, cu ochii plini de lacrimi. După ce s-a îndreptat de spinare, cu ochii împăienjeniți, a văzut roata uriașă de pe scripetele întunecat la culoare, de la intrarea în mină și cablul argintiu, de oțel, care continua să se învârtă în tăcere.

Totul era ca și mai înainte: lanul de floarea-soarelui era la locul lui și nu departe de locul acela buștenii răspândeau un miros delicat de pădure virgină. Pe șinele înguste dintre dâmburile înalte căruțul plin cu cărbune se plimba înapoi și încolo, acționat de un motorăș cu o curea foarte lungă din cauciuc, fiind condus de o fată neagră ca smoala, dar care avea niște dinți atât de albi și de strălucitori, încât ai fi jurat că sunt perle. Stătea pe bancheta situată mai în spate, cu o înfățișare mândră și impunătoare, de parcă ar fi fost un luptător pregătit de confruntarea decisivă. De fiecare dată când căruțul ajungea la capătul șinei, ea apăsa brutal pe manetă, ca să-l oprească și pe dată răsturna cărbunele umed care cădea ca într-o cascadă foșnitoare. Câinele-lup, pesemne pus să păzească poarta, s-a apropiat de Ding Gou'er în salturi piezișe, lătrând atât de tare, de parcă voia să-și verse toată ura de care era în stare.

Apoi, câinele s-a îndepărtat în fugă, spre dezamăgirea lui Ding Gou'er. „Dacă gândesc lucrurile la rece”, și-a spus în sine sa, „atunci chiar că sunt fără nicio speranță. De unde vin? Vin dintr-un oraș. Cu ce scop am venit eu oare aici? Să investighez un caz important. În universul acesta imens, pe o planetă mică cât un fir de praf, în marea de oameni, se află un investigator pe nume Ding Gou'er, cu mintea cufundată în ceață, lipsit de orice dorință de a fi mai bun, într-o stare de spirit jalnică, pesimist și însingurat – chiar că este un om total deusolat, fără niciun țel în viață”. Așa lipsit de țintă, cu nimic de câștigat și nimic de pierdut, în cele din urmă, Ding Gou'er a pornit către vehiculele zgomotoase din zona unde se făcea încărcarea cărbunelui.

— Fără foc nu iese fum, a răsunat o voce prin aer: Ding Gou'er! Ding Gou'er! Cu ce te ocupi tu aici, afurisitule?

Ding Gou'er s-a întors ca să vadă cine îl striga și așa a zărit mai întâi părul negru și aspru, pentru ca apoi să remarce chipul vesel și plin de viață al șoferiței.

Femeia stătea lângă camion, cu o pereche de mănuși albe în mână,

docilă și cuminte ca un măgăruș scaldat de razele soarelui.

— Vino-ncoace, neisprăvitule! a strigat ea, fluturând mânușile albe ca și cum ar fi agitat un talisman cu care invoca sufletul celui mort, doar-doar l-o ademeni pe Ding Gou'er să se apropie. Acesta, cuprins parcă de letargie sau poate chiar copleșit de vreo depresie, a pornit imediat înspre ea, fără puțința de a se împotrivi.

— O, tu ești, doamna Alcalină! i s-a adresat el pe un ton specific derbedeilor.

În clipa în care s-a oprit în fața ei, o senzație reconfortantă apus stăpânire pe el, ca și cum ar fi fost o bărcuță ajunsă la mal într-un târziu sau un copil care își revede mama după o despărțire îndelungată.

— Domnul Fertilizator! i-a răspuns ea cu un rânjet pe buze. Încă ești aici, neisprăvitule!

— Tocmai mă pregăteam de plecare.

— Iar ai de gând să mergi cu mașina mea?

— Da.

— Păi, nu-i chiar așa de ușor.

— Îți dau un cartuș de Marlboro.

— Două cartușe.

— Atunci, două cartușe să fie!

— Așteaptă aici!

Pe neașteptate, mașina din față a demarat, lăsând în urmă o dâră de fum negru, în timp ce roțile ridicau în aer numai praf de cărbune.

— Dă-te într-o parte! a strigat ea în timp ce sărea în mașină, după care a înșfăcat volanul și a tras de el întâi într-o parte, apoi în cealaltă până când a reușit să oprească mașina exact la capătul șinei.

Un bărbat care purta ochelari de soare cânta de mama focului pe un ton profund admirativ:

Fată dragă, tu chiar ești de ispravă!

Pielea de pe vacă n-o să se desfacă,

*Cât de tare ai sufla.
Trenul n-o să se urnească,
Cât de tare te-ai sforța.
Nici Muntele Tai n-o să crească,
Câte pietre ai aduna.*

Ea a coborât din cabina mașinii, foarte mândră și, văzându-l pe Ding Gou'er cum rânjea, a întrebat curioasă:

- De ce râzi?
- Nu râd, i-a răspuns el.

Cu un uruit prelung, căruciorul a pornit pe șină de parcă era o broască țestoasă neagră, ce plutea la vale, pe apă. Când și când sub roțile lui se iscau scântei, iar cureaua de cauciuc negru se întindea ca un șarpe neastâmpărat. Fata din cărucior avea o privire foarte hotărâtă și un aer foarte serios care îi stârnea admirația, dacă nu cumva chiar o anumită teamă. Pe măsură ce prindea viteză, căruciorul se avânta tot mai tare asemenea unui tigru care pornește pe munte în căutarea prăzii. Ding Gou'er se temea că se va izbi de camion și într-o clipă totul se va transforma într-un morman de fiare contorsionate, însă manevrele au dovedit că temerile sale erau nefondate, întrucât fata evaluase distanțele cât se poate de corect, avea reacții foarte bune, iar mintea îi funcționa brici, ca un mecanism cu ceas de mare precizie. În ultima secundă, a tras frâna și a oprit căruciorul în loc în așa fel încât cărbunele umed și lucios s-a răsturnat fix în vagon, fără nici cea mai mică risipă. Mirosul de cărbune proaspăt le umplea nările, ceea ce l-a determinat pe Ding Gou'er să își schimbe starea de spirit, să fie mult mai vesel.

— Ai o țigară, fato? a spus el, întinzând mâna către doamna Alcalină, ca un cerșetor. Ce-ar fi să mă pricopsești și pe mine cu una?

Cufundată în atmosfera încețoșată, ea l-a întrebat:

- Ce-ai pățit de ești în halul ăsta? Te-a jefuit cineva?

1 nu i-a mai răspuns, căci era prea ocupat să privească niște catâri,

unde va în fața lor.

Amândoi urmăreau cum se apropia de ei o căruță trasă de doi catâri, încărcată cu praf de cărbune, bucăți de piatră, lemne putrezite, sârmă ruginită. Căruțașul, foarte mândru de sine, strunea frâul cu mâna stângă, în timp ce cu biciul din mâna dreaptă îi mai altoia din când în când pe cei doi catâri negri, tare frumoși. Unul din ei, ceva mai mare, care părea a fi orb, era legat la huluba; celălalt, un pic mai mic, nu numai că nu era orb, ci, dimpotrivă, avea ochii mari ca niște clopoței de alamă; de fapt, el trăgea la căruță. Ho, ho, ho... cea, cea, cea...! Biciul cel lung și șerpuitor șfichiuia aerul răsunător, forțându-l pe micuțul catâr să se avânte tot înainte. Căruța se hurduca din toate balamalele, așa că n-a fost greu să se producă și nenorocirea: catârul cel mic a pășit greșit și s-a prăbușit pe iarbă, ca și cum un zid negru și lucios s-ar fi prăbușit sub o povară copleșitoare. Căruțașul s-a grăbit să-l pocnească peste crupă cu biciul, ca să-l facă să se ridice degrabă. Bietul animal se sforța din toate puterile, tremura din tot corpul, în încercarea de a-și găsi stabilitatea pe picioare, în timp ce răgea cu jale, spre spaima celor de față. Căruțașul, la început încremenit de spaimă, și-a revenit repede, a aruncat jos biciul, a sărit din căruță și a îngenunchat în fața catârului, după care i-a scos dintre pietre copita în care se amestecau toate culorile – verde, roșu, alb. Instinctiv, Ding Gou'er a luat-o pe șoferiță de mână și s-au apropiat de locul faptei.

Căruțașul avea o paloare bolnăvicioasă cum stătea el acolo cu copita catârului în mână și plângea de-ți rupea inima.

Catârul cel mare încremenise, legat de hulubă, și nu scotea niciun sunet, ca un participant tăcut la un priveghi.

Catârul cel mic rămăsese cu cele trei picioare sănătoase bine înfipite în pământ, în timp ce piciorul bolnav lovea într-o bucată de lemn de pe jos, ca un băț prăpădit care pocnea ritmic într-o tobă. Copita din care picura un lichid negricios însângerase lemnul și tot ceea ce era în jurul lui.

Ding Gou'er simțea cum inima îi bate năvalnic și, fiindcă nu mai

suporta vederea acestei scene, s-a întors, cu gândul să se îndepărteze, trăgând-o și pe doamna Alcalină după el. Femeia însă l-a apucat de încheietura mâinii cu forța unor cătușe imposibil de înlăturat.

Lumea se înghesuia să comenteze care mai de care – unii îi plâneau de milă catârului, alții – căruțașului; unii dădeau vina pe acesta, alții – pe drumul plin de hârtoape. Un stol de ciori dădea târcoale.

– Dați-vă la o parte, dați-vă la o parte!

Toți cei adunați acolo s-au grăbit să facă loc, speriați, pentru ca doi indivizi slăbănogi să se strecoare printre ei. La o privire mai atentă s-a dovedit că erau două femei cu fețele de un alb neobișnuit, care te făcea să le asemeni cu niște verze ținute în beci pentru iarnă. Erau îmbrăcate în halate de un alb imaculat, iar pe cap purtau bonete așijderea. Una dintre ele ducea în mână un coș cerat, cealaltă – un coș de nuiele. Chiar că arătau ca doi îngeri coborâți din cer.

– Au venit veterinarii!

– Au venit veterinarii, au venit veterinarii! Nu mai plânge, băiete! Au venit veterinarii! Dă-le degrabă copita să i-o pună măgarului la loc!

Nici vorbă de așa ceva, căci cele două femei îmbrăcate în alb s-au grăbit să lămurească situația:

– Noi nu suntem veterinari. Suntem bucătăresele de la casa de oaspeți.

– Mâine vin șefii de la oraș, ca să viziteze mina, iar directorul ne-a ordonat să-i tratăm regește, să le dăm pui, pește, dar totuși ne gândeam că n-aveam nimic mai aparte și cum ne dădeam noi de ceasul morții să găsim ceva, am auzit de catârul vostru care și-a rupt copita.

– Copită prăjită, copită în supă...

– Căruțașule, vinde-le copita măgarului!

– Nu, n-o vând nici în ruptul capului... a spus el și, a să fie mai sigur, și-a vârât-o degrabă în sân.

Pe fața lui se citea atâta afecțiune, încât ai fi zis că ascundea acolo o bucățică din ființa iubită.

— Băiete, oare ți-ai pierdut mințile? l-a apostrofat plină de furie una dintre femeile îmbrăcate în alb. Ai cumva de gând să-i pui copita la loc catârului? Îți permiți să plătești pentru așa ceva: În zilele noastre, nici unui om nu cred că-i poate pune cineva la loc brațul smuls, darmite unui animal.

— O să-ți dăm un preț bun.

După ce ieși din sat, n-ai să mai găsești tu vreun restaurant unde să ai parte de o afacere așa bună.

— Cam... cât îmi dați?

— Treizeci de *yuani* pe bucată. E un preț bun, ce zici?

Vreți numai copitele?

— Numai copitele. Altceva nu mai vrem.

— Le vreți pe toate patru?

— Da, pe toate patru.

— Dar catârul trăiește încă.

— La ce bun mai trăiește, dacă și-a pierdut o copită?

— Dar trăiește încă...

— Hai, gata cu vorba! Îl vinzi sau nu?

— Îl vând...

— Poftim banii! Numără-i!

Căruțașul ținea într-o mână banii pentru cele patru copite, iar cu mâna cealaltă i-a oferit, șovăielnic, femeii îmbrăcate în alb copita care mai zvâcnea ușor. Ea o luat-o degrabă și a pus-o cu mare grijă în coșul cerat. Cealaltă femeie a scos din coșul de răchită un cuțit, un topor și un fierăstrău pentru oase și, pe un ton răspicat, l-a îndemnat pe căruțaș să-l elibereze mai repede pe catâr din hățuri. Bărbatul s-a aplecat și cu mâinile tremurânde l-a desfăcut din legături pe micuțul catâr negru. Dacă povestești lucrurile cum s-au petrecut, totul pare foarte lent, în fapt însă femeia îmbrăcată în alb a ridicat toporul, a țintit către fruntea lată a catârului și a lovit năprasnic, atât de tare încât

lama s-a înfipt în capul animalului și n-a mai fost chip s-o smulgă de acolo, oricât s-a străduit. În timp ce se opintea ea așa, picioarele din față ale catârului s-au îndoit pe neașteptate, după care animalul, încetișor, s-a întins pe drumul cu hârtoape.

Ding Gou'er a oftat prelung.

Catârul încă nu-și dăduse duhul, după cum dovedea suflul greoi care mai răzbătea din gâtlejul lui; firicele plăpânde de sânge se prelingeau de pe lama toporului și prindeau a-i scâlta genele, nasul, botul.

Femeia îmbrăcată în alb, care tocmai îi înfipsese toporul în căpățână, a luat un cuțit cu mâner albastru și s-a repezit asupra bietului animal. Cu o mână a înșfăcat o copita – o copita neagră într-o mână albă, plăpândă. Cuțitul aluneca prin interstițiile dintre copită și picior, apoi s-a răsucit iute o dată și încă o dată. Mânuța albă care ținea copita a apăsat un pic în jos și a reușit s-o desprindă de picior fără prea mare greutate. Numai un tendon alb le mai ținea împreună. Mânuța albă s-a ridicat, iar copita a zburat într-o clipă în mâna celeilalte femei îmbrăcate în alb.

N-a mai trecut multă vreme și toate copitele au fost desfăcute. Puhoiul de gură-cască adunat acolo erau absolut încremenit în fața unei asemenea îndemânări uluitoare. Nimeni nu mai scotea o vorbă, nimeni nu mai tușea, nimeni nu mai dădea vânturi. Cine ar mai fi îndrăznit să facă ceva în fața acestor vajnice luptătoare?

Ding Gou'er avea palmele nădușite și mintea nu-i stătea decar la povestea bucătarului Baoding care tranșa vita³².

Una dintre femeile îmbrăcate în alb a tot smucit toporul până ce a reușit să-l smulgă din căpățâna micuțului catâr negru, are în cele din urmă și-a dat sfârșitul. Era așezat cu burta în sus, cu picioarele țepene, îndreptate în cele patru zări, ca niște puști-mitraliere pregătite de luptă.

Într-un târziu, camionul a ieșit pe drumul șerpuitor, plin de

hârtoape, care ducea spre mina de cărbune. Dâmburile înălțate din pietrele sparte și mecanismul minier aproape fantomatic dispăruseră în ceața densă așternută în spatele lor. Lătratul câinelui, uruitul vagonului și exploziile din subteran nu se mai auzeau nicicum, parcă se topiseră; doar picioarele catârului, înălțate ca puștile-mitraliere, se mai legănavu însingurate în fața ochilor lui Ding Gou'er, dându-i o stare de neliniște profundă. Și șoferița era afectată de ceea ce se întâmplase, fapt care se vedea după starea ei de nervozitate – la fiecare groapă, trăgea câte o înjurătură urâtă; când a ajuns însă la șoseaua care ducea spre oraș, a băgat mașina în viteza mare, a tras geamul în jos și a apăsat pedala de accelerație până la podea, deși motorul gemea din răspuțeri. Mașina de mare tonaj vâjâia pe drum ca un glonț șuierător. Din pricina vitezei, copacii de pe marginea drumului păreau gata să se prăbușească la pământ răpuși de lama unui topor nemilos, în timp ce pământul însuși părea să fie o tablă de șah rotitoare, nimic surprinzător, căci acul vitezometrului arăta 80 de kilometri la oră. Vântul șuiera, roțile se învârteau amețitor, iar la fiecare trei minute țeava de eșapament se îneca în fum. Ding Gou'er o privea cu coada ochiului pe șoferiță, nutrind pentru ea multă admirație, atât de multă încât uitase de picioarele catârului, îndreptate către cer.

Pe când se apropiau de oraș, radiatorul supraîncălzit începuse deja să aburească parbrizul, de parcă doamna Alcalina transformase radiatorul într-o oală de gătit. În aceste condiții, înjurând de mama focului, femeia s-a văzut nevoită să tragă mașina pe dreapta. Ding Gou'er a coborât în urma ei și, aproape cu sentimentul acela de bucurie în fața răului pățimit de alții, a urmărit-o cu privirea cum saltă capota, ca să lase radiatorul să se răcorească. Motorul împrăstia o căldură de nesuportat, iar apa care mai rămăsese în radiator gălgâia pur și simplu, pentru ca mai apoi să scoată un șuierat prelung. Când femeia a deschis capacul radiatorului, folosindu-se de mânușa din mână, ca să nu se frigă, Ding Gou'er a fost surprins să remarce că fața

ei ușor îmbujorată avea culoarea apusului de soare.

Apoi, ea a scos o găleată de sub mașină și i-a ordonat furioasă:

— Du-te și adu apă!

Ding Gou'er nu îndrăznea să nu i se supună, așa că a luat găleata și, făcând pe prostul, i-a spus:

— Nu cumva vrei să profiți de faptul că mă trimiți după apă și s-o iei din loc fără mine? Tanti, când salvezi pe cineva, fă-o până la capăt și du-l pe om acasă!

— Tu înțelegi ce e aia știința? i-a răspuns ea nervoasă. Dacă aș fi putut să merg mai departe, de ce m-aș fi oprit? În plus, ți-am dat găleata mea, o dovadă că n-am de gând să mă car de aici.

Ding Gou'er s-a strâmbat, fiindcă știa prea bine că genul ăsta de umor de doi bani era amuzant pentru o fetișcană tot de doi bani, însă n-avea efect asupra unei scorpii precum cea care stătea în fața lui. S-a strâmbat în mod deliberat și, după cum era de așteptat, a urmat și replica ei încărcată de și mai multă furie nestăpânită:

— Nu te mai strâmba atâta, că nu mă sperii! Du-te mai repede după apă!

— Și de unde să aduc eu apă în pustietatea asta?

— Dacă știam, îți mai ceream ție să te duci?

Șovăielnic, Ding Gou'er a ridicat găleata, și-a croit cărare prin tufișurile de pe marginea drumului, a pășit peste șanțul sec și s-a trezit în mijlocul câmpului de unde, după toate aparențele, fusese adunată recolta cu ceva vreme în urmă. Nu era unul dintre câmpurile acelea cu care era el obișnuit, ci o sălbăticie care se întindea până departe, în toate direcțiile. Totuși, și-a dat seama curând că se aflau în apropierea orașului, căci se vedeau semnele faptului că brațele orașului sau măcar degetele lui se răsfiraseră până în inima pustietății: o clădire însingurată ici, un horn fumegând colo. Ding Gou'er stătea în loc consternat și, în mod inevitabil, întristat. După ce a reflectat câteva clipe, a ridicat capul și a privit către apus, unde norii însângeați de lumina soarelui se rânduiau în straturi peste straturi,

iar vederea acestei imagini maiestuoase a avut darul de a-i spulbera melancolia a prin vis. A pornit cu pași mari în direcția celor mai apropiate clădiri, doar că acele clădiri arătau foarte ciudat.

„Avântați-vă către munți și pe cai să-i omorâți!” Chiar că nu-i vorbă mai adevărată a aceasta. Scăldate în lumina sângerie a apusului, clădirile păreau foarte apropiate, dar cum mergea el la pas, se dovedeau, de fapt, a fi foarte îndepărtate, căci din senin i se tot iveau în cale lanurile cu recolte de parcă ar fi picat de undeva din cer, doar a să-l împiedice să găsească drumul spre fericire. O mare surprinză îl aștepta însă pe câmpul unde fusese lanul de porumb, dar unde acum, după cules, rămăseseră doar lujerii cu coceni uscați. De acum amurgul se lăsase de-a binelea, iar cerul căpătase culoarea vinului roșu-întunecat. Lujerii stăteau drepți, neclintiți, precum santinelele tăcute. Ding Gou'er s-a strecurat pieziș pe lângă ei, dar, chiar și așa, tot a atins mătasea de porumb uscată, atârnată pe ici-colo, stârnindu-i un foșnet surd. Deodată, o umbră înaltă s-a ivit ca o nălucă din pământ, speriiindu-l atât de tare pe investigator, de altfel un om de mare curaj, încât a simțit cum un fior rece îl străbate din cap până-n picioare și îi face părul măciucă. Instinctiv, a ridicat găleata din mână, pregătit să lovească arătarea din fața ochilor, numai că aceasta s-a retras un pas în spate și a mormăit:

— Ce-ți veni să mă lovești?

Investigatorul și-a revenit brusc și abia atunci și-a dat seama că avea un bătrân voinic în fața ochilor. Lumina cernută de steluțe urcate pe boltă, în amurgul târziu, își așternea strălucirea pe țepii deși din barba acestuia, dar și prin părul ciufulit. Pe chipul rotund luceau doi ochi verzui. Flerul îi spunea lui Ding Gou'er că omul acesta îmbrăcat în zdrențe, cu o structură osoasă masivă, era un om bun, harnic, modest și brav. Respirația precipitată îi era întreruptă când și când de o tuse metalică.

— Ce faci aici? l-a întrebat Ding Gou'er.

— Prind greieri, i-a răspuns bătrânul în timp ce a ridicat un vas de

lut drept dovadă.

— Prinzi greieri?

— Întocmai.

Greierii săreau în toate părțile, izbindu-se zgomotos de pereții de lut ai vasului. Tăcut, bătrânul rămăsese țintuit locului și doar ochii verzi îi jucau în cap, dar cu o lumină stinsă, asemeni unor licurici vlăguiți.

— Prinzi greieri! a repetat Ding Gou'er. Cumva cei de aici se îndeletnicesc cu luptele de greieri?

— Nu, aici lumea nu de luptele cu greieri se bucură, ci de mâncatul greierilor, i-a răspuns bătrânul cu o voce tărăgănată.

Apoi, s-a întors cu spatele, a făcut doi pași în față și a îngenuncheat în liniște deplină. Frunzele uscate de porumb au tremurat un pic, s-au aplecat peste capul și umerii lui, transformându-l într-o umbră încovoiată ca un tumul. Steluțele de pe cer deveneau tot mai strălucitoare, în timp ce pala de vânt răcoros sufla când într-o pane, când într-alta, dar fără să lase vreo urmă, ci doar creând un mister greu de înțeles. Ding Gou'er simțea de acum un fior rece pe spinare. Licuricii zburau prin aer ca niște forme iluzorii și, într-o clipă, țârâitul pătrunzător al greierilor a răsunat în întreg universul, ca și cum totul se petrecea într-o lume stăpânită doar de ei. Ding Gou'er l-a văzut apoi pe bătrân cum aprinde o lanternă și îi îndreaptă lumina aurie către pământ, la rădăcina lujerului de porumb, învăluind în revărsarea de strălucire un greiere mare și gras. Avea trupul de culoare cărămizie, capul pătrășos, picioarele groase și buna mare; sufla precipitat, ca și cum se pregătea să se lanseze într-un salt amplu. Bărbatul a întins o plasă micuță și foarte ușoară și, cu o iuțeală nespusă, l-a vârât în vas. Bietul greiere nu după multa vreme avea să se trezească într-o oală plină cu ulei fierbinte, pentru ca apoi să sfârșească în burta cine știe cărui individ.

Investigatorul își amintea vag de un articol din celebra revista *Minunățiile culinare*, unde se vorbea despre valoarea nutritivă a greierilor și diversele modalități prin care pot fi aceștia preparați.

Bătrânul se țâra în genunchi, continuându-și căutările, așa că Ding Gou'er a hotărât că ar cam fi timpul să-și continue drumul prin lanul de porumb, îndreptându-se cu pași repezi spre lumina care se zărea în față.

Era o seară de-a dreptul fascinantă, o seară plină de vitalitate, fiindcă, așa cum se vedea, explorarea și descoperirea mergeau mână în mână, învățătura și munca mergeau umăr la umăr, iubirea și revoluția se împleteau, strălucirea stelelor din văzduh și lumina lămpilor de pe pământ își răspundeau unele altora de departe, aducând lucire în toate cotloanele întunecate. La un moment dat, investigatorul Ding Gou'er a ajuns în fața unui firmament rectangular de-a dreptul orbitor. Cu găleata metalică în mână, și-a mijit ochii ca să poată desluși caracterele mari, negre, înscrise pe plăcuța albă într-un stil caligrafic specific dinastiei Song:

INSTITUTUL PENTRU CULTIVAREA MÂNCĂRURILOR SPECIALE

Părea să fie un centru de cercetare relativ mic. Ding Gou'er a observat apoi că în jur erau câteva clădiri mici și niște corturi bine luminate de felinare și fără să vrea mii de gânduri i-au năvălit în minte. Un paznic cu uniformă albastră și pălărie cu boruri largi s-a ivit dindărătul porții și a strigat cam poticnit de găfâieli:

— Ce faci aici? Nu cumva ești pus pe rele? Îți trece prin cap să furi ceva?

Văzând pistolul cu gaze de la brâu și bastonul electric pe care îl tot învârtea în mână amenințător, Ding Gou'er a simțit deodată cum îl cuprinde furia și i-a replicat:

— Micuțule, ce-ar fi să vorbești un pic mai respectuos?

— Ce? Ce spui? a zis paznicul cel tânăr în timp ce se apropia de el.

— Zic că tu, micuțule, s-ar cădea să vorbești un pic mai respectuos.

Ding Gou'er era un răsfățat al securității publice și al sistemului

judiciar, prin urmare era obișnuit ca el să impună regulile și tonul discuției. Acum, că un paznic își permitea să-l ia la întrebări atât de obraznic, începuseră să-l mănânce palmele de furie. Își stricase tot cheful, așa că l-a ocărât imediat pe tânăr, spunându-i:

— Câine de pază!

Cel apelat astfel a tras un urlet și dintr-un salt a ajuns foarte aproape de el, spunându-i:

— Prăpăditule, cu cine vorbești tu așa? Ești mort!

De îndată, a scos de la brâu un pistol și l-a îndreptat spre Ding Gou'er, numai că acesta i-a răspuns râzând:

— Ai grijă să nu te împuști singur! Dacă ai de gând să tragi cu gaze lacrimogene, trebuie să stai în direcția în care bate vântul.

— Hei, cine ar fi zis că un pârlit ca tine se pricepe la așa ceva?

— Eu fac ceva pe pistoalele astea cu gaze lacrimogene, i-a răspuns Ding Gou'er batjocoritor.

— Rahat!

— A venit șeful vostru! a continuat Ding Gou'er, ținându-și buzele în timp ce îi arăta undeva, în spatele porții.

Când paznicul a întors capul să privească spre locul indicat, Ding Gou'er încetșor a ridicat găleata și l-a pocnit cu ea peste mână; desigur că pistolul i-a căzut imediat pe jos. A urmat apoi un șut lansat cu mare iuțeală, lăsându-l și fără bastonul electric, care a zburat cât colo.

Paznicul a dat să se aplece, ca să-și recupereze pistolul, însă Ding Gou'er a ridicat găleata, spunându-i:

— Îndrăznește să faci asta și am să te zdrobesc, nemernicule!

Paznicul realiza că dăduse peste un personaj afurisit, așa că s-a retras câțiva pași și, cu capul între umeri, a rupt-o la fugă înspre clădirea aceea micuță. Lui Ding Gou'er nu i-a mai rămas nimic altceva de făcut, în aceste condiții, decât să între pe poartă zâmbitor.

O gașcă de indivizi îmbrăcați la fel ca paznicul a ieșit din clădire în fugă, printre ei fiind și unul cu un fluier în care sufla din răspuțeri.

„Chiar ăsta este! Chiar ăsta!” striga paznicul căruia Ding Gou’er tocmai îi dăduse o lecție. „Snopiți-l în bătaie!” Toți cei de la pază se adunaseră acolo, fluturând în aer mai bine de zece bastoane electrice. Cu figurile lor amenințătoare, semănau cu o haită de câini turbați.

Extrem de calm, Ding Gou’er a dus mâna la brâu, cu gândul să-și scoată pistolul. Ah! Pistolul era în servietă, iar servieta era în mașină.

Un bărbat, cu o banderolă roșie pe braț – pesemne vreun mic comandant pe acolo – a strigat feroce, arătând cu bastonul electric către Ding Gou’er:

– Ce dracu’ vrei?

– Sunt șofer, s-a grăbit să-i răspundă Ding Gou’er, fluturând găleata din mână.

– Șofer? a întrebat comandantul pe un ton care trăda neîncrederea. Și ce cauți aici?

– Am venit după apă, fiindcă îmi fierbe radiatorul.

Atmosfera se detensionase considerabil, ba câțiva și-au lăsat în jos bastoanele electrice.

– ăsta nu-i șofer! a intervenit paznicul care tocmai își primise porția. Știe cum să-și folosească mâinile și picioarele.

– Asta nu arată decât ce neputincios ești tu! i-a dat replica Ding Gou’er.

– Unde ești șofer? a continuat tirul întrebărilor micul comandant.

Ding Gou’er și-a amintit cuvintele care erau imprimare pe portiera camionului și a răspuns fără nicio ezitare:

– Universitatea Distileriei.

– Și unde te duceai?

– La mină.

– Unde-ți sunt documentele?

– În buzunarul de la jachetă.

– Unde-i jacheta?

– În mașină.

– Și mașina unde e?

- La șosea.
- Cine mai este în mașină?
- O fată frumoasă.
- Voi, șoferii de la Universitatea Distileriei, sunteți niște nesimțiți.
- Da, toți suntem niște nesimțiți.
- Haide, haide! Mișcă-te! l-a îndemnat comandantul. În clădire este destulă apă. La ce bun să mai zăbovești pe aici?

În timp ce îi urma înăuntru, Ding Gou'er l-a auzit pe micul comandant dojenindu-l pe paznic:

- Tâmpitule, nu te descurci nici măcar cu un șofer? Păi, dacă erau patruzeci de hoți, probabil că te lăsau și fără ouă!

Când a intrat în clădire, pe Ding Gou'er l-a izbit o lumină orbitoare care l-a amețit. Pe culoar era întins un covor de culoare vișinie, făcut din fibre sintetice, iar pe pereți se aflau fotografii viu colorate, cu recoltele obținute: porumb, orez, grâu, sorg, la care se adăugau patru culturi pe care nu le mai văzuse niciodată. Ding Gou'er s-a gândit că acelea sigur erau niște hibridi, la care lucraseră cei de acolo, străduindu-se din răspuțeri să scoată ceva deosebit. Comandantul, destul de amabil, i-a indicat lui Ding Gou'er direcția în care să meargă spre toaletă, spunându-i, totodată, că acolo e un robinet folosit pentru clătirea rufelor, dar putea să ia apă și de acolo. Ding Gou'er a îngăimat câteva vorbe de mulțumire, după care l-a urmărit cu privirea cum se retrage împreună cu trupa lui într-o încăpere, de unde ieșea un fum greu, iute. Fără să vrea, investigatorului i-a trecut prin cap gândul că probabil acolo era o sală unde se juca poker sau mah-jong. Firește, tot atât de posibil era și ca acolo să se afle unii care studiau documente și care, desigur, fumau pe rupe. A zâmbit la acest gând, după care și-a luat găleata și a pornit spre toaleta. Mergea și citea inscripțiile de pe plăcuțele de lemn lipite pe fiecare ușă: Departamentul tehnic, Departamentul de producție, Departamentul de statistică, Departamentul financiar, Sala documentelor, Sala materialelor, Laborator, Sala de înregistrări. La această de pe urmă sală ușa era

întredeschisă, semn că acolo se lucra.

A intrat încetșor, cu găleata în mână, și a observat că se aflau acolo două persoane – o femeie și un bărbat – care tocmai puseseră un video. Imaginile de pe ecranul TV uriaș l-au uluit, fiindcă scria cu caractere frumoase, caligrafiate în stilul oficial vechi:

Delicatesă rară – „Cap de pui cu orez”

Fondul muzical extrem de melodios, făcut parcă să mângâie corzile inimii, era asigurat de o melodie cantoneză celebră – „Norii superbi fugăresc luna”. La început, Ding n-a fost interesat prea tare de înregistrarea video, dar curând imaginile uluitoare de frumoase au reușit să-i capteze atenția – o linie de producție concepută pentru uciderea automată a puilor, care, odată acționată, făcea capetele de pui să cadă unele după altele, într-o ordine desăvârșită. În fundal, se auzea vocea crainicului: „Marea masă a cadrelor de la Centrul pentru Cercetarea Hranei Speciale, încurajați fiind de... cu toată înțelepciunea și inteligența de care dau dovadă, au luptat zi și noapte, sub lozinca: «Atunci când ataci o fortăreață, să nu te temi de nimic!»” Niște oameni trași la față, cu capul mare și îmbrăcați în uniforme de un alb imaculat, aranjează niște sticle de toate mărimile, destinate testelor. Un alt grup de femei frumoase, cu părul strâns sub bonetele albe și purtând șorțuri albe, adună orezul crud și-l îndeasă în capetele de pui. Un alt grup de femei, la fel de frumoase și cu aceeași vestimentație, îngroapă capetele de pui îndesate cu orez în niște ghivece de un roșu aprins. Scena se schimbă într-o clipă și mlădițele de orez încep să se ivească în ghivece. Zeci de stropitori udă orezul continuu. Din nou se schimbă scena și vedem cum mlădițele deja au dat rod. În scena finală, sunt câteva boluri aburinde, de un roșu sângeriu, cu boabe de orez lucios și moale precum niște periute sidefate, așezate pe masa înflorată. Câțiva demnitari – unii chipeși, alții corpolenți, chiar masivi – stau în jurul mesei și savurează aceste delicatese foarte rare, cu

chipurile înnobilate de zâmbete ce trădează satisfacția deplină. Oftând adânc, Ding Gou'er pare că s-a dumirit cât de precare-i sunt propriile cunoștințe în domeniul culinar, ba s-ar putea spune chiar că se simțea precum broscuța din fântână care socotește, în naivitatea ei, că știe ce este marea cea mare. Până să se termine filmul, bărbatul și femeia din cameră au început să vorbească, dar Ding Gou'er, a să evite problemele inutile, și-a luat găleata și a plecat grăbit. La ieșirea pe poartă, a trebuit să îndure privirile pline de ură ale portarului, ca niște săgeți pe cale să-i străpungă spatele. În timp ce străbătea lanul de porumb, frunzele uscate îi atingeau ochii, făcându-i să lăcrimeze. Bătrânul care prindea greieri nu se mai zărea nicăieri, de parcă îl înghițise pământul. Investigatorul era încă departe de mașină când a auzit-o pe șoferiță urlând:

— Unde dracu te-ai dus să iei apă? La Fluviul Galben sau la Fluviul Changjiang?

El a pus jos găleata și, scuturându-și brațul, ca să alunge durerea, s-a răstit la ea:

— M-am dus la nenorocitul de râu Yalu Zangbu³³.

— La dracu! Am crezut că te-ai aruncat în râu și te-ai înecat.

— M-am înecat pe dracu! Am mai și văzut un film.

— Era vreun nenorocit de film cu arte marțiale sau unul porno?

— Nu era nici una, nici alta, ci un film despre o mare delicatesă – orez cu căpățâni de pui.

— Ce dracu e așa de grozav la mâncarea asta de orez cu căpățâni de pui?

— Era un film pentru care ar trebui să-ți închid nenorocita aia de gură!

Ding Gou'er a apucat-o pe șoferiță de mijloc, prinzând-o în brațe, după care a sărutat-o cu gura lui cea plină de miresme.

Dragă domnule profesor Mo Yan,

Am primit scrisoarea dumneavoastră.

Tot n-am nicio veste de la *Literatura poporului*, fapt care mă neliniștește profund și sper ca domnia voastră să găsiți răgazul de a-i zori pe cei doi editori Zhou Bao și Li Xiaobo, cu rugămintea să-mi răspundă mai repede.

Într-una din nopțile trecute am mai scris o poveste, intitulată *Strada Măgarului*, în care am apelat la tehnici narative folosite în romanele cu arte marțiale. Vă rog să aveți bunăvoința de a arunca o privire competentă asupra ei. Aveți din partea mea mână liberă s-o trimiteți oricărei publicații veți socoti domnia voastră că i s-ar potrivi.

V-am expediat deja materialul despre băutură. Cât despre cele treizeci de sticle cu licoare din cel mai bun soi, am să le trimit cu un autobuz care face curse la Beijing. Ca un profesor să consume băutură de la elevii săi este un lucru în perfect acord cu mersul lucrurilor. Însuși Confucius le-a cerut discipolilor să-i ofere câte zece șiraguri cu carne uscată drept „taxă școlară”.

Lipsa de reacție a revistei *Literatura poporului* m-a deprimat foarte mult, de parcă m-ar fi părăsit sufletul. N-am nici cea mai mărunță îndoială că domnia voastră, din postura celui care a avut de-a face cu asemenea lucruri, îmi înțelegeți starea de spirit.

Cu respect vă doresc să aveți liniștea de a scrie!

Al dumneavoastră discipol,
Li Yidou

3

Frate Yidou,

Am primit scrisoarea ta și manuscrisul. Materialul despre băutură încă nu a ajuns, dar de regulă materialele tipărite fac mai mult pe

drum decât corespondența obișnuită.

Îți înțeleg pe deplin starea, fiindcă eu însumi știu ce înseamnă un asemenea chin. Ca să fiu sincer, am făcut sau am vrut să fac orice, numai să-mi văd articolele ieșite de sub tipar. După ce am primit scrisoarea ta, imediat i-am dat un telefon lui Zhou Bao, care mi-a mărturisit că ți-a citit toate cele trei povești, ba, mai mult, le-a citit de câteva ori, dar încă nu se poate hotărî în privința lor, deocamdată nu știe ce să spună. El a mai adăugat că tocmai se gândește la această problemă cu mare seriozitate și, drept dovadă, deja i-a dat lucrările tale lui Liu Xiaobao și l-a rugat să le citească de îndată, după care să-i spună părerea. În final a mai adăugat că, deși sunt multe locuri care ar merita revizuite, talentul autorului este incontestabil, iar acest fapt ar trebui să te facă să te simți ceva mai bine, căci pentru un scriitor, talentul este totul. Mulți oameni au avut o carieră ca scriitori, elaborând numeroase lucrări și știind prea bine ce înseamnă să devii un nume în acest domeniu, însă puțini sunt cei care au reușit să atingă un atare ideal, pentru că le-a lipsit talentul sau, chiar dacă acesta nu a lipsit, cu certitudine nu a fost îndeajuns.

Am citit de trei ori *Strada Măgarului*, iar impresia generală este că e o lucrare curajoasă, ca un măgar sălbatic care se rostogolește pe jos. Într-un cuvânt: e sălbatică. Nu cumva ai scris-o după ce ai băut, Armăsarul cu coama roșie”?

Sunt câteva locuri unde nu prea am înțeles și îți trimit câteva păreri pe care mi le-am format deocamdată:

1. Băiatul cu solzi, din poveste, care mergea călare pe măgărușul negru, care putea zbura până la grindă și care umblă pe pereți ca și cum ar fi călcat pe cel mai neted sol, este un cavaler adevărat, sau un mare bandit? A apărut și în *Copiii de carne* și în *Copilul spirit* (este cumva una și aceeași persoană?) și pare să se comporte ca orice om obișnuit, însă acum, în povestea de față, deodată s-a transformat într-un personaj supraomenesc – pe jumătate spirit, pe jumătate demon. Pare un pic exagerat, nu crezi? Desigur, tu nu ai spus niciodată că

aceste povestiri se leagă într-un serial. Și ar mai fi încă o întrebare, și anume ce relație este între el și micul demon îmbrăcat cu haină roșie. În povestea *Copilul spirit*, parcă se spune că micul demon este o micuță creatură, cu trupul acoperit de solzi, nu?

2. Eu niciodată n-am privit cu dispreț romanele despre artele marțiale. Dacă asemenea romane sunt capabile să atragă atât de mulți cititori, asta este ceva remarcabil. În vara anului trecut, mi-au căzut în mână o mulțime de romane din această categorie și pur și simplu m-au captivat atât de tare, încât adeseori uitam și de mâncare, și de somn. După ce le terminam de citit însă, până și eu eram bulversat. Totuși, deși știam că nu-i nimic adevărat acolo, de ce oare eram atât de fascinat? Unii spun că romanele cu arte marțiale sunt precum basmele pentru adulți, o idee pe care o găsesc cât se poate de convingătoare. Evident că, după ce am citit câteva zeci de asemenea romane, am descoperit că toate sunt clădite pe o anumită formulă, așa încât nu mi-ar fi deloc greu să construiesc așa ceva, dar ca să mă ridic la nivelul artistic al lui Jin Yong sau Gu Long, n-ar fi deloc ușor. În roman, tu ai încercat niște „răsuceli”, n-am să discut aici dacă a fost un demers reușit sau nu, însă ideea aceasta mi s-a părut chiar interesantă. Există o scriitoare ce aparține curentului avangardist, pe nume Sora Hua, ale cărei încercări de a realiza asemenea „răsuceli” s-au bucurat de un succes remarcabil. Socotesc că ți-ar fi de un real folos să-i citești câteva dintre lucrări. Persoana aceasta se pare că locuiește în județul Șapte Stele (o localitate celebră pentru că vinde otravă de șoareci), nu departe de Țara Vinului. Când ai să izbutești să-ți faci puțin timp liber, du-te să te întâlnești cu această scriitoare „buburuză”.

2. L-am auzit odată pe Zhao Gură-mare, masterand la Academia de Literatură Lu Xun, spunând că „Phoenix și Dragon sub semn de bun augur” este o mâncare clasică din Canton, în care ingredientele principale sunt șarpe otrăvitor și pui sălbatic (desigur că în perioada în care s-au făcut raționalizări aceste ingrediente orii Fost înlocuite cu țipari de râu și pui de casă). Pentru acest fel de mâncare pe care îl

prepari tu văd că folosești ca ingrediente organele genitale ale măgarului și măgăriței. Mă întreb cine ar îndrăzni să Bage bețișoarele în așa ceva și, mai mult, să pună gura pe așa ceva. Mă tem că, dat fiind potențialul lui de liberalizare capitalistă, acest fel de mâncare nu va fi ușor acceptat de criticii literari. În mod obișnuit, în lumea literară sunt acei „eroi” deosebit de talentați, care, cu nasurile lor de copoi și cu ochii lor de vultur, caută cu lupa în operele literate „cuvintele murdare”. Este greu să scapi de ei, exact cum nu poate un ou crăpat să scape de muștele care abia așteaptă să-și depună larvele înlăuntrul lui. De când am scris lucrări precum *Extazul* și *Lăcustele roșii*, am fost scuipat întruna de ei. Au folosit metode de luptă ca în perioada Bandei celor Patru³⁴, mi-au scos paragrafe din context, atacând pe bucățele, fără să ia în seamă restul textului. Au ignorat rolul acelor „fragmente mai murdare” în contextul întregului și, în loc să utilizeze perspectiva literară, ei au abordat puncte de vedere specifice biologiei și moralei pentru a lansa un atac violent asupra mea, fără a-mi îngădui măcar să mă apăr. De aceea, bazându-mă pe experiența mea personală, îți recomand să alegi un alt fel de mâncare, căci altfel vei suferi consecințe greu de bănuț.

3. Acum să vorbim despre Yu Yichi. Eu sunt deosebit de interesat de acest personaj, deși nu ai dedicat prea mult efort descrierii lui. Portretizarea piticilor în operele literare nu este câtuși de puțin un lucru neobișnuit, nici în China și nici în străinătate, însă puține asemenea portrete pot fi numite tipice. De aceea, eu sper să te slujești de întregul tău talent pentru a crea un portret memorabil. Nu te-a rugat el, oare, să-i scrii biografia: Sunt încredințat de faptul că o poveste ca aceasta va fi cât se poate de fascinantă. Un pitic, născut într-o familie de literați, a citit pe săturate cărțile clasice, știe poezie și istorie, a îndurat decenii de umilințe. Cu toate acestea, grație unei ascensiuni fulminante, a ajuns să aibă bani, renume, poziție socială, iar acum și-a jurat că o să le aibă la pat pe toate femeile din Țara Vinului.

Dar ce resort psihologic a generat asemenea vorbe mari? Ce fel de transformări psihologice s-au produs pe parcursul împlinirii acestei fanfaronade? Și ce sentimente încearcă el acum, că duce la îndeplinire vorbe pline de năzuințe. În spatele acestor întrebări, se află povești strălucite; de ce nu-ți încerci mâna cu ele:

4. Începutul poveștii – scuză-mi, te rog, stilul direct – pare o adunătură de vorbe fără rost. N-au niciun sens real, iar dacă ai putea să le elimini cu totul, povestea ar fi ceva mai încheată.

5. În poveste, l-ai conceput pe tatăl celor două gemene pitice drept conducător în Comitetul Central. Dacă vrei ca acest lucru să aibă un ecou pozitiv, atunci cu cât poziția este mai înaltă, cu atât mai mult este în avantajul tău, dar în operele tale adeseori se formulează păreri depreciative la adresa unor personaje importante, ceea ce este foarte rău, pentru că societatea are forma unei pagode – cu cât ești mai sus, cu atât sfera este mai mică și atunci poți cu ușurință să faci o legătură între personaje literare și persoanele din viața reală. Dacă cineva din vârful pagodei pune ochii pe tine, atunci e mult mai rău decât dacă te-ar lovi vreo boală. Prin urmare, eu îți propun să le conturezi un fundal ceva mai modest celor două gemene pitice, iar tatălui lor să-i acorzi o poziție mai joasă în ierarhie.

Sunt doar câteva idei pe care le-am așternut aici într-o doară și care pot stârni numeroase contradicții. Uită-le după ce le vei citi și nu le lua prea în serios! În lumea asta, e bine să nu fii prea serios, fiindcă atunci poți să dai ușor de belele.

Cred că cel mai bine ar fi să-ți trimiți lucrarea *Strada Măgarului* la revista *Literatura poporului* și, dacă o vor respinge, atunci mă gândesc eu unde s-o recomand în altă parte.

Și eu am scris câteva capitole din romanul *Țara Vinului* (acesta este titlul pe care i l-am dat deocamdată). Inițial, am crezut că îmi va fi la îndemână să scriu despre băutură, de vreme ce eu însumi am cunoscut beția de câteva ori în viață, dar, odată ce m-am pus pe scris, m-am trezit că dau piept cu tot felul de greutate și complicații. Relația

dintre omenire și băutură acoperă mai toate contradicțiile implicate în existența și procesul evoluției omenirii. Cineva înzestrat cu har literar ar putea fi în stare să compună lucrări impresionante pe această temă, n-am nici cea mai mică îndoială. Din păcate, eu, cu talentul meu precar, îmi dezvălui neajunsurile la tot pasul. Sper ca în scrisorile tale viitoare să-mi împărtășești și mie părerile tale despre băutură, întrucât acestea în mod neîndoielnic mi-ar putea sluji drept sursă de inspirație.

Îți doresc mult noroc!

Mo Yan

4

STRADA MĂGARULUI

Dragi prieteni, nu cu multă vreme în urmă mi-ați citit povestirile *Băutura*, *Copiii de carne* și *Copilul spirit*. Acum îndrăznesc să vă ofer una nouă, intitulată *Strada Măgarului*, rugându-vă, totodată, să mă iertați și să nu mă judecați prea aspru. Comentariile total nerelevante pe care le-ați citit mai sus, formulate pe baza părerilor criticilor literari, nu pot fi inserate într-un roman întrucât strică unitatea și integritatea lucrării, dar eu sunt doctorand în oenologie, care zi de zi privește băutura, o adulmecă, o înghite, care se îmbrățișează cu băutura, se sărută cu ea, o pipăie și la fiecare respirație știe ce este aceea fermentația. Eu întrupez caracterul și temperamentul băuturii. Dar ce înseamnă a educa, dacă nu chiar aceste lucruri amintite de mine aici? Chiar asta înseamnă. Băutura mă zăpăcește așa de tare. Încât sunt incapabil să urmez regulile și normele. Esența băuturii este sălbatică și neînfrânată, iar firea ei stârnește vorbirea necontrolată.

Dragi prieteni, urmați-mă pe drumul de ieșire de la Universitatea Distileriei din Țara Vinului, pe sub frumoasa arcadă, să lăsăm în urma noastră clădirea cu clase, în formă de sticlă de băutură, clădirea cu laboratoare, cu aceeași formă minunată, să lăsăm în urmă furnalul

fumegând de la distilerie. Puneți-vă jos bagajul, ca să mergeți ușurați de greutate! Mergeți alături de mine, cu ochii larg deschiși, cu mintea limpede și luați aminte la drum tot timpul! Vom traversa râul Vinul Dulce pe podețul cu ornamente din lemn de brad chinezesc, vom trece peste apa învolburată, peste nuferii de pe apă, peste fluturii de pe nuferi, plutind pe deasupra găștelor albe jucăușe. Peștii care înoată în apă, agitația găștelor albe, gândurile plantelor plutitoare, somnolența apei curgătoare... toate dispar din capul nostru. Vă rog să nu uitați un lucru: Poarta principală a Institutului Culinar ne vrăjește trimițându-ne arome rafinate! Aici muncește soacra mea. De curând, nebunia a pus stăpânire pe ea și de aceea a rămas acasă, îndărătul perdelelor, nefăcând altceva decât să compună scrisori de denunț. Pentru moment, nu ne batem capul cu ea și mai mult, nu ne batem capul nici cu aromele care se răspândesc de la Institutul Culinar. Există mult adevăr în vorba aceea din popor, „Omul crapă umblând după bogăție, iar pasărea – umblând după hrană”. În vremurile tulburi și corupte, omul e asemenea păsării – în aparență liber, dar în realitate pândit peste tot de capcane și plase, arcuri și puști de vânătoare. Bine, nasul ne-a fost contaminat de arome, așa că acoperiți-l degrabă și să lăsăm deoparte Institutul Culinar! Veniți cu mine pe drumul în pantă, pe Strada Cerbului, drumul cel îngust, unde auziți boncăluitul cerbilor, imaginându-vă cum pasc ei ierburile din sălbăticie. De-o parte și de alta a drumului, la ușile prăvăliilor sunt agățate coarne de cerb, încrucișarea lor creând senzația că este o pădure de puști și de săbii.

Călcăm pe drumul cel vechi, pavat cu piatră verde, acoperită de mușchi; printre pietre se strecoară firele verzi de iarbă; piatra e alunecoasă. Aveți grijă pe unde călcați, să nu cumva să alunecați! Mergem cu băgare de seamă, cotim cu grijă, până când ajungem la Strada Măgarului, unde drumul e pavat tot cu piatră, măcinată de vânt și ploaie, de roțile nemiloase ale căruțelor și de copitele năvalnice ale animalelor, care le-au rotunjit colțurile, dar le-au făcut și lucioase precum oglinzile de bronz. Strada Măgarului e un pic mai lată decât

Strada Cerbului; pavajul este acoperit cu mizerie, cu apă însângerată, cu piele neagră de măgar. Strada Măgarului e mai lunecoasă decât Strada Cerbului. Pe drum, ciori negre ca smoala merg legănat, croncănind întruna. E greu drumul, așa că vă avertizez pe toți să aveți mare grijă și să călcați numai pe unde este voie: trupul să fie drept, picioarele să se înfigă bine în pământ și în niciun caz să nu vă alunece privirea într-o parte sau într-alta, ca unui puștan de la țară tocmai sosit la oraș. De nu, o să vă împiedicați și nu e nimic mai neplăcut decât să cazii pe jos, să-ți murdărești hainele sau, și mai rău, să-ți mai rupi și vreun picior. După cum spuneam, e foarte rău să cazii. Pentru fericirea cititorilor, ce-ar fi să ne tragem un pic sufletul și apoi să ne continuăm drumul?

Aici, la noi, în Țara Vinului, trăiesc niște eroi inegalabili, în stare să dea pe gât nenumărate pahare fără să se îmbete, iar apoi să cânte cu patos și tot aici trăiesc și bărbați care șterpelesc economiile nevestelor, ca să-și cumpere de băut sau huligani care fură pui, se bat și se dedau Ta înșelăciuni. Îmi aduc aminte că odinioară Zhang al Treilea – „Șarpele de Iarbă Verde”, cel bătut zdravăn de călugărul cel ticălos, precum și Niu al Doilea – „Netrebnicul” și-au lăsat progeniturile prin Țara Vinului, așa că răul nu va fi curmat pentru următorii două mii de ani. Personajele de teapa lor se adună mereu pe Strada Măgarului și n-ai cum să le ratezi. Îi vedeți pe cel care stă rezemat de ușă cu țigara în gură și pe cel care stă cu sticla în mână și mușcă din bucata de carne și pe cel care umblă cu colivia și fluieră? Toți fac parte din această categorie. Prieteni, priviți-i cu atenție și nu-i supărați! Oamenii la locul lor nu se amestecă niciodată cu asemenea ticăloși, tot așa cum pantofii noi nu calcă pe rahatul de câine.

Strada Măgarului este rușinea Țării Vinului, dar putem socoti că totodată este și mândria ei, fiindcă nu degeaba se spune ci dacă nu calci în acest loc, se cheamă că n-ai ajuns în Țara Vinului. Pe Strada Măgarului se află douăzeci și patru de prăvălii unde s-au tăiat măgari

fără întrerupere din dinastia Ming³⁵ până în timpul Republicii China³⁶. Când au venit comuniștii însă. Măgarul a început să fie considerat un mijloc de producție, așa încât tăierea lui a fost încadrată drept infracțiune și vă puteți imagina de ce zile grele a avut parte Strada Măgarului. În acești ani, politica „revigorării interne și deschiderii externe” a determinat o creștere continuă a nivelului de trai și s-a constatat curând că era nevoie de consum de carne. Prin urmare, Strada Măgarului a devenit din nou înfloritoare. „Ceea ce este carnea de dragon pentru Cer este carnea de măgar pentru Pământ.¹¹ Carnea de măgar este aromată, este delicioasă, este o mare delicatasă pentru oameni. Dragi cititori, onorați oaspeți, dragi prieteni, doamnelor, domnilor, „Thank you very much”, „Mister, Miss” și nu știu ce vorbă precum „bucătăria cantoneză e cea mai tare” sunt doar niște vorbe în vânt, niște cuvinte ticluite ca să inducă în eroare masele de oameni. Ascultați la mine! Despre ce vă vorbesc? Despre mâncărurile pentru care, în mod justificat, Țara Vinului se bucură de un mare renume. Vă rog să mă iertați, fiindcă am să mă leg de un singur fel de mâncare, ceea ce înseamnă că mai bine de zece mii vor rămâne în afara discuției. Când ești pe Strada Măgarului, dai cu ochii de mâncare peste tot; sortimentele rafinate acoperă strada precum norii acoperă cerul și mai multe decât ochii pot cuprinde: pe Strada Măgarului se taie măgari, pe Strada Cerbului se taie cerbi, pe Strada Vacii se măcelăresc vaci, pe Aleea Caprei se măcelăresc capre, în abatoarele de porci se taie porci, pe Ulița Calului se hăcuiesc caii, la târgul de câini și pisici se spintecă pisicile și câinii... în număr foarte mare, atât de mare încât inima se tulbură, mintea o ia razna, buzele se usucă, limba e pârjolită. Într-un cuvânt, orice se mănâncă în lumea asta a noastră – delicatesele de pe munți, minunățiile din mări, păsările de pe cer, animalele de pe pământ, peștii și insectele – toate se găsesc aici, la noi, în Țara Vinului. Ce se găsește prin alte părți avem și noi aici; ce nu se găsește prin alte părți noi tot avem aici. Și nu numai

că avem, însă ceea ce este mai semnificativ, mai important, mai grozav este faptul că toate sunt cu specific, cu stil, cu istorie, cu tradiție, cu ideologie, cu valoare culturală, cu morală. Chiar dacă ar putea suna a laudă, credeți-mă că nu-i deloc așa. În nebunia aceasta națională a îmbogățirii, conducătorii Țării Vinului au avut o viziune unitară, o inspirație autentică și un plan unic prin care să ne pună pe toți pe drumul îmbogățirii. Dragi prieteni, domnilor, doamnelor, nimic în lumea asta probabil că nu este mai important decât mâncarea și băutura. Altfel, de ce i-ar trebui omului gura, dacă nu pentru a mânca și a bea? Așadar, cine vine la noi, în Țara Vinului, trebuie să se ghiftuiască și să bea pe săturate. Toți să mănânce variat, să mănânce de plăcere, să mănânce din nărav. Toți să bea variat, să bea de plăcere, să bea din nărav. Să înțeleagă că mâncatul și băutul sunt nu doar pentru susținerea vieții, ci prin mâncare și băutură oamenii pot să experimenteze cu adevărat sensul vieții, pot deveni conștienți de filosofia vieții! Să afle astfel că mâncatul și băutul joacă un rol important nu doar în procesul fiziologic, ci și în procesul modelării spirituale și al aprecierii estetice!

Mergeți încetșor, ca să vă bucurați de priveliște! Strada Măgarului are o lungime de doi *li*, cu măcelării și de-o pane și de cealaltă. Sunt nouăzeci de restaurante și hanuri, unde se folosește ca materie primă carcasa de măgar, iar meniurile se schimbă mereu, căci în mod constant sunt inventate noi mâncăruri care atrag atenția oamenilor. Aici, mâncatul de carne de măgar a ajuns la rangul de înțelepciune. Cine mănâncă în toate cele nouăzeci de restaurante de pe Strada Măgarului nu mai are nevoie, cât o trăi, să pună gura pe carne de măgar și numai acela poate să se bată cu pumnul în piept, spunând: „Eu am mâncat carne de măgar!”

Strada Măgarului este ca un dicționar bogat, atât de bogat încât, și dacă aș avea o gură care să trăncănească toată ziua, tot n-aș reuși să-l isprăvesc, să-l parcurg până la capăt cu voce tare. Dacă nu sunt în stare să explic limpede și nici să epuizez subiectul este pentru că într-

adevăr bat câmpii. Vă rog, aşadar, să mă iertaţi. Îngăduiţi-mi să golesc un pahar de, „Armăsarul cu coama roşie”, ca să-mi adun minţile. De sute de ani, nenumăraţi măgari au fost măcelăriţi pe Strada Măgarului, atât de mulţi încât nu mai e cu putinţă să ţinem socoteala. Putem doar să spunem că zeci şi sute de suflete de măgari bântuie Strada Măgarului zi şi noapte şi că fiecare piatră din caldarâm este îmbibată cu sânge de măgar sau că peste fiecare plantă a trecut în zbor spiritul măgarilor. Se mai poate spune că sufletele măgarilor înfloresc în fiecare toaletă de pe această stradă sau că oricine a fost pe Strada Măgarului se înzestrea cu calităţile acestui animal. Prieteni, treaba cu măgarii este ca fumul care se ridică pe cer şi slăbeşte din vigoarea razelor strălucitoare ale soarelui. E de ajuns să închideţi ochii şi veţi vedea cum hoarde de măgari, de toate formele şi toate culorile, aleargă care încotro şi rag către cer.

Potrivit unei legende locale, în fiecare noapte, când oamenii se liniştesc, un măgăruş negru (nu i se cunoaşte sexul) tare drăgălaş şi sprinten aleargă pe drumul pavat cu pietre de la capătul de est la cel de vest şi înapoi. Copitele lui frumoase, delicate, în formă de pahare de vin, cu montură de agate, lovesc uşor caldarâmul alunecos, stârnind un clinchet limpede în aer. Aceste sunete sunt precum muzica venită din ţării în toiul nopţii – puţin înfricoşătoare, puţin misterioase, puţin zăbavnice. Oricine le aude este mişcat până la lacrimi, este vrăjit, este îmbătat şi oftează prelung. Dacă-i o noapte cu lună plină...

În noaptea aceea, Yu Yichi, proprietarul cârciumii „La Pişpiriul” băuse mai multe pahare de vin vechi, ca să-şi încălzească burtoiul mare ca o tobă. Şi-a luat un scaun de bambus şi s-a dus sub bătrânul rodiu, de la uşa cârciumei, să se răcorească. Lumina lunii, care se aşternea pe jos, dădea pietrelor o strălucire ca de oglindă, însă răcoarea nopţii de toamnă îi făcuse pe localnici şase retragă în case şi, dacă n-ar fi fost băutura care îl încinsese tare, nici Yu Yichi n-ar mai fi zăbovit pe afară. Străzile pe care până mai acum ceva vreme oamenii

mișunaseră ca furnicile se transformaseră în locuri cufundate într-o liniște ca de mormânt, dar din fiecare cotlon răsună târâit de insecte, ascuțit precum săgeata cea nemiloasă care străpunge ziduri de aramă și uși de fier. Vântul cel răcoros adia peste buna umflată a lui Yu Yichi, aducându-i un sentiment de fericire. Privind în sus la rodiile cele dulci, mici și mari, în formă de petale de flori, era pe cale să se lase cuprins de somn când dintr-odată a simțit cum scalpul parcă i se strânge și i se face pielea de găină din cap până-n picioare. În clipa următoare somnul i-a dispărut precum pala de vânt care suflă iute, iar corpul i-a înghețat. Părea că un luptător de *kung fu* l-ar fi lovit în plex, dar, totuși, mintea îi judeca limpede, iar ochilor lui nu le scăpa nimic. Apoi, a văzut un măgăruș negru care și-a făcut apariția pe stradă de parcă ar fi coborât din cer, gras și lucios de jurai că a fost dat cu ceară. S-a rostogolit de câteva ori, s-a ridicat în picioare, s-a zgâlțâit din tot corpul, parcă dornic să se scuture de praf, după care a făcut o săritură înaltă, cu coada ridicată și a pornit în galop. A străbătut de trei ori, cu iuțeală, drumul de la capătul dinspre răsărit al străzii la cel dinspre apus, atât de repede încât lăsa impresia că e doar un fum care se răsfirea dintr-un loc într-altul. Tropotul cel cristalin al măgărușului a înghițit curând țârâitul insectelor de toamnă, însă odată ce animalul s-a oprit în mijlocul drumului, țârâitul a reînceput. Atunci, Yu Yichi a auzit lătratul câinilor de la piața de câini, mugetul vacilor de pe Strada Vacii, behăitul caprelor de la târgul de capre de pe Aleea Caprei, nechezatul cailor de pe Ulița Cailor, cât și cântecul cocoșilor, răsunând și de departe, și de aproape: cucurigu, cucurigu, cucurigu! Măgărușul cel negru se oprise în mijlocul drumului de parcă ar fi așteptat ceva anume. Ochii negri îi străluceau ca două micuțe lampioane. Yu Yichi auzise demult povestea măgărușului negru, dar vederea lui aievea azi îl șocase de-a dreptul, mai ales că apariția aceasta îi dădea de înțeles cât se poate de limpede că legendele nu s-au născut din văzduh. Și-a ținut respirația și s-a făcut tot mai mic, ca un buștean în care abia de mai pâlpâia viața, cu excepția ochilor pe care îi ținea larg deschiși, ca

să urmărească desfășurarea poveștii măgărușului cel negru.

Pe nesimțite au trecut câteva ore, iar într-un târziu pe Yu Yichi au început să-l doară ochii. Măgărușul negru stătea în mijlocul drumului neclintit ca o statuie. Deodată, ca la un semn, toți câinii din Țara Vinului s-au pus pe lătrat nebunesc – desigur că unii erau foarte departe –, trezindu-l pe Yu Yichi din letargie. Auzea un zgomot de țigla, care devenea tot mai puternic și curând a zărit o umbră întunecată, plutind în zbor de pe acoperiș, până când a aterizat drept pe spinarea animalului cel negru. În clipa aceea, măgărușul a pocnit din copite și a țâșnit, ducându-l în spate pe omul acela căzut ca din cer. Yu Yichi, ca pitic ce era, nu fusese la școală, numai că provenind dintr-o familie de literați – tata fusese profesor, bunicul reușise la examenele imperiale, iar timp de câteva generații în familia lui fuseseră cărturari aleși – memorase mii de caractere și citise enorm de multe cărți. Scena la care tocmai asistase i-a amintit de un cavaler dintr-o poveste fantastică din epoca Tang. De aici, gândurile lui au căpătat o tentă filosofică: cu toată evoluția uluitoare a științei, tot există anumite lucruri greu de explicat. Și-a controlat trupul și a băgat de seamă că în afară de o anume rigiditate pe ici-colo, putea să se miște. S-a pipăit pe burtă – era umedă, scăldată de o sudoare rece. Atunci când umbra aceea întunecată s-a lăsat în jos, în bătaia razelor de lună Yu Yichi a observat un tânăr scund, cu un strat de solzi pe corp, lucioși, care ținea între dinți un pumnal în formă de frunză de salcie, iar în spate ducea o legăturică...

Dragi cititori, aproape că vă aud ocărând: „Tu, ăsta priceput să tot bați câmpii, de ce nu ne duci la o crâșmă să bem ceva, în loc să ne tot învârți pe Strada Măgarului?” Ocara voastră este cât se poate de nimerită, țintește bine și atinge problema la fix. Așadar, să ne punem în mișcare și să pornim cu pași mari! Iertați-mă dacă nu mai pot să vă prezint fiecare crâșmă, una câte una, aici, pe Strada Măgarului. Fără îndoială că fiecare are propria istorie și fiecare are câte o lozincă a sa. Am să tac, oricât de mult m-ar durea acest lucru. Acum, să-i lăsăm

deoparte pe măgarii care ne urmăreau cu ochi lucioși pe stradă și să ne ațintim privirea asupra obiectivelor noastre, așa cum sunt ele, unele mai mari, unele mai mărunte. Obiectivul nostru major este să ne îndreptăm spre comunismul unde ideologia conducătoare se ghidează după principiul „de la fiecare după posibilități și fiecăruia după nevoi”, în timp ce obiectivul nostru mărunț este să mergem spre capătul Străzii Măgarului, unde lângă un rodiu bătrân de la poartă se află Cârciuma Yichi. De ce se cheamă astfel? Ascultați și am să vă spun pe îndelete.

Proprietarul cârciumii, Yu Yichi, în realitate are un metru înălțime, la fel ca mai toți piticii. Niciodată nu și-a spus vârsta și chiar că n-ai cum s-o ghicești. După cum le spune memoria celor de pe Strada Măgarului, piticul acesta nostim și nespus de amabil nu și-a schimbat atitudinea, dar în mod surprinzător nici înfățișarea, de câteva decenii. Atunci când oamenii îl privesc uluiți, el le răspunde cu un zâmbet dulce. Sunt zâmbete atât de fermecătoare și de dezarmante, încât le ajung oamenilor la suflet și le stârnesc sentimente de simpatie cum n-au mai cunoscut vreodată. Cu farmecul zâmbetelor sale Yu Yichi îi fascinează pe toți și rezolvă orice problemă, încât a ajuns să ducă o viață lipsită de griji. Provenind dintr-o familie de oameni educați, are cunoștințe vaste, poate descifra caracterele și, de câte ori deschide gura, spune vorbe minunate, aducându-le amuzament oamenilor de pe Strada Măgarilor. Aceștia nici nu încearcă să-și imagineze cât de însingurați și plictisiți s-ar simți ei fără Yu Yichi, care, bizuindu-se pe înzestrarea sa naturală, ar fi putut să ducă o viață de huzur, dar cum este un tip ambițios și nu vrea să mănânce din mila altora, a profitat de vântul favorabil adus de reformă și de politica de deschidere și a solicitat aprobarea pentru a iniția o afacere. A scos atunci de la brâu o mulțime de bani, pe care nu se știe de câți ani îi strângea, a chemat pe cineva care să-i renoveze casa cea veche și iată că așa a luat naștere „Cârciuma Yichi”, faimoasă pretutindeni în Țara Vinului. Multe dintre ideile ingenioase probabil că i-au fost inspirate lui Yu Yichi de

romanul clasic *Flori în oglindă* sau poate că își au originea în cartea *Minuni de pe alte meleaguri*. După ce cârciuma și-a început activitatea, el a publicat un anunț în *Cotidianul Țării Vinului*, prin care căuta să angajeze chelneri care aveau o înălțime sub un metru. Această chestiune, la vremea aceea, a zdruncinat întreaga Țară a Vinului și a stârnit dezbateri aprinse, mai cu seamă fiindcă unii socoteau că deschiderea unei cârciumi de către un pitic reprezintă o insultă la adresa sistemului socialist, o pată pe steagul roșu cu cele cinci stele. Ca urmare a creșterii numărului de turiști în Țara Vinului, Cârciuma Yichi putea deveni unul dintre cele mai mari subiecte de dezonoare, unul care ar fi adus o mare rușine nu doar pentru orașul nostru, ci pentru întreaga nație chineză. Alții considerau că existența unui pitic era un fenomen universal, obiectiv. Piticii din alte țări trăiesc din cerșit, în timp ce ai noștri, iată, se întrețin cu munca proprie, prin urmare, acest lucru nu numai că nu-i o rușine, ci este un semn de mare glorie. Existența Cârciunii Yichi îi va determina pe prietenii străini să recunoască superioritatea fără egal a sistemului nostru socialist. Când aceste dezbateri erau mai aprinse și deveneau nesfârșite, Yu Yichi a ajuns în curtea primăriei, croindu-și drum prin șanțurile întunecate (cei de la pază erau ca niște cerberi, așa că n-ar fi avut nicio șansă să intre pe poarta principală). De acolo, s-a strecurat în clădirea de birouri a primăriei și a ajuns în biroul primarului, cu care a avut o lungă conversație. Ce au discutat ei acolo n-avem de unde ști. Primarul l-a trimis pe Yu Yichi cu propria limuzină luxoasă înapoi la cârciumă, după care dezbaterile din ziare s-au stins pe neașteptate. Prieteni, doamnelor, domnilor, am ajuns la Cârciuma Yichi – obiectivul nostru. Azi fac eu cinste. Domnul Yu Yichi este un vechi prieten de-al meu, cu care adeseori stau la băutură și recit poezii. Am compus melodii stranii, dar superbe pentru lumea aceasta colorată și uluitoare. Ca un adevărat frate care prețuiește prietenia mai tare decât banii, ne va da un discount de 20.

Stimați prieteni, acum deja suntem la poarta Cârciunii Yichi. Vă rog

să ridicați capul și să priviți caracterele acelea aurite, înscrise pe firmamentul negru. Debordează de vitalitate și au multă energie, asemenea dragonilor însuflețiți și tigrilor adevărați. Aceasta este opera lui Liu Banping – Liu „Jumătate de Sticlă” un renumit caligraf al cărui nume face trimitere la un adevărat maestru care nu poate să scrie fără să bea jumătate de sticlă cu alcool tare.

Cu zâmbetul pe buze, două domnișoare „de buzunar”, nu mai înalte de șaptezeci de centimetri, stau rezemate de-o parte și de cealaltă a ușii, purtând banderole brodate, trecute de-a curmezișul peste piept. Sunt gemene și după ce au citit anunțul de angajare publicat de Yu Yichi în *Cotidianul Țării Vinului*, s-au urcat într-un turbojet Trident și au zburat înapoi. Ele sunt născute în familia unor cadre de rang înalt; tatăl lor este o persoană atât de renumită încât, dacă ați afla, v-ați înspăimânta de-a dreptul, așa că mai bine n-am să mai scot o vorbă despre originea lor socială. Fetele ar fi putut s-o ducă de minune pe spezele tatălui, să mănânce bine și să fie îmbrăcate luxos, însă au refuzat așa un trai și au preferat să vină aici, la noi, în Țara Vinului. Sosirea acestor zeițe i-a tulburat atât de tare pe mai marii din Partid încât, înfruntând o ploaie teribilă, s-au dus la Aeroportul „Izvorul Piersicilor”, aflat la 75 km depărtare de oraș, ca să le întâmpine. Cele două doamne veniseră însoțite de mama lor, soția aceluia „mare erou”, și de tot felul de secretare. A fost agitație mare, la casa de oaspeți de la aeroport, timp de două săptămâni, pentru pregătirea acestei vizite. Dar, prieteni, să nu credeți că Țara Vinului a ieșit în pierdere cu chestiunea asta – nu, dacă am socoti astfel, ar fi o abordare superficială a problemei, care ar dovedi că nu vedem mai departe de lungul nasului. Desigur că Țara Vinului s-a băgat la ceva cheltuieli pentru întâmpinarea celor două zeițe și a mamei lor, însă de atunci s-au stabilit relații de apropiere cu acel mare șef și e de ajuns să pună el mâna pe pix și să scrie câteva cuvinte, că imediat Țara Vinului se pricopsește cu afaceri fabuloase din care ies bani frumoși. Anul trecut, când a venit bătrânul în vizită aici, oare știți cât am primit

numai când a ridicat el creionul și a mâzgălit ceva pe hârtie? Ia gândiți-vă! În atmosfera financiară dificilă de anul trecut, când se acordau puține credite, el ne-a aprobat un credit de o sută de milioane de *yuani*, cu o dobândă foarte mică. O sută de milioane de *yuani* prieteni! Cu bănetul ăsta a fost promovată băutura noastră marca „Maimuța”, s-a construit o fabuloasă clădire pentru Muzeul Distileriei Chineze, iar în luna octombrie a fost organizat Primul Festival Internațional al „Licorii Maimuței”. Toate au fost posibile numai grație acelei sume enorme de bani. Dacă n-ar fi fost cele două zeițe, credeți că ar fi zăbovit el trei zile în Țara Vinului? De aceea, prieteni, nu-i nicio exagerare să-l numim pe domnul Yu Yichi o personalitate de seamă a acestei localități. Am auzit chiar că cei de la Comitetul Municipal de Partid pregătesc materialele pentru a cere permisiunea la conducerea superioară să-l cinstească cum se cuvine, drept model în muncă, iar la 1 Mai, de Ziua Muncii, să-i acorde un premiu pe măsură.

Aceste două zeițe de viță nobilă, zâmbitoare nevoie mare, au făcut plecăciuni în fața noastră. Au chipuri frumoase, sunt bine proporționate și se poate spune că, în afară de faptul că sunt mici de statură, n-au nici cel mai mic cusur. Le-am răspuns și noi tot cu zâmbete, ca semn de respect față de originea lor nobilă. „Bine ați venit! Bine ați venit!” „Mulțumim! Mulțumim!”

Cârciuma Yichi, cunoscută și sub numele „La Pișpiriul”, se înfățișează ca un loc foarte luxos, unde calci pe covoarele groase de lână, de ți se afundă piciorul până la gleznă. Pe pereți, în rame din lemn de mesteacăn adus de pe Muntele Changbai sunt prinse stampe ale unor caligrafi și pictori renumiți. Acvariile enorme în care se scaldă în voie pești aurii, mari cât palma, precum și ghivecele cu flori roșii ca focul îți încântă privirea. În mijlocul salonului principal se află un măgar negru în mărime naturală, cât se poate de veridic, însă la o privire mai atentă se vede că nu-i decât o sculptură. Firește, după cum era de așteptat, Cârciuma Yichi a căpătat notorietate abia după sosirea celor două zâne. Conducătorii Țării Vinului nu-s proști deloc; cum ar

fi putut ei să lase minunățiile acelea de fete ale unui mare șef să lucreze într-un restaurant micuț și ponosit, condus de un particular? Toată lumea înțelege cum merg lucrurile acum, așa că nu-i nevoie să detaliez schimbările uriașe care s-au petrecut la Cârciuma Yichi în acest ultim an. Totuși, vă rog să mă iertați dacă am să-mi amintesc câteva aspecte: chiar înainte de întoarcerea la Shanghai a soției marelui șef, autoritățile din Țara Vinului au construit o vilăsoară elegantă pentru cele două zâne, chiar lângă Water Park, în centrul orașului. În plus, le-au cumpărat fiecareia câte o mașinuță Fiat. Nu știu dacă nu cumva le-ați observat parcate sub bătrânul rodiu când ați intrat pe poartă.

Un recepționar, îmbrăcat cu haine roșii și cu chipiu pe cap, ne întâmpină la intrare și el având înălțimea unui copil de doi ani și trăsături pe măsură. Se cam leagănă când merge, iar atunci când calcă pe covorul gros, pășește greoi, ca o rață care a nimerit cu labelle în noroi. El ne arată drumul, ca un cățeluș dolofan, instruit să conducă niște orbi.

Urcăm scările din lemn de pin, lăcuite în roșu, iar la etaj micuțul cel roșu a deschis o ușă, stând într-o parte, ca un polițist care dirijează traficul, cu brațul stâng îndoit la piept, iar brațul drept întins bine. Ține palmele rigide, îndreptate în aceeași direcție: Salonul Strugurilor.

Vă rog să intrați, dragi prieteni, nu vă sfiiți! Sunteți oaspeți de onoare și numai Salonul Strugurilor este pe măsura grandorii voastre. În timp ce admirăm ciorchinii de struguri care atârnă din tavan, din întâmplare m-am uitat la micuțul care ne-a condus până aici – ochii lui zâmbitori și tulburi săgetează raze otrăvite înspre noi. Asemenea săgeților înmuiate în otravă, aceste raze transformă în putreziciune tot ce ating. Am simțit cum mă înțepă ochii, iar după o clipă nu mi-a mai fost cu putință să mai văd ceva.

În momentele acestea de beznă, fără să vreau îmi aud inima palpitând. În poveștile mele *Copiii de carne* și *Copilul spirit*, micul demon îmbrăcat în haine roșii, născocit de mine, a apărut pe

neșteptate în fața mea și mă țintuiește cu aceiași ochi siniștri. Este chiar el, este chiar el! Ochi mici, urechi mari și groase, părul creț și o înălțime în jur de șaptezeci de centimetri. În povestea *Copilul spirit*, am descris în detaliu cum a plănuit și a condus revolta de la Departamentul de achiziții speciale de la Institutul Culinar. Acolo l-am portretizat ca pe un micuț conspirator, un strateg genial, însă m-am oprit după ce am relatat episodul când, în fruntea copiilor, l-a omorât în bătaie pe paznicul lor – „Vulturul pleșuv”. Inițial, plănuiam ca el și toți copiii care participaseră la isprava aceasta și care se ascundeau prin diverse locuri din curte să fie prinși, după care să fie trimiși la soacra mea, la Centrul de Cercetări Culinare, pentru a fi fierți în apă, în aburi sau chiar fripți. Numai micul demon a reușit să se strecoare prin țevile de evacuare ale institutului, însă a ajuns repede în mâinile cerșetorilor care căutau de mâncare pe acolo și și-a început o carieră legendară, doar că în loc să urmeze traseul conturat de mine, el s-a revoltat și a fugit din povestea mea pentru a se alătura echipei de pitici, condusă de Yu Yichi. Așa se face că m-am trezit acum cu el în fața ochilor, purtând o uniformă de lână roșie, papion de un alb imaculat, chipiu roșu-aprins și pantofi din piele neagră lăcuită.

Indiferent ce întorsătură neprevăzută ar lua lucrurile, nu pot să-mi neglijez oaspeții, așa că mi-am înăbușit valurile de furie care mi-au năvălit în adâncul sufletului și am arborat un zâmbet forțat atunci când m-am așezat alături de voi. Scaunele cu perne de pluș, fețele de masă de un alb strălucitor, florile uluitoare, muzica plăcută ne copleșesc simțurile. Aici trebuie să intervin cu o precizare: mesele și scaunele din această crâșmă a piticilor sunt foarte joase, concepute special pentru a oferi confortul necesar clienților. O chelneriță micuță precum o păsăruică a venit cu o tavă cu șervete dezinfectate. Este atât de fragilă, că pare să facă mari eforturi să ducă tava, stârnindu-ne puternice sentimente de compasiune. Micul demon nu se vede nicăieri, pentru că, odată misiunea îndeplinită, trebuie să se ducă să-i întâmpine pe noii musafiri. Este un lucru cât se poate de normal, însă

eu nu mă pot stăpâni să nu întrezăresc în dispariția sa începutul unui plan sinistru, diabolic.

Prieteni, vă rog să luați loc un pic până mă duc eu la prietenul meu, Yu Yichi, ca să obțin discountul de 20. Aici vi se îngăduie să fumați, să beți ceai, să ascultați muzică și să priviți prin fereastra fără de pată peisajul din curtea aflată în spatele cârciumii.

Dragi cititori, inițial plănuiam să iau împreună cu voi această cina somptuoasă, însă localul e neîncăpător pentru atâtea persoane, iar în Salonul Strugurilor sunt numai nouă locuri. Îmi cer mii de scuze. Aici fiecare mișcare trebuie să fie cât mai în văzul lumii, ca să nu existe suspiciuni că am ticlui te miri ce planuri criminale. În acest restaurant mă simt ca o căruță ușoară pe un drum cunoscut, deci mi-e foarte la îndemână să-l găsesc pe Yu Yichi. Abia când am deschis ușa biroului mi-am dat seama că n-am nimerit într-un moment potrivit – prietenul meu, Yu Yichi, cocoțat pe masă, săruta o femeie corpulentă. „Mă scuzați, mii de scuze”, tot ziceam eu întruna. „Mă scuzați, am uitat bunele maniere. Ar fi trebuit să bat la ușă.”

Yu Yichi a sărit de pe masă, cu agilitatea unei pisici sălbatice. Văzându-mă cât sunt de stânjenit, pe fața lui comică s-a ivit surâsul.

– Domnule doctor în oenologie, a spus el cu o voce pițigăiata, tu erai! Cum merge studiul despre licoarea „Maimuța”? Vezi să nu ratezi festivalul dedicat acestei băuturi. Un lucru este cert însă: socrul ăla al tău a fost un prost, să se ducă el în munți, să trăiască alături de maimuțe...

Vorbea fără șir, de mă adusesse la capătul răbdărilor, dar cum eu venisem cu un scop anume, mai precis spus cu o rugămintă, n-aveam de ales – trebuia să-l urmăresc răbdător, cu o înfățișare de om concentrat. Când, în sfârșit, s-a oprit din perorațiile sale, am profitat de ocazie și am spus:

– Am invitat câțiva prieteni să mănânce carne de măgar...

Yu Yichi s-a ridicat în picioare și s-a dus direct la femeia cu care se giugiulea mai devreme. Imaginea care mi se desfășura în fața ochilor

era jalnică: el abia de ajungea cu capul la genunchii ei – o țipă foarte frumoasă și, după toate aparențele, deloc inocentă. Avea mai degrabă aerul unei femei măritate, iar buzele cărnoase erau lipicioase, ca și cum tocmai ar fi mâncat melci. Pe neașteptate, el a ridicat mâna și i-a tras una peste fund, spunându-i:

— Iubito, du-te tu înainte și spune-i bătrânului Shen să fie liniștit! Yu Yichi e un om de cuvânt, și dacă a zis că face ceva, își ține promisiunea negreșit.

Femeia părea o persoană foarte degajată, așa că, Iară să se jeneze câtuși de puțin, s-a aplecat – cu sânii cât pe ce să-i iasă din rochie, lăsându-se greoi peste fața lui Yu Yichi, ceea ce i-a stârnit acestuia un rânjel înțepenit – și l-a îmbrățișat. Judecând strict după dimensiuni și greutate, parcă era o mamă care își îmbrățișa copilul, dar, desigur, relația dintre cei doi era cu mult mai complicată. Apoi, aproape cu sălbăticie, ea l-a sărutat pe față și, ca la baschet, l-a aruncat pe canapeaua lipită de perete, după care și-a ridicat brațele și a spus pe un ton seducător:

— La revedere, bătrâne!

Corpul lui Yu Yichi încă vibra pe canapeaua cu arcuri, în timp ce femeia își unduia fundul acoperit de o fustă de un roșu țipător, pierzându-și urma după colț.

— Pleacă de aici, spirit viclean de vulpe! a strigat el, cu ochii pironiți pe spatele ei fermecător.

Am rămas singuri în încăpere și numaidecât Yu Yichi a sărit de pe canapea, s-a îndreptat spre oglinda rezemată de perete, s-a pieptănat și și-a aranjat cravata. Apoi, și-a frecat obrajii cu gheruțele și și-a întors brusc fața spre mine, cu un aer sobru, de om important. Dacă n-aș fi asistat la scena de mai devreme, foarte probabil că m-aș fi simțit prea intimidat ca să glumesc cu el.

— Hei, prietene, te descurci bine cu femeile! Unul așa mic ca tine să se dea la una cât casa! Zău că ești tare, i-am spus eu pe un ton nerușinat.

El a afișat un zâmbet ce trăda cinismul și parcă dintr-odată fața a început să i se umfle, căpătând nuanțe ba verzui, ba roșietice. În ochi îi scăpăra o lumină verde. În momentul în care și-a întins brațele ca un șoim, gata să-și ia zborul, înfățișarea lui a devenit absolut înspăimântătoare. Îl știam pe Yu Yichi de ceva vreme și niciodată nu-i văzusem înfățișarea aceasta. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că poate îi rănisem demnitatea, lucru care mă făcea să am remușcări.

— Hei, micuțule! a spus el, scrâșnind din dinți, în timp ce se apropia, pas cu pas, de mine.

Eu m-am retras puțin, cu ochii pironiți asupra ghearelor lui ascuțite și tremurânde de atâta furie. Simțeam că gâtul meu nu e deloc în siguranță. Da, ar fi putut sări fulgerător în orice moment să mi-l sfâșie. „Scuze, frățioare, scuze!” Deja eram cu spina lipită de tapetul înflorat de pe perete, dar tot încercam să mă retrag, deși fără sorți de izbândă. Apoi, am avut o licărire de moment și, ridicând mâna, mi-am tras mai multe palme cu sete. Poc-trosc! mi-au răsunat obrazii și mi-au vâjâit urechile, în timp ce steluțe aurii îmi zburau prin fața ochilor... „Scuză-mă, frate. Nu merit să trăiesc. Nu sunt om, sunt un nenorocit, sunt o mătârângă de măgar negru...”

Sub impactul spectacolului de prost-gust pe care l-am dat, (așa lui și-a schimbat culoarea din vinețiu în alb; aripile ridicate în înalt au căzut încetul cu încetul și odată cu ele și trupul meu a încremenit, de parcă paralizasem instantaneu.

El s-a întors la tronul lui rotativ, îmbrăcat în piele neagră, însă nu s-a așezat jos, ci s-a ciucit. După aceea, a scos o țigară fină dintr-o cutie, a aprins-o cu o brichetă care scuipa flăcărui strălucitoare, însoțite de un fâsâit ușor, a tras cu sete din țigară și a eliberat fumul alene. Se uita fix la modelele tapetului de pe pereți, cufundat în gânduri, cu o privire misterioasă, ca și cum ochii lui erau două mlaștini întunecate. Eu mă ghemuisem lângă ușă, gândind cu groază: „Ce forță nevăzută l-o fi făcut pe bufonul ăsta, care odinioară era de râsul lumii, să se transforme într-un tiran atât de puternic și amenințător? Cum se poate

ca eu, un demn doctorand, să ajung să prind frica acestei creaturi hidoase, de numai o jumătate de metru înălțime și mai puțin de cincisprezece kilograme?” Răspunsul a venit ca un glonț slobozit din țeava pistolului, însă nu-i cazul să mai discut aici.

— Vreau să le călăresc pe toate femeile frumoase din Țara Vinului!

Pe neașteptate, din poziția în care stătea s-a ridicat în picioare și, cu pumnul ridicat amenințător în aer, a anunțat solemn:

— Vreau să le călăresc pe toate femeile frumoase din Țara Vinului!

Plin de vigoare, radiind de fericire și cu pumnul înțepenit sus, în aer, a zăbovit așa, nemișcat, multă vreme. Vedeam cum vâsle imagine loveau cu iuțea valurile gândurilor, iar conștiința lui, asemenea unei bărcuțe, se clătina pe talazurile spiritului, albe ca zăpada. Mi-am ținut respirația, de teamă să nu cumva să-i spulber reveriile.

Într-un târziu, s-a relaxat, mi-a azvârlit o țigară și m-a întrebat cu blândețe, zâmbitor:

— O cunoști?

— Pe cine? am întrebat eu.

— Pe femeia de adineaori.

— Nu o cunosc... dar parcă îmi este familiară fața ei...

— E prezentatoare TV.

— A! Mi-am adus aminte! am spus eu, lovindu-mă, ușor, cu palma peste frunte. Mi-am amintit... apare mereu cu microfonul în mână, cu un zâmbet dulce pe buze și nu ne spune mai nimic.

— Asta e a treia! a precizat el pe un ton dușmănos. Asta e a treia!

Brusc, a amuțit, iar lumina din ochi i-a pierit. Într-o clipa, fața ca de porțelan i-a fost acoperită de riduri și din mic ce era s-a făcut și mai mic, până s-a chircit de tot pe tron.

Eu fumam și îl priveam cu durere în suflet pe acest prieten straniu, însă chiar mă simțeam incapabil, pentru moment, să mai rostesc vreo vorbă.

— Vreau să-ți arăt... am îngăimat eu într-un târziu, rupând tăcerea.

El, ridicându-și capul, m-a întrebat:

— Pe mine mă cauți?

— Am invitat câțiva prieteni în Salonul Strugurilor... am spus eu jenat. Sunt o gașcă de intelectuali scăpătați...

A luat telefonul și a mormăit ceva în receptor, după care a închis și s-a întors spre mine.

— De vreme ce sunt prietenii tăi, am aranjat un banchet complet pe baza de carne de măgar.

Prieteni, ăsta e norocul gurmandului! Un banchet complet pe bază de măgar! Nespun de recunoscător, am făcut plecăciuni în fața lui întruna. Revenindu-și un pic, cum stătea așa în șezut, s-a așezat din nou pe vine, în timp ce lumina aceea strălucitoare i-a revenit în ochi.

— Am auzit că ai devenit scriitor. E adevărat? m-a iscodit el.

— Am scris doar niște pârlite de articole, am spus eu temător.

Nici nu merită amintite. Le-am scris ca să mai câștig și eu niște bani suplimentari pentru familie.

— Doamnă doctor, ce-ar fi ca noi doi să facem un târg?

— Ce târg? m-am grăbit eu cu întrebarea.

— Tu îmi scrii autobiografia, iar eu îți dau douăzeci de mii de *yuani*.

Eram atât de emoționat, încât inima mea o luase la trap și n-am putut rosti decât:

— Mi-e teamă că talentul meu modest nu-i pe măsura unei sarcini atât de importante.

— Termină cu falsa modestie! a spus el, fluturându-și mâna. Gata, am stabilit! În fiecare marți seara, vii la mine, ca să-ți povestesc despre experiențele mele.

— Frățioare, frățioare, ce să mai discutăm despre bani? Pentru mine este o onoare, ca un om mărunț ce sunt, să scriu biografia unei personalități atât de impresionante. Ce să mai discutăm despre bani?

— Frate mai mic, a zis el rânjind, lasă-mă cu ipocrizia asta! Baniii îl fac și pe diavol să mute munții din loc. Poate că sunt oameni în lumea asta care nu iubesc banul, dar eu n-am întâlnit niciunul până azi. De

aceea, îndrăznesc să declar sus și tare că vreau să călăresc toate femeile frumoase din Țara Vinului. Fir-ar ai dracului de bani!

— Și farmecul tău, frățioare, este foarte important!

— Hm! a zis el. Du-te-n mă-ta! Președintele Mao a spus: „E esențial să îți știi limitele”. Scutește-mă cu chestiile astea! Hai, dispari de aici!

A scos din sertar un cartuș de țigări Marlboro, pe care l-a aruncat spre mine. De cum am prins țigările în mâini, i-am mulțumit de mai multe ori și m-am întors în Salonul Strugurilor, alături de prieteni, doamne, domni.

Aici câțiva pitici turnau ceai și vin, aduceau farfurii și boluri, învârtindu-se pe acolo de parcă aveau roți la picioare. Ceaiul servit era marca Wulong, la care se adăuga Maotai și, deși nu exista nimic cu specific local, era limpede că acesta se dorea a fi un banchet de rang național. Mai întâi s-au servit douăsprezece platouri cu mâncare rece, așezate în formă de lotus: burtă de măgar, ficat de măgar, inimă de măgar, intestinele măgar, plămân de măgar, limbă de măgar, buze de măgar... toate părțile componente ale măgarului. Prieteni, gustați câte un pic din bunătățile astea și mai lăsați ceva loc liber în burtă, fiindcă, după îndelungata și bogata mea experiență, minunăția-minunățiilor vine la sfârșit. Prieteni, aveți grijă! A sosit mâncarea fierbinte. Voi, domnișoarelor, să nu cumva să vă opăriți! O pitică îmbrăcată toată în roșu, cu buzele roșii și cu bujori în obrăjori, cu pantofi și chipiu roșii – într-un cuvânt, roșie din cap până-n picioare, ca o lumânare însângerată, aproape că s-a rostogolit până lângă masă, ținând sus un platou cu mâncare aburindă. A deschis gura micuță și a scos câteva cuvinte care s-au rostogolit ca niște periute fine: „Urechi de măgar fripte! Să aveți poftă!”

— Creier de măgar fiert în abur! Vă rog să gustați!

— Perle-Ochi de măgar! Vă rog să gustați!

Ochii măgarului, atât de bine conturați, cu alb și negru, pluteau pe un platou. Prieteni, puneți-vă bețișoarele în mișcare! Nu vă temeți! Chiar dacă par a fi adevărați, să știți că totul e comestibil. Dar, atenție,

sunt doar doi ochi la zece oameni! Cum o să-i împărțim în mod corect? Domnișoară, ia arată-ne tu! Domnișoara „lumânare roșie” a surâs și a apucat o furculiță de oțel, pe care a manevrat-o ușurel, făcând ca cele două periute negre să plesnească. Lichidul gelatinos s-a revărsat și a umplut platoul. Tovarăși, luați lingura și sorbiți câte un pic! Felul acesta de mâncare pare cam grețos, dar în realitate are un gust extraordinar. Știu că la Cârciuma Yichi mai există un fel de mâncare special, numit „Dragonul Negru se joacă cu perla”. Ingredientele principale sunt mătarângă și ochi de măgar. Totuși, azi bucătarul a folosit ochii ca să gătească „Perle-Ochi de măgar”, ceea ce înseamnă că nu-i rost de „Dragonul Negru care se joacă cu perla”. Asta dacă nu cumva azi mâncăm dintr-o măgăriță, ceea ce ar exclude din discuție orice alte aspecte.

Fraților, în niciun caz să nu vă jenați! mai lărgiți un pic cureaua la pantaloni, scoateți-vă burțile pe afară și mâncați până crăpați! E o petrecere cu oameni apropiați, așa că nu-i cazul acum să vă mai împuiez eu capul cu toasturi. Beți cât poftiți! Și nu vă faceți griji pentru nota de plată. Eu voi fi cel care „sângerează”.

- Coaste de măgar fierte în vin. Vă rog să gustați!
- Limbă de măgar marinată. Vă rog să gustați!
- Tendoane de măgar prăjite. Vă rog să gustați!
- Gât de măgar cu lotus. Vă rog să gustați!
- Coadă aurie de măgar. Vă rog să gustați!
- Intestine de măgar fierte și prăjite. Vă rog să gustați!
- Copite de măgar înăbușite cu castravete de mare. Vă rog să gustați!
- Ficat de măgar cu cinci arome. Vă rog să gustați!

.....

Felurile de mâncare pe bază de carne de măgar au venit unele după altele și au invadat masa, în timp ce noi am făcut burțile cât tobele, iar râgâielile nu mai conteneau. Fețele tuturor străluceau de atâta unsoare de măgar, dezvăluind un aer de osteneală, cum vezi în ochii măgarilor

când se întorc acasă, după ce au audit o zi întreagă la moară. Tovarăși, v-ați ostenit. Am profitat de un moment liber și am oprit-o pe o domnișoară, întrebând-o:

— Câte feluri de mâncare mai sunt?

— Mai sunt douăzeci și ceva de feluri, a răspuns ea. Nu sunt sigură, dar oricum au fost deja pregătite. Eu nu fac altceva decât să le aduc la masă.

— Invitații s-au cam ghiftuit. Nu s-ar putea să aduceți mai puține mâncăruri? am întrebat-o eu, arătând spre prietenii de la masă.

Cam întunecată la față, ea mi-a răspuns:

— Ați comandat un măgar întreg și de-abia dacă ați mâncat un pic din el.

— Chiar că nu mai putem mânca, am spus eu pe un ton care implora milă. Dragă domnișoară, te rog frumos să-i spui bucătarului să aleagă cele mai bune feluri și să ni le trimită pe acelea. Restul ne e peste putință să mai mâncăm.

— Chiar mă dezamăgiți, a răspuns ea. Bine, am să-l rog din partea voastră.

Rugămințile ei au dat roade, fiindcă imediat a sosit cel din urmă fel de mâncare.

— „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună”. Să aveți poftă!

Domnișoara ne-a cerut mai întâi să admirăm mâncarea și abia apoi să gustăm.

O doamnă cam acră și deloc deșteaptă, după toate aparențele, a întrebat-o pe chelneriță:

— Ce părți ale măgarului au fost folosite pentru felul acesta de mâncare?

— Organele sexuale, a răspuns chelnerița fără nici urmă de ezitare.

La auzul acestor vorbe, femeia s-a înroșit până în vârful urechilor, dar, incapabilă să-și înfrâneze curiozitatea, a continuat cu întrebările:

— Noi am comandat doar un măgar și atunci cum e cu putință să

avem aici și...? a spus ea, ținându-și buzele înspre „Dragon” și „Pasărea Phoenix” de pe platou.

— Păi, ați servit mai puține feluri decât ar fi trebuit și atunci bucătarul nu s-a supărat, dar v-a adăugat, drept compensație, și organele genitale de la o măgăriță. Așa a luat naștere această mâncare fabuloasă.

Mâncați, domnilor, doamnelor, dragi prieteni! Nu vă sfițiți, fiindcă acestea sunt cele mai prețioase părți ale măgarului. Nu arată ele grozav, dar au un gust formidabil. Dacă nu mâncați, paguba voastră să fie; dacă mâncați, e tot paguba voastră, mai devreme sau mai târziu, asta în cazul în care înțelegeți ce vreau să spun. Mâncați! Mâncați, mâncați, mâncați „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună”!

Exact când toată lumea ezita, cu bețișoarele ridicate în aer, a intrat și prietenul meu, Yu Yichi. De îndată, am sărit în picioare, să fac prezentările:

— Acesta este renumitul domn Yu Yichi, patronul Cărciumii Yichi, membru permanent al Conferinței Politice Consultative, membru permanent al Comitetului Director al Asociației Metropolitane a Antreprenorilor, un lucrător model la nivel de provincie și candidat la titlul de lucrător model la nivel național.

Cu chipul scaldat în zâmbete, el a făcut un tur al mesei pentru a da mâna cu fiecare și a le oferi cărți de vizită care împrăștia un parfum pătrunzător și pe care erau înghesuite cuvinte în chineză și engleză. Fără să vreau, am observat că toată lumea era plăcut impresionată de atitudinea lui.

Yu Yichi a aruncat o privire către mâncarea de pe platou și a spus:

— Ați ajuns și la felul ăsta. Abia acum se poate spune că ați mâncat cu adevărat carne de măgar.

Cuvinte călduroase de mulțumire s-au făcut auzite în jurul mesei, de la voi, fraților și surorilor. Pe fețele voastre strălucesc zâmbete lingușitoare.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumiți. Lui să-i mulțumiți! a spus el, arătând spre mine. „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună” nu e un fel de mâncare ușor de preparat, ba mai mult, este considerat imoral. Anul trecut, câteva persoane celebre au comandat acest fel la masă, însă n-au reușit să-l servească fiindcă nu se ridicau la rangul lui, așa că eu vă spun: ați avut cu toții norocul gurmandului!

Apoi, a băut cu fiecare din noi câte trei pahare de „Perla Neagră” (un digestiv renumit din Țara Vinului, o băutură puternică, ca un fel de mașină de tocat carnea, care produce bolboroseli în burtă).

— Nu vă îngrijați de zgomotele din burtă! Este aici doctorul în oenologie, a spus Yu Yichi, arătând către mine. Mâncați, mâncați! Haideti! Dacă se răcește, „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună” nu mai are pic de savoare, așa că dați-i bătaie!

El a apucat cu bețișoarele capul dragonului și l-a pus în farfuria doamnei care își manifestase interesul față de organele sexuale ale măgarului. Fără pic de jenă, femeia a înfulecat capul dragonului dintr-o îmbucătură, în timp ce toți ceilalți s-au repezit cu bețișoarele asupra platoului. Mâncarea a dispărut într-o clipă, ca și cum o pală năprasnică de vânt s-ar fi abătut pe acolo.

— La noapte n-o să mai aveți un somn liniștit! a spus el, rânjind.

Înțelegeți ce a vrut să spună cu asta, nu?

Prieteni, domnilor, doamnelor, povestea aceasta se cam încheie aici, însă prietenia noastră a devenit atât de profundă și tare așa vrea să mai stau la taclale cu voi.

În noaptea aceea, după ce am terminat banchetul cu carne de măgar, am ieșit cu toții, bălăbănindu-ne, din Cârciuma Yichi. Se lăsase noapte adâncă – cerul era împânzit de stele, pe pământ căzuse rouă, iar pavajul de pe Strada Măgarului lucea verzui. Câteva pisici bete se băteau pe acoperiș, făcând țiglele să răsunе surd. Apăsate de rouă răcoroasă, grea ca bruma, frunzele copacilor de pe marginea drumului cădeau una după alta. Unii dintre prieteni, numai ușor chercheliți, au început să cânte cântece revoluționare. Frânturi de versuri răsunau

care încotro, unele cu melodii din sud, altele cu melodii din nord, doar că vocile lor nu erau plăcute auzului nici cât mieunatul pisicilor de pe acoperiș. Alte gesturi mai puțin elegante chiar n-am de gând să le mai amintesc aici. În toată hărmălaia aceasta, la un moment dat s-a auzit un tropot răsunător, apropiindu-se dinspre capătul de răsărit al străzii. Deodată, un măgăruș negru cu copite în formă de pahar de vin și ochi ca niște beculețe a trecut prin fața noastră ca o săgeată întunecată. M-am speriat și la fel, se pare, și ceilalți, de vreme ce cântecele au încetat, iar cei care erau pe cale să vomite s-au înfrânat dintr-odată. Toată lumea îl privea pe măgărușul cel năvalnic, cu ochii cășcați de uimire. L-au urmărit cum galopează de la capătul dinspre apus al străzii către cel dinspre răsărit și înapoi. După trei ture, s-a oprit liniștit în mijlocul Străzii Măgarului. Trupul îi lucea ca abanosul și nu scotea nici cel mai mic sunet, de parcă ar fi fost o statuie. Ne simțeam trupurile rigide, cum stăteam așa, încremeniți în loc, așteptând să vedem dacă realitatea poate fi mărturie pentru legendă. Și după cum era de așteptat, un zgomot s-a prelins pe țigla acoperișului în jos și o umbră neagră a zburat, aterizând chiar pe spinarea măgarului. Fără îndoială, era un tânăr, cu o bocceluță în spate. Pielea îi lucea precum solzii, iar în gură ținea un pumnal în formă de frunză de salcie, cu luciri reci.

5

Domnule Profesor Mo Yan,
Bună ziua!

Nu știu cum să exprim ceea ce simt în aceste clipe. Stimate, mult iubite profesor, scrisoarea domniei voastre a fost ca o sticlă devin bun, ca un tunet de primăvară, ca o doză de morfină, ca o bilă de opium, ca o tânără frumoasă... mi-a adus aer primăvărat în viață, sănătate trupului și plăcere spiritului. Eu nu sunt un domn modest și ipocrit; știu și îndrăznesc să anunț public faptul că am un talent debordant,

însă acest talent a zăcut ascuns precum Yang Yuhuan, concubina imperială din dinastia Tang, sau precum calul forțat să tragă căruța prin sat. Acum, în cele din urmă, Li Longji³⁷ și Bole³⁸ au apărut ținându-se de mână. Talentul meu s-a bucurat de recunoașterea domniei voastre și a domnului Zhou Bao, unul dintre cei mai faimoși nouă editori din China. Simt frenezia care l-a copleșit odinioară pe poetul Du Fu atunci când și-a strâns cărțile pentru a se întoarce în satul natal atât de zguduit de război. Cum trebuie sărbătorit acest moment? Numai cu băutura Du Kang, așa că am luat o sticlă autentică din bar, i-am desfăcut cu dinții dopul, am pus sticla la gură, mi-am înălțat capul spre cer și am dat pe gât licoarea. Fericit, amețit, parcă plutind, am luat pensula, cu gândul să-i scriu dragului meu mentor. Inspirația venea în valuri, era ca un păun care își desfășura aripile, ca o sută de flori care își deschideau petalele la unison.

Domnule profesor, cu tot programul extrem de încărcat, v-ați făcut vreme să citiți cu deplină seriozitate umila mea lucrare *Strada Măgarului*, ceea ce m-a făcut să vă port o recunoștință ce-mi stârnește lacrimile. Acum îl rog pe domnul profesor să-mi îngăduie să îi răspund la întrebări una câte una.

1. Micul demon îmbrăcat în haine roșii, care a făcut mare tărașoi în țara copiilor de carne, este un personaj real în Țara Vinului. Unii oficiali de aici, de la noi, sunt corupți până-n măduva oaselor și îndrăznesc să încalce cea mai mare interdicție din lume, mâncând băieței. Povestea aceasta mi-a fost relatată de soacra mea (fost conferențiar la Institutul Culinar și director al Centrului de Cercetări Culinare). Ea spune că există un sat la periferia Țării Vinului specializat în producerea copiilor de carne, iar chestiunea aceasta este socotită a fi un lucru cât se poate de obișnuit. Ei vând copii de carne ca și cum ar vinde purceluși, lucru care nu le stârnește vreo durere impresionantă. Eu mă gândesc că soacra mea nu are cum să mă păcălească, fiindcă n-ar obține nimic de aici – nici renume și nici vreun

avantaj personal. La ce bun m-ar minți? În mod categoric nu ar avea de ce s-o facă. Eu știu că asemenea fapte au consecințe serioase și că aș putea să dau de bucluc scriind despre așa ceva, însă domnia voastră m-ați învățat că un scriitor trebuie să aibă curajul de a înfrunta destinul, riscându-și chiar viața sau atrăgând mutilarea trupului, mai cu seamă în cazul în care ar îndrăzni să dea jos un împărat. De aceea, am continuat să scriu, tara să-mi pese de viața mea. Desigur, îmi sună cunoscut și faptul că operele literare „ar trebui să își aibă originea în viață, dar să se ridice deasupra ei”, să creeze „personaje tipice în împrejurări tipice”. De aceea, am dat mai multă viață micului demon, adăugând pe ici-colo niște ulei, niște oțet, câte un praf de potențiator de arome. Băiatul cu solzi este un nuc erou care, umblând prin Țara Vinului ca un spirit, a făcut multe fapte bune și s-a scuturat de rău, furând de la bogați, ca să le dea celor săraci. Toți ticăloșii de pe Strada Măgarului au fost ajutați de el, așa că nu-i de mirare că îl tratează ca pe un zeu. Până în ziua de azi eu n-am avut ocazia să-i văd impunătoarea înfățișare, dar acest lucru nu este o dovadă că el nu ar exista. Mulți oameni de pe Strada Măgarului l-au văzut și toată lumea din Țara Vinului știe despre el. Orice ar face noaptea, ziua tot orașul prinde de veste. Ori de câte ori amintesc numele lui, cadrele de partid scrâșnesc din dinți, oamenii de rând sunt încântați peste măsură, iar șeful secției de poliție are crampe la picioare și la burtă. Domnule profesor, existența acestui erou este o consecință firească a dezvoltării sociale. Comportamentul lui elegant și-a atins scopul de a liniști inimile oamenilor, de a le ostoi furia, ceea ce a condus la întărirea stabilității sociale și solidarității. Existența lui vine să redreseze legile imperfecte. De ce credeți că oamenii nu s-au ridicat împotriva cadrelor corupte din Țara Vinului? Tocmai pentru că există băiatul cu solzi. Toată lumea așteaptă în taină ca el să-i pedepsească pe acei demnitari corupți, fiindcă a fi pedepsit de el este ca și cum ai fi pedepsit de justiția cea mai neînduplecată, ceea ce înseamnă a fi pedepsit de popor. În fapt, băiatul cu solzi a devenit întruparea dreptății,

înfăptuitorul voinței poporului, valva de presiune care menține ordinea socială. La noi, în Țara Vinului, dacă n-ar exista băiatul cu solzi, atunci ar fi mari tulburări. El nu poate stopa faptele de corupție ale cadrelor, însă poate să mai domolească furia oamenilor. În realitate, băiatul cu solzi e de mare ajutor pentru guvernul Țării Vinului, însă niște demnitari bătuți în cap au ordonat arestarea lui de către poliție.

Nu cumva băiatul cu solzi este una și aceeași persoană cu micul demon îmbrăcat în haine roșii? Domnule profesor, iertați-mi nebunia, însă mi se pare că întrebarea domniei voastre dovedește o mare naivitate. Ce importanță are dacă sunt sau nu sunt aceeași persoană? Și ce dacă sunt? Și ce dacă nu sunt? Principiul fundamental al literaturii este să scoată ceva din nimic și să creeze povești. Operele mele nu sunt întru totul construite din nimic și nu sunt în întregime născute din povești. Sincer să fiu, băiatul cu solzi și micul demon îmbrăcat în haine roșii sunt tot unul, dar în același timp ei se află în contradicție. Uneori, unul poate fi divizat în doi; alteori, doi pot fi contopiți într-unul. Separările îndelungate sfârșesc în unificare, unificările îndelungate sfârșesc prin separare. Astfel este Calea Cerului și atunci de ce oare ar fi altfel în cazul oamenilor?

În scrisoarea pe care mi-ați trimis-o, ați susținut că priceperea băiatului cu solzi a fost descrisă într-o manieră atât de exagerată, încât și-a pierdut veridicitatea, o critică pe care o accept cu greu. În vremurile de azi, când știința se dezvoltă enorm, iar oamenii pot planta fasole pe lună, ce mare lucru mai e să zbori până la streășină sau să umbli pe pereți? În urmă cu douăzeci de ani în satul nostru s-a proiectat un film cu un spectacol de balet intitulat „Fata cu părul cărunt”, în care eroina mergea pe vârful picioarelor. Noi am luat-o ca pe o provocare: „Dacă tu poți să mergi în vârfuri, noi de ce n-am putea? Exersați și o să vă iasă!” Dacă nu reușim într-o zi, atunci încercăm în două zile; dacă nu reușim în două zile, atunci încercăm în trei zile; dacă nu reușim în trei zile, atunci încercăm în patru sau cinci

zile. În șase-șapte zile trebuie să izbândim. După opt zile, în afară de prostovanul ăla, Li Câinele al Doilea, un grup mare de copii a și învățat să meargă pe vârfurile picioarelor, afară, pe drum. De atunci încolo, mamele noastre au fost nevoite să mai adauge o întăritură în vârful încălțărilor noastre. De vreme ce niște copii neghiobi au fost în stare de așa ceva, cum să nu reușească tânărul cu solzi care, pe lângă talentul său ciudat, mai nutrea și o ură profundă pentru acei oameni? Ca să se poată răzbuna, își exersa tehnica și oare se poate ca eforturile mari să nu fie răsplătite?

Domnia voastră ați vorbit multă vreme despre romanele cu luptători, însă eu nu am citit niciunul și habar n-am cine sunt Jin Yong și Gu Long. Eu sunt adeptul literaturii serioase, în stilul lui Maxim Gorki sau Lu Xun; respect strict singura metodă de a „îmbina realismul revoluționar cu romantismul revoluționar”. Niciodată n-am acceptat nici în ruptul capului să sacrific principiile pentru a-i satisface pe unii cititori. Pe de altă parte, de vreme ce un scriitor atât de serios precum domnia voastră a fost vrăjit de romanele cu luptători, eu, discipolul, cu siguranță voi căuta să citesc câteva și, cine știe, poate că voi avea de câștigat. Cât despre Domnișoara Buburuză, cred că am auzit de numele ei într-o toaletă publică; mi se pare că îi place să scrie romane cu scene în care „un stâlp de carne, roșu ca sângele, crește din pământ”, scene cu puternice conotații sexuale. Eu nu am citit nimic din ce a scris ea, însă peste câteva zile, când voi avea timp, am să răsfoiesc câte ceva când sunt la toaletă. Ivan Miciurin a deschis un bordel în grădina botanică a lui Dumnezeu. Oare Sora Hua, care poartă pe cap laurii scriitorului, va îndrăzni să deschidă un bordel în grădina romanului socialist?

2. Domnule profesor, vă temeți că celebrul fel de mâncare „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună”, de pe Strada Măgarului, va atrage muștele, însă, iertați-mi îndrăzneala, socotesc că vă faceți prea multe griji. Ce este murdar la o asemenea mâncare pe care renumiți critici și mari muzicieni din Beijing se grăbesc s-o

înfulece? Ceea ce căutăm noi este frumusețea, nimic altceva decât frumusețea, iar dacă nu o creăm noi, atunci aceea nu este adevărata frumusețe. Crearea frumuseții prin frumusețe nu înseamnă adevărata frumusețe; adevărata frumusețe înseamnă să transformi urâtenia în frumusețe. Aici sunt două niveluri de sens, dați-mi voie să vă explic. În primul rând, nu-i nimic frumos în a înfige o mătârângă de măgar într-o vulvă de măgăriță, iar apoi să le pui pe farfurie – sunt negre și scârboase, urâte și miros ca naiba. Evident că nu-i nimic frumos aici și nimeni nu va îndrăzni să se atingă de o asemenea mâncare. Dar bucătarii de lux de la Cârciuma Yichi înmoaie cele două chestii în apă curată de trei ori, apoi le spală în apă însângerată tot de trei ori, după care le fierb în saramură tot de atâtea ori, le jupoaie părțile musculoase, le scot firele de păr și le prăjesc în ulei o singură dată. După aceea, le înăbușă în oala de lut, le fierb în abur în oala cu presiune, le taie după modele rafinate, le adaugă condimente de soi, ornează platoul cu miez proaspăt de varză și astfel chestia aceea a măgarului se transformă într-un dragon negru, iar chestia aceea a măgăriței se transformă într-un phoenix negru. Dragonul și Pasărea Phoenix se sărută și se îmbrățișează, răsucindu-se în fel și chip pe platoul înțesat cu tot felul de lucruri purpurii și roșii, răspândind o aromă minunată și vădindu-se pline de viață, ca o alinare a sufletului și o încântare a ochiului. Nu înseamnă asta oare a transforma urâtenia în frumusețe? În al doilea rând, cuvintele acestea – mătârângă și vulvă – în sine sunt niște cuvinte urâte și vulgare care ne duhnesc sub nas și ne rănesc ochii, făcând ca imaginația celor slabi de înger s-o ia razna. De aceea, am numit aceste chestii „Dragon” și „Pasăre Phoenix”, fiindcă acestea sunt niște totemuri pline de solemnitate ale nației chineze, înălțătoare, sacre, niște simboluri ale frumuseții, care conțin semnificații numeroase, greu de enumerat aici. Uite, oare nu înseamnă acest lucru a transforma marea urâtenie într-o mare frumusețe?

Domnule profesor, dintr-odată mi se pare că surprind asemănarea dintre procesul preparării acestui renumit fel de mâncare de pe Strada

Măgarului și procesul creației literare și artistice. Amândouă își au originea în viața reală, dar, la fel, amândouă se înalță deasupra vieții reale. Amândouă transformă natura spre fericirea omenirii și tot așa amândouă ridică ceea ce este vulgar la nivelul a ceea ce este nobil, preschimbă dorința carnală în artă, transformă cerealele în alcool și durerea în forță.

Domnule profesor, indiferent cu ce vorbe ați încerca să mă înspăimântați, eu sunt hotărât să nu risipesc acest fel de mâncare.

Presupun că *Extaz* și *Lăcustele roșii* sunt cele mai bune lucrări ale domniei voastre. Cei care vă înjură sunt aceia care, din pricină că au mâncat atât de multe plăcente și atâția bebeluși, au fost cuprinși de fierbințeală până li s-a prăjit creierul. Ce rost are să le luați vorbele în seamă? Conducătorul Asociației Scriitorilor din Țara Vinului este un individ care nu rezistă dacă nu are o placentă pe zi; bea zilnic un bol mare de supă făcută din placentă și ouă de găină și de aceea eseurile lui au o pronunțată „savoare umană”.

3. Domnule profesor, tipul ăsta, Yu Yichi este atât de misterios, încât mă îngrozește. Mi-a cerut să-i scriu biografia și mi-a promis o răsplată consistentă, fapt pentru care în sufletul meu se dă o luptă, însă de vreme ce domnia voastră m-ați îndemnat să scriu, eu am băut „supa curajului” și m-am pus pe treabă. Totuși, sper și mai mult ca noi doi să putem colabora. Domnia voastră sunteți un nume, iar dacă ați ajuta la scrierea acelei biografii, Yu Yichi cu siguranță ar fi atât de bucuros încât și-ar legăna fundul de colo-colo și nici nu știți cât de adorabil este Yu Yichi când face acest lucru. Pur și simplu parcă ar fi un cățeluș care se tăvălește prin zăpadă. Omul ăsta are buzunarele largi și este mână spartă, așa că, vă garantez eu, eforturile domniei voastre nu vor rămâne nerăsplătite. În plus, domnul profesor chiar trebuie să ne viziteze Țara Vinului, pentru a-și lărgi orizontul și cred că acest lucru va fi benefic pentru creație, așa cum banchetul la care se servesc bebeluși este benefic pentru sănătate. Domnule profesor, dacă nu vă îndurați să veniți în Țara Vinului, din orice unghi am analiza, este o

mare pierdere, măcar și pentru faptul că numai așa aveți ocazia de a gusta „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună”.

4. Cât despre începutul povestirii *Strada Măgarului*, de vreme ce lăudați „grandilocvența”, ce-i rău în a presăra și niște „prostii” pe acolo? În ziua de azi, se publică atâtea tâmpenii întortocheate, încât nu înțeleg de ce trebuie eliminate „prostiile mele grandilocvente”. Nu sunt dispus câtuși de puțin și nici nu pot să accept propunerea domniei voastre.

3. Tatăl celor două surori pitice este un conducător de rang înalt. Deci pe ce vă bazați când îmi cereți să-l retrogradez? În plus, chiar dacă aș vrea să fac acest lucru și să-i atribui funcția de primar într-un sătuc îndepărtat, de munte, ar fi el oare bucuros de așa ceva? Mă tem că s-ar lupta cu mine pe viață și pe moarte. Pe de altă parte, literatura și arta sunt numai imaginație. Prin urmare, dacă cineva vrea să identifice personajele cu figuri din realitate, este treaba lor. Asta nu are nicio legătură cu mine. Va trebui oare să plătesc eu cu viața dacă acel cineva se supără atât de tare încât îi explodează inima în piept? În regulă, viață pentru viață. „Un soldat adevărat nu se teme de moarte, așa că ar fi bine să nu încerci să-l sperii cu o asemenea amenințare.” „Decapitarea e ca atunci când bate vântul și ai rămas fără pălărie. „Peste douăzeci de ani, am să fiu din nou erou.”

Domnule profesor, vă rog să transmiteți salutările mele lui Zhou Bao și Li Xiaobao și să-i întrebați dacă nu vor niște vin bun. În octombrie, Țara Vinului va găzdui Festivalul „Licorii Maimuței”, o ocazie rară nu numai în Țara Vinului, ci și în China, cât e ea de mare. La această ediție, cele mai bune vinuri din lume vor fi oferite eroilor veniți din toate colțurile, ca să le bea după bunul-plac. Toate bunătățile din lume îl vor aștepta pe Mo Yan – mentorul meu – pentru a le devora. Lesne de înțeles că este invitată și familia domniei voastre. Socrul meu, Yuan Shuangyu este directorul-adjunct al Comitetului Tehnic Consultativ al Primului Festival al „Licorii Maimuței”, așa că totul vă va fi pus la dispoziție.

Vă doresc sănătate.

Li Yidou – discipolul domniei voastre
Scris la beție

Capitolul 5

1

Ding Gou'er a cuprins-o pe șoferiță strâns, pe după mijloc, cu brațele lui lungi, ca de urangutan și în același timp a sărutat-o cu pasiune, ca un mare cuceritor. Ea își sucea capul în toate direcțiile, încercând să scape, doar că el n-avea de gând să cedeze așa de ușor – își sucea și el capul după ea, iar în toiul acestei lupte, a reușit să-i astupe cu gura buzele acelea cărnose. Ea îngăima ceva înjurături: „Fir-ai tu al naibii! Al naibii!”, pe care i le arunca direct în gură lui Ding Gou'er, lăsându-i limba, gingiile și gâtlejul să le înghită. Experiența îi spunea că lupta aceasta se va sfârși repede și curând ea se va îmbujora toată, respirația îi va deveni precipitată, va simți o fierbințeală în burtă și i se va topi în brațe ca o pisicuță bine dresată. Așa se întâmplă cu mai toate femeile, însă ceea ce s-a petrecut în realitate i-a dovedit ce greșală a făcut confundând generalul cu particularul. Șoferița nu s-a lăsat deloc anesteziată de gura lui, iar lupta și împotrivirea ei nu au conținut din pricina unui sărut, ci dimpotrivă au devenit din ce în ce mai aprige și mai dezlănțuite. Și-a înfipt unghiile în spinarea lui, l-a lovit cu piciorul, ba mai mult, i-a tras și un genunchi în burtă. Ea avea pântecul încins de parcă ar fi înghițit cărbuni aprinși, iar respirația îi devenise amețitoare precum alcoolul cel mai tare. Stârnit peste măsură, Ding Gou'er era dispus să suporte oricât de multă durere și tot nu se îndura să-i elibereze gura. Ba mai mult, a încercat să-și strecoare limba printre dinții încleștați ai femeii. A fost momentul fatal pentru el.

Nu și-ar fi putut imagina că ea și-a descleștat dinții doar pentru că avea un plan ascuns. În momentul în care femeia a strâns din dinți, investigatorul a slobozit un strigăt jalnic, iar o durere ascuțită i s-a răspândit în tot corpul cu mare repeziciune. Ding Gou'er a eliberat-o

pe șoferiță din strânsoare și s-a tras într-o parte, simțind un gust dulce-rânced, dar și un lichid fierbinte care îi năpădise gura. A dus mâna la gură, conștient de faptul că dăduse de necaz. „La naiba!”, s-a gândit el cu jale în suflet, convins că a rămas fără limbă. În istoria sa de cuceritor romantic, acest episod fără îndoială că putea fi considerat un eșec dureros. „Fir-ai tu să fii de nemernică!”, înjura el în sinea sa, în timp ce își aplecă capul și scuipea sânge. Pe cer licăreau stelute mii, doar că pe pământ totul era atât de încețoșat. Știa sigur că scuipea sânge, însă nu văzuse nicicum culoarea sângelui. Cel mai mult îl preocupa acum limba – încercă să o dibuie încetișor cu dinții și buza superioară și descoperi că era la locul ei, doar că avea o gaură cât boaba de fasole, din care țâșnea sângele.

Faptul că nu rămăsese fără limbă îi dădea un sentiment de ușurare, doar că prețul pe care îl plătise pentru acel sărut fusese cam mare, ceea ce îl enerva nespun. S-ar fi convenit să-i dea o lecție, așa-i, dar acum avea sufletul tulburat și nu-i venea nimic în minte.

Stăteau față în față, atât de aproape încât el îi auzea respirația greoaie, iar prin cămașa subțire îi simțea fierbințeala trupului. Ea își săltase capul și îl țintuia cu privirea. Sub lumina tot mai scânteietoare a stelelor, Ding Gou'er o vedea mai limpede cât era de bosumflată și de stârnită, cu un aer de copil obraznic, care l-a făcut să zâmbească amar.

— Ce dinți ascuțiți ai!

— M-am reținut, să știi! i-a replicat ea, gâfâind. Cu dinții ăștia pot să sfărâm și un cablu de oțel.

Conversația aceasta a avut efect asupra investigatorului, înveselindu-l pe neașteptate, mai cu seamă că între timp, durerea din limbă se transformase în amorțeală. A întins mâna, cu gândul s-o bată pe umăr, dar ea a tresărit speriată și, ridicând mâna. A zberlat:

— Să nu cumva să îndrăznești! Numai încearcă tu să mă mai atingi și o să te omor în bătaie.

— Dragă, a zis el, retrăgându-și mâna, în mod categoric n-am să te

ating. Hai să discutăm pașnic, ce zici?

— Pune apă în radiator! i-a spus ea pe un ton poruncitor, printre gâfâieli.

Răcoarea nopții se lăsa tot mai grea, lucru pe care l-a băgat de seamă și Ding Gou'er, căci își simțea spinarea rece. S-a grăbit să ridice găleata și să toarne apă în radiator, moment în care motorul a început să împrăștie multă căldură, ceea ce nu era deloc rău, fiindcă abia așa a reușit și el să se încălzească. Apa care se strecura în radiator gâlgâind îi amintea de o vită însetată care tocmai se adăpa cu lăcomie. O stea căzătoare alunecă prin Calea Lactee, în timp ce insectele își urmau țârâitul în noapte. De undeva, din depărtare, răzbătea freamătul valurilor care scăldau țârmurile.

Întors în cabina mașinii, el și-a îndreptat privirea către luminile strălucitoare din Țara Vinului și deodată l-a cuprins un sentiment de însingurare, de parcă era un miel rătăcit de turmă.

Ding Gou'er stătea ca vrăjit pe canapeaua confortabilă din casa șoferiței. Hainele fuseseră abandonate pe balcon, ca să împrăștie către vasta întindere a cerului mirosul de transpirație, îmbibată cu alcool. Trupul lui era învăluit într-un halat de baie larg, moale, călduros. Pe măsuța de ceai, pistolul micuț și rafinat, cu cele câteva gloanțe înfipite în butoiaș, răspândea străluciri cu tentă verzuie, în timp ce alături cartușele reflectau o lumină aurie. Săltat pe canapea, Ding Gou'er stătea cu ochii mijiiți și urechile ciulite la clipeala apei din baie, încercând să-și imagineze șuvoiul fierbinte cum se rostogolește pe umerii șoferiței pentru ca apoi să i se prelingă încetșor pe sâni. Tot ce se întâmplase după ce ea îl mușcase de limbă părea să fie desprins dintr-un vis. El nu mai scosese o vorbă după ce se urcase în cabina camionului și la fel și ea a rămas tăcută. El asculta cu mare concentrare duduitul monoton al motorului, dar și foșnetul roților pe asfalt în timp ce mașina aproape că zbura pe drum, apropiindu-se tot mai mult de Țara Vinului. Lumini roșii, lumini verzi; curbă la stânga, curbă la dreapta. Au intrat pe poarta laterală a Universității Distileriei și au

oprit mașina în parcare. Mai întâi, a coborât ea, iar el a urmat-o imediat. Când mergea ea, mergea și el; când se oprea ea, se oprea și el. Deși lucrurile erau cam bizare, în același timp se arătau foarte firești, fiindcă el ar fi putut foarte bine să treacă drept soțul ei sau un prieten foarte apropiat, după modul în care a intrat în casa ei. Acum, stomacul lui digera mulțumit mâncarea apetisantă gătită de ea, în timp ce el stătea pe canapea și sorbea vinul, admirându-i casa decorată elegant, care îi dădea un sentiment de confort. O aștepta să iasă din baie.

Din când în când își amintea de durerea de la limbă. Poate că ea pregătea o capcană și mai mare, poate că urma să apară pe neașteptate vreun bărbat fioros, de vreme ce după toate aparențele aceasta era o casă locuită și de un bărbat. „Și ce dacă? Chiar de-o fi să apară doi bărbați, tot nu plec de aici!” gândi el. Și-a băut paharul cu vin pe îndelete, după care s-a cufundat în dulci reverii.

Când într-un târziu ea a ieșit din baie, purtând un halat de baie de culoare crem și papuci roșii de plastic lucios, investigatorului i-a trecut prin minte gândul că femeia asta chiar știa cum să meargă, unduindu-și încetișor fundul, ca o dansatoare profesionistă. La fiecare pas, podeaua răsună sub călcâiele ei. Era scaldată toată într-o lumină aurie; părul ud îi era lipit de cap și așa îi ieșea în evidență mai bine țeasta rotundă, ca o tigvă perfectă, ce parcă plutea în strălucirea creată între halatul de baie și luminile din tavan. „Înșfacă prosperitatea cu o mână și indecența cu cealaltă!” în mod cu totul curios, sloganul acesta i-a venit în minte lui Ding Gou'er ca din senin. Când s-a așezat în fața lui, cu picioarele încrucișate și halatul legat lejer cu cordonul, pe pulpa albă ca zăpada, un semn din naștere, închis la culoare, s-a dezvăluit vederii lui ca un ochi vigilent. Ding Gou'er îi admira pieptul proeminent, cu ochii mijiiți, fără ca ea să aibă nici cea mai mică tresăltare. Era de ajuns să întindă mâna și să desfacă acel cordon legat pe talie și șoferița i s-ar fi arătat în toată splendoarea. La rândul ei, șoferița se comporta mai degrabă ca o femeie cu origini nobile și, într-adevăr, studiindu-i casa și decorațiunile, Ding își dădea seama că

bărbatul ei nu era deloc vreun oarecare. Îngândurat, și-a aprins iar o țigară și a continuat să urmărească totul, asemenea unei vulpi viclene care își observă momeala în capcană.

— Numai priviri și niciun pic de acțiune, a comentat la un moment dat șoferița enervată. Ce fel de membru de partid ești?

— Așa se comportă comuniștii sub acoperire cu femeile spion, i-a răspuns el.

— Serios?

— În filme.

— Ești actor?

— Studiez acum, ca să devin actor.

Cu mișcări lente, ea și-a desfăcut halatul și apoi l-a lăsat să cadă, scuturându-și umerii înfiorată. „Suplă și grațioasă!” – acestea au fost adjectivele care i-au venit în minte investigatorului.

Ea și-a acoperit sânii cu palmele și a spus:

— Ce zici?

— Nu-i rău, i-a răspuns investigatorul.

— Și mai departe?

— Continuă să observ.

Ea i-a luat pistolul și, cu gesturi ce îi trădau priceperea, l-a încărcat, după care s-a retras cu un pas, ca să creeze ceva distanță între ei. Brusc, lumina lămpii a devenit și mai blândă, învăluind-o într-un strat auriu, dar nu tot trupul ei era astfel, desigur, căci cercurile în jurul sfârcurilor erau cărămizii, iar sfârcurile erau de un roșu aprins, ca două curmale. Ea a ridicat pistolul ușurel și a țintit spre capul investigatorului.

El s-a scuturat un pic, cu ochii pironiți pe țeava pistolului – albastră, lucioasă, dar și pe gura țevii, neagră ca noaptea. Întotdeauna el era cel care îndrepta pistolul către capetele celorlalți; întotdeauna el, ca o pisică, urmărea șoarecele cum se zbate în ghearele lui. Cei mai mulți dintre șoarecii aceia, confrunțați cu moartea, tremurau de frică atât de tare încât făceau pe ei; doar câțiva se puteau pretinde calmi, deși un

tremurat la vârful degetului sau o crispă în colțul gurii trăda spaima care le copleșea sufletul. Acum, pisica se transformase în șoarece, iar judecătorul se transformase în judecat. Își studia propriul pistol, de parcă acum îl vedea pentru prima dată. Luciul acela ca de țigla albastră era la fel de fascinant ca și buchetul puternic al unui vin bun, Linia frumoasă dezvăluia o frumusețe malefică. În această clipă, pistolul acesta era Dumnezeu, era soarta, era variabila cea neagră care îți poate schimba destinul. Mâna ei mare și albă a apucat strâns mânerul pistolului, iar degetul arătător, lung și suplu, s-a așezat pe trăgaci, pregătit să trimită glonțul pe țevă. Experiența îi spunea că un pistol aflat în această situație nu mai este câtuși de puțin o bucată rece de metal, ci un obiect viu, cu gânduri, sentimente, cultură, morală. În el se ascunde un suflet agitat sufletul celui care ține pistolul în mână. Această reverie l-a făcut pe investigator să se relaxeze pe nesimțite, până când nu și-a mai concentrat atenția asupra țevii, din care putea ieși glonțul în orice clipă – gura țevii era doar o parte a pistolului – ba chiar era atât de relaxat încât a mai fumat o țigară.

Un vânt răcoros de toamnă s-a abătut dinspre curte, fluturând ușor draperiile de mătase, în timp ce de pe tavan, picături de condens rece cădeau zgomotos în cadă. O privea pe șoferița cu pistolul în mână ca și cum ar fi privit un tablou într-un muzeu și spre marea lui surprindere a descoperit că o femeie în pielea goală, ținând în mână un pistol, gata să tragă, este incredibil de sexy. În clipa aceea, pistolul nu mai era unul obișnuit, ci era un organ de cucerire sexuală, o armă sexuală încărcată de vitalitate. Ding Gou'er nu fusese niciodată un investigator care închide ochii în prezența unei femei. După cum am arătat mai înainte, avea o iubită cu o dorință sexuală arzătoare. Acum, a să mai completăm cu niște detalii, el avusese parte de câteva ori și de aventuri de o noapte. Odinioară, ar fi prins cu ușurință această oiță în ghearele lui, ca un tigru feroce coborât de la munte. Motivele pentru care de data aceasta ezita erau, în primul rând, faptul că, de când poposisese în Țara Vinului, se simțise ca într-un labirint – confuz și

paranoic; în al doilea rând. Vârful limbii încă îl durea. Confruntat cu acest fluturaș demonic, cu firea ei ciudată, el nu mai îndrăznea să facă vreo mișcare necugetată, mai ales de când capul îi stătea în bătaia gurii negre a pistolului. Cine ar fi putut să-i garanteze că demonul acesta nu va acționa trăgaciul? Gura țevii pistolului mușca mult mai ușor decât gura omului; în plus, era ceva civilizat, modern și cu o mare încărcătură romantică. Contrastul dintre casa spațioasă și încântătoare în care locuia femeia și meseria grea pe care și-o alesese îl lăsa perplex. „Aproape că mi-am pierdut limba într-un sărut... Cine ar putea garanta că acea comoară dintre picioarele ei este o chestie sigură?” Investigatorul, stăpânindu-și „pornirile promiscue burgheze” și dând avânt „neînfricării sale proletare”, stătea acolo neclintit precum Muntele Tai. Încremenise plin de demnitate în fața femeii în pielea goală și în fața găurii negre a țevii pistolului, iar pe față i se așternuse o expresie de nesfârșită seninătate. Era într-adevăr un erou dârz, cum puțini sunt pe lume. Cu calm, privea scena cum se schimbă de la o clipă la alta.

Femeia era din ce în ce mai congestionată la față, iar sfârcurile îi tremurau stârnite, precum gurile animalelor lacome. Investigatorul abia se stăpânea să nu se repeadă asupra lor și să le muște, însă durerea din limbă l-a făcut să rămână nemișcat.

— Mă predau, a spus ea suspinând ușor.

Apoi, a aruncat pistolul pe masă și a ridicat brațele ostentativ.

— Mă predau... mă predau...

Cum stătea ea așa, cu brațele ridicate și cu picioarele desfăcute, deodată investigatorul a avut sentimentul că toate porțile erau deschise.

— Chiar nu mai vrei? l-a întrebat ea contrariată pe investigator. Sunt prea urâtă pentru tine?

— Nu, ești foarte frumoasă, a răspuns el pe un ton languros.

— Păi, și atunci ce s-a întâmplat? a întrebat ea cu ironie. Nu cumva ești castrat?

- Mi-e teamă că ai să mă mănânci.
- Perechea văduvei negre moare întotdeauna după ce se acuplează și cu toate acestea masculul nu renunță.
- Mai scutește-mă cu cheștiile astea, că doar nu sunt perechea văduvei negre!
- AJ dracului de nemernic! l-a ocărât șoferița, după care i-a întors spatele. Pleacă de aici! Am să mă masturbez.

Investigatorul s-a năpustit asupra ei și a îmbrățișat-o, cuprinzându-i un sân cu mâna. Ea s-a lăsat pe spate, și-a întors capul spre el și a rânjit. Nu și-a putut înfrâna dorința de a o săruta, însă de îndată ce buzele lui au atins buzele ei fierbinți, o durere crâncenă i-a cuprins limba din nou. „Ah!” a strigat el speriat și apoi și-a desprins buzele din sărut.

— Nu te mănânc... a spus ea în timp ce s-a întors spre el și a început să-l dezbrace.

Hainele investigatorului zburau una câte una, căci el ridicase mâna, ca s-o ajute, ca atunci când un călător singur se întâlnește cu banditul și se predă fără să opună nici cea mai mică rezistență, ci, dimpotrivă, îl mai și ajută pe atacator. Mai întâi, ea i-a scos halatul de baie și l-a aruncat într-un colț, apoi chiloții și maioul, pe care le-a zvârlit cât colo, drept pe brațul unui candelabru care atârna din tavan. El a ridicat privirea către ele și dintr-odată în inimă i-a încolțit dorința de a le da jos, o dorință extrem de puternică, ce îl îndemna la acțiune, așa că a sărit cam treizeci de centimetri în înălțime. Și-a atins lucrurile cu vârful degetelor, dar până să le apuce, picioarele îi erau din nou pe covor. La a doua încercare însă a venit și un șut din partea șoferiței, are l-a pus jos, la pământ.

Nici n-a reușit investigatorul să-și vină în simțiri că șoferița deja încălecase pe burta lui. L-a apucat de urechi și a început să se bâțâie în sus și în jos, plesnindu-l zgomotos cu fundul. Ding Gou'er simțea cum toate măruntaiele i se zguduie și nu și-a putut stăpâni un urlet de durere. Atunci, șoferița a înșfăcat o șosetă urât mirositoare și i-a

îndesat-o în gură, un gest atât de violent și sălbatic că nici nu putea fi vorba de feminitate sau de blândețe. Ding Gou'er era îngreșat de gustul pe care îl avea în gură și tare ar fi vrut să urle. Oare asta însemna a face dragoste? Nu, nici gând, căci era cât se poate de limpede că acțiunea ei semăna mai degrabă cu jugănitul porcului. Exact în clipa în care conștiința sa îi trimitea mesaj să o înlăture pe femeia-măcelar, aceasta, de parcă i-ar fi bănuț gândul, i-a țintuit încheieturile mâinilor la podea. Ding Gou'er a descoperit atunci că era prizonierul unei stări confuze – ceva îl îndemna să se lupte cu ea, dar ceva parcă îi stătea în cale. Motivele pentru care ar fi vrut să se lupte sunt destul de clare, așa cum au fost prezentate mai sus; motivul pentru care ar fi refuzat lupta era că partea inferioară a trupului său trecea printr-un test de sânge și foc, așa că a închis ochii și și-a pus soarta în mâna destinului.

Și iată ce s-a întâmplat: în timp ce șoferița, learcă de transpirație, i se zvârcolea pe burtă ca un tipar, investigatorul a auzit deasupra lui niște chicoteli batjocoritoare, care l-au determinat să deschidă ochii, iar în acel moment a fost izbit de lumina orbitoare a blitzului, urmată de un țacănit ritmic și de fâșâitul care trăda rulara filmului în interiorul aparatului de filmat. El a zvâcnit și s-a repezit cu pumnul drept spre fața înflăcărată a șoferiței, atingându-și pe deplin ținta. S-a auzit o plesnitură, urmată de o explozie de flash-uri. Femeia s-a lăsat ușurel să cadă pe spate, până a ajuns cu umerii pe picioarele lui. Astfel întinsă, cu burta în sus, își dezvăluia pe deplin nenumăratele secrete. Și mai multe lumini strălucitoare se îngemănau cu lăcomie, căci postura în care se aflau cei doi era numai bună pentru a fi immortalizată de conspiratorul femeii din toate unghiurile.

– În regulă, tovarășe investigator Ding Gou'er, acum să stăm și să discutăm pe îndelete, spuse pe un ton ironic Jin Gangzuan în timp ce își îndesa în buzunar filmul tocmai scos din aparat.

S-a așezat pe canapea mai confortabil, cu picioarele încrucișate și a început să-i vorbească, doar că grimasele lui, modul în care își lăsa

mușchii feței să tresalte și se păreau de-a dreptul dezgustătoare lui Ding Gou'er.

Acesta a împins-o în lături pe șoferița care se prăvălise năucă peste el și a încercat să se ridice, însă avea picioarele amortite, de parcă îl lovise subit paralizia.

— Minunat! a exclamat Jin Gangzuan, săltându-și iar mușchii feței. Un investigator cu responsabilități excepționale, paralizat de la brâu în jos de dorințe sexuale copleșitoare!

Cu ochii pironiți asupra acelu chip frumos, bine îngrijit. Ding Gou'er simțea cum un val de furie și se aprinde în piept, în timp ce sângele fierbinte îi inundă întreg trupul. Picioarele reci ca gheața parcă îi erau invadate de mii și mii de insecte minuscule. S-a proptit pe palme și s-a străduit să se ridice, destul de nesigur pe el. Arterele până atunci blocate păreau să se elibereze și, cum se străduia el așa să se miște, își deslușea mișcările în gând: „Investigatorul se ridică în picioare, își pune mâinile și picioarele în funcțiune, apucă un prosop și își șterge sudoarea rece de pe tot corpul, inclusiv de pe burta împuroșcată de lichidul lipicios – semn al iubirii cu nevasta sau iubita lui Jin Gangzuan, directorul adjunct al Departamentului de Propagandă din Țara Vinului. În timp ce se șterge, simte regrete față de frica de mai devreme. N-am comis nicio crimă, ci doar am căzut în cursa întinsă de infractori”.

A aruncat prosopul în aer și l-a privit cum cade ușurel în fața lui Jin, căruia îi tremurau și mai violent mușchii feței cuprinse de nuanțe vineții.

— Femeia asta e o minunăție! a spus Ding Gou'er. Păcat că s-a încurcat cu un nemernic ca tine.

Se aștepta ca Jin Gangzuan să explodeze de furie, însă acesta, în mod cu totul neașteptat, a izbucnit într-un râs ciudat, neliniștitor pentru Ding Gou'er.

— De ce râzi? l-a întrebat. Crezi că dacă râzi, poți să-ți ascunzi slăbiciunea sufletească?

Jin Gangzuan a încetat cu râsul; și-a scos o batistă și, ștergându-și lacrimile, a spus:

— Tovarășe Ding Gou'er! La urma urmei, cine are o slăbiciune sufletească? Ai dat buzna într-o casă privată, mi-ai violat nevasta și am dovezi solide în acest sens, continuă el, lovindu-se ușor peste buzunarul hainei. Un om care trebuie să pună în aplicare legea, care știe legea și cu toate acestea o încalcă, se face vinovat de fapte extrem de grave.

Jin Gangzuan a tras aer pe la colțul gurii și a continuat pe un ton batjocoritor:

— Cine are o slăbiciune sufletească?

— Nevastă-ta m-a violat, a spus Ding Gou'er, scrâșnind din dinți.

— Asta este cea mai mare ciudățenie pe care am auzit-o vreodată! a spus Jin Gangzuan, în timp ce mușchii feței continuau să tresalte. Un bărbat în toată firea, care a făcut arte marțiale și care, mai mult, are și un pistol asupra lui, să fie violat de o femeie lipsită de apărare!

Investigatorul a întors capul către femeie și a observat că stătea întinsă cu fața în sus, cu privirea pierdută, de parcă era în transă. Îi curgea sânge din nas. Ding Gou'er a simțit în clipa aceea cum îl străbat fiori, gândindu-se deodată la plăcerea pe care i-o dăruise abdomenul femeii și fără să vrea, ochii au început să-l usture și aproape că s-au umplut de lacrimi. S-a lăsat pe vine, ca să ia halatul de baie aruncat pe jos, cu care a început să-i șteargă femeii sângele de la nas și de pe buze. Regreta forța pumnului său de mai devreme. A observat îndată pe dosul palmei lui două picături tulburi – lacrimile ce se prelingeau cu foșnet din ochii femeii.

Ding Gou'er a ridicat-o în brațe, a așezat-o pe pat și a acoperit-o cu o pătură. Apoi, dintr-un salt și-a recuperat maioul agățat de candelabru și s-a îmbrăcat, după care și-a adunat hainele de pe balcon și le-a îmbrăcat și pe acelea. Sub privirile atente ale lui Jin Gangzuan, căruia încă îi zvâcneau mușchii feței, și-a luat pistolul de pe masă, l-a dezamorsat și apoi l-a pus în tocul agățat la centură.

- Să dăm cărțile pe față! a propus el, așezându-se pe scaun.
- Ce cărți să dăm pe față? a replicat Jin Gangzuan.
- Nu face pe prostul cu mine!
- Nu fac pe prostul, sunt doar îndurerat, i-a răspuns Jin.
- Ce te îndurerează? a întrebat imediat Ding.
- Mă doare faptul că în rândul cadrelor noastre de partid a apărut un degenerat ca tine, a spus Jin.
- Eu sunt un degenerat fiindcă ți-am sedus nevasta. Asta este degenerare, dar unii oameni gătesc și mănâncă bebeluși. Aia nu sunt nici măcar oameni, sunt niște animale.
- Ha, ha, ha... a izbucnit Jin Gangzuan în râs, bătând din palme în același timp. Apoi, s-a oprit și a continuat: Asta-i culmea! În Țara Vinului chiar există o mâncare celebră – rezultatul imaginației și creativității. Au mâncat și marii demnitari, ai mâncat și tu. Dacă noi suntem niște bestii canibale, atunci și tu ești o bestie canibală.
- Dacă n-ai avut niciun gând ticălos, atunci de ce a trebuit să mă ademenești în cursă cu o femeie frumoasă? a întrebat Ding Gou'er disprețuitor.
- Numai niște jigodii de la Procuratura voastră sunt în stare de o imaginație bolnavă ca asta! i-a răspuns Jin Gangzuan iritat. Acum aș vrea să-i raportez Luminăției Tale, în numele Comitetului Municipal și al conducerii guvernului local, următoarele: „Bun venit investigatorului Ding Gou'er de la Procuratură în orașul nostru pentru a face investigații! Suntem gata să-i oferim toate facilitățile necesare”.
- Îmi poți bloca foarte ușor investigațiile, i-a răspuns Ding Gou'er.
- În fapt, ca să fim mai exacti, a spus Jin Gangzuan, lovindu-se ușor peste buzunar, voi doi v-ați înhăitat la rele. Comportamentul tău este deplorabil, însă n-ai încălcat nicio lege. Deși aș putea să te trimit acasă ca pe un câine cu coada între picioare, totuși interesele individuale trebuie să se supună intereselor colective, așa că eu n-am să te opresc de la îndeplinirea misiunii.

Jin Gangzuan a deschis barul, de unde a scos o sticlă cu Maotai, a desfăcut-o și a turnat două pahare, exact cât să se golească sticla. A împins unul dintre pahare în fața lui Ding Gou'er, și-a luat și el paharul și a rostit solemn:

— Să bem pentru succesul investigațiilor tale!

Acestea fiind zise, a ciocnit paharul cu Ding Gou'er, a ridicat capul și a dat băutura pe gât. Stătea cu paharul în mână și îl țintuia pe Ding Gou'er cu ochi lucioși, dar mușchii feței continuau să zvâcnească.

Vederea lui l-a înfuriat atât de tare pe Ding Gou'er încât a luat paharul și, fără să-i pese de viață sau de moarte, a dat și el băutura pe gât.

— Bine! a spus Jin Gangzuan bucuros. Acum te porți ca un bărbat adevărat!

S-a întors la bar, de unde a scos un braț de sticle, toate cu băuturi renumite.

— Acum să vedem care e mai bărbat dintre noi! a spus el, arătând către sticle.

După aceea, cu mare îndemânare a desfăcut dopurile și a început să toarne. Băuturile se rostogoleau în pahare, iar aromele se răspândeau delicat peste tot.

— Cine nu bea e fiu de curvă!

Mușchii feței tresăltau, în timp ce Jin se dezbăra de bunele maniere pentru a aborda un aer de bețiv.

— Ești în stare de așa ceva? a spus el, provocându-l la întrecere.

Mușchii săltau necontrolat, iar el a înălțat capul și a golit paharul.

— Unii preferă să fie cunoscuți ca fii de curve decât să bea!

— Cine a spus că nu beau? a zis Ding Gou'er, după care a ridicat și el paharul și a dat băutura pe gât cu un gălgâit surd.

Cum în vârful capului i s-a deschis o lucarnă, conștiința sa a devenit un fluture demonic, de mărimea unui evantai desfăcut, care a început să zboare haotic în lumina lămpii „Beau... fir-ar mama voastră a dracului! Am să beau până n-o să vă mai rămână niciun strop aici, la

voi, în Țara Vinului...” Apoi și-a văzut mâna mare cât o periniță de papură și din ea creșteau nenumărate degete care se întindeau către sticlele de băutură, de acum micșorate ca niște cuie de tâmplărie, ca niște ace de broderie, pentru ca apoi să se mărească de câteva ori, până ajungeau cât gălețile de tablă sau cât ciomegele. Lumina lămpii s-a preschimbat, iar fluturile a făcut tumbe în aer. Doar mușchii feței zvâcneau în continuare cât se poate de autentic. Bea! Băutura unge oasele ca mierea. Limba și papilele gustative erau în extaz, greu de explicat în cuvinte. Bea! A sorbit băutura nerăbdător și a privit lichidul translucid cum își urmează cursul pe căile acelea întortocheate și maronii dinlăuntrul său, stârnindu-i o plăcere nespūsă. Simțurile sale alunecau pe lângă pereți și se înălțau în zbor.

Jin Gangzuan se mișca ușor în lumina lămpii și pe neașteptate a căpătat iuțeală și a țâșnit precum o cometă. Expresia feței lui a despiciat auriul care umplea încăperea ca un cuțit tăios, iar în crăpăturile create, el se mișca liber, alunecos, până când a dispărut.

Fluturile acela multicolor părea istovit; aripile îi erau tot mai greoaie, de parcă erau împovărate de rouă dimineții. În cele din urmă, a poposit pe unul din brațele candelabrului, cu antenele tremurându-i tragic, pentru ca de acolo să-și privească propriul schelet prăbușindu-se greoi la podea.

2

Domnule profesor Mo Yan,

Sunt foarte îngrijorat, fiindcă de multă vreme nu am mai primit scrisori de la domnia voastră. Nu cumva pentru că în scrisoarea precedentă mi-am arătat orgoliul nemăsurat, iar vorbele nebunești care mi-au ieșit din gură v-au cam mâhnit? Dacă situația se prezintă cu adevărat astfel, atunci discipolul domniei voastre este cuprins de frică și de neliniște și nici să transpire de spaimă nu mai poate. Pentru vina sa ar merita să moară de zece mii de ori. „Un om mare iartă

ciudățeniile unui om mărunț, tot așa cum un ministru de valoare cu mintea-i strălucită poate cuprinde un vapor întreg.” Vă rog să nu-mi găsiți vină mie, un copil neghiob. Oricum ar fi, eu nu vreau să pierd afecțiunea pe care mi-o arată maestrul și de azi înainte vă voi da ascultare întru totul, niciodată nu voi mai îndrăzni să comentez spusele domniei voastre.

Dacă socotiți că felul de mâncare numit „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună” are accente de gândire libertină, atunci am să-l elimin definitiv din povestea mea *Stradă Măgarului* și gata. Aș putea, de asemenea, să mă duc la Cârciuma Yichi și să-l caut pe patronul Yu Yichi, ca să-l rog să scoată acest fel de mâncare din meniu. Zilele trecute vorbeam cu el despre domnia voastră și am văzut cum i s-au aprins ochii, după care a spus: „Este cumva vorba despre cel care a scris *Sorgul roșu*?” Eu i-am răspuns afirmativ, precizându-i și faptul ca sunteți maestrul meu. El a spus: „Maestrul ăsta al tău e un derbedeu Iară pereche, genul care ce are în gușă, și-n căpușă și de aceea îl prețuiesc foarte mult”. Eu m-am repezit la el imediat: „Hei, cum îndrăznești să-l faci pe maestrul meu derbedeu?” „Dar asta este o înaltă apreciere”, s-a apărut el. „În vremurile astea de mare ipocrizie peste tot în lume, un derbedeu fără pereche, genul care ce are în gușă, și-n căpușă este prețios mai ceva ca aurul.⁴⁴ Domnule profesor, oamenii extraordinari nu pot fi judecați după o logică ordinară, iar acest domn Yichi este o ciudățenie, un mister greu de înțeles, așa că vă rog să nu puneți la suflet vorbele lui neghiobe.

I-am spus că v-am rugat să îl ajutați cu scrierea biografiei sale și a fost foarte bucuros, precizând că numai Mo Yan este calificat pentru a scrie așa ceva. Atunci când l-am întrebat de ce, el mi-a răspuns: „Fiindcă eu și Mo Yan suntem enoți din aceeași vizuină”. Eu însă l-am contrazis, spunându-i: „Mo Yan este unul dintre marii scriitori tineri ai vremurilor noastre. Cum îndrăznește un pitic ca tine să-și asocieze numele cu el?” El a răspuns, zâmbind disprețuitor: „Să spun despre el că este un enot din aceeași vizuină cu mine înseamnă a-i arăta o mare

prețuire. Știi tu oare câți și-ar dori să fie numiți astfel?”

Domnule profesor, sper din tot sufletul să nu vă coborâți la nivelul lui de înțelegere. În zilele noastre, când totul este cu fundul în sus, până și prezentatoarea TV considerată cea mai frumoasă femeie din Țara Vinului s-a culcat cu el. Se poate observa de aici cât de priceput este el. Are bani, dar îi lipsește faima; domnia voastră aveți faimă, dar n-aveți bani, așa că tocmai bine vă puteți ajuta reciproc. Domnule, nu trebuie să susțineți că sunteți la un nivel mult mai înalt, ci puteți face cu el o mică afacere. El spune că, dacă îi scrieți biografia, atunci și el va avea grijă să vă răsplătească așa cum se cuvine. Eu vă sfătuiesc să acceptați înțelegerea, fiindcă astfel mai întâi veți câștiga câteva mii de *yuani*, iar apoi veți putea să schimbați imaginea de sărăcie și înapoiere cu care sunteți asociat. În plus, Yu Yichi nu este un om obișnuit și sunt convins că vă va stârni interesul. El este un pitic pocit, care a jurat „să le călărească pe toate femeile frumoase din Țara Vinului” și cam asta a făcut. Aici este un mister nesfârșit care vă va pune pe gânduri. Cu talentul dumneavoastră nemărginit și cu forța artistică de care dispuneți. *Biografia lui Yu Yichi* cu siguranță va fi o carte nemuritoare. El spune că, dacă sunteți de acord să-i scrieți povestea vieții, atunci o să vă invite în Țara Vinului și o să vă ofere tot ceea ce vă este de trebuință – veți sta în cel mai luxos hotel, veți bea cele mai rafinate băuturi, veți mânca cele mai alese mâncăruri, veți fuma cele mai renumite țigări, veți sorbi cel mai ales ceai. El chiar mi-a mărturisit cu viclenie în glas că, dacă aveți și alte pasiuni, va face tot posibilul să vi le satisfacă. Domnule profesor, dacă vă temeți că interviurile vor fi plictisitoare, atunci puteți să-mi spuneți și voi fi bucuros să le fac chiar eu. Nu veți găsi o ofertă mai bună nici dacă o căutați cu lumânarea; prin urmare, eu îl rog pe maestru să nu mai ezite nicio clipă.

Domnule profesor, ca să vă stârnesc și mai mult entuziasmul și ca să vă conving că Yu Yichi este un huligan tipic, dar de treabă, am scris o poveste sub forma unei cronici, intitulată „Eroul Yichi”. V-o trimit pentru a o supune criticii nemiloase. Dacă maestrul se hotărăște să

vină în Țara Vinului pentru a scrie biografia, atunci nu mai e nevoie să dau povestea altundeva. Îmi faceți o mare favoare și nu vă voi putea răsplăti pentru bunătatea domniei voastre niciodată. De aceea, socotiți această poveste ca pe un mic dar pe care vi-l ofer.

Vă doresc respectuos mult succes la scris.

Discipolul domniei voastre,
Li Yidou

3

Frăție Yidou,

Scrisoarea ta și „povestea-cronică” *Eroul Yichi* au ajuns cu bine la mine.

Scrisoarea precedentă a fost plină de sinceritate și te admir pentru lucrul acesta, așa că nu e cazul să-ți faci griji. Ți-am răspuns cu întârziere pentru că am fost plecat din oraș.

„Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună” este doar un fel de mâncare; nu are conotații de clasă și nici nu se pune problema „gândirii libertine”. Așadar nu e cazul să o scoți din povestirea *Strada Măgarului* și cu atât mai mult nu trebuie scoasă din meniul de la Cârciuma Yichi. Dacă vreodată voi ajunge în Țara Vinului, aș vrea să încerc această mâncare celebră în întreaga lume și cum am să izbutesc dacă a fost scoasă din meniu? În plus, de vreme ce acestea sunt niște mâncăruri cu o înaltă valoare culinară, ar fi păcat și protest să nu le mâncăm; și dacă tot trebuie mâncate, atunci nu cred că există vreo metodă mai civilizată de preparare pentru „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună”. Dacă ați vrea să-l scoateți din meniu, proprietarul Yu nu va permite nici el așa ceva.

Eu am devenit tot mai interesat de personajul acesta, Yu Yichi și, de aceea, în principiu, sunt de acord să-i scriu biografia. Cât despre răsplata pentru această trudă, el este liber să ia o decizie singur. Cât

îmi dă, atât am să iau și, dacă nu-mi dă nimic, nici că am să ridic vreo pretenție, fiindcă nu banii m-au atras ca să-i scriu biografia, ci experiența lui aproape uluitoare. Am eu o vagă senzație că tipul ăsta, Yu Yichi, este sufletul Țării Vinului și întruchipează spiritul epocii pe care o trăim: jumătate înger, jumătate demon. Relevarea lumii spirituale a acestui personaj probabil că va fi marea mea contribuție în sfera literaturii. Poți să-i redirecționezi mesajul lui Yu Yichi, ca să afle care este evaluarea mea în ceea ce-l privește.

Nu am de gând să te flatez cu lucrarea *Eroul Yichi*. Spui că aceasta este o poveste-cronică, însă mie mi se pare mai degrabă o adunătură cu de toate, în mare parte la fel ca și mâncărurile de la Cârciuma Yichi – o adunătură cu tot felul de bucăți din măgar. În această poveste, este inclusă și scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, „Fragmente din *Întâmplări ciudate din Țara Vinului*”, dar și aberațiile lui Yu Yichi. Totul este atât de dezlănțuit încât seamănă cu caii sălbatici care zburdă prin văzduh. În ultimii ani, am fost criticat pentru că ceea ce scriu nu este bine chibzuit, dar dacă e să mă compar cu tine, eu chiar că sunt prea chibzuit. Acum trăim niște vremuri în care legea este respectată cu strictețe și desigur că acest lucru privește și scrierea romanelor. De aceea, eu nu intenționez să trimit acest manuscris la *Literatura poporului*, pentru că realmente ar fi o pierdere de vreme. Deocamdată, îl păstrez la mine și când voi ajunge în Țara Vinului am să ți-l returnez. Am să citesc eseul și îți mulțumesc pentru precizări.

Și încă un lucru: Ai o copie a lucrării „Fragmente din *întâmplări ciudate din Țara Vinului* Dacă o ai, te rog să mi-o trimiți cât poți de repede. Și dacă te temi că s-ar putea pierde undeva pe drum, atunci ai putea să faci o copie xerox și să mi-o trimiți pe aceea. Am să-ți restituie eu banii pentru copiere.

Îți doresc zile tihnite!

Mo Yan

EROUL YICHI

„Domnule doctor oenolog, ia stai jos, ca să avem și noi o discuție deschisă!” a spus el cu voce mieroasă, așezându-se pe vine, în scaunul de piele rotativ. Expresia feței și tonul său semănau atât de bine cu norii la apusul soarelui – încununați de strălucire și imprevizibili. Arăta ca un demon, unul dintre cavalerii aceia înfricoșători, nespuse de răi, descriși în romanele cu arte marțiale; numai vederea lui îmi stârnea teama, cum stăteam eu acolo, în fața lui, pe canapeaua luxoasă. „Hei, micuțule”, mi s-a adresat el batjocoritor, „de când te-ai înhăitat tu cu neisprăvitul și puturosul ăla de Mo Yan?” Cotcodăcind ca o găină care-și hrănește puii (deși tare aș fi vrut să îi dau explicații, nu să cotcodăcesc), am spus: „Este mentorul meu, mai bine zis suntem prieteni în sfera literaturii. Până în ziua de azi n-am reușit să-l întâlnesc personal, ceea ce constituie unul dintre marile mele regrete”. „Știi că Mo nu este numele lui de familie adevărat”, mi-a răspuns el, însoțindu-și vorbele cu chicoteli sinistre. „De fapt, pe el îl cheamă Guan și se laudă că face parte din a șaptezeci și opta generație de descendenți ai lui Guan Zhong³⁹, dar asta e o prostie. Acum a ajuns mare scriitor, zici? Se crede ei nemaipomenit, dar, lasă, că-i știu eu mai bine trecutul” „Cum poți tu să știi trecutul mentorului meu?” am răbufnit eu. „Nu face nimic, dacă vrei să nu știe lumea nimic despre tine!” mi-a dat el replica. „Neisprăvitul ăsta n-a fost bun de nimic nici când era mic. La șase ani a dat foc unui șopron al echipei de producție, iar la nouă ani a fost fascinat de o profesoară pe nume Meng, după care se ținea toată ziua, oriunde s-ar fi dus, ca o adevărată pacoste. La unsprezece ani, a fost prins la furat roșii și a primit o chelfăneală pe cinste. La treisprezece ani, când l-au găsit la furat ridichi, a trebuit să îngenuncheze la statuia Președintelui Mao și să-și ceară iertare în fața a peste două sute de muncitori. Pușlamaua asta are o memorie beton

și era bun la carte, doar că îi plăcea să-i amuze pe oameni, ceea ce îl enerva pe taică-su așa de tare încât îi trăgea câte o mamă de bătaie când și când, de-i umfla fundul.⁴⁴ „Nu-ți permit să-mi insulti maestrul!” am protestat eu cu putere. „Să-l insult? Tot ce am zis eu aici e scris în articolele lui”, a spus el, cu un zâmbet malefic pe buze. „De aceea, cel mai potrivit ca să-mi scrie biografia era un nemernic ca el, înzestrat cu un talent ticălos, așa că zorește-l să vină degrabă în Țara Vinului. Am să-l tratez cum se cuvine”, a precizat el, lovindu-se cu palma în piept. Acestea fiind zise, cuprins de o forță neașteptată, a dat avânt scaunului rotativ pe care stătea, transformându-l într-un adevărat carusel. Se învârtea cu o viteză amețitoare încât acum îi vedeam fața, acum îi vedeam ceafa. Fața, ceafa, fața, ceafa, viclenia strălucind pe față, ceafa rotundă ca un dovleac, dar unul ticsit cu inteligență. Și cum se învârtea el așa, dintr-odată a început să se înalțe.

„Domnule Yichi,” am spus eu, „deja i-am scris maestrului Mo Yan o scrisoare, dar încă nu mi-a răspuns. Mă tem ca s-ar putea să nu fie dornic să vă scrie biografia.”

El a râs batjocoritor și a spus: „Nu-ți face griji! O să fie dornic pentru că în primul rând îi plac femeile; în al doilea rând, are patima fumatului și băuturii; în al treilea rând, n-are bani, iar în al patrulea rând, colecționează povestiri fantastice și misterioase, cu care își înfrumusețează romanele. O să vină. Mă îndoiesc că mai e cineva în lumea asta care îl cunoaște așa bine ca mine”.

El s-a rotit în aer, după care a revenit pe scaun și a spus pe un ton malițios: „Domnule doctor în oenologie, ce fel de doctor ești tu? Ai idee ce este aceea băutura? Băutura este un lichid. La naiba! Băutura este sângele lui Isus. La naiba! Este ceva ce îți ridică moralul. La naiba! Băutura este mama visurilor, iar visurile sunt fiicele băuturii. Și ar mai fi ceva”, a spus el, scrâșnind din dinți și holbându-se la mine. „Băutura este lichidul lubrifiant al mecanismului statului, fără de care acest mecanism nu poate funcționa. Ai priceput ce vreau să zic? Când îți văd fața asta schimonosită, îmi dau seama că n-ai priceput nimic.

Nu-i așa că plănuiești să colaborezi cu neisprăvitul de Mo Yan la scrierea biografiei mele? În regulă, am să vă fiu alături, ca să vă atingeți scopul. În fapt, experții în biografii în niciun caz nu se duc să ia vreun interviu, fiindcă datele obținute prin interviu sunt în proporție de 90% false. Ceea ce aveți voi de făcut este să înlăturați ce-i fals și să păstrați ce-i real, să vedeți adevărul ce stă în spatele minciunilor.

Să-ți spun ceva, micuțule – și poți să-i transmiți neisprăvitului de Mo Yan – Yu Yichi a împlinit 85 de ani. O vârstă respectabilă, nu-i așa? Mă întreb unde erați voi, prăpădiților, pe când eu hălăduiam peste munți și mări. Pesemne că erați în vreo boabă de porumb sau în frunzele de varză sau poate în ridicile murate sau în semințele de dovleac sau cine știe pe unde naiba băntuiați. Spui că neisprăvitul de Mo Yan tocmai scrie *Țara Vinului*? Pur și simplu bate câmpii, căci n-are nici cea mai vagă idee despre propriile sale limite. Cât a băut el de îndrăznește să scrie o carte intitulată *Țara Vinului*? Eu am băut mai mult alcool decât a băut el apă în toată viața lui! Oare știți voi cine este băiatul acela cu solzi, care galopează înapoi și încolo pe Strada Măgarului în fiecare noapte cu lună strălucitoare? Ei, bine, eu sunt acela, eu sunt acela! Nu mă întreba de unde vin, căci casa mea este într-un loc scaldat de razele soarelui. Ce, nu vezi asemănarea? Nu mă crezi capabil să zbor până la streășină și să merg pe pereți? Bine, am să-ți fac o demonstrație, ca să-ți mai deschid ochii.”

Dragul meu Mo Yan, ceea ce a urmat a fost genul de întâmplare care te lasă fără cuvinte și cu privirea încremenită de uimire: ochii piticului cu înfățișarea atât de ciudată au slobozit pe neașteptate fascicule de lumină ca niște pumnale. Cu ochii mei l-am văzut cum se strânge tot, acolo, pe scaunul rotativ de piele, până devine o umbră întunecată care își ia zborul încetșor. Scaunul a continuat să se rotească și, trosc!, a ajuns la capătul șurubului. Prietenul nostru, eroul acestei povești, era de acum lipit pe tavan. Toate membrele lui, ba chiar tot trupul, păreau echipate cu guri de absorbție. Semăna cu o șopârlă enormă,

dezgustătoare, care se cățara relaxată, fără nicio grijă, pe tavan. Vocea lui înfundată răzbătea dintr-acolo: „Neisprăvitule, ai văzut? Nu-i mare șmecherie. Maestrul meu poate sta lipit pe tavan o zi și o noapte fără să se clintească câtuși de puțin”. Și, spunând vorbele acestea, a coborât plutind ușor, asemenea unei frunze întunecate.

Întors pe scaun, m-a întrebat cu îngâmfare: „Ce zici? Acum ai încredere în harul meu?”

Trucul acesta cu lipitul pe pereți m-a băgat în sperieți; tot trupul îmi era scaldat de sudoare și deodată am avut sentimentul că sunt în lumea viselor. Nu mi-aș fi imaginat că eroul călare pe măgar era chiar piticul acesta. Minteaa mea se zbătea în confuzie, căci un idol fusese demolat, iar burta mea era umflată de atâta dezamăgire. Maestre, nu știu dacă vă mai amintiți descrierea tânărului cu solzi pe corp, din povestea *Strada Măgarului*: luna strălucitoare, măgărușul acela misterios, de culoare neagră, rezonanța țiglelor și pumnalul în formă de frunză de salcie, pe care îl ținea tânărul în gură... Veți fi dezamăgit și domnia voastră.

„Nu mă crezi”, mi-a spus el, „și nici nu suportți ideea că eu și băiatul cu solzi suntem una și aceeași persoană. Văd lucrul acesta în ochii tăi, dar n-ai ce face, aceasta este realitatea obiectivă.

Dacă ai să mă întrebi de unde am deprins eu asemenea tehnici remarcabile, să știi că nu pot să-ți fac nicio dezvăluire. Sincer vorbind, dacă cineva își consideră propria viață mai ușoară decât o pană de gâscă, atunci chiar că n-are ce învăța.”

El și-a aprins o țigară, dar nu ca să fumeze de-adevăratelea, ci a scos cerculețe de fum, iar apoi le-a unit printr-un singur fum și au rămas așa, unite, vreme îndelungată. Mâinile și picioarele i se mișcau neconținut, de parcă era una dintr-acele maimuțe care își fac culcuș pe Muntele Maimuței.

„Micuțule,” a spus el tot învârtindu-se, „am să-ți povestesc ție și lui Mo Yan o istorioară despre băutura. Nu e născocită – numai voi vă pricepeți să născociți povești.”

Mai departe, a grăit așa:

„Odată, cândva, aici, la noi, pe Strada Măgarului, era o crâșmă, unde a fost angajat un argat foarte slab, în jur de doisprezece ani. După ce că avea gâtul lung și subțire, se mai pricopsiseși cu ditamai căpățâna, cu ochi negri ca niște prăpăstii adânci. Era foarte vrednic – aducea apa, mătura podelele, ștergea mesele, într-un cuvânt, făcea curățenie lună peste tot și de aceea, stăpânul lui era foarte încântat de el. Dar n-a trecut multă vreme și ceva neobișnuit s-a petrecut: din ziua în care a venit băiatul ăsta la cârciumă, băutura din butoi nu se mai vindea ca odinioară, spre uluirea stăpânului și a câțiva băieți de prăvălie. Într-o zi, butoaiele au fost umplute până în vârf, iar în noaptea aceea, cârciumarul a stat ascuns după butoi, ca să vadă ce se întâmplă. Nicio mișcare până târziu în noaptea adâncă, dar taman când acesta se pregătea să se culce, simțind cum îl doboară oboseala, a auzit niște zgomote ușoare, precum mersul unei pisici. Cu urechile ciulite, cârciumarul a rămas la pândă înviorat, nerăbdător să găsească deslușirea misterului. O umbră întunecată s-a strecurat pe lângă el. Cârciumarul a înlemnit, iar când ochii i s-au obișnuit cu bezna, a băgat de seamă că umbra aceea era, de fapt, tânărul argat. Avea ochii verzi ca smaraldul, ca niște ochi de pisică. Băiatul a dat la o pane capacul butoiului, găfâind, plin de entuziasm, după care s-a aplecat peste butoi și a început să bea. Cârciumarul urmărea uluit toată scena, pitit în beznă, bănuind că băutura din butoi scade tot mai mult, dar nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mișcare, ca nu cumva să-l sperie. După ce a băut zdravăn din toate butoaiele, băiatul a plecat împleticindu-se pe picioare. Cârciumarul aflase toată trășenia, însă nu a scos un sunet, ci s-a îndepărtat ușor și s-a dus la culcare. A doua zi, dis-de-dimineată, cârciumarul a văzut că din toate butoaiele se cam dusesse o bună parte din băătură. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva cu un sorb atât de mare. Ca om cu educație ce se afla, știa că în burta micului argat se găsea un lucru de preț, numit «molia de băătură». Dacă ar fi reușit să pună așa ceva în butoaie, băutura nu s-ar mai fi

sfârșit pe veșnicie, iar calitatea s-ar fi îmbunătățit cu mult și, cu gândul acesta în minte, cârciumarul a pus câțiva oameni să-l lege pe argat și să-l pună lângă butoi. Nu-i dădea nimic de mâncat și nici apă de băut, ci doar îi punea pe ceilalți argați să învârtă în băutura din butoaie întruna, până când damful copleșea toată pivnița. Argatul legat lângă butoaie urla de poftă și se zbătea din răspuțeri. Așa l-au perpelit timp de șapte zile, după care cârciumarul i-a pus pe băieți să-l dezlege. Eliberat din strânsoare, argatul s-a repezit la butoi, și-a aplecat capul și a început să bea cu nesaț. Nu se auzea decât gălgâitul, când, dintr-odată, o creatură ca o broscuță cu spinarea neagră și burta galbenă, a sărit în butoiul cu băutura”.

„Știi cine era argatul acela?”, m-a întrebat Yu Yichi cu o voce tristă.

Eu i-am văzut durerea așternută pe chip și am întrebat șovăielnic: „Tu erai, nu-i așa?”

„La dracu! Păi, dacă nu eram eu, atunci cine să fi fost? Bineînțeles că eu eram! Dacă n-ar fi fost cârciumarul care să-mi fare comoara din burtă, probabil că în viața aceasta aș fi devenit Zeul Băuturii.”

„Dar ești foarte bine și acum”, l-am consolată eu. „Ai bani, ai putere, ai ce mânca și ce bea, ba te mai și distrezi pe săturate. Eu nu cred că Zeului Băuturii i-ar fi fost cu putință să aibă parte de mai mult.”

„Rahat! Mi-a furat comoara și de atunci s-a terminat cu sorbul meu nemăsurat. De aceea, am ajuns să cedez în fața tiraniei unui ticălos ca Jin Gangzuan.”

„Și directorul adjunct Jin trebuie că are o molie de băătură”, am zis eu „fiindcă poate să bea o mie de pahare fără să se îmbete”.

„Rahat! De unde să aibă el o molie de băătură? Are în bună o grămadă de viermi de băătură. Cu o molie de băătură în bună. Poți deveni Zeul Băuturii, dar, dacă ai viermi de băătură, atunci cu siguranță vei deveni un demon al băuturii.”

„Și de ce n-ai putut să înghiți înapoi molia de băătură și gata?”

„Tu nu știi, dar molia aceea, cat a fost la mine în burtă, a fost foarte însetată; când a ajuns în butoi, a murit înecată.” Și, cum povestea el

așa, ochii i se înroșeau de supărare.

„Frățioare Yichi, spune-mi mie cine este omul acela, că mă duc și îi fac praf cârciuma.”

Yu Yichi a izbucnit în râs și a spus:

„Bietul de tine! Chiar ai crezut așa ceva? Eu am inventat totul, ca să te păcălesc. De unde să existe așa ceva pe lume, precum molia de băutură? Este o poveste spusă de cârciumar, fiindcă toți cei asemenea lui, care au o cârciumă, speră să aibă un butoi care să nu sece niciodată, dar acesta este doar un vis. Eu am fost băiat de prăvălie într-o cârciumă vreme de câțiva ani și, fiindcă eram scund de înălțime, nu puteam să fac munci grele. De aceea, cârciumarul se plânga mereu că mănânc prea mult și am ochii prea negri. Până la urmă, m-a izgonit de acolo. Am fost nevoit să hoinăresc de colo până colo, să mai cerșesc mâncare sau să fac ceva munci mai ușoare, ca să-mi câștig ceva de-ale gurii”.

„Te-ai chinuit, dar astăzi ai devenit un bărbat adevărat.”

„Rahat, rahat, rahat...!”, a zis el.

Apoi, după ce a scuipat vorbele acestea, a spus cu ură în voce: „Astea sunt vorbe cu care să-i prostești pe alții, dar nu pe mine. În lumea asta, milioane și milioane de oameni au suferit și au fost nedreptățiți, dar cei care într-un final au devenit oameni adevărați sunt atât de puțini precum penele păsării Phoenix sau precum licornul. Totul e o chestie de noroc și se vede în oase – dacă te-ai născut cu oase de cerșetor, atunci toată viața n-ai să faci altceva decât să fii cerșetor. Hai, las-o baltă! Ce rost are să-ți spun eu ție lucrurile acestea? E ca și cum aș cânta unei vaci un cântec la lăută. Știi prea puține, ca să înțelegi ceva. În afară de a te pricepe să faci cerealele să fermenteze, altceva nu prea îți e la îndemână, la fel ca și Mo Yan, care nu-i bun decât să scrie romane. În rest, nimic. Voi doi – maestru și discipol – sunteți doi tâmpiți, fără habar de nimic. Invitându-vă să-mi scrieți biografia, de fapt, v-am făcut o mare onoare. Prăpădiților, curățați-vă urechile și ascultați-mă cu atenție: bătrânul vostru strămoș

vă spune o poveste”.

Apoi, a grăit așa:

„A fost odată ca niciodată un băiat foarte educat care privea reprezentația a doi acrobați pe stradă. Unul dintre ei era o preafrumoasă fată de vreo douăzeci și ceva de ani, celălalt era un bătrân surdomut, după toate aparențele, tatăl fetei. Numai fata dădea reprezentația, în timp ce bătrânul surdomut stătea ciucit, de-o pane, cu ochii pe recuzită și pe toate lucrurile lor, deși nu era câtuși de puțin nevoie de așa ceva. Se vede treaba că bătrânul era cam în plus pe acolo și, totuși, fără el trupa ar fi fost incompletă, așa încât se poate spune mai degrabă că prezența lui era obligatorie, fiindcă servea drept element de contrast care să pună în evidență mai bine frumusețea fetei.

Ea a început cu un număr la care scotea ouă și porumbei din aer, pentru ca apoi să facă lucrurile să apară și să dispară – unele mai mici, altele mai mari. Privitorii se adunau tot mai mulți în jurul ei și, la un moment dat, fata, însuflețită de prezența lor, a spus:

— Doamnelor și domnilor, stimați spectatori, în continuare voi prezenta un număr de plantat piersici. Înainte de aceasta, vă rog pe toți să învățați un citat din președintele Mao: «Literatura și arta noastră slujesc muncitorilor, țăranilor și soldaților».

Fata a luat de jos o piersică și a plantat-o în țărână, după care a udat-o un pic și i-a poruncit: «Să crești!» După cum era de așteptat, curând un lăstar de piersic a ieșit din pământ și a început să se înalțe încetul cu încetul până a devenit un copac în toată legea. Apoi, a făcut flori și a legat rod. Fructele au crescut și s-au pârguit – erau albicioase și cu niște pete roșii la codiță. Fata a cules câteva piersici și le-a oferit spectatorilor, dar nimeni nu îndrăznea să mănânce. Doar un băiețel a luat piersica și a înfulecat-o pe nerăsuflăte. Întrebat ce gust are, el a răspuns că e grozavă. Fata din nou i-a îndemnat pe cei din jur să mănânce piersici, dar aceștia stăteau cu ochii holbați și nici că aveau curajul să mănânce. Cu un oftat, fata și-a fluturat mâna și pe dată totul

a dispărut ca prin vis, de a rămas numai țărâna.

Când spectacolul s-a isprăvit, fata și bătrânul și-au strâns lucrurile, cu gândul să plece. Numai băiatul acela o privea ca și cum nu se îndura s-o lase să se îndepărteze. Drept răspuns la privirile lui languroase, fata i-a zâmbit dulce, arătându-și buzele roșii și dinții albi. Era ca o piersică, absolut încântătoare.

— Frățioare, a zis ea, numai tu ai curajul să mănânci piersicile mele, ceea ce dovedește că destinele noastre sunt cumva legate. Uite cum facem, îți dau adresa mea și, ori de câte ori îți va fi dor de mine, să mă cauți.

Fata a scos un pix, o bucată de hârtie și harș-harș, a scris câteva rânduri, după care i-a dat-o băiatului. Acesta a pus hârtia bine, de parcă primise vreo comoară neprețuită, însă când fata și bătrânul au plecat, el i-a urmat ca electrizat, de parcă ar fi fost în transă. După ce au mers câțiva *li*, fata s-a oprit în loc și i-a spus:

— Frățioare, du-te înapoi! O să mai avem ocazia să ne revedem.

Lacrimi fierbinți scaldau obrajii băiatului. Fata a scos o batistă de satin roșu și i-a șters ochii, iar apoi i-a spus pe neașteptate:

— Frățioare, vin părinții după tine!

Băiatul a întors capul și și-a văzut părinții cum veneau cu mers precipitat, fluturându-și brațele și mișcând din gură, ca și cum ar fi strigat ceva, numai că el nu auzea nimic. Când s-a întors către fată, a fost uluit să descopere că atât ea cât și bătrânul dispăruseră fără urmă. Din nou a întors capul și nu și-a mai văzut nici părinții. Atunci, s-a aruncat la pământ și a început să plângă amarnic și a ținut-o tot într-un plâns până când a obosit, după care s-a pus în șezut și a rămas cu privirea ațintită în gol. A stat așa multă vreme, iar apoi s-a întins pe pământ, cu fața spre cerul albastru ca oceanul, pe care norii albi și pufoși alunecau leneș.

După ce s-a întors acasă, băiatul a căzut ca lovit de boală – numai mânca și nici nu mai vorbea. În fiecare zi, bea doar un pahar de apă. Cu timpul, a început să slăbească, până a rămas numai piele și os.

Stătea toată ziua cu ochii larg deschiși, dar nu vedea nimic; cum îi închidea, înaintea lui se ivea fata aceea minunată, cu respirația aromată și pasiunea vibrându-i în ochi. «Surioară iubită, mor de dorul tău!», striga el. Apoi, se repezea înainte și deschidea ochii mari, dar nu vedea nimic. Băiatul acesta părea că se prăpădește, așa că părinții lui, nespun de îngrijorați, l-au chemat în ajutor pe unchiul lui, un om învățat, cu privire ageră, înțelept și cu viziune. De cum l-a văzut pe băiat, și-a dat seama de unde i se trăgea suferința.

— Surioară, frățioare, le-a spus el oftând, boala nepotului meu nu poate fi vindecată cu leacuri, dar dacă o s-o țină tot așa, va fi păcat de viața lui. Eu zic că cel mai bine ar fi «Să tratau un cal mort ca și cum ar fi unul viu». Dați-i libertate și, dacă o va găsi pe fată, atunci probabil că vor fi împreună; dacă n-o va găsi, atunci o să renunțe la căutare.

Părinții au vărsat multe lacrimi și, înțelegând că n-au încotro, au încuviințat.

Apoi, cei trei s-au apropiat de patul băiatului, iar unchiul a spus:

— Copile, am vorbit eu cu părinții tăi și îți îngăduie să te duci s-o cauți pe fată.

la auzul acestor vorbe, băiatul a sărit din pat și s-a prosternat în fața unchiului de mai multe ori. Probabil că din pricina emoției, fața lui gălbejită până atunci a prins a se îmbujora.

— Copile, i-au spus părinții, ambițiile tale sunt prea mari pentru cineva atât de mic. Noi nu ne-am dat seama de acest lucru, dar acum am hotărât să urmam părerea unchiului tău și să te lăsăm s-o cauți pe frumoasa aceea misterioasă. Slujitorul nostru, Wang Bao, te va însoți. Dacă ai s-o găsești, prea bine, dar dacă nu, atunci să vii acasă și să ne liniștim. O să-ți găsim o fată minunată, dintr-o familie bogată. În lumea asta, e greu să găsești o broască în două picioare, dar fete cu două picioare sunt peste tot, așadar nu-i cazul să te spânzuri de primul pom care îți iese în cale, din pricina supărării.

Băiatul, protestând față de propunerea părinților, le-a spus că și de-ar fi să-i găsească vreo zeiță, el tot pe fata aceea o dorește, Tatăl, cu

experiența lui bogată, și-a povățuit băiatul:

— Fiule, tu ai căzut sub vraja ticăloasei de fete, dar știi tu cum e vorba aceea: «N-ai cum să știi ce umplutură are colțunașul doar dacă te uiți la el», iar calitățile unei fete nu se citesc pe chip. Frumusețea sau urâtenia sunt totuna de îndată ce închizi ochii.

Firește că băiatul era sub vrajă, lucru ce se vedea limpede din faptul că nu voia deloc să-și revină și nici să dea ascultare spuselor părinților lui. Cum n-au putut să-i stea în cale, aceștia i-au hrănit bine măgărușul, au pregătit provizii pentru vreo doua săptămâni și l-au instruit cu lux de amănunte pe slujitorul lor, Wang Bao. Apoi, bocind de mama focului, l-au condus pe băiat – mai poticnit, mai opintit – până la ieșirea din sat.

Călare pe măgăruș, acesta se legăna în toate părțile, de parcă ar fi încălecat pe nori și pe ceață. Nu-i era gândul decât la momentul când o va reîntâlni pe fata care îi căzuse cu tronc și în starea aceea de euforie care îl cuprinsese, pur și simplu dansa în șa, ceea ce le stârnea celor întâlniți pe drum bănuiala că și-a pierdut mințile.

Au mers ei zile de-a rândul, până când au băgat de seamă că proviziile și banii se cam isprăviseră și tot degeaba. Nu era nimeni care să-i poată îndruma către Peștera Caisului de pe Colina de Apus. Slujitorul cel bătrân îl tot îndemna să se întoarcă, dar el nici gând să plece urechea la asemenea sfaturi, căci era hotărât să țină drumul drept spre Apus. Wang Bao a fugit pe ascuns și a fost nevoit să cerșească mâncare, ca să poată ajunge acasă. Apoi, a murit măgărușul, însă băiatul, rămas singur, nu s-a abătut de la drumul lui. Zilele treceau, iar el se apropia de capăt și, cum era nespus de trist, s-a așezat pe un bolovan și s-a pus pe plâns, căci dorul de preafrumoasa fată îl chinuia nespus. Deodată, a auzit un zgomot puternic și în clipa următoare bolovanul s-a prăvălit. Totul s-a petrecut fulgerător, încât băiatul n-a mai putut reacționa și dus a fost și el. Când a deschis ochii, s-a trezit în îmbrățișarea plină de căldură a fetei. Era atât de fericit, încât pe dată a leșinat.

„Băiatul acela sunt chiar eu!” a spus Yu Yichi, zâmbind viclean. „Am petrecut mult timp alături de trupa de circari, de la care am învățat să înghit săbii, să merg pe sfoară, să scuip foc și altele. Circarii ambulanți au parte de o viață minunată, misterioasă și romantică. Cine îmi va scrie biografia, trebuie să descrie evenimentele viu și să se afunde în profunzimea lucrurilor.”

Domnule profesor Mo Yan, Yu Yichi este un maestru al imaginației, un individ cu o putere creatoare impresionantă. Aveam sentimentul că îmi era familiară povestea pe care tocmai o spusese și se prea poate s-o fi citit-o în cărțile *întâmplări din iatacul cărturarilor* sau în *Povestiri fantastice*. Apoi, nu cu multă vreme în urmă, am dat peste următorul fragment, în timp ce răsfoiam *Întâmplări ciudate din Țara Vinului*. L-am copiat și vi-l ofer spre lectură:

În primii ani ai Republicii, o fată dintr-o trupă de circ a venit în satul Aroma Băuturii. Era frumoasă cum numai Zeița Lunii mai poate fi. Printre cei adunați s-o vadă era și un băiat pe numele de familie Yu și cu prenumele Yichi; porecla lui era „Cățelușul”. Părinții lui, niște bogățani fără pereche, ajunși pe la patruzeci de ani, au avut acest copil pe care îl prețuiau ca pe un odor și îl creșteau în puf, ca pe o perlă din cele mai grozave. La vremea aceea, copilul avea treisprezece ani și era deștept, dar și frumos ca o bucată fină de jad. Când i-a zâmbit fata, el a simțit cum inima i se înalță în zbor pe aripile extazului. Apoi, fata și-a început reprezentația – a invocat vântul și ploaia, a scuipat norii și ceata, toate spre încântarea spectatorilor. După aceea, a scos o sticluță subțire cât degetul și a ridicat-o în văzul tuturor, spunând: „În această sticluță se află peștera în care sălășluiesc zeitățile. Care dintre voi se încumetă să mă însoțească într-o călătorie înlăuntrul ei? Cei de față s-au privit uluiți, întrebându-se cum ar putea doi oameni în toată firea să se strecoare într-așa o sticluță. Trebuie că exista un truc prin care privitorii să fie păcăliți, dar Yu Yichi era atât de fascinat de frumusețea fetei încât fără să mai stea mult pe gânduri a făcut un salt, ieșind din mulțime, și a spus: „Eu aș vrea să intru cu tine în sticluță”. Lesne de bănuie că mulțimea a izbucnit în hohote de râs, la auzul unei asemenea nerozii. Fata i-a spus: „Domnia ta ai

o înfățișare minunată, iar corpul îți emană un parfum neobișnuit. E limpede că nu ești un om oarecare, dar ia aminte că dacă ne vom strecura împreună în sticluța înseamnă că destinul ne-a fost pecetluit pentru încă trei vieți de acum înainte”. Acestea fiind zise, fata și-a ridicat degetele în chip de floare de magnolie, din care se înălțau fuioare de fum. Din vârful degetelor ei au început să se reverse peste spectatori umbrele lunii în valuri, sfărâmate, legănate, cu greu adunate într-o formă. Yichi a simțit cum fata îl apucă de încheietura mâinii, cu degete firave ca niște șnurulețe, cu pielea mătăsoasă precum satinul, moale și netedă. Fata i-a șoptit la ureche: „Urmează-mă!” Vocea ei era suavă precum ciripitul de rândunică, iar respirația avea aromă de mosc. Ea a aruncat sticluța în aer, împrăștiind lumini multicolore în jur și nenumărate raze de bun augur. În această mișcare, gura sticlei a început să se tot lărgescă până când s-a înălțat de vreun zhang⁴⁰ și ceva, căpătând forma unei „porți-lună”. În urma fetei, Yichi s-a strecurat ușurel în sticlă. Îi aștepta acolo o alee cu flori, străjuită de plopi verzi, cu păsări rare și animale neobișnuite, care se foiau în toate părțile. Yu era beat de fericire și simțea cum inima îi freamătă de o dorința nestăvilită. A prins-o pe fată de mână și a tras-o la pieptul lui, cu gândul de a împlini dansul iubirii cât mai curând, însă fata i-a spus, chicotind: „Nu te temi că sătenii o să râdă de tine?” Și-a ridicat mâna și a arătat în afara sticlei, unde se zărea mulțimea cu gâturile înălțate zgâindu-se la ei. Atunci, cuprins de teamă, Yu n-a mai simțit decât o amară suferință, însă dorința tot nu-l părăsea, ci aproape că îl sufoca. „Profunzimea simțămintelor tale ma emoționează foarte tare”, a spus fata. „Dacă nu-ți displace originea mea modestă și nici înfățișarea mea lipsită de frumusețe, atunci te rog ca peste un an să vii la întâlnire la Peștera Florii de Cais de pe Muntele Vântului de Apus. Atunci te voi aștepta cu patul pregătit.” Emoția lui Yu năvălea în valuri, ceea ce îl împiedica și mai rostească vreo vorbă. Fata a ridicat mâna, iar el s-a trezit din nou sub cerul liber, strălucitor, cu sticluța cât un degetar în palmă. Un parfum de flori proaspete, care venea dinspre hainele lui, îi lua cu asalt nările.

La început, când fata l-a cuprins de încheietura mâinii, spectatorii au

văzut cum trupul lui se micșora tot mai mult, la fel și trupul fetei, până când au ajuns cât doi țânțari și s-au strecurat în zbor în sticluta care apoi s-a înălțat în aer, rotindu-se, ca într-o magie incredibilă. Oamenii erau uluiți la vederea acestor lucruri, dar nimeni nu îndrăznea să sufle o vorbă, abia dacă mai respirau.

Fata a luat o sămânță de dovleac, pe care a plantat-o în pământul roditor, a scuipat asupra ei și a spus: „Arată-te!” Mai întâi, s-a ivit un mugurel, care ușor a devenit un vrej doldora de frunze, înălțându-se cu mare iuțea. Creștea contorsionat și răsucit, atât cât îi era voia, ca și cum ar fi fost un fuior de fum pornit spre văzduh. Cu un sac pe umăr, fata a început să se cocoate pe vrej, din frunză în frunză, până a ajuns la zeci de metri înălțime. De acolo i s-a adresat lui Yu Yichi, zâmbitoare: „Nu uita să-ți ții promisiunea Aceasta fiind zise, s-a ridicat în zbor, făcând frunzele să tremure firav, în trecerea ei lină și dusă a fost. Vrejul care crescuse din sămânța de dovleac s-a năruit la pământ și într-o clipă s-a transformat în nisip. Mulțimea de gură-cască a stat acolo multă vreme, într-o așteptare nedefinită, dar într-un târziu s-au împrăștiat cu toții pe la casele lor.

Yu s-a întors și el acasă, dar nu-și putea lua mintea de la frumusețea fetei și pace. Nu mai mânca, nu mai bea nimic, ci doar stătea toată ziua încremenit în pat. Striga întruna în nebunia lui, încât ai fi zis că are viziuni cu demoni. Părinții erau nespuse de îngrijorați și au chemat doctorii care n-au reușit nici măcar să-i pună un diagnostic exact; pesemne că era o boală pentru care nu se găsea leacul potrivit. Sănătatea lui Yu se șubrezea tot mai mult de la o zi la alta și nu doar trupul lui era măcinat de suferință, ci și spiritul; părea că va ajunge în curând pe patul de moarte. Părinții lui plâneau neputincioși, când deodată au auzit la ușă clinchetul clopoțelului de la gâtul unui cal, urmat de o voce care spunea: „Sunt eu, unchiul băiatului!” Vorbele încă nu se stinseseră când un bărbat impunător s-a năpustit în casă. A făcut câteva plecăciuni grăbite și a spus: „Cumnate, surioară, de când ne-am despărțit, nu v-a fost deloc bine!” Femeia îi privea nasul săltat, gira mare, părul blond și ochii albaștri – o înfățișare cu totul neobișnuită pentru un chinez – și era atât de nedumerită, că nu putea să scoată o vorbă. Bărbatul s-a îndreptat cu pași

mari către pat și a spus: „Nepotul meu este bolnav de dragoste. Să aibă oare leacurile vreun folos? Voi doi, niște bătrâni fără minte, îl trimiteți la moarte cu bună știință. De atâtea zile stă cu ochii închiși și de-abia mai respiră, arată de parcă e în ghearele morții și nu mai are vlagă nici cât să rostească o vorbă”. Oaspetele s-a aplecat, ca să-l cerceteze mai îndeaproape și a spus cu un oftat: „Paloarea aceasta pe fața lui tânără și fragedă arată că nepotul meu are o suferință fără margini”. Apoi, a scos trei pilule roșii, pe care i le-a vârât în gură băiatului. Se vede treaba că acesta era leacul potrivit, căci, nu după multă vreme, i-a revenit culoarea în obraji și respirația grea și-a reluat cursul. Oaspetele a bătut de trei ori din palme și a spus: „Prostuțule, promisiunea făcută anul trecut se cam apropie de momentul împlinirii, iar tu aștepti cu sufletul la gură aniversând unui an de când ai întâlnit fata sortită ție. Nu vrei să fii la beul cuvenit, așa cum v-a fost vorba?” Yu a deschis ochii mari, în cart se zărea o licărire neasemuită, și pe neașteptate a sărit din pat. S-a lovit ușor cu palma peste frunte și a spus: „Dacă n-ar fi fost unchiul să-mi dea ajutor, aș fi pierdut această întâlnire, nu mai încape vorbă”. Oaspetele l-a zorit: „Trebuie să pleci degrabă! Trebuie să pleci!” Acestea fiind zise, a ieșit cu fruntea sus. Băiatul n-a mai zăbovit o clipă să-și schimbe hainele cu unele curate, nici să-și aranjeze părul ciufulit sau să-și ia încălțările în picioare, ci a pornit în urma unchiului său. Părinții lui Yu plâneau neîmpăcați, însă el nu i-a luat în seamă câtuși de puțin, căci nu mai avea ochi pentru ei.

Musafirul stătea în șaua calului, la marginea drumului, în așteptarea lui Yu, iar când l-a zărit, și-a întins în jos brațele ca de maimuță și l-a ridicat pe Yu pe cal, ca pe un prunc. Apoi, a dat bice calului care a nechezat o dată, fremătând de nerăbdare să pornească în galop, după care s-a îndepărtat ca vântul cel năvălaș. Suit pe cal, Yu l-a prins zdravăn de coamă, căci în goana aceea nebună simțea cum vântul îi suieră necruțător pe la urechi. Deodată, l-a auzit pe unchiul său spunând: „Nepoate, deschide ochii!” Yu i-a dat ascultare și, când a deschis ochii mari, a văzut că înaintea lor se înfățișă Deșertul Gobi, înțesat cu ierburi uscate și stânci înghesuite de-a valma. În jur nu se afla nici țipenie de om. Fără să scoată o vorbă, bărbatul a lovit calul

cu palma și a dispărut în zbor ca fumul, fără să lase nici cea mai mică urmă.

Yu s-a așezat jos și a început să plângă, copleșit de singurătate. Deodată însă a simțit cum se cufundă printre stânci, însoțit de nenumărate bubuituri și trosnete. Mii de fascicule de lumină i-au apărut în fața ochilor, care l-au speriat într-atât de tare încât a leșinat. Când și-a revenit în simțiri, a băgat de seamă cum degete fine îi atingeau obrajii, răsfirându-și parfumul împrejurul lui. A deschis ochii mirat și atunci a văzut o fată alături de el. Lacrimile de bucurie au început să se rostogolească din ochi. „De când te aștept!” a exclamat ea. (Aici au fost eliminate cinci sute de cuvinte din poveste.)

Au pornit la plimbare, ținându-se de mână și înaintea ochilor li s-a arătat o grădină cu o puzderie de copaci neobișnuiți și flori exotice. Printre toate acestea, le-a sărit în ochi un copac uriaș, cu frunzele cât palma, înțesat de fructe, dar ce să vezi, toate fructele erau în chip de băieței ce păreau a fi niște prunci adevărați. Mai târziu, la masa de prânz, au zărit pe masă, în mijlocul platoului, un băiețel auriu, ce părea aievea; speriat, Yu n-a îndrăznit să-l atingă cu bețișoarele. „Cum poți dumneata, un flăcău atât de înalt, să fii așa de laș?”, a zis fata, după care a luat bețișoarele și s-a înfipt în cocoșelul băiețelului, care, sub puterea asaltului, s-a făcut praf dimpreună cu restul corpului. După aceea, fata s-a năpustit și a apucat o bucată din braț, pe care a înfulecat-o degrabă, mestecând cu poftă, ca un tigrul lacom. Inima lui Yu era copleșită de spaimă, însă fata râdea batjocoritor și spunea: „Ăsta nu-i un băiat de-adevăratelea, ci un fruct în formă de copil. Nu-mi place deloc cum te porți”. Yu se forța să-i facă pe plac, așa că a apucat și el o ureche și a băgat-o în gură, unde s-a topit numaidecât. Chiar că avea o savoare nemaiîntâlnită. Încurajat de această descoperire cu totul neașteptată, s-a repezit asupra mâncării ca un lup flămând. Fata și-a acoperit gura cu mâna și a spus printre chicoteli: Până să afli gustul, erai timid ca un miel iar acum, că ai aflat, te repezi ca un lup hămesit. Yu era prea nerăbdător să mănânce ca să-și mai bată capul să-i dea un răspuns. Era atât de amuzant să-l vezi cu obrajii mânjiți de grăsime. Fata a adus o sticlută cu alcool care, odată desfăcută, a împrăștiat un damf pătrunzător în preajma lor. „Această licoare”, a spus

fata, „a fost împlinită prin fermentarea fructelor culese de maimuțele de pe munte. Are o mare căutare peste tot în lume...”

Domnule profesor Mo Yan, cred că deja v-ați săturat de citit, fiindcă și mie îmi este lehamite de copiat. Se cuvine însă să vă atrag atenția asupra unui aspect: În această poveste aiuritoare, se vorbește despre mâncatul bebelușilor și băutul Vinului Maimuțelor, atât de importante în Țara Vinului, și acestea ar putea fi cele două chei ale deslușirii misterului de aici. Despre autorul *întâmplărilor ciudate din Țara Vinului* nu se știe nimic, iar eu mărturisesc că nici nu auzisem de această carte. Știu doar că de câțiva ani încoace circulă sub formă de manuscris copiat de mână și aud că Departamentul de Propagandă al Comitetului Municipal de Partid a ordonat să fie confiscată. De aceea, am o bănuială cum că autorul acestei cărți trebuie să fie un contemporan de-al nostru, cât se poate de viu și activ aici, în Țara Vinului. Eroul principal se numește tot Yu Yichi, prin urmare tare mi-e teamă că autorul *întâmplărilor ciudate din Țara Vinului* este numitul Yu Yichi.

„Domnule Yu”, am zis eu, „m-ați bulversat de tot. Ba sunteți băiat de prăvălie la cârciumă, ba sunteți luptătorul cu solzi pe el, misterios peste măsură, pentru ca mai apoi să fiți clovnul din trupa de circ. Acum sunteți iarăși proprietarul cel prestigios, de la cârciumă – viața domniei voastre este un amestec de adevăruri și închipuiri, cu nenumărate preschimbări și plăsmuiri. Cum ar putea cineva, în aceste condiții, să vă scrie povestea vieții?”

El a izbucnit în hohote de râs. Nimeni nu și-ar fi imaginat că un asemenea râs răsunător și limpede se va slobozi din pieptul ca de pui pricăjit al aceluși pitic. Apoi, a prins a bate cu furie pe tastele telefonului, cu siguranță zăpăcindu-i de tot circuitele electronice, după care a aruncat până la tavan o ceașcă de ceai din porțelanul cel mai fin, marca Jingdezhen, o mișcare în urma căreia nu doar ceașca, ci și ceaiul din ea, ajutate de forța gravitației, au ajuns pe covorul de lână scump și nespus de elegant.

El a scos din sertar un pachet de cărți cu fotografii color, pe care le-a aruncat în sus. Cărțile au zburat prin aer asemeni unui stol de fluturi multicolori. „Le cunoști pe femeile astea?” a întrebat el cu îngâmfare. Eu am ridicat fotografiile și le-am studiat cu priviri lacome, afișând pe față o timiditate prefăcută. Femeile acelea superbe, care își dezvăluiau trupul dezgolit, îmi păreau cunoscute. „Numele lor sunt pe dosul fotografiilor”, a precizat el. Când le-am întors, am găsit acolo locul lor de muncă, vârsta, numele și momentul când avuseseră relații sexuale cu el. Toate erau din Țara Vinului și aș putea afirma, fără să risc vreo greșeală, că într-adevăr piticul Yu Yichi era foarte aproape de împlinirea măreței sale aspirații.

„Ce zici, domnule doctor în oenologie, ca un pitic așa urât și schimonosit să aibă parte de un succes răsunător? N-ar merita oare o asemenea ființă să se bucure de o biografie memorabilă? Adu-l mai repede pe neisprăvitul de Mo Yan, căci nu se știe, s-ar putea să mă sinucid între timp și el să ajungă prea târziu.

Eu, Yu Yichi, un personaj de vârstă incertă, nu mai înalt de șaptezeci și cinci de centimetri, m-am născut în sărăcie și am hoinărit din loc în loc. Când am ajuns la maturitate, mi-am găsit împlinirea, devenind președintele Asociației Antreprenorilor din oraș. Am primit distincții ca model în muncă, la nivel de provincie. Am fost directorul general al Cârциumii: Yichi. Am avut relații sexuale cu optzeci și nouă de femei frumoase din Țara Vinului și mă bucur de o poftă de viață aparte, cum nu se poate lăuda niciun om de rând. În plus, mai am și experiența extrem de bogată a evenimentelor ce-mi alcătuiesc legenda. Biografia mea va fi prima și cea mai grozavă carte din lume. Spune-i neisprăvitului de Mo Yan să se hotărască mai repede și să spună dracului odată dacă vrea s-o scrie ori ba.”

Capitolul 6

1

Ding Gou'er a băgat de seamă că Poarta Iadului, incrustată cu aur, s-a deschis cu un uruit puternic și, spre uluirea lui, a descoperit curând că iadul nu era câtuși de puțin locul acela întunecos, fără pic de lumină, după cum îl descriu legendele, ci, dimpotrivă, un loc strălucitor, cu irizări aurii și verzi a smaraldul. Lumina roșiatică a soarelui și razele albastre ale lunii se revărsau deopotrivă dinlăuntru, odată cu deschiderea porții, în timp ce puzderie de creaturi acvaticе, cu armură pe ele, împodobite cu striații splendide și cu piciorușe molatice, pluteau în jurul său. Deodată, a simțit cum un pește cu botul ascuțit îl ciugulea de fund, îndepărtând ușor acei hemoroizi nesuferiți cu precizia unui chirurg proctolog. Fluturii conștiinței sale s-au întors la trupul pe care îl părăsiseră vreme îndelungată, aducându-i o senzație de răcoare. Ieșind ușurel din starea de amorțeală prelungită, investigatorul special a deschis ochii și a zărit-o pe șoferița care se afla lângă el, în pielea goală, frecându-și trupul cu un prosop îmbibat într-un lichid cu miros de acru, pe care îl folosise ca să șteargă mașina. Descoperi că și el însuși era gol-pușcă și stătea întins pe podeaua din lemn de tec. Lucruri din trecut îi reveneau încetișor în memorie. Ar fi vrut să se ridice, dar nu reușea nicicum. Șoferița își freca sânii cu multă migală și cu mare concentrare, ca și cum ar fi fost singură în încăperea, ca o mamă care se pregătea să-și alăpteze copilul. Treptat însă lacrimi cristaline i-au inundat ochii, pentru ca apoi să se prelingă ușurel pe obraji, precum două pârâiașe, iar în momentul acela o emoție divină s-a stârnit în sufletul investigatorului. Ar fi vrut să spună ceva, doar că femeia s-a năpustit asupra lui și l-a sărutat cu foc. Apoi, din nou a simțit că bancuri întregi de pești plutesc în jurul lui, impregnând aerul cu un miros pătrunzător de pește. Ding avea chiar

senzația că tot alcoolul care se împrăștiase în trupul lui se transfera acum în chip subtil către ea. El s-a trezit în cele din urmă, însă ea a tras cu strigăt ciudat, după care s-a prăbușit la pământ.

Investigatorul s-a ridicat bălăngănindu-se amețit și s-a grăbit să se sprijine de zid, ca nu cumva să cadă din picioare. Simțea că niciodată nu mai fusese atât de vlăguit, atât de golit pe dinăuntru, de parcă din cât fusese el odinioară nu mai rămăseseră decât pielea și oasele. Trupul șoferiței era înconjurat de un abur lăptos, asemenea unui pește tocmai scos din oala în care fusese fiert. Odată ce aburul s-a răsfirat, în locul lui s-a așternut sudoarea rece care-i ieșea prin toți porii și se prelingea cătinel până ajungea pe podea. Așa cum stătea, leșinată pe jos, femeia îi stârnea o milă nesfârșită. Un asemenea sentiment crește iute în suflet precum buruiana otrăvită, însă investigatorul nu putea uita latura ei vicioasă și perversă. Împresurat de gânduri, deodată a simțit o nevoie aprigă de a se ușura chiar acolo, peste ea, ca un animal sălbatic, însă la fel de repede și-a scos din minte gândul ticălos. Apoi, și-a amintit de Jin Gangzuan și de propria sa misiune nobilă, așa că și-a încheștat dinții, cuprins de o ambiție stranie. „Hai, marș de aici! Să mă bag în pat cu nevastă-ta e o chestiune care ține de stilul meu de viață, dar a găti și a mânca bebeluși reprezintă o crimă abominabilă” A aruncat o privire către șoferiță și a înțeles imediat că ea reprezenta momeala vie a lui Jin Gangzuan. „Deja am străpuns momeala vie, dar glonțul dreptății încă zboară prin aer.” A deschis dulapul de haine și și-a ales de acolo un costum de lână, verde-deschis, cu care s-a îmbrăcat. Îi venea de minune, de parcă ar fi fost făcut special pentru el. Iar l-au cuprins gândurile: „M-am culcat cu femeia ta, ți-am îmbrăcat hainele și într-un final îți cer și viața”. Apoi, și-a scos pistolul din hainele murdare și l-a pus în buzunar, după care a luat un castravete din frigider și l-a mâncat. A dat pe gât niște vin Zhangyu, moale și alunecos precum pielea unei femei. Tocmai când se pregătea să plece, șoferița s-a ridicat de jos, răsucindu-se și proptindu-se în patru labe ca o broască sau mai degrabă ca un prunc. Privirea ei

jalnică i-a adus brusc aminte de fiul lui, moment în care nu și-a putut stăpâni alte gânduri duioase, căci inima îi era copleșită de dragostea paternă. S-a apropiat de femeie, ca s-o mângâie ușor pe creștet și să-i spună:

— Puiule, dragul de tine, puiule!

Ea și-a cuprins genunchii cu brațele și l-a privit cu blândețe.

— Eu plec, i-a spus cu voce scăzută. N-am să-l las pe bărbat-tu să scape așa ușor.

— Ia-mă cu tine! l-a îndemnat ea. Îl urăsc și zău că aș vrea să te ajut. Ei sunt mâncătorii de bebeluși.

Nici nu și-a isprăvit bine vorba că s-a și ridicat în picioare, s-a îmbrăcat în mare grabă și a scos din dulap o sticlă cu pudră gălbuie.

— Știi ce se află aici? a întrebat ea.

Investigatorul a scuturat din cap.

— Este praf de bebeluși, pe care ei îl servesc drept tonic.

I – Și cum l-au făcut? a întrebat investigatorul.

— L-au făcut la Unitatea de Nutriție Specială, din Spitalul Municipal.

— Din bebeluși vii?

— Da, din bebeluși vii. Îi auzi cum plâng...

— Haide! Să mergem la spital!

Șoferița a adus grăbită un satâr din bucătărie, dar la vederea ei, pe investigator l-a apucat râsul și imediat i l-a smuls din mână, aruncându-l pe masă.

Ea a îngânat ceva, exact cum face o găină atunci când tocmai a lăsat ceva ouă în cuiabar sau poate că bâiguiala ei semăna mai degrabă cu o roată de lemn care se învârte pe caldarâm. Apoi, râzând, ca un liliac în zbor, s-a aruncat din nou asupra lui; cu blândețe l-a apucat de gât cu brațele și cu aceeași blândețe și-a încolăcit picioarele în jurul picioarelor lui. Cu toată puterea de care era capabil, el a reușit s-o desprindă de pe el, însă ea s-a repliat, ca un coșmar de care nu-i chip să scapi așa ușor. Investigatorul țopăia de colo-colo, ca o maimuță, în

încercarea de a se scutura de ea.

— Mai încearcă tu o dată să te repezi asupra mea și ai să vezi că te omor!

Pentru o clipă, ea a rămas încremenită, după care a izbucnit isterică:

— Hai, omoară-mă! Omoară-mă, ticălos ingrât ce ești! Omoară-mă și gata!

Apoi, și-a desfăcut bluza cu o furie nestăvilită încât un nasture de sticlă purpurie a zburat pe podea, rostogolindu-se zgomotos, ca un animal micuț și ducându-se mai întâi într-o pană, apoi în cealaltă, de parcă o forță neștiută îl împingea de colo până colo, mânat de forța de gravitație, dar și de forța de frecare pe podea. Furios, investigatorul a călcat pe nasture, simțind cum îl gădilă prin talpa pantofului și prin șosetă.

— La urma urmei, cine ești tu? Te-a instruit Jin să faci asta?

Sentimentele pe care le avea față de femeia aceasta în urma apropierii fizice începeau să se risipească, iar inima sa înmuiată mai devreme devenea acum rigidă și căpăta treptat culorile oțelului.

— Dacă zici așa, atunci ești ajutorul acestor conspiratori, a spus el ironic. Înseamnă că și tu ai mâncat bebeluși. Probabil că Jin te-a îndemnat să faci tot ce-ți stă în putință ca să-mi blochezi investigația.

— Nefericită femeie mai sunt! a spus ea și de îndată a început să plângă.

Un plâns amarnic care o făcea să se zguduie din toate încheieturile.

— Eu am rămas gravidă de cinci ori și de fiecare dată am dus sarcina până la cinci luni, când mă ducea la spital pentru avort... ca să mănânce el copiii.

Copleșită de disperare, ea se clătină, gata să cadă, însă investigatorul a întins brațul s-o sprijine. Atunci, profitând de momentul favorabil, femeia i-a sărit la piept și l-a mușcat de gât, mai întâi ușor, după care dinții i s-au încleștat cu ură. Investigatorul a slobozit un răcnet și imediat i-a tras un pumn în burtă, făcând-o să se încovoie de spate ca o broască și apoi să se prăbușească pe spate, cu

fața în sus. Avea dinții ascuțiți, iar Ding Gou'er știa deja acest lucru din propria experiență. S-a frecat repede pe gât, dar a constatat imediat că degetele îi erau pline de sânge. Ea stătea întinsă pe jos, cu ochii larg deschiși, inertă, numai că atunci când investigatorul s-a întors ca să plece, s-a năpustit și i-a aținut calea.

— Frățioare, frățioare... se jelea ea. Nu mă lăsa aici. Stai să te sărut...

Investigatorului i-a venit o idee – s-a repezit pe balcon, de unde s-a întors cu o cordeluță de nylon și niciuna, nici două a legat-o de scaun. Femeia se zbătea și striga:

— Ticălosule! Ticălosule! Am să te sfâșii cu dinții până ai să mori!

La așa o amenințare, el a scos o batistă pe care i-a pus-o peste gură și a strâns-o bine la spate, după care a rupt-o la fugă, lăsând-o singură în încăpere. Fugea de parcă știa că este singura lui șansă de a scăpa cu viață, dar într-o clipă i-a ajuns la urechi zgomotul înfundat al picioarelor de scaun târâit pe podea și deodată l-a fulgerat gândul că bandita aceea era în stare să-l urmărească chiar și așa, cu scaunul legat de ea cu tot. Fugea de mânca pământul și, cum el alerga așa, pașii îi răsunau asurzitor pe scările de beton. Investigatorul ținea minte că femeia locuia într-o clădire nu foarte înaltă, însă scările acelea se răsuceau în fel și chip, ca și cum ar fi dus spre inima Iadului. La o cotitură, s-a izbit de o bătrână care urca în fugă pe scări. I-a simțit burta umflată, parcă plină cu un lichid, care în loc să se înfunde, mai degrabă s-a mișcat într-o parte. Apoi, a văzut-o cum cade pe scări, agitându-și brațele groase și scurte. Avea o față foarte mare, foarte albă, ca o varză pusă la păstrare pentru jumătate de iarnă. Investigatorul a zis ceva în sinea lui, simțind cum parcă o grămadă de ciuperci otrăvite îi creșteau în creier. A sărit până la opritorul scării și a întins grăbit mâna ca s-o ajute pe femeie. Ea mormăia ceva cu ochii închiși, încetișor, dar pe un ton jalnic. Ding se simțea vinovat, așa că a apucat-o de mijloc cu ambele brațe, încercând s-o salte, doar că femeia se lăsa greoaie și tot continua să alunece în jos, fapt care îl solicita atât

de mult pe investigator încât simțea ca o să-i plesnească o venă în cap dintr-o clipă în alta. Mușcătura de pe gât îl durea îngrozitor, de parcă mii de ace îl străpungeau nemiloase. Până la urmă, femeia s-a prins cu brațele de gâtul lui și abia așa a reușit s-o ridice. Îl apucase de gât și apăsa cu degetele ei unsoase chiar pe rană, ceea ce îi pricinuia o durere cumplită, așa că nici nu-i de mirare că imediat și-a simțit tot corpul copleșit de o nădușeală rece. Respirația femeii duhnea a fructe stricate atât de rău încât bărbatul n-a mai suportat și a dat drumul brațelor, trimițând-o la vale, pe scări, unde a continuat să alunece asemenea unui sac cu fasole. Cu toate acestea, femeia se ținea mai departe, strâns, de pantalonul investigatorului, trăgându-l după ea. Ding a observat la un moment dat cum pe mâini îi străluceau niște solzi, dar apoi a zărit doi pești care ieșeau dintr-o sacoșă de plastic – un crap și un țipar. Cum se tot zvârcolea, crapul a ajuns cu ușurință pe scări, unde a început să sară nebunește; țiparul avea capul galben, ochii verzi și niște mustăți zbârlite de parcă erau de oțel. Se zvârcolea și el neîncetat, tot străduindu-se să scape. Odată cu peștii, și apa din sacoșa de plastic s-a vărsat pe scări și a inundat mai întâi o treaptă, apoi pe celelalte două.

– Unde te grăbești așa, mătușă? s-a auzit bărbatul spunând cu vocea uscată.

– Mi-am rupt mijlocul, mi-am rupt și intestinele, a răspuns ea.

Când a auzit-o cât de detaliat își descria rănilor, investigatorul a înțeles imediat că va avea din nou bătaie de cap, ba chiar că era într-o belea mai mare decât crapul acela. Primul gând a fost să fuga de bătrână, însă în loc să facă acest lucru, el s-a aplecat și a spus:

– Mătușă, te duc la spital.

– Mi-am rupt piciorul și cred că mi-am distrus rinichii.

El simțea cum un aer toxic se stârnește în burta lui. Crapul i-a sărit pe picior; lui i-au zburat picioarele, iar crapul a zburat și el și s-a izbit de balustrada scării.

– Să-mi plătești peștele!

El s-a ferit de țiparul care aluneca pe lângă el și a spus:

— Te duc la spital.

Femeia s-a agățat de picioarele lui și i-a spus:

— Nici să nu-ți treacă prin cap.

— Mătușă, a spus el, ți-ai rupt piciorul, ți-ai rupt mijlocul, ți-ai făcut praf intestinale, ți-ai nenorocit și rinichii. Dacă nu mergi la spital, ce faci? Stai aici și aștepti moartea.

— Păi, dacă mor, te iau după mine, a spus femeia cu hotărâre și s-a agățat de el și mai strâns.

Investigatorul a oftat deznădăjduit. S-a uitat în jos pe sară, s-a uitat la cei doi pești care trăgeau să moară, iar apoi a privit dincolo de geamul span, spre cerul mohorât, incapabil să decidă ce avea de făcut. În clipa aceea, a simțit cum de afară sunt împresurați de un damf de alcool, însoțit de zgomotul de metal lovit. Îi era frig și tare bine i-ar fi prins ceva de băut.

Atunci, un râset batjocoritor s-a auzit pe deasupra capetelor lor. Șoferița venea pe scări, tropăind, cu mersul rigid, căci legată de scaun n-avea încotro decât să coboare cu pași mici.

El a întâmpinat-o cu un zâmbet stânjenit, fiindcă apariția ei nu-l speria, ci mai degrabă revărsa asupra lui un soi de mângâiere. „Mai bine să porți în spinare povara unei femei tinere decât a uneia bătrâne”, i-a venit în minte o vorbă din popor, iar acest gând i-a adus un surâs pe buze, urmat de o neașteptată stare de ușurare, ca și cum de undeva, de departe, se iveau razele speranței pe cerul mohorât. A observat imediat că ea reușise să sfâșie cu dinții batista care îi fusese legată la gură și instantaneu a fost cuprins de o nesfârșită admirație pentru dinții ei ascuțiți. Femeia mergea încet, căci avea scaunul legat la spate, iar la fiecare pas lovea în marginea scărilor cu picioarele din spate ale scaunului. El i-a făcut semn cu capul, iar ea i-a răspuns la fel. Șoferița s-a oprit lângă bătrână, s-a înclinat puțin, ca un tigru care își ridică lin coada, după care a izbit-o cu scaunul, în același timp strigând cu furie:

— Dă-i drumul!

Bătrâna și-a înălțat privirea către ea și a mormăit ceva ce aducea a înjurătură, însă pe dată și-a descleștat mâinile. Odată eliberat din strânsoare, investigatorul s-a dat câțiva pași înapoi, ca să ia distanță față de bătrână.

— Tu știi cine-i omul ăsta? a iscodit-o șoferița.

Bătrâna a scuturat din cap.

— Este primarul.

Auzind așa o grozăvie, bătrâna s-a sforțat să se ridice în picioare, apucându-se cu mâinile de balustradă, incapabilă să-și stăpânească tremurul, însă investigatorul, impresionat de reacția ei, a intervenit imediat în discuție:

— Mătușă, să te duc la spital pentru un control medical.

— Desfă-mi scaunul! i-a ordonat șoferița.

El s-a supus, iar de îndată ce scaunul a căzut pe podea, femeia a început să-și agite brațele, ca să le dezmoștească, în timp ce el s-a întors și a rupt-o la fugă. N-avea să scape însă, căci femeia a pornit imediat pe urmele lui.

Pe când ieșea pe ușa principală, el și-a agățat mâneca într-o bicicletă parcată acolo – s-au auzit mai întâi un trosnet, când a căzut bicicleta, iar apoi un sfâșiat de haină. Toate acestea i-au zădărnicit fuga, lăsându-i femeii destul timp ca să-i arunce o sfoară pe după gât și să-l prindă strâns, cât pe ce să-l sufoce.

Apoi, l-a tras afară de parcă ar fi fost un cățeluș sau cine știe ce alt animal. Începuse să plouă mărunț și picăturile de ploaie i se așterneau pe pleoape, împăienjenindu-i ochii, însă el era prea ocupat să slăbească strânsoarea din jurul gâtului înainte de a fi sufocat, ca să mai bage de seamă. A văzut, apoi, un obiect rotund cum îi zboară prin față, sperându-l zdravăn, pentru ca mai apoi să apară și un băiat ras în cap, plin de noroi din cap până-n picioare, urmărind obiectul acela. Investigatorul s-a înclinat puțin și a implorat-o:

— Doamnă dragă, fii bună și dă-mi drumul. N-aș vrea să mă vadă

cineva așa.

Insensibilă la rugămințile lui, femeia a răsucit puțin sfoara și a strâns și mai bine, spunând:

- Păi nu ești tu bun la alergare?
- Nu fug, nu fug, nu fug nici de o fi să mor.
- Promite-mi că n-ai să mă părăsești și că ai să mă iei cu tine.
- Îți promit, îți promit.

Femeia a mai slăbit strânsoarea puțin, astfel încât investigatorul să-și poată scoate capul. Acesta chiar în clipa în care voia să riposteze a auzit cum vorbe rostite pe un ton dulce ies din gura femeii, ca un cântec suav:

– Tu ești mai rău decât un copil mic! Dacă n-am eu grijă de tine, ești în bătaia vântului.

Vorbele ei îi stârneau valuri de căldură în burtă investigatorului care se bucura de ploaia căzută din cer ca o binecuvântare, umezindu-i nu doar pleoapele, ci și ochii cu totul.

Ploaia fină și deasă țesea o plasă molatică în jurul clădirilor, copacilor, o plasă ce cuprindea totul. Ding Gou'er a simțit cum ea întinde o mână și îl prinde de braț, iar apoi a văzut o umbrelă roz pe care femeia a deschis-o cu cealaltă mână și a ridicat-o deasupra lor. Cu cel mai firesc gest cu putință, el a prins-o de mijloc și a preluat umbrela, într-un mod foarte serios și hotărât, ca un soț grijuliu. Nu-și dădea seama de unde apăruse umbrela aceea, dar nici că-i mai păsa, fiindcă de îndată suspiciunile au fost spulberate de o senzație de fericire greu de definit.

Cerul era așa de mohorât încât nici nu puteai să-ți dai seama dacă e dimineață sau e trecut de miezul zilei. I-ar fi fost de mare folos ceasul, dacă nu i-ar fi fost furat de micul demon. Picăturile fine de ploaie răsunau ușor la atingerea umbrelei – un sunet dulce, dar melancolic, asemenea unui vin franțuzesc cât se poate de fin, un sunet trist, sentimental, neliniștitor, tulburat. El a cuprins-o și mai strâns cu brațul pe după mijloc, până când i-a simțit pielea rece pe sub pijama de

mătase. Abdomenul îi tremura ușor. Strânși unul lângă celălalt, au luat-o pe jos către Universitatea Distileriei, pe drumul îngust, plin de noroi, străjuit de copaci cu frunze lucioase, asemenea unor unghii de domnișoare, vopsite cu oă cafenie. Prin aburul lăptos care se ridica pe deasupra stivelor de cărbuni, purtând cu el miasma cărbunelui, fumul negru ițit din coșurile cuptoarelor era împins în sus de aerul greoi, până ajungea să întruchipeze pe cer un dragon negru ce se răsucea și se încolăcea în zbor.

Cei doi au ieșit din curtea Universității Distileriei, parcă în urma aburului plutitor și au luat-o pe sub sălciile de pe malul pârâului din care se răspândea un damf puternic de alcool. Când și când, ramurile sălciilor ștergeau umbrela, scuturându-i stropii de ploaie pe cărarea îngustă, acoperită cu un covor de frunze uscate, aurii. Pe neașteptate, investigatorul a strâns umbrela și a întrebat, cu privirea către crengile verzi de salcie.

— De când sunt în Țara Vinului?

— Mă întrebi pe mine? i-a replicat șoferița. Eu de unde să știu?

— Nu se poate așa ceva, este inacceptabil! a spus el. Trebuie să mă apuc de treabă negreșit.

Ea și-a strâmbat gura și a spus ironic:

— Fără mine n-ai să fii în stare să faci nicio anchetă!

— Cum te cheamă?

— Ticălosule! l-a apostrofat ea. Cine te crezi? Te-ai culcat cu mine și nici măcar nu-mi știi numele.

— Scuze! Eu te-am întrebat, dar n-ai vrut să-mi răspunzi, i-a replicat el.

— Nu-i adevărat.

— Te-am întrebat.

— Nici gând, i-a răspuns ea și imediat i-a și tras un picior.

— Bine, bine, n-am întrebat. Te întreb acum. Ce zici?

— Acum nu mai e cazul să întrebi. Tu ești vânătorul, iar eu sunt de partea ta, de acord?

— În regulă, suntem parteneri, a spus el, lovind-o ușor peste mijloc, după care a continuat: Unde zici că ar trebui să ne ducem acum?

— Ce vrei să investighezi?

— O bandă de criminali nenorociți, condusă de bărbatul tău, care omoară și mănâncă bebeluși.

— Te duc eu la cineva care știe tot ce se întâmplă în Țara Vinului.

— Despre cine e vorba?

— Dacă mă săruți, îți spun...

El a pupat-o ușor pe obraz.

— Te duc la Yu Yichi, proprietarul Crâșmei Yichi.

Braț la braț, au pornit pe Strada Măgarului, sub aripa înserării. Investigatorul putea intui că soarele deja coborâse dincolo de munți, ba nu, tocmai cobora. Se strădui să-și imagineze o scenă fabuloasă: soarele – o roată imensă de foc – aluneca în mod implacabil spre pământ, împrăștiindu-și razele strălucitoare peste acoperișurile caselor, copaci, fețele trecătorilor, pavajul lucios al Străzii Măgarului. Părea că este drumul fără de întoarcere al unui erou, copleșit de nuanțele tragice ale sfârșitului. Regele despotic Xiang Yu⁴¹, din statul Chu, stătea pe malul Râului Wu – într-o mână ținea sulita, iar în cealaltă frâiele armăsarului său. Privea în gol către apele involburate, zi și noapte. Numai că acum Strada Măgarului nu-i deloc însorită. Biciuit de ploaia mărunță, investigatorul se simte copleșit de melancolie și mâhnire. Dintr-odată, înțelege absurdul călătoriei sale în Țara Vinului – totul părea ridicol peste măsură, dar și nespus de amuzant. O căpățână de varză putrezită plutea în rigola de la marginea drumului, dar și o jumătate de căpățână de usturoi, o coadă lucioasă de măgar, îngrămădite laolaltă, în tăcere. În bătaia luminii slabe răsfirate de lămpile de iluminat public, toate căpătau reflexii verzui, maronii, gri-albăstrui. Investigatorul s-a gândit cu durere în suflet că aceste obiecte lipsite de viață ar trebui să alcătuiască împreună blazonul de pe steagul vreunui regat sau, și mai bine, ar

putea să-i fie încrustate pe piatra de mormânt. Cerul părea foarte jos, apăsător, iar ploaia mărunță, în lumina gălbuie a lămpilor, semăna mai degrabă cu fire de mătase plutitoare. Umbrela roz arăta și ea ca o ciupercă viu colorată. Pe Ding Gou'er îl răzbiseră de acum și foamea, și frigul, senzații pe care cu siguranță că i le stârnise vederea acelor lucruri murdare din canal. În același timp, își simțea pantalonii uzi din pricina ploii, pantofii murdari de noroi și îmbibați de apă, scoțând un zgomot înfundat la fiecare pas, de parcă ar fi fost niște țipari care se zbăteau pe fundul unui râu sec. În urma acestor senzații stranii, și brațul cu care o ținea pe șoferiță îi părea rece și amortit, mai puțin palma, care atingea burta femeii, de unde răzbăteau sunete jalnice. Ea purta doar o pijama roz, iar în picioare avea niște papuci de casă pufoși. Cum mergea ea așa, cu pasul târâit prin noroi, nu lăsa deloc impresia că străbate drumul acela de bunăvoie, ci mai degrabă că e trasă de niște pisici soioase. Lunga istorie a bărbaților și femeilor – s-a gândit el în sinea lui – este de fapt ca o luptă de clasă – uneori câștigă bărbații, alteori câștigă femeile, dar în final cel victorios este cel învins. S-a mai gândit că în relația cu șoferiță fuseseră când precum pisica și șoarecele, când precum doi lupi. Făcuseră dragoste, dar se și luptaseră pe viață și pe moarte, iar tandrețea și ferocitatea fuseseră dozate în mod egal, într-un echilibru perfect. Se simțea înghețat bocnă și cu siguranță că și ea avea aceeași senzație de frig. I-a atins un sân și așa a descoperit că ceva care odinioară i se dezvăluise plăcut și moale, era acum rece și aspru, ca o greutate de fier pe talerul cântarului, ca o banană coaptă pe jumătate sau un măr, lăsate multă vreme într-o ladă frigorifică.

— Ți-e frig?

Întrebarea lui suna de-a dreptul prostească, dar el a spus mai departe:

— Ce-ar fi dacă am merge la tine acasă, deocamdată, și am să-mi continui eu investigația după ce se mai încălzește puțin?

— Nu! a răspuns pe un ton categoric femeia, care de-abia își putea

stăpâni clănțanitul dinților.

Detectivul Hunter, de mână cu camaradul său cel mai apropiat, Mickey, merg cătinel, prin ploaia mărunță, într-o noapte rece de toamnă, pe Strada Măgarului... Acesta era gândul care i-a năvălit în minte investigatorului, precum versurile care apar pe ecran la karaoke, cu cuvinte înscrise cât se poate de limpede. El era puternic și eroic; ea era încăpățânată și rigidă, însă uneori putea fi tandră și afectuoasă. Pe Strada Măgarului nici țipenie de om; gropile de pe drum, pline de apă înghețată, lucioase ca sticla, străluceau difuz. După atâtea zile de când venise în Țara Vinului, el se învârtea tot pe la periferie. Orașul în sine era misterios, iar noaptea misterul parcă sporea și mai tare, însă abia acum reușea și el, la adăpostul nopții, să-i deslușească încetul cu încetul tainele. Această stradă străveche, numită Strada Măgarului, îl ducea cu gândul la calea misterioasă dintre picioarele șoferiței, un gând care, numai ce i s-a înfiripat în minte, că l-a făcut să se rușineze profund. Era ca un adolescent palid, care nu-și putea înfrâna pornirile și care nici nu putea stăpâni metaforele șocante ce i se învârteau prin cap. Pe neașteptate, amintiri minunate au început să plutească în jurul lui, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva șoferița aceasta îi era sortită drept adevărata sa iubire, căci trupurile li se legaseră de acum cu un lanț metalic greu. Simțea față de ea o anumită afecțiune prostească în care se amestecau în chip straniu uneori ura, alteori mila, alteori teama. Pesemne că așa este iubirea.

Era cam întuneric, mai cu seamă că prăvăliile de pe-o parte și de pe cealaltă a străzii se închiseseră, dar se mai zăreau totuși, pe ici-colo, luminile din curțile aflate în spate. Zgomote puternice, uneori înfundate se auzeau din toate părțile, bun prilej pentru investigator să încerce să ghicească ce făceau oamenii afară la ora aceea. Șoferița a venit repede cu un răspuns, care l-a trezit din meditație:

— Profită de întunericul nopții ca să taie măgarii.

Într-o clipă, drumul a devenit înșelător; femeia a alunecat și a căzut

pe spate, iar Ding, străduindu-se s-o ridice, i-a urmat exemplul. În cădere au rupt umbrela, pe care femeia s-a grăbit s-o arunce în șanț. Curând, picăturile fine de ploaie s-au transformat în grindină, căci peste umezeala nopții se lăsase un frig pătrunzător. Investigatorul simțea cum aerul acela reavăn se insinua peste tot, ba chiar i se strecura prin spațiile dintre dinți. A îndemnat-o pe femeie să meargă mai repede. Strada Măgarului, îngustă și întunecată, devenise înfricoșătoare, ca un cuib al activității criminale. De mână cu iubita lui, investigatorul intra în vizuina tigrului și începea să limpezească situația. O turmă de măgari lucioși, de culoare neagră, au ieșit în întâmpinarea lor și le-au blocat drumul chiar în clipa în care au zărit firmamentul luminos al Crâșmei Yichi, scăldat de o lumină roșie de neon.

Măgarii stăteau grămadă, ca un zid. Investigatorul a numărat într-o doară vreo douăzeci și patru, douăzeci și cinci de măgari negri, cu pielea netedă și lucioasă de atâta ploaie. După musculatura bine definită păreau să fie niște exemplare tinere. Fie ca să înfrunte mai bine frigul, fie pentru că simțiseră o oarecare primejdie în apropiere, se adunaseră laolaltă, se înghesuiau unii într-alții și, pe măsură ce cei din spate forțau drumul către mijlocul turmei, cei aflați în față erau nevoiți să înainteze. Frecându-se unii de alții, pielea le scrâșnea de parcă ar fi avut niște țepi numai buni să-i străpungă pielea investigatorului care băgase de seamă că unii măgari stăteau cu capetele plecate, alții cu capetele săltate, dar toți aveau urechile ciulite. Se tot împingeau, ba într-o parte, ba într-alta, băteau cu copitele în caldarâm și scoteau niște sunete precum aplauzele unei mulțimi de spectatori. Turma aceea de măgari era asemenea unei coline mișcătoare, ce le trecea prin față, însă curând investigatorul a observat cum în urma lor venea țopăind un tinerel negricios. I s-a părut chiar că acesta semăna foarte bine cu tânărul cu solzi, care îi furase lucrurile. Când Ding a deschis gura, cu gândul să strige la el, tânărul și-a vârât degetele în gură și a fluierat de au răsunat împrejuriile. Fluieratul lui

era precum un cuțit tăios care spinteca noaptea adâncă, reușind să stârnească răgetele asurzitoare ale măgarilor din turmă. Din experiență știa că atunci când rag măgarii își înfig bine copitele în pământ, își înalță capetele și urlă din toate puterile, însă măgarii aceștia răgeau în timp ce alergau, lucru pe care Ding îl găsea de-a dreptul înspăimântător. S-a desprins de femeie și s-a avântat tot înainte, plin de curaj, hotărât să pună mâna pe tânărul negricios care mîna turma, însă tot ce a reușit să facă a fost să cadă la pământ, ba mai mult, la atingerea pavajului rece, de piatră, a reușit să-și spargă capul. Urechile îi vâjâiau de mama focului, în timp ce două raze mari aurii s-au ivit în fața ochilor.

Cam pe când investigatorul și-a revenit în simțiri, turma și tânărul care o mîna dispăruseră deja fără urmă. Nu mai rămăsese decât Strada Măgarului pustie și rece. Femeia l-a strâns tare de mîna și a întrebat foarte grijulie:

— Te-ai lovit tare când ai căzut?

— Nu.

— Nu te cred. Știu că ai tras o căzătură zdravănă, a spus ea pe un ton plângăcios. Sunt sigură că te-ai ales cel puțin cu niște vânătăi...

Cuvintele ei l-au făcut să realizeze că își spărsese capul. Totul părea desprins dintr-o fotografie – părul șoferiței, ochii, gura aveau o paloare de parcă ar fi fost argintate.

— Mi-e teamă să nu-ți dai duhul pe aici...

— Nu-ți face griji, a liniștit-o el. Abia mi-am început investigația. De ce vrei să mă blestemi să mor?

— Când te-am blestemat eu să mori? a reacționat ea cu furie. Am spus că mi-e teamă să nu mori.

Deși ar mai fi avut multe de spus, durerea violentă la cap l-a făcut să-și piardă cheful de a mai vorbi. A întins mîna și a mîngâiat-o pe față, în semn de reconciliere. Apoi, și-a pus mîna pe umărul ei; ca o infirmieră de pe câmpul de luptă, ea l-a sprijinit să treacă Strada Măgarului. Pe neașteptate, o limuzină supla și-a aprins luminile și a

demarat hoțeste, cât pe ce să îi orbească cu farurile. Ding Gou'er avea o presimțire că se punea la cale săvârșirea unei crime, așa că a împins-o pe șoferiță cu putere, însă ea, în loc să se desprindă de el, s-a agățat și mai tare. În realitate însă n-a fost vorba de nicio tentativă de omor, fiindcă, odată ce a demarat, limuzina a trecut iute de parcă ar fi zburat, în timp ce stopurile roșii din coada mașinii luceau prin gazul de eșapament eliminat – o imagine extrem de frumoasă.

Crâșma Yichi era chiar sub nasul lor, cu un salon scăldat în lumină, de parcă cine știe ce ceremonie grandioasă urma să aibă loc acolo.

Două fete, care n-aveau nici măcar un metru înălțime, stăteau de-o parte și de alta a ușii împodobite cu flori. Purtau uniforme de culoare roșie, absolut identice, iar părul le era pieptănat într-un coc înalt. Și chipurile lor semănau foarte mult, afișând același zâmbet. Pentru investigator, această asemănare perfectă avea ceva artificial, ca și cum fetele ar fi fost niște manechine din plastic sau ghips. Până și florile așezate în spatele lor păreau artificiale, lipsite de viață.

– Bine ați venit! au spus ele într-un glas.

Imediat, ușa de sticlă fumurie s-a deschis pentru cei doi și, în momentul în care au pătruns în salon, investigatorul a dat cu ochii de o coloană pătrătoasă, cu inserții de sticlă, pe care se vedea un bătrân urât, proptit de o femeie mizerabilă. Când a realizat că de fapt era reflectarea imaginii lui alături de șoferiță, pentru o clipă pe investigator l-a încercat un sentiment ciudat de deznădejde. Ar fi vrut să dispară cât mai repede de acolo, însă în clipa următoare un băiețel îmbrăcat în haine roșii s-a apropiat cu pași împiedicați, dar foarte iuți.

– Domnule, doamnă, serviți masa sau beți ceai? Dansați sau cântați la karaoke? a rostit el cu o voce ascuțită.

Băiatul era tot pitic, ajungea cu capul cam în dreptul genunchiului investigatorului și de aceea era nevoit să stea cu capul dat pe spate, în timp ce investigatorul trebuia să se aplece de mijloc. Se priveau – unul cu capul mare, unul cu capul mic, dar această postură îl făcea pe investigator să aibă sentimentul că el deține poziția de comandă, lucru

care îi îngăduia pentru moment să se mai destindă puțin. Privirea malițioasă a băiatului pur și simplu îți dădea fiori, în ciuda zâmbetului pe care toți cei de acolo erau instruiți să-l afișeze. În mod neîndoielnic era deținătorul unei răutăți greu de mascat, o răutate care ieșea la iveală așa cum tușul trece cu ușurință prin hârtia de proastă calitate.

— Vrem să bem ceva și să mâncăm. Eu sunt prietenă bună cu patronul vostru, domnul Yu Yichi.

Micuțul a făcut o plecăciune și a spus:

— Vă cunosc, doamnă! Avem separeuri la etaj.

Acestea fiind zise, a pornit înaintea lor, invitându-i să-l urmeze. Investigatorului i se părea că arătarea aceasta pipernicită seamănă într-un tot cu monstrul din romanul *Călătorie spre Soare-Apune*⁴², ba chiar își imagina că în pantalonii largi ascunde vreo coadă de vulpe sau de lup. Marmura lucioasă făcea ca pantofii lor să pară și mai murdari, ceea ce îi dădea investigatorului un sentiment de umilință profundă. În salon, femeii dichisite dansau îmbrățișate cu bărbați foarte îmbujorați, în timp ce un pitic cu smoching și papion stătea pe vine, cocoțat pe un scaun înalt și cânta la pian.

Investigatorul și femeia l-au urmat pe pitic pe scările în spirală, până au ajuns într-un separeu, unde două fetișcane, tot scunde de înălțime, au venit în fugă, cu meniul în mână.

— Chemați-l pe directorul Yu! Anunțați-l că a sosit Numărul Nouă! a zis șoferița.

În timp ce îl așteptau pe Yu Yichi, șoferița, într-un mod cât se poate de deșănțat, s-a descălțat de papuci și și-a șters picioarele de noroi pe covorul moale. Apoi, probabil din cauza aerului îmbâcsit, a strănutat zgomotos de mai multe ori. Când simțea că nu poate să strănute, își ridica privirea în sus, mizea ochii și își schimonosea gura, căutând să ajute strănutul să se pornească mai iute. Investigatorului îi dispăcea acest comportament, mai cu seamă fiindcă îi amintea de un măgar în

caiduri care adulmecă urina măgăriței.

În pauza dintre strănuturi, el a întrebat-o:

- Ai jucat vreodată baschet?
- Hapciu! Ce?
- De ce Numărul Nouă?
- Fiindcă sunt cea de-a noua amantă a lui. Hapciu!

2

Draga domnule profesor Mo Yan,

Bună ziua!

Deja i-am transmis mesajul dumneavoastră lui Yu Yichi, care mi-a replicat bucuros: „Ei, ce zici de asta? Ți-am spus eu că o să-mi scrie biografia și exact asta face”. Apoi, a ținut să adauge că ușa restaurantului va fi întotdeauna larg deschisă pentru domnia voastră. Nu cu multă vreme în urmă, guvernul municipal a alocat o sumă mare de bani pentru renovarea Cărciumii Yichi, un local cu program non-stop și decorați uni somptuoase care îi dau un plus de frumusețe. Cu multă modestie evaluându-l, poți spune că este la nivel de trei stele și jumătate. Recent, au avut o delegație de japonezi invitați la masă, iar micuții diavoli s-au distrat pe cinste acolo! La scurt timp după întoarcerea acasă, șeful delegației chiar a scris un articol în revista *Călătorul*, în care și-a exprimat prețuirea față de cărciuma respectivă. De aceea, când veți veni în Țara Vinului, puteți chiar să vă cazați acolo și să vă bucurați de plăceri nebănuite, fără să cheltuiți un sfanț.

În privința romanului-cronică *Eroul Yichi*, pe care vi l-am trimis, trebuie să vă mărturisesc că m-am amuzat nespus. Și în scrisoarea pe care v-am adresat-o am precizat că acesta este darul meu pentru dumneavoastră, cu rugămintea să vă aplecați asupra lui pentru a culege informații atunci când veți redacta biografia. Totuși, eu mă gândesc încă foarte serios la critica pe care mi-ați făcut-o. Greșeala

mea constă în faptul că am o imaginație deosebit de bogată și uneori pierd controlul, ajungând să fac prea multe digresiuni și să mă depărtez de principiile de bază ale ficțiunii. De acum înainte am să-mi însușesc foarte serios criticile domniei voastre și am să muncesc pe brânci, cu râvnă, ca să scriu romane care să-și câștige pe merit renumele.

Domnule profesor, nădăjduiesc din tot sufletul că veți porni la drum cât mai curând, către Țara Vinului. Cine s-a născut pe pământul acesta și nu vine aici pur și simplu a trăit degeaba. În luna octombrie, vom organiza Primul Festival al Licorii Maimuței, care ne va da prilejul de a organiza un banchet opulent, fără precedent în Țara Vinului, cu activități antrenante timp de o lună de zile. Cu niciun chip nu se poate să-l ratați Desigur că și anul viitor va avea loc o nouă ediție a acestui festival, dar nu va mai fi la fel de somptuos și de memorabil ca acesta. Socrul meu a fost pe Muntele Maimuța Albă, la sud de oraș, și a trăit acolo, între maimuțe, timp de trei ani, ca să afle secretele Licorii Maimuței. A petrecut atâta timp acolo încât aproape că a devenit de-al locului, dar numai așa a aflat cum se prepară așa ceva și numai așa a putut scrie un roman fabulos.

Acum câțiva ani, am dat, acasă la socrul meu, peste cartea pe care o doriți domnia voastră – *întâmplări ciudate din Țara Vinului*, însă după o vreme, când am căutat-o, n-a mai fost cu puțință s-o gășesc. I-am telefonat unui prieten de la Departamentul de Propagandă al Comitetului de Partid și l-am rugat să facă tot posibilul și s-o procure din altă parte. În această cărticică, sunt foarte multe scrieri cu insinuări răutăcioase, ceea ce demonstrează, fără putere de tăgadă, că aparțin unui scriitor din zilele noastre, însă nu pot afirma cu certitudine că acesta ar fi Yu Yichi. Întocmai precum ați spus, Yu Yichi este pe jumătate geniu, pe jumătate demon. Și în Țara Vinului unii îl glorifică, în timp ce alții îl ponegresc, dar pentru că este pitic, oamenii obișnuiți nu se angrenează cu adevărat în luptă aprigă cu el. De aceea, nimic nu pare să-l deranjeze, ci, dimpotrivă, își permite să facă totul după

placul inimii și să-și dea frâu liber, cu bune și cu rele. Eu sunt un om lipsit de talent, înzestrat doar cu o brumă de cunoștințe și incapabil să pătrundă lumea interioară a acestui personaj, însă după umila mea părere, aici se află o comoară pe care numai domnia voastră o puteți descoperi.

A trecut multă vreme de când am trimis nuvelele acelea la revista *Literatura poporului*, prin urmare îndrăznesc să vă rog să-i mai îmboldiți pe editori. Totodată, vă rog să le transmiteți că sunt așteptați la prima ediție a Festivalului Licorii Maimuței. Firește că eu mă voi ocupa de tot ceea ce înseamnă cazarea și masa lor și sunt încrezător în faptul că generoșii cetățeni din Țara Vinului vor fi cât se poate de ospitalieri cu ei.

În final, maestre, vă trimit ultima mea povestire – *Lección de gătit*. Înainte de a mă apuca s-o scriu, am parcurs cu cea mai mare seriozitate aproape toate operele scrise de îndrăgiții scriitori „neorealiști”, absorbind esența scrierilor respective și încercând să le adaptez. Maestre, sper să vă fie la îndemână să trimiteți această povestire la redacția revistei *Literatura poporului*, căci eu sunt convins că, dacă le voi oferi continuu lucrări, în cele din urmă voi reuși să-i impresionez pe acești zei care locuiesc în palate de jad și în fiecare zi privesc către cer pentru a o zări pe Chang'E, Zeița Lunii, când își piaptână părul.

3

LECȚIA DE GĂTIT

Înainte s-o ia razna, soacra mea era o femeie frumoasă, extrem de grațioasă, chiar dacă nu mai era tocmai tânără. Uneori mi se părea că e mai tânără, mai frumoasă și mai atrăgătoare decât fiica ei, adică soția mea. Știu că este o prostie, dar nu mă pot abține să nu spun acest lucru. Nevasta mea lucrează la o rubrică specială a *Cotidianului Țării Vinului*, unde a publicat deja câteva interviuri ce au stârnit reacții

foarte puternice, ceea ce a ajutat-o să-și câștige o anumită notorietate. Nevastă-mea este o femeie slabă, negricioasă, cu părul cam decolorat, cu fața zbârcită și o gură urât mirositoare. Soacra mea, dimpotrivă, este destul de corpulentă, cu pielea albă și moale, părul de un negru lucios, iar gura îi răspândește toată ziua o aromă de carne friptă. Când stau una lângă alta, diferența izbitoare dintre ele îmi reamintește în mod firesc de lupta de clasă, căci soacra mea arată precum concubina bine întreținută a unui mare moșier, în timp ce nevastă-mea ai zice mai degrabă că e fiica cea mare a unui țăran bătrân, împovărat de sărăcie și mizerie. Nu-i de mirare că ura pe care și-o poartă cele două a devenit atât de profundă încât vreo doi-trei ani nu și-au vorbit una alteia, ba mai mult, nevasta mea mai degrabă ar dormi în curtea redacției decât să se mai ducă acasă și să dea ochii cu maică-sa. De fiecare dată când mă duceam în vizită la soacră, nevasta mea devenea de-a dreptul isterică și mă înjura cu cuvinte pe care cu greu le îngăduie hârtia, de parcă m-aș fi dus la o prostituată, nu la propria ei mamă.

Sincer vorbind, în zilele acelea, eu într-adevăr aveam anumite fantezii stârnite de frumusețea soacrei mele, dar asemenea gânduri rele au fost ferecate cu o mie de lanțuri groase, împiedicându-le astfel să se întetească și să evolueze, numai că ocară neconținută a soției mele a mistuit lanțurile acelea precum focul nemilos. Așa se face că într-o bună zi i-am spus înfuriat:

— Dacă am să ajung vreodată să mă culc cu mama ta, atunci să știi că tu porți întreaga responsabilitate.

— Ce? a întrebat ea mânioasă.

— Dacă nu mi-ai fi atras tu atenția, niciodată nu m-aș fi gândit că ar fi posibil ca un ginere să facă dragoste cu propria-i soacră, i-am răspuns eu înveninat. Singurul impediment veritabil este vârsta, fiindcă altminteri nu suntem rude de sânge, deci... în plus, de curând în ziarul vostru s-a publicat o poveste interesantă despre un tânăr din New York, pe nume Jack, care, după ce a divorțat de nevastă, s-a

căsătorit cu fosta soacră.

Nevasta mea a tras un țipăt plin de sălbăticie, după care a dat ochii peste cap și a leșinat. Am aruncat de îndată o găleata cu apă peste ea, iar apoi am înțepat-o cu un cui ruginit sub nas, precum și într-un anume punct între degetul arătător și degetul mare, ca să-și revină, numai că acest lucru s-a petrecut abia după vreo jumătate de oră, încetișor-încetișor. Arăta ca un buștean uscat așa cum zăcea ea acolo, pe jos, în noroi, cu ochii larg deschiși și avea o lucire în privire – pesemne lucirea disperării, care îmi dădea fiori pe șira spinării. Lacrimi fierbinți i-au inundat ochii și au prins a se prelinge către urechi. Mă gândeam că în clipa aceea un singur lucru mai puteam face, și anume să-i cer iertare din tot sufletul.

Am strigat-o pe nume, cu afecțiune în glas și, învingându-mi sila nesfârșită, am sărutat-o pe gura urât mirositoare. În acest timp, nu mă gândeam decât la gura mamei ei, care întotdeauna răspândea aroma îmbietoare de carne friptă. Nicio minunăție nu putea fi mai mare decât să fi luat o gură de coniac și să-mi fi sărutat soacra pe gură; ar fi fost ca și cum m-aș fi ospătat cu o friptură, după care aș fi dat o gură de coniac pe gât. Ciudat e faptul că trecerea timpului nu a știrbit cu nimic farmecul și tinerețea acelor buze; chiar și nerujate, buzele soacrei mele erau moi și roșii, pline de dulceața strugurilor de munte, pe când buzele fiicei ei nu se comparau nici măcar cu pielițele de struguri.

— Nu încerca să mă duci de nas! a spus ea cu glas ascuțit. Știu că pe mama o iubești, nu pe mine. Eu sunt numai un substitut al mamei mele. Când mă săruți pe mine, nu faci altceva decât să te gândești la buzele ei, iar când faci dragoste cu mine, n-ai în minte decât trupul ei.

Vorbele ei ascuțite parcă erau un cuțit tăios cu care îmi jupuia pielea. Plin de furie i-am spus (de fapt mai întâi i-am tras o palmă, ușor, peste față):

— Am să-ți dau o mamă de bătaie! Nu-ți permit să spui tâmpeniile astea! Totul e numai în imaginația ta bolnavă. Ești isterică, iar dacă

vor afla și ceilalți, ai să te faci de râs, ca să nu mai spun cât de supărată va fi maică-ta. Eu sunt doctor în oenologie, un bărbat demn și respectabil. Oricât de nerușinat aș fi, niciodată nu m-aș coborî la asemenea lucruri josnice la care niciun animal nu se dedă.

— Așa-i! N-ai făcut așa ceva până acum, dar asta nu înseamnă că nu ți-ar plăcea! Poate că n-ai să faci nimic câte zile vei avea, dar mintea o să-ți stea tot acolo. Dacă nu vrei s-o faci ziua, ai să vrei noaptea; dacă nu vrei s-o faci cât ești treaz, ai să vrei în vis; dacă nu vrei s-o faci cât trăiești, ai să vrei după ce mori.

Eu am țâșnit în picioare și am răbufnit:

— Asta-i o insultă care îmi este adusă nu numai mie, ci și mamei tale, ba chiar și ție însăși!

— Nu te înfuria așa! mi-a spus ea. Chiar dacă ai avea o sută de guri și cu toate ai rosti numai vorbe dulci, mieroase, tot n-ai reuși să mă păcălești. Ei, ce rost are să mai continuăm așa? Să trăiesc mai departe, ca să fiu o piedică? Să fiu bătaia de joc a celorlalți, să sufăr? Mai bine să mor și să se isprăvească odată toate astea! Dacă aș muri, ați putea să trăiți după bunul-plac. Nu v-aș mai sta în cale...

Și zicând vorbele acestea, a ridicat pumnii mici precum niște copite de măgar și a început să se lovească în piept. Dar, cum stătea ea așa întinsă pe spate, tot ce se vedea pe pieptul ei zbârcit erau sfârcurile ca niște curmale mici. Pieptul soacrei mele, dimpotrivă, era generos ca al unei femei tinere și aproape că nu era niciun pic lăsat sau înmuiat. Până și atunci când purta pulovere împletite cu fir gros, sânii ei se arătau drepti și avântați precum crestele munților. Trupurile inversate, ale soacrei și nevestei, l-au adus pe ginere pe marginea prăpastiei râului. Putea oare cineva să mă învinuiască pe mine? Mi-am pierdut cumpătul și am început să strig „Nu tu ești de vină, ci eu!”, moment în care ea și-a desfăcut pumnii și cu degetele firave, ca niște gheare de pui, a început să-și sfâșie hainele. Nasturii au zburat cât colo, lăsându-i la vedere sutienul. Cerule! Era precum omul cu picioarele amputate, care s-a găsit să poarte pantofi. Își pusese sutien!

Imaginea pieptului ei osos m-a făcut să-mi întorc privirea, dezgustat.

— Ajunge! Nu mai e cazul să ne chinuim! Chiar dacă ar fi să mori, mai e și tatăl tău! am zis eu.

Ea s-a proptit cu palmele pe pământ și s-a ridicat în capul oaselor. În ochi îi sclipea o lumină amenințătoare.

— Tata v-ar fi paravan. El nu știe altceva decât băutură, băutură și iar băutură! Băutura îi tine loc de femeie. Dacă tata ar fi fost un om așa cum se cade, mi-aș mai fi făcut eu atâtea griji?

— În viața mea n-am văzut o asemenea fiică, am spus eu, pierzându-mi răbdarea.

— De aceea, te rog să mă omori, a spus ea, îngenunchind și lovind cu capul, întruna, podeaua de ciment. Îți cad în genunchi și te rog să te înduri de mine și să mă omori. Domnule doctor, în bucătărie este un cuțit de inox nou-nouț. Adu-l și omoară-mă cu el! Te implor să mă omori.

A ridicat capul și și-a arcuit gâtul, care era lung și subțire ca al unei găini jumulte de pene; avea o culoare vineție, cu pielea aspră și vreo trei alunite negre, iar venele albastrui îi zvâcneau cu iuțeală. Ochiul îi erau pe jumătate dați peste cap, gura căscată, fruntea îi era mânjită de praf și mizerie, prin care se zăreau câteva picături de sânge; părul îi era răvășit, de parcă ar fi avut un cuib de coțofene pe cap. Putea fi numită această arătare femeie? Totuși, femeia aceasta era soția mea și, ca să spun adevărul golgolou, comportamentul ei mă înspăimânta, iar ce-i și mai rău, după spaimă venea dezgustul. Tovarăși, ce puteam face? Ea zâmbea bațjocoritor, cu gura aia care arăta ca o tăietură într-un cauciuc și zău că îmi era teamă să nu cumva s-o ia razna.

— Nevastă dragă, i-am zis eu, există o vorbă care spune că, odată ce doi oameni au format un cuplu, sentimentele dintre ei sunt mai adânci decât oceanul. Noi suntem împreună de atâția ani, cum m-aș putea îndura să te omor? Mai degrabă aș omorî un pui de găină, mai cu seamă că am face după aceea o supă gustoasă pe care s-o mâncăm împreună, pe când așa, dacă te omor pe tine, tot ce am să mai pot

înghiți va fi un glonț. Doar că eu nu-s chiar atât de prost, să știi!

Ea s-a frecat pe gât și a spus cu voce blândă:

— Chiar n-ai să mă omori?

— Nu te omor, nu te omor!

— Eu zic s-o faci, a insistat ea, trasând cu degetul o linie orizontală pe gât, ca și cum ar fi avut în mână cuțitul acela ascuțit și iute ca vântul. Harș! a continuat ea, e de ajuns să tragi uite așa, ușurel, și venele de pe gâtul meu se deschid, lăsând sângele să țâșnească repezit, ca din fântână. După o jumătate de oră, n-o să mai rămână din mine decât pielea transparentă. Și atunci, a continuat ea, cu un zâmbet sinistru pe buze, ai să poți să te bagi în așternut cu vrăjitoarea aia bătrână, mâncătoare de bebeluși.

A

— Împuțito! i-am strigat eu.

Tovarăși, nu-i deloc ușor pentru un cărturar elegant și rafinat ca mine să rostească asemenea vorbe mizerabile, dar pur și simplu nevastă-mea asta m-a scos din minți. Eram foarte rușinat.

— Fir-ai a dracului! am ocărât-o eu. Cu ce drept îmi ceri să te omor? Ceva bun nu m-ai pune să fac, în schimb vii cu asemenea nenorociri la mine! Să te omoare cine o vrea, că eu n-am chef.

Furios, m-am dat la o parte. M-am gândit: „Păi, dacă nu-s în stare s-o scot la capăt cu tine, oare n-aș putea să scap altfel?” Am luat o sticlă de vin, „Armăsarul cu coama roșie” și gâl-gâl! am dat-o pe gât. N-am uitat însă în timp ce înghițeam, să-i urmăresc mișcările cu coada ochiului. Am văzut-o cum se ridică greoi și pornește surâzătoare spre bucătărie, simțind în clipa aceea o strângere de inimă, dar auzind cum curge apa de la robinet, m-am apropiat pe furiș și am observat că își băgase capul sub jetul puternic de apă. Cu amândouă mâinile se ținea de chiuveta soioasă, înclinându-și trupul într-un unghi de 90 de grade. Din poziția aceea, i se vedea fundul osos și fără viață, cu fesele alea ofilite, care semănau cu două bucăți de carne puse la uscat, în vânt, timp de vreo treizeci de ani. Nu era chip să fac vreo comparație cu

fundul soacrei mele, bombat ca o minge bine umflată. În momentele acelea dramatice tocmai imaginea fundului bombat îmi sălta prin minte. Până la urmă, mi-am dat seama că gelozia soției mele nu era total nefondată. Jetul de apă curată ca neaua și, fără îndoială, rece ca gheața îi cădea pe spinare și apoi se împrăștia cu stropi mari albi, ce răsunau zgomotos. Părul ei arăta ca o scoarță de palmier, îmbrăcată în spumă albă. Suspina sub apă, ca o găină care se îneacă ciugulind boabe. De acum îmi era teamă să nu cumva să răcească și uite așa, pe nesimțite, sufletul meu a fost inundat de sentimente de milă față de ea. Simțeam că am ajuns să comit o crimă cât se poate de gravă chinuind o femeie atât de slabă și fără vlagă. M-am apropiat și i-am atins spatele – era foarte rece.

— Ajunge! Nu te mai chinui! Nu-i cazul să facem lucruri care îi îndurerează pe cei apropiați și îi bucură pe dușmani! am spus eu.

Ea s-a îndreptat de spate cu repeziciune și m-a țintuit cu ochii ei roșii ca focul. N-a scos o vorbă preț de câteva secunde, ceea ce m-a înspăimântat și m-a făcut să mă dau în spate cu câțiva pași. Am văzut-o imediat cum ia un cuțit lucios, tocmai cumpărat de la magazinul cu articole metalice, își desenează un semicerc în fața pieptului, după care țintește către gât și apasă.

Fără să-mi mai pese de nimic, m-am repezit, am apucat-o de încheietură și i-am smuls cuțitul din mână. Eram dezgustat de comportamentul ei.

— Netreblico! Mă distrugi, nu-ți dai seama?

Am înfipt cuțitul de vreo două degete în tocătorul de lemn, dar cu asemenea furie că ar fi trebuit să te opintești cu toate forțele ca să-l mai scoți de acolo. Apoi, am izbit cu pumnul în peretele care a răsunat zdravăn, motiv pentru care vecinul de alături a strigat enervat:

— Ce faceți acolo?

Eu eram furios ca un leopard care se învârtea închis în cușcă.

— Nu mai suport toate mizeriile astea, am spus. Pur și simplu nu mai pot, fir-ar să fie!

M-am plimbat înapoi și încolo de câteva zeci de ori, gândindu-mă întruna cum am să-mi duc eu viața cu ea mai departe. Obținerea unui divorț echivala cu o cerere la crematoriu.

— Să lămurim lucrurile! i-am zis eu. Să mergem și să-i chemăm pe mama și pe tatăl tău să rezolve chestia asta! Și atunci ai să poți s-o întrebi direct pe maică-ta dacă am avut ceva cu ea.

Ea s-a șters cu un prosop pe față și a spus:

— Putem să mergem. Dacă voi, care ați comis un incest, nu vă temeți, de ce m-aș teme eu?

— Cine refuză să meargă e o nenorocită de broască țestoasă, am spus eu.

Așa-i. Cine refuză să meargă e o nenorocită de broască țestoasă.

Ne-am târât șovăielnici până la Universitatea Distileriei, iar pe drum ne-am intersectat cu coloana de mașini de la guvern, care mergeau să întâmpine oaspeții străini. Pe motocicletele din fruntea coloanei erau doi polițiști în uniforme noi, cu ochelari de soare lucioși și cu mănuși albe. Noi am încetat a ne mai certa pentru câteva clipe și am rămas încremeniți lângă salcâmi de pe marginea drumului. Din canal răzbătea un miros greu de animale putrezite. Ea își înfipse timid mâna rece ca gheața în brațul meu. Eu am privit disprețuitor către coloana de mașini pentru oaspeții străini, simțind un dezgust profund față de ghearele ei reci. Atunci i-am observat degetul mare de ia mână, mult prea mare, cu mizeria verzuie adunată pe sub unghie, însă nu mă înduram să-i desprind mâna de pe brațul meu, fiindcă așa căuta ea protecție, ca o persoană gata să se înece care se agață de un pai. „Fir-ai tu a naibii!” am ocărât-o eu în gând. O femeie bătrână și cheală din mulțimea are se ferea din calea coloanei de mașini și-a întors privirea către mine. Era îmbrăcată cu un pulover foarte larg, cu nasturi de plastic albi, mari, la piept. Simțeam o repulsie fizică față de nasturii aceia mari și albi, o senzație care provenea din copilăria mea, când am suferit de oreion. Atunci, un doctor care mirosea cam tare și care avea asemenea nasturi mari, albi, de plastic, la piept, m-a atins pe

obraji cu degetele lui subțiri ca niște tentacule, făcându-mă să vomit de silă. Femeia avea un cap mare, înfipt pe umeri, fața buhăită și dinții gălbui. Când și-a înclinat capul, a să mă privească mai bine, m-au cuprins frisoanele. M-am întors, cu gândul să mă îndepărtez, dar ea m-a urmat îndeaproape, alergând cu pași mici. De fapt, era o cunoștință de-a soției mele, pe care a prins-o de mâini cu afecțiune și i le-a scuturat cu putere, în același timp lăsându-se cu pieptul în față până când aproape că s-au îmbrățișat și s-au pupat. Ai fi putut jura că ea era mama nevastei mele și firește că m-am gândit ce glumă proastă era să spui că frumusețea aia de soacră-mea a dat naștere unei arătări ca nevastă-mea. Mi-am continuat drumul singur către Universitatea Distileriei; voiam să merg și să-mi întreb soacra dacă nu a luat-o pe fata ei de la vreun orfelinat sau dacă nu cumva la naștere i-a fost schimbată în maternitate de către asistente. Și atunci, dacă se dovedea că nu-i era mamă de adevăratelea, eu ce-ar fi trebuit să fac?

Nevasta mea m-a ajuns din urmă, veselă nevoie mare. Chicotea, ca și cum uitase că în urmă cu puțin timp încercase să-și taie beregata cu cuțitul.

— Hei, doctore, știi cine era bătrâna aia?

Eu am răspuns că nu.

— Este soacra domnului Hu, șeful Departamentului de Organizare de la Comitetul Municipal de Partid.

Eu am pufnit pe nas.

— Ce pufnești așa? a zis ea. Nu-i cazul să-i privești cu dispreț pe ceilalți și nici nu-i cazul să-ți imaginezi că numai tu ești deștept în lumea asta. Chiar vreau să-ți spun că în curând voi fi șefa secției Cultură și viață, de la redacție.

— Felicitări! i-am spus eu. Acum, dacă ai să fii șefa acestei secții, sper să scrii un articol despre experiența ta personală, cum faci tu tărașoi și scene.

— Zici că eu fac tărașoi și scene? a întrebat ea uluită. Eu sunt cea

mai bună femeie din lume. Orice femeie, în locul meu, să afle că bărbatul ei își face de cap cu propria ei mamă, ar fi făcut un scandal monstru de multă vreme.

— Haide, grăbește-te! Să vină părinții tăi și să rezolve situația asta!

— Ești chiar prost! a zis ea, parcă trezită brusc dintr-un vis. De ce aș merge eu cu tine, ca să te văd cum îți faci ochi dulci cu destrăbălată aia bătrână? Sunt bărbați în lume câtă frunză și câtă iarbă, așa că nu-ți duc eu grija. N-ai decât să te culci cu cine vrei, puțin îmi pasă.

Acestea fiind zise, s-a întors și a plecat cu un aer nonșalant. Vântul toamnei scutura coroana copacilor, iar frunzele aurii pluteau ușor în cădere, tăcute. Nevasta mea străbătea poezia toamnei și aveam sentimentul că între silueta ei întunecată și noțiunea de delicatețe se țesea o anumită legătură. În mod surprinzător, aerul ei detașat părea că stârnește în mine un vag regret, ca în fața unei pierderi iremediabile. Numele ei este Frumoasa Yuan, așadar Frumoasa Yuan și frunzele toamnei în cădere alcătuiau împreună un poem liric, cu aceeași aromă ca Vinul Generalului Lei, produs la Distileria Zhangyu din Yantai. Am petrecut-o cu privirea, însă ea nu și-a întors capul nici măcar pentru o clipă, ceea ce mă ducea cu gândul la expresia aceea – „înfăptuirea justiției fără nicio urmă de regret”. De fapt, eu îmi doream să-și fi întors capul să mă mai privească o dată, însă viitorul șef al secției Cultură și viață, de la *Cotidianul Țării Vinului* n-a schițat nici cel mai mic gest, ci a plecat preocupată, probabil să-și ocupe noua poziție. Șefa Frumoasa Yuan. Șefa Yuan. Șefa.

Silueta ei s-a pierdut printre clădirile cu ziduri albe și țigle albăstrui, de pe Aleea Fructe de Mare. Un stol de porumbei pătați se avânta chiar de acolo înspre țării; pe cer pluteau trei baloane mari, galbene, care trăgeau după ele panglici roșii, cu caractere albe brodate pe ele. Un bărbat stătea încremenit în loc. Eram chiar eu, Li Yidou, doctorul în oenologie. Li Yidou, n-ai să-ți pui capăt zilelor sărind în Râul Liquan cel înspumat și care împrăstie mireasma alcoolului. Cum să fac așa ceva? Nervii mei sunt tăbăciți ca o piele de vacă tratată cu sare și

mirabil – oricât ai rupe din ea, tot nu se strică; oricât ai întinde-o, nu se sfâșie. Li Yidou, Li Yidou, cu capul sus și pieptul scos înainte, a intrat în Universitatea Distileriei și s-a oprit în fața ușii soacrei lui.

Socotesc că se cuvine într-adevăr să fac unele lămuriri. Poate că eu percep lucrurile într-un anumit fel, acolo unde chiar nu există nimic, dar se prea poate ca o schimbare radicală să intervină în viața mea, nu încapă nici cea mai mică îndoială. Pe ușă era lipit un bilet:

„În dimineața aceasta, cursul de gătit se va ține în laboratorul Centrului Gurmanzilor”.

Auzisem eu demult că soacra mea, cu talentul ei neobișnuit, era vedeta Institutului Culinar, dar în clasă nu o văzusem niciodată cu adevărat. Așadar, am hotărât să particip la cursul soacra, un prilej cât se poate de nimerit pentru a-i admira personalitatea remarcabilă.

Am intrat pe portița din spate a Universității Distileriei, după care am ajuns în grădinița Institutului Culinar. Aroma alcoolului încă mai adăsta în aer, iar mirosul de carne îți asalta și el nările la tot pasul. În curte, nenumărați copaci ornamentali și flori exotice stranii mă priveau pieziș cu frunzele lor asemenea unor ochișori tainici, pe mine, doctorul în oenologie, dar total ignorant când venea vorba de plante. Mai bine de zece gardieni îmbrăcați în uniforme bleumarin se plimbau agale prin campus, dar când m-au zărit au devenit vigilenți dintr-odată, ca niște câini de vânătoare care își ochiseră prada. Și-au ciulit urechile care semănau nespuse de bine cu niște clătite micuțe și subțiri și se vedea limpede că mă adulmecau, însă mie nu-mi inspirau teamă câtuși de puțin. Știam prea bine că în clipa în care aș fi amintit numele soacrei mele, instantaneu și-ar fi revenit la starea de toropeală de odinioară. Campusul avea o structură cam ciudată, foarte asemănătoare cu Grădina Guvernărilor Nepricepuți din Suzhou. O stâncă uriașă, de culoarea ficatului de porc, stătea în mod cu totul de neînțeles chiar în mijlocul drumului, iar pe ea era o inscripție cu vopsea galbenă – „Grațioasa Stâncă îndreptată către Cer”. După ce am obținut permisiunea gardienilor să trec, am pornit-o agale până am

dat de Centrul de Cercetări pentru Mâncăruri Speciale. Apoi, am depășit balustradele acelea, una după alta, am trecut de clădirea superbă unde se creșteau copiii de carne, am trecut și de colina artificială și de fântână, de camera de dresaj pentru păsările exotice și animalele ciudate, am intrat într-o grota întunecoasă, unde m-am învârtit puțin până am dat de un loc luminat. Aici era deja zonă interzisă. O domnișoară mi-a adus o uniformă și mi-a cerut să-mi schimb hainele. „Oamenii voștri îl filmează pe conferențiat, a spus ea. Era limpede că mă confundase cu vreun reporter de la televiziunea locală. Când mi-am pus pe cap boneta albă, de formă rotundă, mi-a venit un miros proaspăt de săpun. Chiar în clipa aceea, domnișoara m-a recunoscut. „Eu am fost colegă de școală cu soția dumneavoastră, Frumoasa Yuan”, mi-a zis ea. „La vremea aceea, eu aveam note mult mai mari decât ea, însă acum ea a devenit un reporter celebru, iar eu am rămas o biată portăreasă”, a continuat ea cu amărăciune în glas, privindu-mă, totodată, cu ochi plini de ură, ca și cum eu eram cel care îi curmase viitorul glorios. Am dat din cap, în semn de scuze, însă în clipa următoare pe chipul ei mohorât s-a ivit un aer de mândrie. „Eu am doi fii”, s-a lăudat ea, „și amândoi sunt foarte deștepți”. „Și nu aveți de gând să-i vindeți Secției de Mâncăruri Speciale?” am întrebat eu pe un ton răutăcios. Pe dată s-a făcut vânătă la față de furie și cum n-aveam deloc chef să mai văd încă o față vânătă, mi-am luat tălpășița, îndreptându-mă cu pași mari către laborator. O auzeam în urma mea, scrâșnind din dinți: „într-o bună zi, o să apară cineva care să vă aranjeze și pe voi, canibalilor”.

Vorbele portăresei mi-au zguduit sufletul. Cine erau canibalii? Oare nu eram și eu unul dintre ei? Mi-au venit în minte imediat vorbele demnitarilor din Țara Vinului, atunci când, referindu-se la celebrele feluri de mâncare, au ținut să precizeze: „Noi nu mâncăm oameni, ci niște delicatese trecute printr-un proces special de preparare”. Creatorul acestor delicatese era chiar frumoasa mea soacră, care tocmai ținea o prelegere în fața studenților din laboratorul spațios și

extrem de luminos. Era la catedră, scăldată în lumina lămpilor, unde îi distingeam foarte limpede fața rotundă, netedă și strălucitoare precum porțelanul cel mai fin.

Reporterii într-adevăr filmau, iar pe unul dintre ei, pe nume Qian, un tip cu o gură țuguiată și obraji de maimuță, redactorul unei rubrici speciale, îl întâlnisem odinioară la o masă și băusem împreună. Cu camera de filmare pe umăr, se foia dintr-o parte în alta a sălii, urmat îndeaproape de asistentul lui, un tip scund, palid și gras, care ducea lămpile și trăgea după el cablurile negre. La indicațiile lui Qian, îndrepta luminile când pe fața soacrei mele, când pe tocătorul din fața ei, când pe studenții care urmăreau prelegerea cu maximă atenție. Mi-am ales un loc liber și m-am așezat, simțind cum lumina aceea blândă, revărsată de ochii ei căprui, a zăbovit pentru câteva secunde asupra mea. Ușor jenat, mi-am plecat capul.

Câteva cuvinte încrustate adânc pe catedră mi-au sărit în ochi: „Vreau să mă culc cu tine!” Parcă tot atâția bolovani m-ar fi izbit în moalele capului, stârnind adevărate valuri. Simțeam o amorțeală în tot corpul; ca și cum aș fi fost o broască supusa șocurilor electrice, toate membrele au început să-mi tremure, iar un punct anume, din miezul trupului meu, era foarte neliniștit... Vorbele soacrei mele, rostite pe îndelete, plăcute, erau asemenea unei marea care se năpustea de undeva de departe, învăluindu-mă într-o curgere caldă și stârnindu-mă pe șira spinării în valuri iuți, tot mai iuți...

— ... Dragi studenți, v-ați gândit vreodată că, odată cu dezvoltarea rapidă generată de cele patru modernizări⁴³, precum și cu îmbunătățirea continuă a nivelului de trai al populației, mâncatul nu mai este doar o problemă de satisfacere a nevoii de a ne sătura, ci este și o nevoie de delectare estetică? Prin urmare, gătitul nu mai este doar o simplă tehnică, ci a devenit o arta rafinată. Un bucătar care corespunde standardelor trebuie să aibă mâini mai dibace și mai sensibile chiar decât un chirurg, să aibă o percepție mai acută a culorii

decât un pictor, un nas mai fin decât un câine polițist și o limbă mai moale decât a unui șarpe. Un bucătar este întruparea tuturor artelor. În același timp, standardele gurmanzilor sunt din ce în ce mai înalte – vor gusturi rafinate, prețuiesc tot ce-i nou și detestă ceea ce-i învechit; poftesc la ceva dimineața, dar se răzgândesc până seara. Nu-i deloc ușor să-i mulțumești la masă, însă noi se cuvine să ne străduim din răspuțeri să găsim mereu ceva nou, ca să le satisfacem dorințele. Aceasta are legătură cu prosperitatea Țării Vinului și, desigur, și cu viitorul luminos al fiecăruia dintre noi. Înainte de a începe cursul de azi, aș vrea să vă recomand un fel de mâncare special și foarte rar...

A luat pixul electronic și a scris pe tabla magnetică niște cuvinte cu o caligrafie superbă: „Ornitorinc înăbușit”. Apoi, și-a înclinat capul înspre studenți, într-o parte, într-o manieră politicoasă și fermecătoare, a pus deoparte pixul și a apăsat pe un buton de sub catedră, moment în care un ecran de pânză a început să coboare încetșor. Parcă era un general care apăsa pe un buton pentru a scoate la iveală harta de luptă. În spatele ecranului se afla un bazin cu apă, unde înotau neliniștiți niște ornitorinci mici, cu blana lucioasă și lame palmate.

– Acum am să vă dezvălui ingredientele și metoda concretă de realizare, așa că vă rog să luați notițe, a continuat ea. Acest animal urât, odinioară, l-a făcut pe eruditul Engels, marele nostru conducător proletar, să se simtă stânjenit, fiindcă reprezintă un fenomen aberant în evoluția speciilor – este singurul mamifer de pe pământ care face ouă. Ornitorincul este cu adevărat un animal exotic, așa încât, atunci când îl gătim, trebuie să fim extraordinar de atenți, ca să nu cumva să risipim o asemenea raritate din pricina unor greșeli de tehnică. Prin urmare, eu propun ca toată lumea, înainte de a pregăti ornitorincul, să exerseze pe broaște. În continuare, am să vă prezint metoda concretă de preparare:

Se ia un ornitorinc, se omoară, după care se agață cu capul în jos, ca să i se scurgă tot sângele. Atenție: folosiți un cuțit de argint cu care îl

înțepați sub cioc, astfel încât înțepătura să fie cât mai mică. După ce se scurge sângele, puneți-l în apă fiarta la 75 grade Celsius, ca să i se desfacă blana. Apoi, cu mare băgare de seamă scoateți măruntaiele, ficatul, inima, ouăle (dacă există așa ceva). Aveți grijă când scoateți ficatul, ca nu cumva să spargeți fierea, fiindcă altfel, carnea va deveni imposibil de mâncat. Când extrageri intestinalele, să le întoarceți pe dos și să le spălați cu saramură. După aceea, spălați ciocul și labele cu apă clocotită, frecați bine partea tare a ciocului și pielea aspră de pe labe. Aveți grijă ca pielea dintre degete să nu se strice cumva. După spălare, gătiți măruntaiele în ulei încins, iar apoi îndesați-le în burta ornitorincului. Pentru sos, folosiți sare, usturoi, felii subțiri de ghimbir, ardei iute, ulei de susan – țineți minte să nu cumva să puneți glutamat de monosodiu – și gătiți-le ușor pe foc mic până când capătă culoare brună și răspândesc o aromă specifică. În general, ouăle și măruntaiele se călesc în același timp, după care se îndeasă în burta ornitorincului. Dacă are ouă mari, deja formate, atunci ele se pot găti separat, ca un fel special de mâncare, urmându-se rețeta de preparare a broaștei țestoase fripte.

După ce a prezentat rețeta pentru gătitul ornitorincului, ea și-a dat părul pe spate, ca și cum ar fi vrut să facă un anunț important. Și-a ațintit privirea asupra studenților și fiecare în parte simțea cum privirea ei caldă îi atinge fața. Nici eu nu eram scutit de senzațiile acestea, având percepția acută a capacității soacrei mele de a-mi atinge sufletul. Cu cea mai mare seriozitate, ea a spus:

– În continuare, vom prezenta metoda de preparare a bebelușilor fripți.

Instantaneu am simțit că parcă o daltă ruginită mi-a făcut o gaură în inimă, iar șuvoaie de lichid rece au pornit să-mi curgă prin piept, congelându-mi toate organele interne și copleșindu-mi inima. Palmele îmi erau scaldate de sudoarea rece ca gheața. Toți studenții soacrei mele erau îmbujorați, cuprinși brusc de o stare de surescitare ce le accelera ritmul inimii. Parcă erau un grup de studenți la medicină,

aflați pentru prima dată la disecția organelor genitale omenești; cu toții simulau dezinvoltura, dar oricât încercau să pară detașați, nervozitatea li se dezvăluia pe deplin printr-o zvâcnire a mușchilor feței sau printr-o tuse nefirească.

— Aceasta este mândria și bucuria Institutului Culinar de la noi, a spus soacra mea. Este puțin probabil să oferim tuturor ocazia de a exersa direct, întrucât ingredientele necesare sunt greu de procurat, iar prețurile ridicate. De aceea, am să vă arăt întregul procedeu în detaliu, iar voi să mă urmăriți cu atenție, mai cu seamă fiindcă acasă puteți încerca prepararea acestui fel de mâncare, folosind înlocuitori precum maimuță sau purcel.

Mai întâi a subliniat cât se poate de clar faptul că inima unui bucătar trebuie să fie de oțel, căci lui nu-i este niciodată îngăduit să facă exces de emoții.

— Bebelușii pe care urmează să-i omorâm și să-i gătim de fapt nu sunt ființe omenești, ci doar niște mici animale cu formă umană care, pe baza unui contract mutual, cât se poate de strict, au fost produse pentru a satisface nevoile speciale de dezvoltare economică și prosperitate ale Țării Vinului. În esență, ei nu se deosebesc prin nimic de micuții ornitorinci care se bălăcesc în bazinul de apă, așteptând să fie sacrificați. Vă rog să vă liniștiți și să nu vă lăsați imaginația s-o ia razna. Trebuie să vă spuneți de mii și zeci de mii de ori în sinea voastră: Ei nu sunt ființe omenești, ci niște mici animale cu formă umană.

Foarte relaxată, a luat o vergea de trestie folosită pe post de baghetă și a izbit cu ea de câteva ori în marginea bazinului de apă, după care a repetat:

— În esență, nu e nicio diferență între ei și ornitorinci.

Apoi, a înhățat receptorul de pe perete și a transmis un ordin, după care s-a adresat studenților:

— Desigur că acesta este un fel de mâncare faimos, care într-o bună zi va zgudui lumea, prin urmare nu putem tolera nici cea mai mică

neglijență în procesul preparării lui. În general vorbind, presiunea emoțională uriașă pe care o suportă un animal înainte de a fi tăiat afectează cantitatea de glicogen din carne, ceea ce scade savoarea produsului finit. Așadar, un măcelar cu experiență preferă întotdeauna să curme viața animalului apelând la mișcări fulgerătoare, pentru că în felul acesta carnea va avea o calitate superioară. În comparație cu animalele domestice, copiii de carne sunt mult mai inteligenți și de aceea, pentru a păstra calitatea superioară a principalului ingredient din acest fel de mâncare, trebuie să folosim orice mijloace pentru a-i menține într-o stare de bucurie. Metoda tradițională era de a-i lovi în moalele capului cu un ciomag, însă în felul acesta țesuturile moi pot fi inundate în caz de hemoragie, ba chiar cutia craniană se poate sfărâma și acest lucru în mod neîndoielnic va afecta grav aspectul produsului finit. În ultimii ani, metoda loviturii cu ciomagul a fost eliminată treptat, fiind înlocuită cu metoda anestezierii cu etanol. La Universitatea Distileriei s-a obținut recent, în urma cercetărilor, o băutură care este dulce și plăcută la gust, dar care conține o concentrație mare de alcool, deci este perfectă pentru nevoile noastre. Experiența ne-a demonstrat că prin omorârea copiilor de carne după anestezierea cu alcool, datorită faptului că alcoolul pătrunde în toate celulele, se reduce în mod eficient mirosul de lapte care ne dădea bătaie de cap înainte, la gătit. Mai mult, testele de laborator au arătat că, prin această metodă, valoarea nutritivă a acestui preparat a crescut inimaginabil de mult.

Din nou a luat receptorul de pe perete și a spus:

— Aduceți înăuntru.

Doar o propoziție simplă a rostit soacra mea la microfon, iar după cinci minute, două tinere îmbrăcate cu halate albe, impecabile și cu bonete pătrate pe cap, au adus în sală un băiețel de carne despuiat, așezat pe un suport special creat. Femeile nu puteau fi considerate frumoase, însă nu asta era problema, ci faptul că fețele lor foarte albe îmi dădeau un sentiment de disconfort profund. Au pus suportul pe

tocător, după care și-au lăsat brațele în jos și s-au dat într-o parte. Soacra mea s-a aplecat ca să inspecteze băiețelul de carne, pe care l-a împuns în piept cu degetul arătător, după care a încuviințat din cap, mulțumită. S-a îndreptat de spate și le-a amintit studenților încă o dată:

– Să nu cumva să pierdeți din vedere vreo clipă că acesta este doar un animăluț cu formă umană!

Nici n-a apucat ea bine să-și ducă vorbele la bun sfârșit, că micuțul animal cu formă umană s-a răsucit, stârnind strigătele de uimire ale studenților din sală. Toată lumea, inclusiv eu, credea că micuțul acela urma să se ridice în picioare. Noroc că nu a făcut-o, ci pur și simplu s-a răsucit, lăsând să se audă în întreaga sală sforăiturile lui liniștite. Stătea cu fața lui rotundă, bucălată și rozalie întoarsă către studenți. Evident, și către mine. Astfel, am putut vedea limpede că era un băiețel frumos și sănătos – avea părul negru ca pana corbului, genele lungi, un năsuc rotund ca o căpățână de usturoi și o guriță roșie. Plescăia ușor din buze, ca și cum în vis sugea o bomboană dulce. Eu eram căsătorit de trei ani cu nevasta mea și încă nu aveam copii, dar tare mult îmi mai plăceau copiii și poate că tocmai de aceea simțeam un imbold teribil să fug până la tocătorul din fața sălii, să-l iau în brațe pe micuț, să-i dezmierd fața și buricul, să-i ating cocoșelul și să-i mușc piciorușele drăgălașe, grăsuțe, cu multe pliuri la încheieturi. După fețele studenților, mai ales ale studentelor care priveau vrăjite, puteam să-mi dau seama că în clipa aceea simțeau o dragoste nesfârșită pentru puiul acela de om. Din această pricină, vocea soacrei mele, care devenise dintr-odată foarte rece, a răsunat în întreaga sală atât de straniu, acoperind sforăiturile micuțului.

– Vă spun cât se poate de limpede că trebuie să vă alungați din inimă orice fel de sentimente nesănătoase. Altfel, nu vom putea continua acest curs.

L-a apucat de braț și l-a întors cu 180 de grade, până când a ajuns cu fața spre ornitorincii din bazinul de sticlă și cu fundulețul către

studenti. Soacra mea l-a pocnit ușor și a spus: „El nu este ființă omenească, nu este”.

Ca și cum ar fi protestat la vorbele ei, micuțul a dat un vânt răsunător, în totală neconcordanță cu dimensiunile trupuşorului său mărunț. Studentii încremeniseră și s-au privit unii pe alții vreme îndelungată, după care hohotele de râs au umplut sala. Soacra mea a încercat să fie serioasă, dar în cele din urmă a izbucnit și ea în râs.

Apoi, a tot lovit cu palma în masă, străduindu-se să potolească râsetele publicului.

— Chestiile astea mici, a spus ea, știu tot felul de șmecherii.

Studentii erau pe cale să râdă din nou, însă ea nu le-a mai îngăduit.

— Gata, încetați cu râsul! Aceasta este cea mai importantă lecție a voastră în patru ani de colegiu. Atâta vreme cât veți stăpâni tehnica preparării băiețelilor de carne, nu va trebui să vă mai faceți vreodată griji, oriunde v-ați duce în lumea asta. Nu toți visați să plecați în străinătate? E de ajuns să cunoașteți acest fel de mâncare extraordinar – e ca și cum ați deține o viză permanentă în buzunar. Îi veți putea cuceri pe străini, indiferent dacă e vorba de yankei, de nemți sau de oricare altă nație.

Pesemne că vorbele ei și-au atins scopul, căci ei au revenit la starea de concentrare de adineaori – fiecare a luat pixul într-o mână și caietul în cealaltă, cu ochii ațintiți asupra soacrei mele.

— Băiețelul de carne, a continuat ea, e cufundat într-un somn profund și fericit, așa că nu e câtuși de puțin conștient de ceea ce facem noi și, mai mult, nu poate protesta.

Le-a făcut semn să se apropie celor două femei în haine albe, care așteptau indicațiile în colțul sălii. Ele s-au grăbit s-o ajute să-l pună pe micuț într-un suport special conceput, în formă de colivie, în care se afla o agățătoare, legată de inelul suspendat deasupra mesei de lucru. Cu ajutorul celor două femei îmbrăcate în haine albe, suportul în formă de colivie a fost suspendat în aer. Înăuntru se afla băiețelul de carne despuiat; un picioruș îi atârna în afara suportului – o imagine

deosebit de drăgălașă.

— Prima etapă este scurgerea sângelui, a spus soacra mea. Trebuie să vă spun că într-o vreme unii tovarăși socoteau că, dacă nu se scurge sângele, carnea va arăta mai bine, iar valoarea nutritivă va fi mai ridicată. Teoria lor se baza în principal pe practica coreenilor de a nu curge sângele atunci când gătesc. Dunele, însă, după repetate teste și comparații, noi am ajuns la concluzia că băieții de carne sunt mai gustoși și mai fragezi după ce s-a scurs sângele. Scopul acestei etape este foarte simplu: cu cât se scurge mai mult sânge, cu atât carnea va arăta mai bine. Când sângele nu se scurge în totalitate dintr-un băiețel, carnea capătă o culoare vineție și un iz greu. De aceea, vă recomand să tratați cu toată seriozitatea această etapă.

Soacra mea s-a întins și a apucat cu mâna stângă piciorușul care atârna din colivie. Băiețelul a mormăit ceva greu de deslușit, moment în care studenții și-au ciulit urechile, încercând să înțeleagă ceva. Soacra mea a continuat:

— Trebuie să alegem locul unde facem tăietura, pentru a realiza procedura complet. De regulă, adoptăm metoda tăierii la laba piciorului, unde se văd arterele, pe care le retezăm și astfel asigurăm scurgerea masivă a sângelui.

Cum vorbea ea așa, un cuțit în formă de frunză de salcie, cu luciri argintii, i-a apărut în mână, îndreptat spre piciorul băiețelului de carne... Eu degrabă am închis ochii și parcă auzeam zbieratul micuțului din colivie, în timp ce în sală au răsunat izbiturile scaunelor. Studenții păreau că se năpustesc afară, urlând. După ce am deschis ochii, am realizat că totul era în mintea mea. Băiețelul de carne nici nu plângea, nici nu țipa. Tăietura deja fusese făcută, iar picăturile roșii de sânge, ca niște nestemate, se scurgeau unele după altele într-un chip neobișnuit de frumos, grăbindu-se către întâlnirea cu vasul de sticlă de sub picior. Sala se cufundase într-o liniște stranie. Toți studenții – fete și băieți deopotrivă – se holbau, cu privirea ațintită asupra piciorului băiețelului de carne și asupra sângelui care se prelingea din

el. La fel, și camera de la televiziunea locală era fixată tot pe piciorul din care picura sângele, nespus de strălucitor în luminile revărsate de reflectoare. Treptat, am auzit respirația greoaie a studenților, profundă precum marea de dimineață, dar și susurul sângelui care se aduna în vasul de sticlă, asemenea unui pârâu ce se strecura pe văile adânci. Soacra mea a ținut să precizeze:

— Într-o jumătate de oră o să se scurgă tot sângele din copilul de carne. În etapa a doua, trebuie să vă străduiți pe cât posibil să scoateți organele interne întregi. În etapa a treia, trebuie să scăpați de pilozitate, scufundându-l în apă fiartă la 70 de grade Celsius...

Chiar că nu mai am chef să descriu cursul de gătit al soacrei mele, care este și plictisitor, și îngrozitor de greșos în același timp. De vreme ce se lasă noaptea, mintea doctorului în oenologie, plină de idei minunate și stârnită de alcool, s-ar cădea să născocească mai degrabă o povestire cu titlul *Cuibul de rândunică*, în loc să-și irosească talentul cu un banchet pentru canibali.

Capitolul 7

1

Vorbele șoferiței se împlântau în inima investigatorului precum un cuțit de oțel. El și-a apăsat pieptul cu mâna, ca un adolescent lovit de fiorul iubirii, după care s-a aplecat, de parcă s-ar fi aflat în agonie. Vedea tălpile ei rozalii cum se freacă de covor în toate părțile, mai agile chiar decât mâinile. Inima îi era inundată de o pasiune tulburătoare.

— Curvă! a spus el printre dinți, înainte de a se întoarce și de a ieși din încăpere.

— Unde crezi că te duci, afemeiatule? a auzit-o pe șoferiță strigând în urma lui. Cine dracu te crezi tu, ca să terorizezi așa o femeie?

El însă își continua drumul, cu pași mari, spre ieșire. Un pahar de sticlă lucioasă i-a vâjâit pe lângă ureche și s-a izbit de ușă, după care s-a prăbușit pe podea. Când și-a întors capul spre ea, a văzut-o cum rămăsese în loc, respirând greoi, cu ochii scăldați în lacrimi. În sufletul lui nenumărate sentimente și emoții se amestecau de-a valma și, încercând să scape de nodul din gât, a îngăimat:

— Nu-mi închipuiam că ești așa de nerușinată încât să te culci cu un pitic. Ai făcut-o pentru bani cumva?

Ea a izbucnit în lacrimi și suspine, însă la un moment dat a tras un strigăt atât de ascuțit, că până și componentele metalice ale candelabrului au început să zornăie. Apoi, și-a sfâșiat bluza și a început să se lovească cu pumnii în piept, să se zgârie pe față cu unghiile, să-și smulgă părul și să se dea cu capul de peretele alb. În acest acces de nebunie, a zbierat isteric, aproape asurzindu-l pe investigator.

— Pleacă... pleacă... pleacă de aici!

Investigatorul era îngrozitor de speriat. Nu i se mai întâmplase

niciodată așa ceva, încât avea senzația că Zeul Morții îi freca nasul cu mâinile lui reci, cu gheare vopsite în roșu. Într-o clipă, urina și-a urmat cursul în jos, pe cracul pantalonului, deși știa cât de urât și neplăcut era acest lucru, însă numai această reacție necontrolată l-a ajutat să nu se prăbușească. Chiar și așa, a izbutit să resimtă bucuria de a fi scăpat de o imensă povară emoțională.

— Te rog, te rog să încetezi... o implora el.

Neimpresionată de rugămintele lui sau de faptul că nu fusese în stare să-și controleze urina, șoferița a continuat adevărata tortură la care se supunea. Ba mai mult, și-a intensificat forța cu care își izbea capul de pereți – la fiecare lovitură peretele răsuna sec, în timp ce investigatorul se temea că în orice clipă femeia avea să-și întindă creierii pe pereți. În cele din urmă, s-a repezit și a apucat-o pe după talie, dar ea s-a zbătut, ca să se elibereze. De astă dată însă, a schimbat tactica și nu și-a mai izbit capul de pereți, ci a început să-și muște dosul palmei atât de violent, că nu i-a trebuit mult ca să-i dea sângele – mușca asemenea unui porc, cu forță, fără milă, câtuși de puțin prefăcut. Cuprins de disperare, dar și de neputință, investigatorul a simțit cum i se înmoaie genunchii și s-a prăbușit la pământ, făcând temenele în fața femeii:

— Draga mea, dacă îți spun „draga mea”, e mai bine? Draga și scumpa mea, nu lua în seamă toate prostiile pe care le rostesc eu, un om de nimic! mai bine să fii iertătoare și înțeleaptă a un prim-ministru! Socotește că ai auzit doar niște zgomote nerușinate, nu niște vorbe neghioabe!

În mod surprinzător, această metodă a dat roade, pentru că ea a încetat imediat să-și mai muște mâna, a închis ochii, a deschis gura mare și a izbucnit în plâns ca un copil. Investigatorul s-a îndreptat de spate și, cu gesturi teatrale, ca într-un film cu bandiți, a început să-și dea singur palme, în același timp ponegrindu-se fără milă:

— Nu merit numele de om. Sunt un animal, un netrebnic, un bandit, un huligan, un câine, un vierme din bălegar. Am să te lovesc,

am să te omor în bătaie, nenorocitele!

Când și-a articulat prima palmă peste față, a simțit din plin usturimea, însă apoi, după a patra sau a cincea palmă, n-a mai avut nicio senzație – nici durere, nici usturime, ci doar o vagă amorțeală. Încă vreo câteva palme și nici amorțeala n-a mai fost perceptibilă, ci doar lipăitul palmei peste față îi mai amintea de ceea ce se întâmplă. Parcă ar fi plesnit carcasa unui porc sau fundul unei femei moarte. Și a tot ținut-o așa, palmă după palmă, până când a ajuns să resimtă o oarecare plăcere din această răzbunare pe sine. La un moment dat, a încetat a se mai ocări singur, iar energia astfel conservată a fost transferată asupra palmei care lovea tot mai tare de fiecare dată. La fiecare contact cu pielea, lovitura răsuna mai profund. O vedea cum închide gura încetișor, până când s-a oprit din plâns și a rămas cu ochii ațintiți asupra lui, ca vrăjită de acest spectacol incredibil. Investigatorul percepea de acum limpede starea de mulțumire care pusese stăpânire asupra lui. După încă câteva lovituri trase cu sete, s-a oprit. În clipa aceea, a auzit zgomot pe coridor.

— Domnișoară, mai ești supărată pe mine? a întrebat el temător.

Ea stătea încremenită, cu ochii țintuiți în gol, cu gura deschisă și o expresie a feței care îi stârnea investigatorului fiori pe șira spinării; pur și simplu, semăna cu o statuie înfricoșătoare. El s-a ridicat ușurel în picioare și a început să rostească vorbe dulci, străduindu-se din răspuțeri să-și stăpânească furia, în timp ce se strecura către ieșire.

— Nu te mai supăra, te rog! În niciun caz nu mai pune la suflet vorbele mele pline de nerozie! Eu totdeauna am fost spurcat la vorbă. Gura asta m-a băgat tot timpul în necazuri și nicidecum n-am reușit să mă îndrept.

Se sprijinea cu spina de ușă și de acolo continua să-i spună:

— Te rog din suflet să mă ierți. Chiar că nu meritai așa ceva.

Cum se tot lăsa pe spate, ca să iasă mai repede de acolo, ușa a început să scârțâie tare.

— Sunt un om mizerabil, o lepădătură, o creatură imposibilă. Știu

asta... Mi-e silă, mi-e foarte silă de mine însumi...

În timp ce mormăia așa, se mai retrăgea câte un pic până ce aerul rece pe care l-a simțit în spinare i-a dat de înțeles că a ajuns deja afară. I-a mai aruncat o ultimă privire femeii înainte de a se strecura pe ușă, pentru a o lăsa să se închidă în urma lui. Odată despărțiți de acea ușă, investigatorul a rupt-o la fugă spre capătul celălalt al culoarului fără să-i mai pese câtuși de puțin de ea, doar că la mijlocul drumului i-a ieșit în față un bărbat micuț, îmbrăcat foarte frumos, care se ținea cu pas iute după o femeie ce lucra acolo. Alergând cât putea el de tare, investigatorul aproape că a sărit peste ei, ca să-i depășească, ignorând țipetele de spaimă ale femeii. Când a ajuns la capătul culoarului, a urmat drumul după colț, unde a deschis o ușă soioasă. L-a izbit un amestec neobișnuit de mirosuri dinăuntru – dulce, acru, amar, iute și s-a simțit împresurat de un abur fierbinte. În atmosfera aceea încețoșată a reușit să distingă niște omuleți care se tot agitau de colo până colo, ca niște mici demoni. Unii, din câte putea să-și dea seama, încrustau ceva; alții smulgeau pene și blană: alții spălau vase, iar alții amestecau ingredientele. La prima vedere, părea un haos de nedescris, dar, de fapt, totul era foarte bine rânduit. S-a împiedicat de ceva, iar când a privit în jos, a descoperit că era un șir de vreo patruzeci-cincizeci de penisuri de măgar congelate. Pe dată și-a amintit de felul acela de mâncare „Dragonul și Pasărea Phoenix au noroc împreună” și de banchetul la care se servea numai măgar. Câțiva bucătari micuți s-au oprit din lucru, ca să-l examineze curioși. Imediat, investigatorul s-a întors și a luat-o la fugă, iar când a dat de scări, a pornit să urce, ținându-se de balustradă. În momentul în care a auzit strigătul sfâșietor al unei femei, din nou a simțit că bășica udului dă drumul și ultimilor stropi de urină pe care îi mai avea. În urma strigătului, s-a lăsat o liniște de mormânt și un gând îngrozitor i-a străfulgerat prin minte. „S-o ia naiba!” Fără să se mai gândească nicio clipă la băieții și fetele îmbrăcați în culori vesele, care dansau grațios pe podeaua placată cu marmură roșie și stricând în mod nerușinat ritmul superb

al acelei muzici de dans, asemenea unui câine râios, strunit cu bățul, investigatorul a străbătut în goană sala principală a Cârциumii Yichi – fără putere de tăgadă un loc al desfrâului.

A fugit până a ajuns pe aleea întunecoasă și abia acolo și-a dat seama că cele două pitice gemene, care flancau intrarea, sloboziseră un țipăt de spaimă atunci când a trecut pe lângă ele. S-a rezemat cu spatele de zid, ca să-și tragă sufletul și a întors capul către luminile strălucitoare de la crâșmă. Firmamentul iluminat cu neon își tot schimba culorile – când roșu, când verde, când galben. Abia atunci a realizat că stătea în ploaia rece, sprijinit de zidul de piatră rece ca gheața. „Numai zidurile care împrejmuiesc cimitirul probabil că mai sunt atât de reci”, s-a gândit el. După toate întâmplările care îl legaseră de Țara Vinului, dacă în noaptea aceasta nu se chema că a scăpat din ghearele morții, atunci cu siguranță se chema că a scăpat din gura tigrului. Acordurile unei melodii superbe răzbăteau dinspre cârciumă și pluteau, risipindu-se în noaptea adâncă. Ding Gou’er, cu urechile ciulite, încerca să surprindă acele acorduri și, deodată, inima i-a fost cuprinsă de o tristețe copleșitoare, iar câteva lacrimi reci au prins a se prelinge pe obraji. Pentru o clipă, și-a imaginat că este un mic prinț îndurerat, însă nu era nicio prințesă pe acolo, ca să-l salveze. Aerul era reavăn și după durerea pe care o simțea în mâinile înghețate știa că temperatura scăzuse deja sub zero grade. Vremea din Țara Vinului pe neașteptate devenise nemilos de rece, încât picăturile de ploaie înghețau pe drum, ba mai degrabă, în timp ce cădeau din cer, deveneau mici bobite de gheață care se sfărâmau imediat ce ajungeau pe pământ, dar numai pentru a se aduna laolaltă, alcătuiind o pojghiță zdravănă de gheață. În depărtare, o mașină solitară derapa în fel și chip, pe drumul scaldat în lumina becurilor. Imaginea turmei de măgari negri care alergau pe Strada Măgarului i-a revenit în amintire asemenea unui vis străvechi. „Oare toate acestea se întâmplaseră aievea? Oare chiar exista o femeie atât de bizară precum șoferița? Oare chiar venise un investigator pe nume Ding Gou’er în Țara Vinului

pentru a cerceta un caz de canibalism asupra bebelușilor? Oare chiar exista un om pe nume Ding Gou'er? Oare chiar eu sunt acela?" Pipăi zidul rece ca un sloi de gheață; lovi cu piciorul în pământ și descoperi că era tare ca o stâncă; tuși o dată și simți durere în piept. Tușea lui s-a risipit în depărtare și s-a pierdut în beznă. Toate acestea dovedeau că era aievea, iar sentimentul acela de împovărare nu voia să dispară, în pofida străduințelor lui.

Simțea cum stropii înghețați de ploaie îl izbeau peste obraji, ca și cum l-ar fi zgâriat o pisicuță cu ghearele, însă era o senzație cât se poate de plăcută. Se gândi că probabil era îmbujorat la fiți iar acest gând îi aminti de scena nerușinată când se palmuise de unul singur. Îi reveni amorțeala, apoi senzația de usturime. După acestea, a urmat chipul fioros al șoferiței, care se legăna prin fața lui; apoi chipul fioros a fost înlocuit de un chip drăgălaș care, la fel, se legăna și nu mai voia să plece de acolo. După aceea, în fața ochilor i-a apărut imaginea șoferiței alături de Yichi și după ce sentimentele de furie și gelozie se amestecau de-a valma, asemenea unui vin de proastă calitate, începeau să-i otrăvească sufletul încetul cu încetul. Avea mintea limpede și își dădea seama că ceva îngrozitor se petrecuse: se îndrăgostise de femeia aceea, iar acum destinele lor erau legate unul de celălalt asemenea unei perechi de lăcuste legate cu un fir de ață.

Investigatorul izbi cu pumnul în zidul cimitirului sau în piatra de mormânt a unui martir sau ce o fi fost acolo și strigă: „Ești o curvă! Ești o curvă! O curvă de-adevăratelea! O curvă care se culcă cu bărbații pentru câțiva bănuți!” Durerea pe care o simțea la mână îi făcea durerea din suflet să scadă în intensitate, așa că izbi și cu celălalt pumn în zidul de piatră. Apoi veni rândul capului.

O rază de lumină strălucitoare s-a oprit asupra lui, după care doi gardieni l-au chestionat pe un ton foarte sever:

— Ce faci aici?

El s-a întors încetișor și și-a dus mâna la ochi, ca să se protejeze de lumină. Deodată, a simțit cum îi înțepenește limba și își pierde puterea

de a mai rosti vreun cuvânt.

— Percheziționează-l!

— Ce să percheziționez? Nu vezi că-i nebun?

— N-ai voie să faci gălăgie! Ai înțeles?

— Du-te acasă, că dacă mai faci gălăgie va trebui să te săltăm.

După plecarea celor doi, investigatorul a rămas singur cu bezna care se rășchira în fața ochilor lui. Îi era frig, îi era foame și, una peste alta, îl mai durea și capul de simțea că o să i se despice în două. Cu toată negura din jurul lui, a izbutit până la urmă să-și revină în simțiri și, ca prin ceață, interogatoriul la care fusese supus de gardieni i-a amintit de zilele lui glorioase de odinioară. „Cine sunt eu? Sunt Ding Gou’er, faimosul investigator de la Procuratura Provinciei. Ding Gou’er este un om de vârstă mijlocie, care a umblat prin bordeluri și care n-ar trebui s-o ia razna din pricina unei femei, amanta piticului. Cât de absurd este totul!” a mormăit el în timp ce își scotea batista, ca să-și șteargă sângele de pe frunte. Sânge era și în scuipatul lui. „De o fi să ajungă la urechile celor de la Procuratură isprăvile mele de aici, cu siguranță că se vor tăvăli pe jos de răs.” S-a pipăit la brâu și, descoperind că obiectul acela metalic era la locul lui, a răsuflat ușurat. „Ar fi vremea să gădesc un hotel, să mănânc ceva, să mă odihnesc o noapte, iar mâine să mă apuc serios de treabă. Nu se poate să-mi scape din mână gașca asta de neisprăviții Și-a impus să țină drumul drept și să nu-și clintească privirea până când n-o să treacă de Cârciuma Yichi și n-o să scape de nebunia de acolo.

Nici n-a apucat investigatorul s-o pornească bine pe aleea întunecată, când a tras o căzătură zdravănă pe spate, izbindu-se cu capul de pământ. În momentul în care a început să caute ceva de care să se proptească pentru a se ridica în picioare, a simțit cât era de rece și de alunecos pe jos. S-a ridicat cătinel și și-a continuat drumul, cam împleticit, ce-i drept. Mersul era anevoios fiindcă aleea șerpuitoare era acoperită cu o pojghiță zdravănă de gheață. În viața lui nu-i umblaseră picioarele pe așa un drum. Când a întors capul să privească

în urmă, luminile de la cârciumă i-au năvălit în ochi cu sălbăticie, ca o săgeată care-i străpungea inima. Asemenea unui animal nimerit de glonțul vânătorului, bărbatul s-a prăbușit la pământ copleșit de gemete; flăcări albastre îi pârjoleau creierul, odată cu sângele fierbinte care îi năvălea în cap, ba avea senzația ca i se umflă țeasta precum o minge care urma să plesnească dintr-o clipă într-alta. Din pricina durerii a deschis gura, cu gândul să urle, însă odată slobozit din gâtlej, urletul lui a pornit a se rostogoli prin pietrele de pe alee ca un car de apă, cu roți mari de lemn. La rândul său, trupul n-a putut opune rezistență și s-a rostogolit și el, mai întâi urmărind mișcarea roților de lemn; apoi s-a rostogolit în afara drumului, ca să scape de roți, pentru ca din rostogolirea aceea năvălășă șase unească din nou cu roțile. Și, cum urma el așa răsucirea neconținută a roților de lemn, deodată s-a pierdut în contemplarea străzii, a zidurilor de piatră, a copacilor, a mulțimii de oameni, a clădirilor... totul se învârtea, se răsturna, se rotea Eră încetare. În timpul acestei rostogoliri, deodată a simțit că un obiect dur îl împunge la brâu, provocându-i o durere de nesuportat. Imediat și-a amintit de pistol și l-a scos. De îndată ce a atins mânerul care îi era atât de familiar, inima a început să-i bată de-a valma, căci gloria zilelor de odinioară îi revenea în fața ochilor. „Ding Gou’er, cum e cu puțință să fi decăzut atât de rău? Să ajungi să te prăvălești în noroi ca ultimul bețiv, să te transformi într-un morman de gunoi din pricina unei femei care s-a culcat cu un pitic... oare chiar merită? Cătuși de puțin, cătuși de puțin! Scoală-te, ridică-te în picioare și poartă-te ca un bărbat demn!” în momentul în care s-a proptit cu palmele pe pământ, cu gândul să se salte de acolo, l-a cuprins o amețală groaznică. Avea o senzație limpede că luminile de la Cârciuma Yichi își exercitau din nou vraja asupra lui. De cum își îndrepta privirea într-acolo, o flacără verde nemiloasă îi pârjolea creierul și îi înăbușea lumina rațiunii. S-a forțat să nu mai privească înspre luminile acelea rele care își revărsau strălucirea numai peste droguri și plăceri carnale. Păcatul invada cerul cu o forță uriașă, de

nestăvilit, ca într-un vârtej imens, iar el era doar un fir de iarbă la marginea acestui vârtej. S-a împuns cu țeava pistolului în coapsă, în speranța că durerea aceea ascuțită va alunga dorințele din mintea sa. Când a izbutit într-un târziu să se ridice în picioare, a pornit cu pași mărunți către inima întunecimii, icnind la fiecare mișcare.

Aleea cufundată în negură părea fără sfârșit. Nu existau lămpi care să lumineze, ci doar razele palide ale stelelor din țării dădeau contur zidurilor care străjuiau drumul de-o parte și de alta. Stropii de ploaie, preschimbați din ce în ce mai mult în zăpadă, cădeau greoi în noapte, însoțiți de un foșnet misterios, emoționant, ce îi dădea de înțeles că dincolo de acele ziduri stăteau semeți nenumărați pini și chiparoși verzi ca smaraldul, simbolizând nenumărații eroi care își duseseră traiul cândva în acest mic târg. De-a lungul veacurilor, mii și zeci de mii de oameni își sacrificaseră viața pentru interesele poporului, înduraseră cele mai mari suferințe și atunci oare cei de acum mai aveau vreo durere de care să nu se poată dezbara? Parafrazând astfel în minte o vorbă celebră de-a lui Mao, investigatorul simțea cum durerea din suflet i se mai ostoiește. Luminile de la Cârciuma Yichi fuseseră deja înghițite de clădirile înșirate una după alta, în timp ce alea îngustă, strânsă între zidurile de piatră, fusese, la rândul ei, înghițită de gândurile lui aiurite. Timpul trecea iremediabil; noaptea întunecată înainta prin ploaia care foșnea înghețat; lătratul înfundat al unui câine sporea și mai mult atmosfera misterioasă a acestui orașel. Pe nesimțite, Ding a ieșit de pe alea pietruită, întâmpinat de o lampă cu gaz, care sfârâia și a pornit cu iuțea spre acea lampă, precum o molie atrasă de flacăra strălucitoare.

În bătaia luminii se profila o tarabă unde se vindea supă aburindă cu colțunași. A zărit, apoi, cărbunii care pâlpâiau în cuptor, cu lumini galben-aurii, a auzit lemnele care trosneau, mușcate de foc, a văzut scânteile care zburau în aer și a simțit mirosul de fasole arsă. Oala cu supă bolborosea pe foc, răspândind o aromă ametoare. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai mâncase, fiindcă mațele îi

ghiorțâiau îngrozitor, iar picioarele i se înmuiaseră și de-abia îl mai duceau. Mai mult, tot corpul îi era prins de un tremur ușor, însoțit de sudoarea rece care i se ivise pe frunte. S-a prăbușit în fața tarabei cu supă cu colțunași.

Vânzătorul cel bătrân din spatele tarabei l-a tras de braț, ca să-l ridice.

— Unchiule, aș vrea și eu să mănânc niște supă.

Bătrânul l-a așezat pe un scăunel și i-a dat un bol cu supă pe care investigatorul l-a înșfăcat grăbit. Fără să-i pese dacă supa e fierbinte sau e rece, a dat-o pe gât cu lăcomie, numai că, odată ce mâncarea i-a ajuns în stomacul gol, senzația de foame a devenit crâncenă. A înfulecat patru boluri pline ochi unul după altul, ca un hămesit și parcă tot nu se sătura, dar când a privit în jos, către burtă, a înțeles că încă un pic și supa ar fi făcut cale întoarsă.

— Mai mănânci? l-a întrebat vânzătorul cel bătrân.

— Nu mai vreau. Cât costă?

— Nu-i cazul să mă mai întreb, i-a răspuns bătrânul, privindu-l cu milă. Dacă ți-e la îndemână, dă-mi patru bănuți, dacă nu, socotește că ți-am făcut eu cinste.

Investigatorul se simțea îngrozitor de rănit în orgoliu și atunci își imagină că ar avea în buzunar o bancnotă de o sută de *yuani* nouă-nouă, cu marginile tăioase ca un cuțitaș și că ar apuca-o cu vârfurile degetelor, făcând-o să foșnească ușor, și ar arunca-o bătrânului vânzător, înainte de a-l săgeta cu privirea sa disprețuitoare. Apoi, s-ar întoarce și ar pleca fluierând, un fluierat tăios care ar spinteca noaptea adâncă și astfel i-ar lăsa o amintire de neuitat pentru toată viața. Toate bune și frumoase, doar că investigatorul n-avea niciun sfanț în buzunar. Atunci când înfulecase holurile cu supă, își înfulecase deopotrivă stinghereala și rușinea. Colțunașii îi veneau înapoi pe gât, dar numai ca să-i mestece mai bine și să-i înghită la loc; abia acum le simțea gustul. Se gândea cu tristețe că se transformase într-un animal care își regurgitează nutrețul și deodată își aminti furios de micul

demon cu solzi care îi furase portofelul, ceasul, bricheta, legitimația și aparatul de ras, își aminti de Jin Gangzuan, cel cu chipul unsuros, își aminti de șoferița cea bizară, își aminti de celebrul Yu Yichi. Gândul la acest pitic i-a adus, totodată, înaintea ochilor trupul voluptuos al șoferiței și astfel flacăra geloziei aprige s-a reaprins în sufletul lui. Grăbit, s-a smuls dinlăuntrul acelor amintiri primejdioase și s-a întors la scena stingheritoare în care pur și simplu devorase supa bietului om, fără să fie în stare să-i plătească. Pentru patru bănuți amărâți ajunsese să se comporte ca un cerșetor jalnic – un erou îngenuncheat de patru bănuți. S-a căutat bine în buzunare, dar nici gând să găsească ceva. Chiloții și maioul încă atârnav de candelabrul șoferiței, acolo unde-i lăsase când fugise mâncând pământul, numai să scape de urgie. Noaptea geroasă îi pătrundea în oase. Văzându-se fără cale de ieșire, a scos pistolul și l-a pus ușurel într-un bol de ceramica albă cu flori albastre, de unde reflecta străluciri metalice.

— Unchiule, eu sunt investigator trimis de la Procuratura Provinciei, doar ca am dat peste niște răufăcători care mi-au furat bunurile și m-au lăsat numai cu pistolul ăsta care poate sta drept dovadă că nu sunt genul care mănâncă pe degeaba.

Bătrânul s-a aplecat speriat și, luând cu ambele mâini bolul în care se afla pistolul, i-a spus:

— Ce om de ispravă! Ce om de ispravă! Este norocul meu că ați ales să mâncați aici supa cu colțunași. Acum vă rog să vă luați chestia asta de aici, ca mă bagă în toți sperieții.

— Bătrâne, i s-a adresat investigatorul în timp ce își recupera pistolul, de vreme ce mi-ai cerut doar patru bănuți, probabil că ți-ai dat seama că sunt falit. Faptul că mi-ai dat să mănânc supă pe săturate, știind prea bine că n-am cu ce să-ți plătesc, înseamnă că m-ai luat drept un neisprăvit care ți-ar putea face rău, iar eu nu pot să îndur așa ceva. Uite cum facem: am să-ți dau numele meu și adresa, ca să mă cauți la nevoie. Ai ceva de scris?

— Eu sunt un biet vânzător de supă cu colțunași, neștiutor de carte.

De unde aş putea să am ceva de scris? a spus bătrânul. Şefule, bunule şef, din prima clipă mi-am dat seama că dumneavoastră sunteţi o persoană importantă, în misiune sub acoperire. Nu trebuie să-mi lăsaţi numele şi adresa. Tot ce vă cer este să-mi cruţaţi viaţa.

— Misiune sub acoperire? Pe dracu! Sunt omul cel mai lipsit de noroc din lume! Este inacceptabil să-ţi mănânc supa pe degeaba. Uite cum facem...

Investigatorul a apăsât pe butucul pistolului şi a scos un glonţ lucios pe care i l-a oferit bătrânului, spunându-i:

— Ți-l las ca amintire.

Bătrânul îşi flutura mâna în semn de refuz.

— Nu trebuie, nu trebuie, a spus el. Şefule, ce înseamnă câteva boli de supă? Norocul meu a fost să întâlnesc un om atât de bun şi drept ca dumneata, un noroc care o să ne fie de ajuns pentru trei generaţii de acum înainte. Nu trebuie, nu trebuie...

Investigatorul nu voia să-l lase să tremure la nesfârşit, aşa că l-a prins de mână şi i-a pus în palmă, cu forţa, un cartuş. A simţit în clipa aceea că palma bătrânului ardea ca focul.

Imediat a auzit în spatele lui un râs lugubru precum strigătul ascuţit al unei bufniţe cocoţate pe o piatră de mormânt. S-a speriat atât de tare încât şi-a tras capul între umeri şi iarăşi un jet de urină s-a pornit nestăvilat.

— Bun investigator, nimic de zis! a răsunat o voce de om bătrân. E limpede că e vorba de un condamnat care a evadat!

S-a întors speriat şi a observat că la poalele unui platan stătea un bărbat slab, îmbrăcat cu nişte haine militare ponosite. Ținea cu amândouă mâinile o puşcă de vânătoare, iar alături de el un câine lăţos, tigrat, şedea cuminte pe labele din dos. Ochii îi scânteiau de parcă lansau două fascicule laser, încât câinele îl speria pe investigator mai tare decât omul acela.

— Unchiule Qiu, v-am deranjat! a spus cu voce înceată bătrânul vânzător de supă.

— Liu al Patrulea, de câte ori ți-am spus că n-ai voie să-ți așezi taraba aici? Dar tu te încăpățânezi să vii tot aici!

— Unchiule Qiu, te-am mâniat, dar ce poate face un om sărman ca mine? Fata mea are nevoie de bani pentru școală și n-am încotro. Pentru ea fac orice, dar nu îndrăznesc să mă duc la oraș, fiindcă acolo îmi dau amendă, dacă mă prind, iar amenda înseamnă banii pe jumătate de lună.

Unchiul Qiu a răsucit pușca în aer și a strigat pe un ton aspru:

— Tu de acolo, aruncă pistolul imediat!

Ding Gou'er, ca un copil ascultător, a zvârlit pistolul la picioarele celui pe care bătrânul vânzător de supă îl numise „unchiul Qiu”, iar apoi, încetșor, a ridicat brațele, în timp ce îl urmărea cu privirea cum ține pușca doar cu o mână, pentru a avea liberă mâna cealaltă. Stătea cu picioarele ușor îndoite, într-o poziție care lăsa de înțeles că este pregătit să tragă, în caz de nevoie. Slăbănogul unchi Qiu a studiat revolverul cu atenție sporită înainte să se pronunțe pe un ton disprețuitor: „O porcărie!” Ding Gou'er s-a gândit să profite de ocazie și să-l lingusească, drept care a spus: „îmi dau seama că sunteți expert în privința armelor”. Fața bătrânului s-a luminat pe dată. Cu voce ascuțită, dar răsunătoare a spus: „Chiar că ai nimerit-o! Am umblat cu cel puțin patruzeci-cincizeci de tipuri de arme la viața mea, de la puștile din Cehia la cele marca Hanyang, mitraliere rusești și pistoale automate... asta ca să amintesc doar câteva. Dacă vine vorba de pistoale, am folosit Mauser german, pistol spaniol cu încărcător mare, pistol japonez «Carapace de broască», revolver chinezesc și vreo trei tipuri de puști. Pistolul ăsta...” Odată ce a rostit aceste vorbe, a aruncat în aer pistolul lui Ding Gou'er, dar l-a prins de îndată, cu mișcări foarte agile, total surprinzătoare pentru vârsta lui. Avea un cap alungit, ochi mici, nas acvilin, sprâncene aproape inexistente și mai deloc perciuni. Fața-i ridată era negricioasă ca o scoarță de copac prăjită în cuptor. „Pistolul ăsta”, a reluat el pe un ton disprețuitor, „este o jucărie pentru femei”. Investigatorul i-a răspuns calm:

„Pistolul ăsta țintește foarte bine”. Bătrânul l-a studiat cu mare atenție și a comentat cu un ton de expert: „Pe o distanță de zece metri țintește bine, într-adevăr, dar mai departe de atât, nu face doi bani”. „Unchiule, dumneata le știi pe ale dumitale”, i-a dat replica Ding Gou’er. Bătrânul cel costeliv și-a pus la brâu pistolul și a pufnit pe nas, sfidător.

— Unchiul Qiu este revoluționar veteran. El este șeful care se ocupă de Cimitirul Martirilor din Țara Vinului, a sărit cu precizările vânzătorul de supă cu colțunași.

— Nu-i de mirare, i-a răspuns Ding Gou’er.

— Tu cu ce te ocupi? l-a iscodit bătrânul revoluționar.

— Sunt investigator la Procuratura Provinciei.

— Să-ți vedem documentele!

— Mi-au fost furate.

— Mie mi se pare ca arăți a fugar.

— Așa-i, arăt a fugar, dar nu sunt.

— Cum poți să dovedești?

— Poți să-i dai un telefon Secretarului de Partid pe municipiu, primarului, șefului Poliției, Procurorului General și să-i întrebi dacă știi un investigator special pe nume Ding Gou’er.

— Investigator special? a întrebat bătrânul revoluționar, hlizindu-se. Da’ de unde s-au pricopsit cu așa un investigator?

— O femeie m-a adus în halul ăsta, a spus Ding Gou’er. Ar fi vrut ca aceasta să fie o autoironie, însă nu-și imaginase că rostirea acestor vorbe îi va produce o durere copleșitoare în suflet. Neputincios, s-a lăsat pe vine în fața tarabei cu supași, lovindu-se cu pumnii însângerați pe fruntea și ea însângerată, a continuat cu o voce sfârșită:

— O femeie și un pitic m-au adus în halul ăsta... Bătrânul revoluționar s-a apropiat și l-a îndemnat, în timp ce îl împungea cu țeava puștii în spinare:

— Ridică-te odată!

Prin pânda de lacrimi care i se așternuse pe ochi, Ding Gou’er privea

capul negricios și lunguiet al bătrânului revoluționar și i se năzărea că vede un consătean sau pe șeful lui sau mai degrabă se imagina în postura fiului care își revede bucuros tatăl. Sub povara emoțiilor, a cuprins cu brațele picioarele bătrânului revoluționar și i-a spus, plângând:

— Domnule, sunt un nimic. Am fost nenorocit de o femeie... Bătrânul l-a înșfăcat de guler și l-a săltat în sus. L-a privit cu ochi sfredelitori cam cât ți-ar lua să tragi câteva fumuri dintr-o pipă, după care a scuipat pe jos, i-a aruncat revolverul la picioare și i-a întors spatele, îndepărtându-se cu mers legănat, în deplină tăcere. La fel de tăcut îl urma și câinele cu blana lui gălbuie și umedă, care lucea în bezna ca un veșmânt împodobit cu perle.

Bătrânul vânzător de supă a pus glonțul cel lucios lângă pistol, iar apoi, grăbit, și-a strâns taraba, a stins lampa cu gaz și a luat-o din loc, la fel de tăcut.

Ding Gou'er rămăsese încremenit în beznă, urmărindu-l cu privirea pe bătrân până când tot ce mai putea zări era doar o lumină palidă, în depărtare, pâlpâind precum un foc demonic. Deasupra se întindea coroana uriașă a platanului, care îl apăra de puzderia de picături de ploaie ce cădeau cu un freamăt ușor. Oamenii dispăruseră și, odată cu ei, și lumina, iar acum, în liniștea adâncă a nopții, foșnetul ploii prin crengile copacilor se amplifică și mai mult. Bulversat, s-a ridicat în picioare, fără să uite însă să-și ia și pistolul de jos. Aerul reavăn devenise și mai greu de suportat, făcându-l și mai tare să resimtă o durere puternică în tot corpul. Era un biet străin într-un loc străin, împovărat de sentimentul că sfârșitul e pe-aproape.

Ochii amenințători ai bătrânului revoluționar ascundeau un gând rău, dar Ding Gou'er simțise nevoia să i se destăinuie. Ce forță îl determinase, oare, într-un timp atât de scurt să se transforme dintr-un bărbat dur, capabil să îndure orice, într-un prăpădit nevrednic de nimic? Era posibil ca o femeie atât de banală să aibă o asemenea putere asupra lui? Așa ceva nu era cu putință, deci nu era deloc cinstit

ca toată responsabilitatea pentru ceea ce i se întâmplase să fie pusă în cârca ei. Se petrecea, totuși, ceva misterios aici, iar bătrânul acela care patrula împreună cu câinele se afla chiar în miezul misterului. Cu siguranță că în capul lui cel lunguiet se adunase de-a lungul timpului o bogată înțelepciune, așa că Ding Gou'er n-a mai stat pe gânduri și s-a hotărât să pornească în căutarea bătrânului revoluționar.

Și-a pus în mișcare picioarele amortite, îndreptându-se în direcția în care îi pierduse din vedere pe bătrân și pe câinele lui. Auzea în depărtare un tren cum trece pe pod, stârnind un zăngănit metalic ce sporea și mai mult misterul nopții adânci. Drumul șerpuia mai întâi, pentru ca apoi să urmeze pe o pantă abruptă care l-a determinat să se lase în jos și să alunece la vale. Când și-a ridicat privirea, a observat în apropiere câteva cărămizi stivuite; în bătaia luminii, și-a dat seama că erau sparte, dar și albicioase, ca și cum peste ele s-ar fi așternut o pojghiță de zăpadă. După câțiva pași, s-a trezit lângă o poartă laterală străveche. Lampa care ardea pe creasta zidului își răsfira lumina peste poarta din fier forjat și mai jos, peste placa de lemn vopsită în alb, pe care erau caligrafiate câteva caractere roșii, mari:

„Cimitirul Martirilor din Țara Vinului”. Ding Gou'er s-a repezit și a apucat barele metalice ale porții, ca un deținut ce așteaptă cu nerăbdare să treacă dincolo; din pricina frigului și umezelii mâinile i se lipeau așa de tare de bare încât ar fi fost cu puțință în orice clipă să rămână fără un strat de piele. Dulăul gălbui s-a repezit spre el, dezlănțuindu-se cu un lătrat înfricoșător, însă n-a reușit să-l înspăimânte atât de tare încât să-l gonească de acolo. Strigătele ascuțite ale bătrânului revoluționar, care își făcuse deja apariția în spatele porții, pe dată au potolit furia câinelui, țintuit locului instantaneu, cu capul plecat în jos, în tăcere. Bătrânul revoluționar s-a înfățișat în fața lui Ding Gou'er cu pușca atârnată pe umăr; nasturii metalici de la veston aminteau de autoritatea sa de odinioară, pe când era comandant.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat el cu asprime în glas.

Ding Gou'er și-a tras nasul și a spus pe un ton plângăcios:

— Șefule, eu chiar sunt investigator de la Procuratura Provinciei.

— Cu ce scop ai venit aici?

— Să fac investigații într-un dosar foarte important.

— Ce dosar?

— Un dosar cu o bandă de demnitari canibali din Țara Vinului, care gătesc și consumă bebeluși.

— I-am omorât eu, a răspuns furios bătrânul revoluționar.

— Vă rog să nu vă enervați. Dați-mi voie să intru și să vă explic pe îndelete!

Bătrânul revoluționar a deschis o portiță și i-a spus:

— Strecoară-te pe aici!

Ding Gou'er a ezitat un pic, fiindcă a zărit niște fire de păr gălbui agățate într-un colț al portiței.

— Intri, sau nu?

Ding Gou'er s-a aplecat și a reușit să intre astfel.

— Voi, ăștia burtoși, nu vă comparați cu câinele meu are se strecoară pe aici!

Investigatorul l-a urmat pe bătrânul revoluționar în sala de primire din stânga porții, care i-a amintit dintr-odată de sala de la mina de cărbune Luoshan și de paznicul cu părul ciufulit ca blana de câine.

Sala era bine luminată, iar pereții erau văruiți cu un alb strălucitor. Patul *kang* ocupa jumătate din cameră, iar la capăt era despărțit printr-un zid de un cuptor pe care se afla o oală. În întreaga încăpere plutea un miros de pin pe care cu siguranță îl răspândeau buștenii ce ardeau mocnit în sobă.

Bătrânul revoluționar și-a desfăcut pușca de pe umăr și a agățat-o pe perete, după care a zis, frecându-și mâinile:

— Marele meu privilegiu este că pot să dorm pe *kang*-ul încălzit. Apoi, privindu-l pe Ding Gou'er, a continuat: Nu crezi că merit și eu atâta lucru după ce am fost revoluționar timp de câteva zeci de ani și m-am ales cu vreo șapte-opt cicatrici cât pumnul?

— Meritați, meritați pe deplin! i-a răspuns cu voce somnoroasă Ding Gou'er, deja copleșit de căldura din încăpere.

— Doar că nenorocitul ăla de Yu, șeful de secție, mi-a cerut să ard lemn de salcâm în loc de lemn de pin! Cât am fost tânăr, am luptat în revoluție și chiar bărbăția mi-am pierdut-o din cauza diavolilor japonezi, lucru care m-a afectat nespus, fiindcă am rămas fără urmași – fii și nepoți, așa că ce mare scofală dacă ardeam și eu niște lemn de pin? Am ajuns la optzeci de ani. La urma urmei, câți pini am să mai apuc eu să ard? Eu îți spun că, și dacă ar veni Regele Cerului pe pământ, tot n-ar reuși să mă împiedice să ard lemn de pin!

Bătrânul se înflăcăra și mai tare, spunând aceste vorbe, încât la un moment dat începuse să-și agite mâinile și să facă spume în colțul gurii.

— Ce spuneai adineaori? ziceai că unii mănâncă bebeluși? Sunt canibali? Niște animale! Cine sunt ăștia? Mâine mă duc și îi omor cu mâna mea! Întâi îi împușc și după aceea îi raportez. Cel mult o să fiu degradat. Eu am ucis sute de oameni la viața mea, cei mai mulți dintre ei niște răufăcători: trădători, contrarevoluționari, agresori, dar acum am ajuns la bătrânețe și ar fi cazul să omor și câțiva canibali!

Ding Gou'er simțea o mâncărime pe tot corpul, poate și din pricina hainelor umede care răspândeau un miros puternic de cenușă.

— Exact asta investighez eu acum, i-a spus el bătrânului revoluționar.

— Investighezi pe dracu! i-a replicat bătrânul. Scoate-i tuia lumină și eu îi omor pe toți. Investighezi pe dracu!

— Bătrâne, acum trăim într-o societate cu un sistem sănătos de legi. Nu poți să te duci și să omori oamenii pur și simplu, fără probe concludente!

— Atunci, du-te și fa mai repede investigația aia, ce stai pe aici de pomană? Ce s-a întâmplat cu conștiința ta de clasă? Ce s-a întâmplat cu loialitatea ta pentru profesie? Dușmanul mănâncă oameni, iar tu te-ai aciuat aici, la căldurică! Fac pariu că ești de-al lui Troțki! Ești un

burghez! Ești un lacheu imperialist!

Avalanșa de invective pe care bătrânul revoluționar a revărsat-o asupra lui a avut darul de a-l trezi din letargia în care căzuse, de parcă ar fi fost împrășcat cu sânge de câine. Brusca, o fierbințeală i-a cuprins tot pieptul. Cu un rânjet pe buze, s-a despuiat în pielea goală, lăsându-și doar încălțările ponosite în picioare, s-a așezat pe vine în fața *kang* -ului și a ațâțat focul, după care a mai vârat câțiva bușteni de pin. Simțea cum fumul albicios, parfumat, îi asaltează nările. Apoi, și-a pus hainele pe un băț la uscat lângă *kang* și cum se uscau ele așa, împrăștia o duhoare ca de piele de măgar. Focul îl încinsese de-a binelea și îi dădea ba mâncărime, ba durere, însă cu cât se scărpină mai tare cu atât se simțea mai bine.

— Nu cumva ai râie? i-a zis bătrânul revoluționar. Eu am făcut râie odată, când am dormit în fân și de la mine a luat tot plutonul. De atâta mâncărime, ne-am scărpinat până ne-a dat sângele. Scărpinatul n-ajuta la nimic, ne-am lămurit noi curând, că ni se părea că ne mănâncă și măruntaiele pe dinăuntru. De acum ne scăzuse de tot forța de a mai lupta și ajunseserăm să pierdem oameni în bătălii. Atunci, Ma Shan, adjunctul de la trupa a opta, a găsit o soluție: a cumpărat o legătură mare de ceapă, una de usturoi și le-a zdrobit cu piatra, după care le-a amestecat cu sare și oțet și ne-a frecat pe tot corpul. Ustura îngrozitor, ne amorțise pielea, de parcă ne zgâria un câine cu ghearele, dar era o senzație atât de plăcută și, mai cu seamă, toată scabia aia nenorocită s-a dus ca prin minune. Când te îmbolnăvești, ar trebui să ai tratament gratuit. Eu mi-am pus capul în laț și am luptat pentru revoluție, așa că acum ar fi cazul să mă bucur și eu de tratament gratuit...

Investigatorul simțea în vorbele bătrânului revoluționar o doză de amărăciune și nemulțumire. Tocmai ascultase o istorisire apăsătoare, înțesată cu multe potrivnicii, despre revoluție. Dacă mai devreme tot ce-și dorise el era să-și deschidă sufletul în fața bătrânului, până la urmă sfârșise prin a-i asculta nemulțumirile. Profund dezamăgit, investigatorul a înțeles atunci că nimeni nu poate fi salvatorul

nimănui în lumea aceasta, căci fiecare își duce propriile necazuri în spinare – cel flămând tot flămând rămâne, așa cum și cel însetat tot însetat rămâne. Și-a scuturat hainele, a curățat noroiul uscat de pe ele, după care s-a îmbrăcat. Hainele fierbinți îi ardeau pielea, dar era o senzație care, în mod surprinzător, îl făcea să se simtă de parcă s-ar fi înălțat în zbor până la nori, doar că acum, cu trupul copleșit de plăcere, durerea sufletească revenea mai abitir și așa se face că înaintea ochilor i-a apărut imaginea limpede a șoferiței tăvălindu-se în pat cu piticul crăcănat și cu pieptul bombat. Era o imagine vie, ca desprinsă dintr-un tablou, după cum o văzuse el atunci când se uitase pe gaura cheii. Cu cât se gândea mai mult, cu atât imaginea devenea mai provocatoare. Șoferița avea pielea aurie, ca un țipar-femelă, foarte alunecos, cu trupul acoperit de o peliculă uleioasă, care împrăștia un miros greu. Yu Yichi era ca un broscoi râios și o frământa întruna cu ghearele lui scârboase. Fiecare orăcăit și-l însoțea cu spume la gură... Inima lui Ding Gou'er fremăta precum frunza în bătaia vântului. Tare ar fi vrut să-și poată scoate inima din piept și s-o zdrobească în fața ei fără milă. Curvă, curvă, o curvă mizerabilă! Parcă și vedea în fața ochilor cât se poate de clar cum investigatorul Ding Gou'er, impunător ca o statuie de marmură, doboară dintr-un Șut, cu pantoful de piele, ușa de culoare bej. În față i se dezvăluia un pat pe care stăteau uluiți șoferița și Yu Yichi – el se răsuțește în pat ca un broscoi râios – burta-i e plină de pete roșii, urâte, tremură tot într-un colț – cu pieptul bombat, cocoșat, crăcănat sau cu picioarele încrucișate, cu o căpățână enormă, ochii albi, nasul coroiat, gura fără buze, cu dinții galbeni și rari; gura arată ca o gaură neagră din care iese o duhoare greu de suportat, are urechi mari, uscate, pielea aproape transparentă și gălbejită, brațele subțiri și lungi, ca de maimuță, dar care de-abia dacă ajung la pământ; corpul îi e acoperit de păr, iar labele picioarelor cu mai multe degete decât e firesc. Și mai era și mădularul ăla ca de măgar, negru ca noaptea. Cum poți să te culci cu o asemenea arătare? Investigatorul, incapabil să-și înfrâneze pornirile, a tras un strigăt

slobozit din toți rărunchii.

— Ce spui? Ce dracu spui? a bălmăjit unchiul Qiu, bătrânul revoluționar, speriat.

Dulăul gălbejit a început să latre amenințător.

Apoi, ea strigă speriată și se acoperă în mare grabă cu pătura, așa cum vezi mereu că fac iubiții în filme. Ea tremură sub pătură și de îndată el zărește trupul acela care-i era cunoscut de acum – voluptuos... bine legat... parfumat... Parcă zeci de mii de săgeți îi străpung inima, stârnindu-i o durere crâncenă, așa cum nu mai pătimise niciodată. O lumină albastră îi trece prin față; fața lui are culoare metalică și pare înțepenită, râde batjocoritor și are pielea rece ca gheața. Ridică pistolul, pune degetul pe trăgaci, îl flutură ușor, îl răsuțește elegant, după care țintește și poc! răsună o împușcătură. Oglinda din spatele lui Yu Yichi se sparge, iar bucăți lucioase cad pe jos zornăind – Yu Yichi zace nemișcat – investigatorul scoate pistolul și se întoarce, fără sa scoată niciun cuvânt – să nu cumva să întorci capul – iese cu pași mari din crâșma Yu Yichi – Iartă-mă, iartă-mă! se jelește ea în timp ce îngenunchează pe podea, învelită cu cearșaful – să nu cumva să întorci capul – el merge pe strada însoțită din Țara Vinului, cu mulțimea de oameni adunați și de-o parte, și de cealaltă a străzii, care se holbează la el cu priviri în care se întrezărește respectul, dar și teama – sunt bărbați, femei, bătrâni, bătrâne, una dintre ele seamănă cu mama lui, cu lacrimi în ochi și buze tremurânde. Copile, spune ea, copilașul meu – o iată îmbrăcată cu rochie lungă, imaculată, cu plete aurii ce îi curg râuri pe umeri, își croiește drum prin mulțime; ochii îi sunt înecați în lacrimi, umbriți de genele dese și arcuite, pieptul frumos conturat îi saltă la fiecare respirație, căci trebuie să-și facă loc, ca să străbată mulțimea. Strigă cu vocea înlăcrimată: Ding Gou'er, Ding Gou'er – dar Ding Gou'er nu întoarce capul și nici măcar cu coada ochiului nu o privește, merge înainte hotărât, cu pași apăsați și răsunători; iese la lumina soarelui, în bătaia razelor multicolore, se îndepărtează și în cele din urmă devine una cu soarele roșu, mare cât

roata carului...

Bătrânul revoluționar și-a așezat mâna puternică pe umărul lui Ding Gou'er. Investigatorul, care de acum era una cu soarele, tremura, dar parcă se străduia, totuși, să-și revină. Inima încă îi bătea în ritm alert, iar ochii îi erau împânziți de lacrimile lui de erou.

— La dracu! Ești cumva posedat de demoni? l-a întrebat bătrânul revoluționar disprețuitor.

Investigatorul și-a șters grăbit lacrimile cu mâneca și a chicotit ușor, cam stingherit.

După fanteziile tumultuoase, se simțea de parcă în pieptul lui ce ascundea atâta melancolie se configurau crăpături adânci, în timp ce creierul obosit îi devenea tot mai greoi; în urechi îi răsuna un bâzâit continuu.

— Arăți de parcă ai fi făcut o nenorocită de răceală! i-a spus bătrânul revoluționar. Ai o față ca un fund de maimuță!

Bătrânul revoluționar a scos dintr-o gaură de sub *kang* o sticlă de băutură, din ceramică albă, cu marca înscrisă cu culoare roșie.

— Îți dau ceva ce o să-ți vindece răceala asta păcătoasă, a spus el, fluturându-i sticla prin față. Bea, fiindcă omoară virusii și îți scoate otrava din corp. Alcoolul este un leac bun care vindecă o sută de boli. În anul acela, când am traversat Râul Roșu de patru ori cu Mao Zedong și am trecut de două ori prin satul Maotai, a trebuit să părăsesc plutonul, fiindcă m-am îmbolnăvit de malarie. Atunci m-am ascuns într-o distilerie, iar când au venit bandiții albi, de la Guomindang și au deschis focul, m-am speriat îngrozitor, dar mi-am zis: „Bea! Asta te ajută să-ți înăbuși frica!” Gâl, gâl! Și uite așa am dat pe gât trei pahare, unul după altul, altminteri n-aș fi reușit să mă calmez, să prind curaj și să scap de tremurat. Apoi, am înșfăcat un ciomag, am ieșit din distilerie și am omorât în bătaie vreo doi bandiți albi, după care le-am luat puștile și am ajuns din urmă trupele lui Mao Zedong. La vremea aceea, Mao Zedong, Zhu De, Zhou Enlai și Wang

Jiaxiang beau toți Maotai. Când consuma alcool, Mao Zedong avea mintea ascuțită și pe dată era capabilă să conceapă niște strategii minunate, altfel ar fi avut mari pierderi în rândul soldaților. Băutura asta – Maotai – a contribuit enorm la revoluția chineză. Tu probabil că îți închipui că Maotai a fost ales la întâmplare ca să fie băutura națională, nu-i așa? Nici vorbă, este comemorativă! Eu, după o viață de revoluționar, ar trebui să fiu și eu mare băutor, nu? Nemernicul de Yu, șeful de departament, vrea să-mi taie porția de Maotai și s-o înlocuiască cu nu știu ce băutura, Armăsarul cu coama roșie”. Să-i dea bunică-sii așa ceva!

Bătrânul revoluționar a turnat băutura într-o cană de ceramică ciobită pe margine, a lăsat capul pe spate și a dat totul pe gât dintr-o înghițitură.

— Acum e rândul tău. E Maotai veritabil, bea până la ultima picătură!

Când a văzut ochii înlăcrimați ai lui Ding Gou’er, i-a spus disprețuitor:

— Nu te încumeți să bei? Numai trădătorii și provocatorii n-au curajul să bea alcool, fiindcă le e teamă că se îmbată și își dezleagă limba, divulgând cine știe ce secrete. Ești cumva trădător? Sau poate ești vreun provocator? Nu ești? Păi, dacă nu ești, atunci de ce n-ai îndrăzneala să bei alcool?

Din nou și-a lăsat capul pe spate și a turnat băutura, care gălgâia ușor, alunecându-i pe gât.

Dacă nu bei, eu n-am să te forțez, să știi! Tu poate crezi că mie mi-a fost ușor să ajung să beau picătura asta de Maotai Păi, șeful de departament, Yu, mare adept al lui Troțki, nu mă slăbește cu privirea. Când coboară în zbor, o pasăre phoenix e mai nepricepută ca un pui, tot așa cum tigrul care ajunge la câmpie este la mila câinilor.

Aroma băuturii îi stârnea lui Ding Gou’er o poftă de nestăpânit și, iată, nu-i de mirare că emoțiile năvalnice compun momentele cele mai potrivite pentru beție. De aceea, a întins mâna și a înșfăcat cana de

ceramică, a dus-o la gură, a tras aer în piept și în clipa următoare i-a îngăduit băuturii să-i inunde stomacul, în fața ochilor, un mănunchi de flori de lotus roz se deschideau, revărsându-și lumina ce stârnea gânduri năstrușnice într-o mare încețoșată. Era lumina băuturii Maotai, era spiritul băuturii Maotai, iar într-o secundă Ding a simțit că lumea devine incredibil de frumoasă, alături de Cer, alături de Pământ, alături de pomi, alături de zăpada neîntinată de pe culmile munților Himalaya. Tot hlizindu-se, bătrânul revoluționar a înșfăcat cana de ceramică, pe care a umplut-o din nou, dar la auzul gălgâitului stârnit de băutura care se revărsa în cană, investigatorul a simțit deodată cum urechile încep să-i vibreze și gura i se umple de salivă.

Curând, a băgat de seamă că pe fața bătrânului revoluționar se așternuse un aer de bunătate greu de descris. A întins mâna și s-a auzit spunând:

— Dă-mi și mie. Mai vreau să beau.

Bătrânul revoluționar țopăia în fața lui sprintar nevoie mare, ca un tinerel și îi spunea:

— Nu-ți mai dau, că nici mie nu mi-e deloc ușor să fac rost.

— Vreau să beau! a strigat el. Vreau să beau! Tu ai trezit șarpele lăcomiei în mine și acum nu te mai înduri să-mi dai nici măcar un strop?

Bătrânul revoluționar a dus cana la gură, cu gândul să înghită băutura cât mai iute, însă Ding Gou'er, furibund, s-a repezit să-i smulgă cana, deși bătrânul părea să-și fi încleștat degetele pe toartă pentru veșnicie, l-a auzit dinții scrâșnind, și ei încleștați pe cană, după care a simțit cum lichidul răcoros i se prelinge pe mână. Cum se opintea el așa, pe neașteptate și-a adus aminte de o figură pe care o învățase cândva – îți îndoi genunchiul și, ridicându-l, îl înfigi în burta adversarului. Când bătrânul a slobozit un răcnet, cana a ajuns în mâna investigatorului, care, nerăbdător peste măsură, a dat pe gât toată licoarea, iar apoi a început să caute în jur sticla, însă aceasta zăcea răsturnată pe jos ca un tânăr căzut în război. L-a cuprins brusc

dezolarea, de parcă el l-ar fi ucis pe bietul tânăr. Ar fi vrut să se aplece și să ridice sticla aceea albă, legată cu curelușă roșie – să ajute tânărul cel frumos să se pună pe picioare – însă, în mod cu totul inexplicabil, a căzut în genunchi, iar tânărul s-a rostogolit până în colțul camerei, unde s-a înălțat și a început să crească în mare goană până a ajuns cam de un metru. El știa că acela era spiritul băuturii – spiritul Maotai, rezemat de zid, în colțul camerei, râzând către investigator în bătaie de joc. Apoi, a sărit în picioare, cu gândul să se năpustească asupra spiritului care îi dădea de furcă, doar că n-a făcut altceva decât să se izbească aprig cu capul de perete.

Cuprins de senzația aceea fabuloasă că toată camera se învârte cu el, a simțit deodată cum o mână rece ca gheața îl prinde de păr și firește că a bănuit a cui mână trebuie să fi fost. Îmboldit de durere, s-a ridicat în picioare, cu sentimentul că parcă tot trupul lui era o grămadă de mațe de porc, stivuite pe jos – reci, alunecoase, zbârcite, urât mirositoare, de te umpleau de greață - se zvârcolea, așa cum era smuls și tras, cu toate că știa că, în momentul în care bătrânul revoluționar își va retrage mâna, mațele de porc se vor prăbuși la pământ, ude, șiroinde.

Mâna cea mare s-a răsucit un pic, întorcându-l spre fața prelungă, negricioasă a bătrânului revoluționar, astfel că a putut vedea cum zâmbetul binevoitor de mai devreme se transformase într-un rânjel fosilizat. Deodată, i s-a părut că pe fața bătrânului revoluționar se întrezărește cruzimea conflictelor și a luptei de clasă.

— Nenorocit de contrarevoluționar ce ești! Eu ți-am dat băutură, și tu cum m-ai răsplătit? M-ai lovit drept în ouă! Ești mai rău decât un câine netrebnic! Dacă i-aș fi dat de băut unui câine, s-ar fi gudurat pe lângă mine și ar fi dat din coadă, drept mulțumire.

Și spunând acestea, bătrânul l-a scuipat drept în ochi, ceea ce l-a făcut să simtă atât usturime cât și o durere apăsătoare. A deschis gura să țipe, dar în clipa aceea două gheare mari i s-au înfipt în umeri. În momentul următor câinele l-a prins cu labele de gât, înțepându-l cu

blana aspră și atunci, involuntar, și-a tras capul între umeri, așa cum face o broască atunci când primejdia e pe aproape. Simțea respirația fierbinte a câinelui asupra lui, aducătoare de iz acru, greșos. Dintr-odată, i-a revenit senzația vârtoasă că nu-i decât o grămadă de mațe de porc încâlcite, în timp ce teama a început din nou să-i ardă sufletul. Câinii înfulecă mațele de porc așa cum copiii sorbecăie tăiței. Îngrozit, a slobozit un urlet, chiar înainte ca în fața ochilor să se aștearnă bezna.

Câtă vreme să fi trecut investigatorului îi era greu de spus, socotind că a fost orbit de câine, însă la un moment dat raza de lumină s-a întors asupra lui. Se răsfirea treptat așa cum soarele străpunge norii și apoi – zbang! – toate priveliștile de la recepția Cimitirului Martirilor i s-au năpustit violent în fața ochilor. L-a văzut pe bătrânul revoluționar în bătaia luminii revărsate de lampă cum își curăța meticulos, serios, atent pușca, asemenea unui tată care își îmbăiază unicul fiu. Dulăul tărcat stătea întins în voie în fața cuptorului, cu botul alungit sprijinit pe o grămadă de vreascuri de pin. Cu ochii ațintiți asupra flăcărilor galben-roșietice din cuptor părea cufundat în gânduri, ca un profesor de filosofie de la universitate. La ce se gândea el oare? Investigatorul era fascinat de starea meditativă a câinelui cu privirea pierdută în flăcările din cuptor. Și el, la rândul său, îl privea pierdut pe câine și treptat tabloul strălucitor din mintea câinelui – unul pe care nu-l văzuse în viața lui – a început să prindă contur în propria-i minte. Un tablou aparte, impresionant, însoțit de o muzică precum curgerea norilor pe cer. Ding era nespus de emoționat; își simțea nasul de parcă tocmai ar fi fost pocnit de un pumn aprig – îl durea, îl ustura și, pe nesimțite, lacrimile s-au pornit la vale pe obraji.

— Din câte bag de seamă, ești fără speranță! i-a spus bătrânul revoluționar, aruncându-i o privire. „Împrăștiem sămânța tigrilor și lupilor te miri pe unde și nu ne alegem decât cu niște ciurucuri.”

Investigatorul și-a șters ochii cu mâneca și i-a răspuns cu tonul unui om profund nedreptățit:

— Unchiule, eu am căzut în mâinile unei femei...

Bătrânul revoluționar i-a aruncat o privire plină de dezamăgire, după care s-a îmbrăcat cu un palton greoi, și-a pus pușca pe umăr și a rostit chemarea:

— Câine, hai să patrulăm și să-l lăsăm pe prăpăditul ăsta să-și înece amarul în lacrimi!

Dulăul s-a ridicat alene, l-a privit pe investigator cu compasiune, după care și-a urmat stăpânul afară. Ușa, trasă de balamaua cu arc, a pocnit zgomotos, dar nu înainte de a lăsa o pală de aer rece și umed să se strecoare înăuntru, stârnindu-i un tremur ușor. Copleșit de singurătate și spaimă, investigatorul a strigat:

— Așteaptă-mă!

Imediat, a tras de ușă și a pornit în urma lor.

Lumina becului de la ușă îi transforma în niște siluete încețoșate. Ploaia înghețată se cernea mai departe pe pământ și poate și pentru că noaptea se adâncea, cădea cu foșnet mai limpede și mai întetit, ca și cum nenumărate animăluțe fremătau prin preajmă. Bătrânul revoluționar se îndrepta spre inima cimitirului, către negura cea mai adâncă. Câinele îl urma îndeaproape, el îl urma pe câine. La început, lumina de la ușă i-a îngăduit să deslușească, de-o parte și de alta a cărării pietruite, înguste, chiparoșii tăiați în chip de pagodă, dar după câteva clipe totul a fost înghițit de bezna grea. Abia acum înțelegea și el cât de adâncă este întunecimea, neputincios să-și mai zărească nici măcar degetele de la mână. Cu cât noaptea devenea mai grea, cu atât ploaia înghețată răsuna mai tare prin crengile copacilor; răsunetul acela haotic, precipitat îi tulbura sufletul și îi dădea senzația de gol nesfârșit, dar numai zgomotele și mirosul îl mai încredințau de existența bătrânului revoluționar și a dulăului galben. Bezna era atât de apăsătoare încât putea zdrobi un om. Investigatorul era cuprins de spaimă, căci acum simțea în nări mirosul mormintelor martirilor, aflate printre pinii cei verzi și chiparoșii de culoarea smaraldului. Toți copacii aceia i se arătau în chip de bărbați întunecați ce nutreau gânduri rele, ținându-se pe după umeri, unii lângă alții, cu rânjete

ticăloase pe buze și planuri mârșave în minte. La picioarele lor, spiritele martirilor își dormeau somnul cel de veci în mormintele acoperite de iarba uscată. Spaima i-a spulberat pe dată toată mahmureala. Instinctiv, și-a căutat la brâu pistolul și, cum dibuia după el, și-a simțit palmele scăldate de o sudoare rece. Un țipăt ascuțit a străpuns negura, urmat de un fâlfâit iute de aripi. A bănuțit că era vreo pasăre, dar care anume nu-i era cu puțință să spună. O bufniță, poate. Bătrânul revoluționar a tușit, câinele a lătrat și el, iar aceste zgomote au avut darul de a-l face pe investigator să se simtă relaxat, căci ele însemnau o legătură de netăgăduit cu lumea aceasta. A tușit și el tare, ostentativ, de parcă voia să se audă el însuși foarte clar. Cu siguranță că bătrânul revoluționar râdea de el în beznă, s-a gândit el, și probabil că și dulăul ăla cu înfățișare de filosof meditativ chicotea amuzat. Îi vedea ochii care străfulgerau lumini verzi și, dacă n-ar fi știut limpede că este câine, ar fi jurat că-i un lup.

A început să tușească necontrolat, dar la un moment dat o lumină puternică aproape că l-a orbit. Și-a acoperit ochii cu palmele și când tocmai se pregătea să deschidă gura, ca să protesteze, fasciculul de lumină și-a schimbat direcția, fixându-și strălucirea asupra unei pietre albe de mormânt. Cuvintele gravate pe ea păreau să fi fost de curând vopsite în roșu aprins. Vederea lor l-a șocat atât de tare, încât nu mai pricepea o iotă, mai cu seamă că acea culoare roșie pur și simplu îi întuneca privirea. Lumina a pierit la fel de neașteptat precum se ivise, însă el tot mai zărea steluțe de foc licărindu-i prin fața ochilor, iar creierul îi era scăldat în culoarea roșie, aceeași culoare pe care o văzuse la buștenii de pin incandescenti din soba aflată în sălița de la cimitir. Îl auzea pe bătrânul revoluționar cum suflă greu undeva în fața lui. Foșnetul înghețat al ploii a conținut brusc și o bufnitură violentă, ca și cum s-ar fi despicat pământul, s-a auzit în apropierea sa, făcându-l să tresară speriat. Nu înțelegea ce provocase explozia aceea, dar nici nu avea vreme să-și bată capul cu asemenea lucruri. Cel mai important era faptul că, din clipa în care lumina aceea a revărsat

strălucire peste piatra de mormânt, un val uriaș de curaj i-a pătruns în trup și a alungat gelozia asemănătoare cu licoarea bolii, răutatea asemenea licorii văduvei, neliniștea și tulburarea asemenea licorii iubirii – toate s-au preschimbat în sudoare acră și urină urât mirositoare. Apoi, vodca, însuflețită precum un armăsar semeț care străbate în galop stepele kazache, devine el, iar coniacul, aspru și îndrăzneț, cu o undă de finețe în toată asprimea aceea, cu mult spirit de aventură, cu multă îndrăzneală, ca un toreador spaniol dependent de luptele cu tauri, devine el. Ca și cum ar fi luat o gură de ardei roșu, ar fi mușcat o ceapă verde, ar fi mestecat o căpățână de usturoi cu coaja purpurie, ar fi înfulecat dintr-o bucata uscată de ghimbir, ar fi înghițit un borcan de piper negru, el se simțea ca un foc întezit cu ulei, ca florile din brocart, cu spiritul înălțat precum coada cocoșului – adevăratul cocktail – în timp ce își ridică minunatul pistol de serviciu „69”, creat cu aceeași dragoste ca și cea mai rafinată *grappa*; mergea cu pași mari tot înainte, cu un aer amenințător, de parcă într-o clipă ar fi putut să se întoarcă la Cârciuma Yichi, unde ar fi deschis ușa albă ca jadul dintr-un șut, ar fi ridicat pistolul, ar fi țintit înspre șoferița care stătea pe genunchii piticului Yichi și poc! poc!, două capete ar fi zburat. Secvențele acestea s-au desfășurat precum faimoasa „Băutura cuțitului”: puternică și plină de vigoare, cu o aromă în amestec de dulce și acru, aluneca ușor pe gât, ca atunci când lama ascuțită a cuțitului trece prin frânghia de cânepă încurcată.

Frate Yidou,

Am primit ultima ta scrisoare și povestea *Lecția de gătit*. În privința vizitei în Țara Vinului, deja am avut o primă discuție cu șeful meu care nu este prea dornic să-mi îngăduie o permisie (țin să-ți reamintesc că eu sunt militar). În plus, tocmai am fost promovat de la căpitan la maior (am pierdut două stele, dar am câștigat o linie, doar

că mi-ar fi plăcut mai mult să am trei stele și o linie, așadar se poate spune că nu-s prea încântat de această achiziție). Motivul ar fi că se impune să mă duc la companie și să mănânc, să locuiesc și să fac pregătire alături de soldați, în așa fel încât să fiu în stare să scriu reportaje care să reflecte viața soldaților în noua etapă. Dacă mă deplasez în provincie, atunci se cuvine să descriu ce îmi iese în cale acolo, ceea ce face ca lucrurile să se complice teribil, cu toată zarva aceasta care s-a creat în jurul faptelor petrecute în Țara Vinului în ultimii ani. Eu nu sunt gata să renunț la această deplasare, așa că am să mă străduiesc în continuare. Sunt multe scuze plauzibile pe care le-aș putea invoca.

Primul Festival al Licorii Maimuței, din Țara Vinului, trebuie cu siguranță să fie un eveniment de succes, interesant. Va fi un prilej de distracție pentru toată lumea, când aroma băuturii se va răspândi cu iuțeală și va împânzi totul; sper ca trupul meu dolofan să-și facă și el apariția printre toți acei alcoolici care o să umble brambura, cu capul greu și mersul ușor.

Am ajuns într-un impas cu romanul meu. Investigatorul acela diabolic de la Procuratură, mă înfruntă la tot pasul, iar eu nu știu de n-ar fi mai bine să-l las să se sinucidă trăgându-și un glonț în cap sau să moară doborât de băutură. În capitolul precedent, iarăși l-am lăsat să se îmbete și, fiindcă nu puteam scăpa de frământările dureroase ale creației, m-am îmbătat și eu, însă, în loc să cunosc desfătarea clipelor de nemurire, am experimentat viziunea Iadului. Peisajul de acolo este absolut înfiorător.

Am petrecut o noapte întreagă să citesc *Lecția de gătit* (am parcurs-o chiar de mai multe ori) și descopăr că tot mai anevoioase sunt comentariile pe care trebuie să le fac asupra poveștii tale, dar dacă sunt silit să spun ceva, atunci probabil că am să repet ceea ce am mai spus și altădată, și anume că nu are un stil unitar, că prea e totul pus grămadă, după bunul plac, și nici personajele nu sunt bine conturate. Și dacă ar fi să mai caut vreun cusur, firește că nu m-aș opri aici. De

aceea, aş vrea să discut cu tine o problemă pe care am mai abordat-o și cu alte ocazii: mai bine ai păstra tăcerea decât să aşterni pe hârtie toate grozăviile. Cu toate acestea, după cum mi-ai adresat rugămintea, am făcut un drum special la revista *Literatura poporului*. Zhou Bao și ceilalți lipseau din redacție, așa că le-am lăsat un bilet pe masă. Depinde de norocul tău dacă va fi publicată povestirea sau nu, însă din câte bag eu de seamă, din propria-mi experiență, va fi greu ca o asemenea lucrare să vadă lumina tiparului. Chiar dacă nu ne-am întâlnit față în față niciodată, totuși eu socotesc că suntem prieteni, astfel că pot să-mi iau libertatea de a ți-o spune direct.

Sunt ferm convins că poți să scrii o povestire de foarte bună calitate și care să se conformeze standardelor de publicare ale revistei. E doar o chestiune de timp. Mai devreme sau mai târziu povestea ta va fi publicată, deci nu-i cazul să fii dezamăgit sau deprimat.

După socotelile mele, cu totul mi-ai trimis șase povestiri pe care să le promovez, printre care și *Eroul Yichi*. Dacă voi avea prilejul să merg în Țara Vinului, am să mă duc să recuperez manuscrisul de la redacția revistei, ca să ți-l pot înapoia. Trimiterea prin poștă nu este sigură deloc și, în plus, stârnește multă bătaie de cap. Ori de câte ori merg la poștă, sunt într-o stare de tensiune timp de câteva zile, creată de vederea acelor fețe încremenite ale domnilor și doamnelor de la ghișeu, care parcă ar fi gata să înhațe un spion sau să percheziționeze vreun individ pregătit să pună bombe. De fiecare dată îți dau un sentiment de vinovăție, ca și cum ai avea de gând să expediezi un colet burdușit de manifeste contrarevoluționare.

Nu-ți face griji dacă nu găsești *întâmplări ciudate din Țara Vinului!* Multe asemenea povestiri stranii au apărut în ultimii ani, o sumedenie dintre ele fiind născocite la întâmplare și, prin urmare, lipsite de orice valoare.

Îți doresc să ai scrieri spornice!
Mo Yan

Domnule profesor Mo Yan,
Bună ziua!

Mărturisesc că sunt copleșit de bucurie aflând că există speranța să veniți în Țara Vinului. Cu nerăbdare aștept vizita dumneavoastră, după cum spune cântecul: „Aștept luna, aștept stelele/ Aștept de după munți să răsară soarele”. Eu am câțiva foști colegi de școală, care în prezent lucrează la Comitetul Municipal de Partid și la Guvern (nu au niște slujbe de rând, ci, dimpotrivă, sunt unele mai importante decât celelalte), așa ca, dacă aveți nevoie de scrisoare de invitație sau de vreo dovadă anume din partea acestor instituții, eu pot să-i rog de îndată a vă ajute. Chinezii, în funcții de conducere, prețuiesc cel mai mult ștampilele oficiale și mă gândesc că nici cei din armată nu fac excepție.

În privința povestirilor, recunosc că sunt cu adevărat întristat și deprimat. Ba chiar am obiecții la adresa lui Zhou Bao și Li Xiaobao, fiindcă mi-au ținut atâta vreme manuscrisele, fără ca măcar să-mi fi trimis o scrisoare, ceea ce arată cât de puțin îi prețuiesc ei pe ceilalți semeni. Desigur că sunt foarte ocupați și, dacă ar fi să scrie câte o scrisoare fiecărui autor, n-ar mai avea timp de nimic altceva. Eu înțeleg acest lucru perfect, doar că aceasta nu mă determină să fiu mai puțin supărat. „Dacă n-o fac de dragul călugărului, atunci s-o facă de dragul lui Buddha” – știți cum este vorba aceea, mai ales că eu am fost recomandat de domnia voastră. Bineînțeles că sunt perfect conștient de faptul că aceasta este o stare deloc sănătoasă și deloc profitabilă pentru procesul creației literare, însă eu mă străduiesc să lupt împotriva unei asemenea stări. Eu sunt genul de om care „nu renunță decât după ce a văzut Fluviul Galben” sau care „nu poate fi socotit bărbat adevărat decât dacă a ajuns la Marele Zid”. Așadar, dragul meu profesor, voi continua să scriu, indiferent de opreliștile care îmi

sunt puse în cale.

Toată lumea la noi în școală este prinsă până peste cap cu pregătirile pentru Festivalul Licorii Maimuței. Cei de la departament mi-au repartizat o sarcină, și anume să fac o baza de alcool, folosind băutura pentru boală din depozitul nostru, și să distilez o licoare specială pentru vânzare la festivalul respectiv. Dacă voi izbuti, atunci voi fi răsplătit cu un mare premiu în bani, un lucru foarte important pentru mine, însă evident că nu-mi voi abandona povestirile de dragul banilor. Voi continua să scriu, iar o zecime din efortul meu va fi dedicat prelucrării băuturii pentru boală, în timp ce restul va rămâne pentru romanele mele.

Vă trimit ultima mea creație, *Cuibul de rândunică*, pe care vă rog s-o analizați cât se poate de critic. Am făcut o analiza a creației mele precedente și am ajuns la concluzia că motivul pentru care povestirile mele se publică atât de greu este reprezentat de implicațiile la nivel de societate. De aceea, în povestirea *Cuibul de rândunică* am înlăturat această greșeală; prin urmare, am creat o povestire care se detașează de politică și de viața capitalei, dar dacă nici de astă dată nu voi avea sorți de izbânda, atunci înseamnă că „Cerul m-a părăsit cu totul”.

Vă doresc să aveți parte de multă liniște,

Al dumneavoastră discipol,
Li Yidou

4

CUIBUL DE RÂNDUNICĂ

Cum se face că soacra mea nu îmbătrânește niciodată și nu-și pierde frumusețea câtuși de puțin, că are sâni generoși și fundul bombat, în pofida faptului că e trecută de șaizeci de ani? Cum se face că abdomenul ei este plat, fără pic de depunere de grăsime, cu o elasticitate asemănătoare celui mai rafinat oțel? Cum se face că are

chipul neted precum luna în mijlocul toamnei, cu tenul de culoarea florilor de primăvară, fără pic de rid în colțul ochilor, iar dinții îi sunt albi și curați, fără nici cel mai mic cusur? De ce pielea ei este moale și fină ca netezimea unui jad prețios? De ce are buzele roșii ca focul, iar gura ei răspândește o aromă de carne friptă, stârnindu-ți dorința unui sărut aprig? De ce nu se îmbolnăvește niciodată și nu are niciun semn de menopauză?

Ca ginere al ei, probabil că n-ar trebui să întrec măsura în halul ăsta, dar eu sunt un materialist convins și din această postură n-am nici cea mai mică temere, așa că ceea ce trebuie spus am să spun pe șleau. Aș vrea să precizez faptul că soacra mea, deși e trecută de șaiszeci de ani, dacă politica ar permite acest lucru și dacă ea însăși și-ar dori, ar putea să-mi dăruiască multe cumnate și mulți cumnați. De ce soacra mea foarte rar trage vânturi, iar atunci când o face, în mod cu totul întâmplător, în loc să miroasă urât, răspândește o aromă de castane caramelizate? În general, în burta unei femei frumoase se ascund mirosuri grele, încât nu-i de mirare că frumusețea unei femei este o chestiune de suprafață. În schimb, soacra mea nu numai pe dinafară este frumoasă, dar și pe dinăuntru este aromată și apetisantă. Toate aceste semne de întrebare m-au prins precum acul de pescuit care se agață de peștele balon scăpat în apele primejdioase. Îmi stârnesc o suferință atât de mare, probabil la fel de mare ca plictiseala pe care v-o stârnesc eu dumneavoastră, dragi cititori. Poate că vă spuneți în sinea dumneavoastră: „Li Yidou ăsta vrea să-și amănesteze soacra!” Dragii mei prieteni, eu n-am de gând să-mi amănestez soacra, ci vreau s-o supun studiului. Cercetarea mea va fi pentru binele omenirii și poate va reprezenta un uriaș profit, chiar dacă, probabil, o voi supăra foarte tare.

Pentru început, mă gândesc că dacă soacra mea este precum un Sherry Oloroso, și anume o băutură frumoasă, cu o culoare uniformă, cu un buchet distinct și foarte bogat, corpulentă, dar totuși cu o aromă dulceagă, mătăsoasă, numai bună pentru păstrare îndelungată, și nu

precum o băutură rustică, făcută din cartofi dulci, de o culoare tulbure, cu miros puturos, acru, fără inspirație și de duzină, cu gust aproape asemănător cu un insecticid, atunci motivul cel mai important este acela că ea s-a născut într-o familie de culegători de cuiburi de rândunică.

Potrivit tehnicii narative la modă în momentul de față, putem spune că povestea noastră e pe cale să înceapă. Înainte de a pătrunde în această poveste care îmi aparține mie, dar îți aparține și ție, cititorule, te rog să-mi permiți ca mai întâi să-ți fac o pregătire de specialitate ce nu va dura mai mult de trei minute, căci numai așa vom putea evita anumite piedici în lectură. Eu plănuiam să scriu o poveste pe care s-o poți citi într-un minut jumătate, iar în minutul și jumătate rămas să poți medita asupra poveștii, așa că să le lăsăm naibii de formule de genul „De îndată ce vulpea a început să se gândească, tigrul a izbucnit în râs” sau „Cerul nu poate fi împiedicat să trimită grindina pe pământ, așa cum mama ta nu poate fi împiedicată să se mărite”⁴⁴. Lăsați-i să râdă, fiindcă dacă sute de milioane de oameni vor muri de râs, atunci nu va mai fi nevoie de nicio planificare familială, iar soacra mea va putea să-și folosească pe deplin organele încă viguroase pentru a-mi mai dăruia niște cumnăței sau niște cumnățele. Bine! Gata cu trăncăneala, gata cu trăncăneala! Îți aud strigătele de furie și văd că ți-ai pierdut răbdarea, de parcă ai fi alcoolul produs în Mongolia Interioară. Semeni atât de mult cu o sticlă de rachiu de sorg de 60 de grade, produs la Harbin, din cel care te amețește imediat.

Collocalia vestita, din clasa păsărilor, familia rândunicii de ploaie. Corpul ei măsoară aproximativ 18 cm lungime, cu penaj negru sau maro, care are un luciu albastrui. Aripile sunt lungi și ascuțite la vârf, picioarele scurte și roz, cu patru gheare îndreptate înainte. Se adună în stol și sunt insectivore. Își construiesc cuibul în peșteri. Masculul secretă o salivă care, odată solidificată, se transformă în „cuib de rândunică”.

Collocalia restita trăiește în Thailanda, în Filipine, în India, Malaysia și în insulele pustii de-a lungul coastei maritime a provinciilor Guangdong și Fujian. În fiecare an, la începutul lunii iunie, rândunelele își fac cuibul, ca să scoată pui. Înainte de aceasta, rândunica și rândunelul se împerechează în zbor, iar după consumarea acestui moment, rândunelul se prinde cu ghearele de stânca și, clătinându-și capul înainte și înapoi, asemenea unui vierme care întinde firul de mătase, secretă saliva în fire transparente, lipicioase, ce se prind de peretele stâncii, pentru ca mai târziu să se solidifice, transformându-se în cuib de rândunică. Cei care au asistat la acest fenomen spun că pe tot parcursul rândunelul nici nu doarme, nici nu mănâncă, ci doar își clatină capul de zeci de mii de ori, într-un proces anevoios, care îl solicită mult mai mult decât dacă ar scuipa sânge. Cuibul astfel plămădit nu are pic de impuritate, căci acolo este A numai saliva bieteii păsări. Fără impurități, translucid și armonios, deține calități ce justifică numele care i-a fost dat – „cuibul alb” sau „cuibul demnitarului”. După ce cuibul este cules de către oameni, rândunelul îl construiește pe al doilea, însă de astă dată nu mai are atât de multă salivă și, prin urmare, este nevoit să mai amestece ceva puf și pene, ca să-l scoată la liman. Din pricină că se sforțează din toate puterile, în saliva sa se amestecă și sânge, astfel încât cuibul clădit nu mai are aceeași calitate, fiind numit „cuibul cu pene” sau „cuibul cu sânge”. Dacă și acesta este cules, rândunelul n-are încotro și îl construiește și pe al treilea, care însă nu mai are nicio valoare nutritivă întrucât este făcut din alge și foarte puțină salivă.

Când am văzut-o pe soacra mea pentru prima dată, se străduia să îndepărteze cu un ac de argint toate impuritățile de pe un cuib scufundat în apă alcalinizată – sângele, penele și ierburile de mare. Acum știm că acela era un „cuib cu sânge”. Soacra mea își țuguia buzele și bombănea ca un ornitorinc nervos: „Ia uite, ia uite, de unde să fie ăsta un cuib de rândunică? E numai o adunătură de pene, un cuib de coțofene sau de ciori bătrâne”. „Calmează-te! Liniștește-te

odată!" i-a spus profesorul meu, Yuan Shuangyu, după care a sorbit un pic din băutura pe care o preparase el însuși, un amestec cu un buchet elegant, nobil, de orhidee. „Anul acesta, totul a ajuns să fie contrafăcut. Până și rândunelele au învățat șmecheria. După părerea mea, peste vreo zece mii de ani, dacă oamenii vor mai exista, rândunelele n-o să mai fie în stare să-și construiască cuibul decât cu rahat de câine.” Cuibul de rândunele tremura în palmele ei, în timp ce ea îl privea uimită pe soțul ei, viitorul meu socru. Nu-mi puteam imagina cum un lucru atât de mizerabil precum rahatul sau chiar creierul de câine putea să se transforme în ceva mai prețios decât aurul. Oare chiar era aici un mister nedeslușit, precum spuneți voi? Socrul meu studia cu luciditate obiectul pe care îl ținea ea în căușul palmelor. „Tu în afară de băutura nu te pricepi la nimic”, i-a spus ea. Apoi, îmbujorată până în vârful urechilor, a azvârlit cuibul pe jos și a plecat nu se știe unde, ca o vijelie. Era prima dată când mergeam în vizită la socrii mei. Nevasta mea spunea că mama ei era pregătită să ne facă o demonstrație de virtuozitate culinară, însă eu am fost uluit și jenat, totodată, s-o văd cum aruncă pe jos cuibul și pleacă. „Nu vă îngrijorați! O să vină înapoi!” a spus bătrânul. Ea este expertă în cuiburi de rândunică, tot atât de pricepută cum sunt eu într-ale băuturii, deci se poate spune că amândoi suntem niște ași, fiecare pe domeniul lui.”

Exact cum prevăzuse socrul meu, ea s-a întors curând. A curățat cuibul de impurități și ne-a făcut o supă din el. Socrul meu și soția mea au refuzat amândoi băutura; el a spus că supa mirosea a găinaț de pui, iar ea a spus că avea gust de sânge și, prin urmare, era o supă nemiloasă, plină de cruzime, emblematică pentru faptul că omul este sursa tuturor relelor. Soția mea, a cărei inimă este plină de iubire, tocmai făcuse cerere de înscriere în Asociația Internațională pentru Protecția Animalelor, de la Bonn. Soacra mea mi-a spus: „Tinere Li, nu-i lua în seamă pe proștii ăștia! Așa-numita lor dragoste pentru oameni este o minciună sfruntată. Confucius spunea că un bărbat trebuie să stea departe de bucătărie, însă el la nicio masă nu s-a putut

lipsi de sosul de carne. Și mai spunea că la mâncare trebuie întotdeauna să fii pretențios, iar carnea să fie aleasă cu grijă. Când accepta discipoli, Confucius le cerea zece pachete de carne uscată în locul taxei de studiu. Dacă ei nu beau, noi bem”, a spus soacra mea. „Noi, chinezii, mâncăm cuiburi de rândunică de mii de ani. Este cel mai prețios tonic din lume. Nu îi subestima valoarea nutritivă doar pentru că arată urât, fiindcă ajută la creșterea și dezvoltarea unui copil mic, îi menține unei femei înfățișarea tânără, iar unui bătrân îi prelungește viața. De curând, profesorul He Guoli, de la Universitatea Chineză din Hong Kong, a descoperit un ingredient în cuibul de rândunică, ce poate preveni și vindeca SIDA. Dacă ea ar consuma cuib de rândunică”, a spus soacra mea, arătând spre soția mea, „n-ar mai arata în halul ăsta”. Soția mea i-a replicat furioasă: „Prefer să arăt așa decât să mănânc porcăriile astea.⁴⁴ Apoi, holbându-se la mine, a spus: „Ia zi tu, e bun?” Eu nu îndrăzneam să aduc vreo ofensă nici uneia, nici celeilalte, așa că am mormăit: „Păi, ce să zic? Ce să zic? Ha, ha, ha... Soția mea a spus: „Ești tare alunecos!” Soacra mea mi-a mai turnat un polonic de supă din cuib de rândunică în bolul din fața mea, după care i-a aruncat o privire provocatoare fiicei sale. „O să aveți coșmaruri”, a continuat soția mea. „Ce coșmaruri?” a întrebat-o mama ei. „O să visați cum stoluri de rândunele vă ciugulesc creierul”, i-a răspuns fata. „Tinere Li”, mi s-a adresat soacra „tu ai grijă și mănâncă supa, n-o lua în seamă pe fata asta, că e nebună. Ieri a mâncat un crab mare. De ce oare nu se teme că pe dată crabii o s-o prindă de nas cu cleștii lor? Când eram mică, îi uram de moarte pe cei care culegeau cuiburile de rândunică, dar după ce m-am mutat la oraș mi-am dat seama că ura mea n-avea niciun temei. Acum, tot mai mulți oameni s-au năvălit la minunății dintr-astea, pentru că sunt foarte mulți bogătani, însă dacă ai bani nu înseamnă că vei avea parte de un «cuib al demnitarului» de prim rang. Marfa de calitate superioară provine din Thailanda, și anume «Cuibul-tribut siamez», însă așa ceva numai demnitarii de rang înalt au prilejul să mănânce. Într-un orașel mic ca

al nostru, nu putem spera decât la un asemenea «cuib cu sânge». Și chiar și așa un kilogram ajunge la vreo opt mii de *yuani*, ceea ce pentru omul de rând este de neatins”, mi-a spus soacra pe un ton grav, ostentativ. „Deși cuibul de rândunică este atât de grozav, sincer vorbind, prostia asta nu-i deloc gustoasă. Eu prefer mai degrabă carne de porc friptă, ca să-mi fac pofta.”

Soacra mea a continuat cu stăruință să-mi facă educația în privința cuibului de rândunică. După ce mi-a explicat valoarea nutritivă, a început să discute despre modul de preparare, ceea ce recunosc că nu mă interesa câtuși de puțin. De interes pentru mine era povestea culegătorilor de cuiburi de rândunică, povestea familiei ei, povestea ei.

Soacra mea s-a născut într-o familie care se îndeletnicea cu culesul cuiburilor de rândunică. Încă de când era în burta mamei, auzise ciripitul plin de durere al rândunicilor și se bucurase de valoarea nutritivă a cuiburilor acestora. Mama ei era o femeie lacomă, care a devenit și mai lacomă după ce a rămas însărcinată. Adeseori mânca pe furiș, fără știința soțului ei, din aceste cuiburi și niciodată n-a fost descoperită, pentru că avea o pricepere aparte să fure mâncare. Soacra mea spune că mama ei căpătase prin născare niște dinți mai rezistenți decât oțelul, care ar fi putut sfâșia până și cel mai uscat cuib de rândunele. Ea nu fura niciodată un cuib întreg, căci soțul ei ținea socoteala cuiburilor, ci cu mare abilitate rodea o bucățică de pe fundul fiecărui cuib, de acolo unde cuțitul lăsase urma de tăietură, însă mușca atât de fin, mai ceva ca un cuțit, fără să lase nici cel mai mărunț semn. Soacra mea spunea că mama ei fura numai „cuiburile demnitarului”, de cea mai bună calitate, fiindcă acestea aveau cea mai mare valoare nutritivă, nefiind uscate prin expunerea la foc. Ea mai spunea că orice produs valoros, trecut printr-un proces de prelucrare, își pierde în mare măsură valoarea nutritivă. Tot ea preciza că orice progres are prețul lui, iar dacă oamenii au inventat gătitul, atunci au făcut-o pentru a-și delecta papilele gustative, însă și-au sacrificat, astfel, firea

bravă și curajul. Motivul pentru care eschimoșii care trăiesc la Polul Nord sunt atât de viguroși și au o mare capacitate de a îndura frigul extrem este în mod incontestabil legat de faptul că ei consumă carne crudă de focă. Mama soacrei mele a mâncat nenumărate cuiburi de rândunică crude și de aceea soacra mea are o sănătate de fier; încă de la naștere a avut părul negru ca smoala, pielea rozalie, vocea de băiat, răsunătoare, și patru dinți în gură. Tatăl ei, ca un om superstițios ce era, socotea că un bebeluș născut cu dinți în gură va aduce ghinion familiei, drept care a aruncat-o pe soacra mea în bălăriile de pe lângă casă. Era miezul iernii și deși în Guangdong iarna nu e aspră, totuși în nopțile din decembrie frigul îți pătrunde în oase mintenaș. Soacra mea a supraviețuit dormind toată noaptea în bălăriile înghețate, fapt ce l-a impresionat atât de tare pe tatăl ei, încât a luat-o înapoi în casă.

După cum povestește soacra mea, mama ei era o femeie frumoasă, pe când tatăl ei avea genele dese și lungi, ochii înfundați în cap, un nas turtit, buzele subțiri și un smoc de păr pe bărbia ascuțită. Din pricina orelor petrecute cocoțat pe stânci ca să culeagă cuiburile de rândunică, tatăl ei era foarte slab și îmbătrânit, dar mama ei, care zi de zi lua pe ascuns cuiburile și rodea câte o părticică din ele, avea o piele rozalie, un ten curat, ca un nufăr în luna iunie, din care răsar picăturile de rouă. Când soacra mea avea un an, mama ei a fugit în Hong Kong cu un comerciant de cuiburi de rândunică, abandonându-și fata în grija tatălui. Soacra mea povestește că, după fuga mamei, tatăl ei îi fierbea în fiecare zi câte un cuib de rândunică și-i dădea să mănânce, deci se poate spune că a crescut cu hrană aleasă. Soacra mea spune că atunci când a rămas însărcinată cu soția mea n-a mai avut un asemenea privilegiu, fiindcă tocmai atunci era perioada dificilă de la începutul anilor '60 și așa se face că soția mea s-a născut atât de urâtă, ca o maimuță negricioasă. Înfățișarea ei s-ar fi schimbat dacă ar fi mâncat cuiburi de rândunică mai apoi, dar soția mea a refuzat să facă acest lucru. Cu toate acestea, eu știu că, și dacă ar fi dorit, n-ar fi fost deloc ușor; ea era de puțin timp director la Centrul pentru Mâncăruri

Speciale din cadrul Institutului Culinar și înainte de a deține această funcție nu ar fi putut procura așa ceva. Cuibul de calitate inferioară pe care mi-l oferise mie să-l mănânc nu era procurat pe cale obișnuită, ci prin tot felul de tertipuri, așa că îmi dădeam seama de aici cât de mult mă îndrăgea, mai mult decât propria mea soție. Mă căsătorisem cu acea femeie în parte fiindcă tatăl ei era un profesor care mă trata foarte bine, iar motivul principal pentru care nu divorțasem de ea era faptul că o îndrăgeam nespus pe soacra mea.

Aceasta, mâncând supă de cuiburi și pui de rândunele, devenise un copil puternic și sănătos. La vârsta de patru ani, avea înălțimea și inteligența unui copil de zece ani și este convinsă că totul se datorează dietei cu rândunici. Ea mai spune că într-o anumită măsură a fost crescută cu saliva prețioasă a rânduneilor, de vreme ce propria ei mamă s-a temut s-o alăpteze din pricina celor patru dinți cu care se născuse. „Ce mamifer e în stare să Iacă așa ceva?” spunea ea cu multă nemulțumire în glas. De aceea, susținea că omul este cel mai crud și cel mai nemilos mamifer, căci numai omul refuză să-și alăpteze puiul.

Familia soacrei mele locuia într-un colț îndepărtat de pe coasta de sud-est. În zilele senine, de pe malul mării se vedeau insulele umbroase, înțesate cu vegetația de un verde metalic, unde se aflau niște grote, în stâncile abrupte, cu nenumărate cuiburi de rândunică. Cei mai mulți dintre săteni erau pescari și numai tatăl soacrei mele și cei șase unchi trăiau din culesul.

cuiburilor de rândunele, îndeletnicire pe care o moșteniseră din moși-strămoși, o ocupație primejdioasă, dar foarte profitabilă, pe care oamenii obișnuiți nu o îmbrățișau. De aceea am spus eu mai devreme că soacra mea provine dintr-o familie de culegători de cuiburi de rândunică.

Soacra mea spune că tatăl și unchii ei erau toți niște zdrahoni de bărbați, cu trupul numai fibră, fără pic de grăsime, cu un nivel ridicat de proteină în sânge, iar mușchii lor parcă erau o împletitură de sfoară. Oricine are asemenea mușchi în mod firesc este extrem de

puternic și agil, mai ceva ca maimuțele cele mai viguroase. Tatăl ei a crescut două maimuțe, pe care ea le numea „dascălii” tatălui ei. În anotimpurile în care nu puteau merge la cules de cuiburi, tatăl și unchiul ei erau nevoiți să trăiască din agoniseala de pe urma cuiburilor de anul trecut, dar nu se necăjeau, fiindcă în felul acesta aveau răgazul necesar să facă pregătiri pentru următorul sezon de cules. În fiecare zi le duceau pe maimuțe pe munte, unde le puneau să se cațere pe stanei, în copaci, după care tot ceea ce făceau ei era să le imite. Soacra mea spune că niște culegători de cuiburi de rândunică din Peninsula Malaysia au încercat să instruiască maimuțe pentru cules, însă n-au prea reușit, pentru că acest animal are o fire schimbătoare, lucru care în mod neîndoielnic ar fi afectat recoltarea. Soacra mea spune că tatăl ei la șaiszeci și ceva de ani era agil ca o rândunică și putea să se cocoațe pe bambusul cel mai lunecos precum cea mai experimentată maimuță. Într-un cuvânt, toți cei din familia soacrei mele, datorită genelor moștenite, dar și datorită antrenamentului constant, erau maeștri la cățărutul pe stânci. Ea mai spune că cel mai remarcabil cățărător era unchiul ei cel mai tânăr, care, asemenea unei șopârle, se putea agăța cu mâinile goale, fără niciun instrument ajutător, pe stânci de zeci de metri înălțime, în căutarea cuiburilor. Ea susține că aproape că a uitat cum arătau ceilalți unchi, însă de acesta își aduce aminte foarte bine: avea trupul acoperit cu un strat de solzi, ca o piele îmbătrânită, o față uscățivă, cu ochi albaștri, înfundați, în care se reflectau străluciri de melancolie.

Soacra mea povestește că avea șapte ani în vara în care i-a însoțit pe tatăl și unchiul ei la cules de cuiburi pe insulă. Au pornit într-acolo cu o barcă dublă, din lemn de pin, unsă cu ulei de platan, care răspândea un iz de pădure deasă. În ziua aceea, bătea vântul dinspre sud-est, stârnind valuri înspumate și năvăle, iar pe plajă, nisipul alb lucea sub mângâierea razelor de soare. Soacra mea spune că ea adeseori se trezea din vis cu strălucirea aceea albă, orbitoare, în minte, ba mai mult, în Țara Vinului fiind, în crucea nopții, când stătea lungită în pat,

auzea uneori valurile Mării Chinei de Sud și simțea în nări mirosul apei. În ziua aceea, tatăl ei, cu pipa în gură, le dădea indicații fraților lui mai mici cum să încarce pe barcă hrană, apă de băut și prăjine de bambus verde. La sfârșit, unul dintre unchii ei a adus un taur gras de căpăstru, pe care îl trăgea de un corn cu o panglică roșie. Avea ochii injectați și spume la bot, ca un animal furibund. Copiii din satul de pescari au venit în fugă să vadă barca culegătorilor de cuiburi cum pornește la drum. Mulți dintre ei erau partenerii de joacă ai soacrei mele: Rândunica de Mare, Izvorul Valului, Focă... Era acolo o bătrână care stătea pe o stâncă, la intrarea în sat și striga în gura mare: „Focă, Micuțule Focă, hai acasă!” La această chemare, un băiat s-a îndepărtat șovăielnic de ceilalți copii, dar înainte de a pleca, i-a spus soacrei mele:

„Fată-Rândunică, poți să-mi prinzi și mie o păsăruică? Dă-mi tu una vie, iar eu am să-ți dau în schimb un glob de sticlă”. Și, spunându-i acestea, a răsucit în palme globul în așa fel încât să-l facă să lucească. Am fost surprins să aflu cu acest prilej că numele de răsfăț al soacrei mele era „Fata-Rândunică”. Cerule! Avea același nume ca și nevasta lui Karl Marx.” Soacra mea a ținut că precizeze: „Copilul acela, Micuțul Focă, acum a ajuns mare comandant militar”. Tonul ei trist lăsa să se înțeleagă o anume nemulțumire față de socrul meu. „Ce-i așa nemaipomenit la un comandant militar?” a întrebat nevasta mea. „Tata e profesor la universitate, specialist în distilarea băuturilor și nu-i cu nimic mai prejos decât cel mai mărunț comandant!” Soacra mea m-a privit și mi-a spus pe un ton dojenitor: „Ea întotdeauna îi ține partea lui taică-su, desigur, împotriva mea”. „Așa sunt fetele, își iubesc tații mai mult”, am comentat eu. Nevasta mea mi-a aruncat o privire plină de ură. „În ziua aceea, când am plecat cu barca la culesul cuiburilor de rândunică, momentele cele mai incitante au fost atunci când am încercat să urcăm taurul în barcă”, a continuat soacra mea.

„Taurii sunt foarte inteligenți”, a spus ea. „Sunt inteligenți fiindcă n-au fost jugăniți. Ei știu ce-i așteaptă după ce sunt urați pe barcă și de aceea, atunci când se apropie de mal, li se înroșesc ochii, suflă greu, își

smucesc capul în toate părțile, ca să sape de căpăstru. Așa s-a întâmplat și atunci, mai să-i răstoarne pe unchii mei.” Soacra mea ne-a povestit mai departe că la sosiră pe insulă se afla o placă de lemn îngustă, care servea drept podeț între barcă și stâncă de pe mal. „Podețul era ridicat în aer și înclinat, iar dedesubt era numai apă tulbure. Copitele taurului s-au oprit la capătul podețului; era limpede că animalul nu mai voia să înainteze. Unchiul meu îl trăgea de sfoară ca un copil care trage de mama, dornic să fie alăptat, până când inelul din nasul taurului aproape că a fost smuls, stârnindu-i acestuia o durere insuportabilă. Dar el stătea cu copitele bine înfipite în pământ și nu voia să se clintească nici mort. Chiar de i-ar fi smuls nasul, ce mai conta?” Soacra mea a povestit apoi că unchii ei s-au îngrămădit cu toții, împingându-l cu toată forța, însă oricât s-au opintit, taurul n-a vrut nici în ruptul capului să se urce pe barcă, ci, dimpotrivă, a lovit furios cu copita de l-a lăsat schilodit pe unul dintre unchii soacrei mele.

Unchiul cel mic nu numai că era cel mai puternic dintre toți, dar era și cel mai inteligent, așa că a luat o sfoară din mâna fratelui mai mare și a plimbat taurul pe malul mării, vorbindu-i continuu în tot acest răstimp. Amândoi și-au lăsat urmele pașilor pe nisip. Apoi, unchiul și-a scos cămașa și i-a acoperit capul taurului, ca să-l tragă mai ușor, numai că, atunci când au ajuns pe podeț, placa de lemn s-a îndoit ca un arc. Animalul știa că merge pe un drum primejdios, fiindcă pășea încetișor, temător, de parcă ar fi fost o capră de munte, venită de la circ, care mergea pe sârmă. În cele din urmă, a izbutit să urce animalul, au urcat și oamenii, după care placa a fost aruncată cât colo. Unchiul cel tânăr a descoperit capul taurului și și-a pus cămașa pe el, în timp ce taurul tremura din toate încheieturile, iar copitele care loveau podeaua răsunau ca o tânguire fără margini. Treptat, pe măsură ce se depărtau de uscat, insula li se arăta tot mai aproape, deși era cufundată în ceață. Cu toții aveau senzația că acolo se află niște munți miraculoși, ba chiar și un pavilion de jad.

Soacra mea spune că, ajunși la destinație, tatăl și unchii ei au aruncat ancora, iar cel mai tânăr dintre ei a coborât taurul de pe barcă. Pe chipurile tuturor se așternuse o expresie gravă și misterioasă. De îndată ce au pus piciorul pe insula pustie, năpădită de ciulini, taurul cel nă răvaș dintr-odată a devenit ascultător ca un mieluşel. Ochii nu-i mai erau injectați, ci dimpotrivă aveau o culoare albastră profundă, precum culoarea mării. Acum ochii lui semănau cu ochii unchiului cel mic al soacrei mele.

Soacra mea spune că atunci când au ajuns pe insulă deja se lăsase amurgul. Razele roșietice ale soarelui licăreau pe luciul mării, iar stoluri de păsări se înălțau de pe insulă și pluteau în zbor, slobozind țipete asurzitoare. Au dormit pe insulă în aer liber și de abia dacă au scos o vorbă cât a fost noaptea de lungă. A doua zi, dis-de-dimineată, după ce au mâncat câte ceva, tatăl ei i-a îndemnat pe toți: „Haideți la treabă!” Și așa a început misteriosul și primejdiosul cules al cuiburilor de rândunică.

Pe insula aceea erau nenumărate peșteri întunecoase. Soacra mea spune că tatăl ei a așezat un altar în fața unei asemenea peșteri, a aprins bani de hârtie, a făcut câteva plecăciuni și apoi a zis răspicat: „Omorâți animalul de sacrificiu!” Toți cei șase frați s-au repezit și au doborât taurul la pământ. În mod neobișnuit, animalul acela vânjos n-a opus niciun fel de rezistență, ci mai degrabă se poate spune că s-a lăsat singur să cadă la pământ. Stătea cuminte, întins pe jos, cu grumazul viguros proptit pe o piatră, cu căpățâna masivă și coarnele acelea de culoarea oțelului, de parcă ar fi fost toate sudate laolaltă – grumaz, căpățână, coarne. După felul în care stătea întins acolo părea cade bunăvoie și-a acceptat soarta de animal sacrificat pentru Zeul Peșterii. Soacra mea susține că a avut o vagă senzație că acele cuiburi de rândunică erau proprietatea particulară a zeului respectiv, iar tatăl și unchii ei îi ofereau la schimb, prin sacrificiu, o namilă de taur. De vreme ce zeul era în stare să mănânce un animal de asemenea dimensiuni, trebuie că era un monstru fioros. Soacra mea a ținut să

precizeze că numai gândul acesta era îndeajuns ca să simtă o spaimă în suflet. După ce au doborât taurul la pământ, unchii ei s-au dat într-o parte și atunci l-a văzut pe tatăl ei cum scoate un topor lucios de la brâu, îl apuca bine cu amândouă mâinile și se îndreaptă hotărât către animal. Inima ei, ce părea că este prinsă în strânsoarea unei mâini uriașe, aproape că se oprea în loc după fiecare bătaie. În timp ce tatăl ei mormăia ceva, o licărire de spaimă se zărea în ochii taurului, ochi negri ca smoala. Deodată, ea s-a simțit copleșită de compasiunea față de tatăl ei, dar și față de bietul taur, căci avea senzația că bărbatul cel slab ca o maimuță și animalul care stătea întins în tăcere cu grumazul pe piatră erau deopotrivă demni de milă; nici ucigașul și nici cel sacrificat nu-și acceptau soarta de bunăvoie, ci mai degrabă erau mânați de o forță ce se afla mai presus decât ei. La un moment dat, soacra mea, văzând gura aceea uriașă a peșterii, auzind zgomotele stranii care răzbăteau dinlăuntrul ei, simțind aerul înfiorător pe care gura peșterii îl arunca în afară, a fost însuflețită de gândul că ceea ce îi înfricoșa atât pe tatăl ei cât și pe animal era zeul din peșteră. L-a văzut pe taur cum închide bine ochii, în așa fel încât pleoapele strânse să devină o linie continuă. O muscă verde a poposit la colțul ochiului umed și a început să ciugulească ceva, dar greu de spus ce anume. Soacra mea s-a simțit cuprinsă de o enervare crâncenă la vederea muștei, încât dintr-odată a început s-o mănânce coada ochiului, însă taurul nu se clintea câtuși de puțin, era ca o stană de piatră. Tatăl soacrei mele s-a apropiat de el și a privit în jur cu ochi pierduți, de parcă era în transă. La ce se gândea el oare? Soacra mea a spus ca de fapt el nu vedea nimic, iar faptul că privea în jur era o dovadă a faptului că mintea îi era goală. N-a trecut mult și bărbatul a înșfăcat toporul cu mâna stângă, a scuipat în palma dreaptă, după care a prins toporul cu mâna dreaptă și a scuipat și în palma stângă. În cele din urmă, a apucat toporul cu amândouă mâinile și s-a proptit mai bine pe picioare. A tras aer adânc în piept și și-a oprit respirația pentru o clipă; fața îi era adumbrită, ochii îi erau holbați. A ridicat toporul

deasupra capului, după care a izbit cu putere. Soacra mea a auzit toporul cum despică țeasta animalului, cu un sunet înfundat. Tatăl ei a eliberat aerul din piept și a rămas încremenit în loc; părea atât de vlăguit, ca și cum întreg trupul lui urma să se desfacă în bucățele. A stat acolo multă vreme, după care s-a aplecat, ca să smulgă toporul din țeasta taurului. Acesta a slobozit un urlet înfundat și a mai încercat de câteva ori, zadarnic, să-și ridice capul, dar așa ceva nu mai era cu putință, căci ligamentele de la gât îi fuseseră secționate. Apoi, diferite părți din trupul lui au început să zvâcnească unele după altele, în mod vădit necontrolate de creier. Tatăl soacrei mele a mai ridicat toporul și a lovit cu sălbăticie, mărink despicătura de pe grumaz. La fiecare izbitură, striga „Hei-hei! u, iar precizia loviturii făcea ca de fiecare dată tăietura să fie tot mai adâncă. În cele din urmă, de acolo sângele negru a țâșnit și într-o clipă mirosul puternic de sânge fierbinte a izbit-o pe soacra mea. Mâinile tatălui ei erau mânjite și ea își dădea seama cât de alunecos era toporul după cum își ștergea bărbatul mâinile cu smocuri de iarbă, însă odată ce toporul s-a împlântat și mai tare, sângele l-a împrôșcat și pe față. Din gâtulejul secționat se auzea un gălgâit înfundat de sânge care năvălea înspumat. Soacra mea, cu mâinile în jurul gâtului, și-a întors capul, căci nu mai putea îndura să vadă un asemenea spectacol, însă în momentul în care a privit din nou către animal l-a văzut pe tatăl ei care se căznea să desprindă căpățâna de trup. Cum nu-i era deloc ușor, a zvârlit toporul, a apucat cu ambele mâini coarnea de culoare metalică și a târât căpățâna până la altarul din fața peșterii. Ceea ce o nedumerea pe soacra mea erau ochii taurului care înainte de sacrificiu fuseseră bine închiși, pe când acum erau larg deschiși. Aveau aceeași culoare albastră ca marea, în care se reflectau imaginile oamenilor din jur. Soacra mea spune că după ce a așezat căpățâna pe altar, tatăl ei s-a dat câțiva pași înapoi și, mormăind ceva de neînțeles, a îngenunchat și a făcut câteva temenele în fața peșterii. Și unchii ei l-au urmat cu aceleași gesturi către peșteră.

După ce s-a încheiat sacrificiul, tatăl și unchii soacrei mele au intrat în peșteră cu toată recuzita, lăsând-o pe ea afară, casă păzească barca și uneltele. Soacra mea spune că intrarea lor în peșteră a fost precum o piatră care se pierde în mare, urmată de o liniște desăvârșită. Însăpăimântată de faptul că era nevoită să vadă căpățâna taurului, cu ochii ieșiți din orbite și trupul din care încă mai gălgâia sângele, soacra mea a rămas cu privirea ațintită în zare, acolo unde cerul se unea cu marea. Zona de uscat se pierdea dincolo de mare. Pe deasupra insulei pluteau în zbor multe specii de păsări mari, cărora nu le știa numele. Nu după multă vreme, câțiva șobolani grași s-au strecurat, chițâind, prin crăpăturile dintre stânci și s-au repezit asupra taurului care zăcea acolo. Soacra mea a încercat să-i gonească, dar fără sorti de izbândă, căci ei au sărit vreo jumătate de metru în înălțime și apoi și-au îndreptat atacul asupra ei, care la vremea aceea era doar o biată fetiță. De îndată ce le-a simțit ghearele pe piept, a luat-o la fugă spre peșteră, însoțindu-și fuga cu urlete de spaimă.

Și-a tot strigat tatăl și unchii până s-a trezit deja în întunecimea peșterii. Pe neașteptate, s-a făcut lumină, căci șapte torțe aprinse, strălucitoare, s-au ivit deasupra capului ei. Soacra mea spune că, în perioadele în care nu culegea cuiburi de rândunică, tatăl ei confecționa torțe din lemn de brad îmbibat cu grăsime. Unele aveau aproape un metru lungime, cu un mâner foarte subțire, care putea fi ținut și în gură. Soacra mea susține că, după ce s-au aprins torțele, ea imediat s-a oprit din plâns, ca și cum o forță misterioasă ar fi gătuit-o. În comparație cu munca istovitoare în care erau angrenați tatăl și unchii, micile ei temeri chiar că nu meritau atâta zarvă.

Era o peșteră uriașă, înaltă de vreo șazeci de metri și lată de optzeci, însă această evaluare o face acum soacra mea, ca adult, bazându-se pe amintirile de pe vremea când era copil. Cât de lungă era peștera nu-i este cu puțință să spună cu exactitate. Se auzea undeva un susur de apă, dar și apă care picura din tavan și deodată a simțit cum adie un vânticel răcoros. Ea a ridicat privirea către torțele

care ardeau în înaltul peșterii și astfel a văzut cum lumina lor se răsfira pe chipurile tatălui și unchilor ei. Mai ales chipul unchiului cel tânăr, scaldat de lumina torțelor, căpătase o lucire de ambră, atât de emoționantă și atât de greu de dat uitării, așa cum se întâmplă cu șampania Vedova, după care îți rămâne în gură un gust minunat, ales. Ținând torța între dinți, el stătea cu trupul lipit de o crăpătură în stâncă; la un moment dat, a întins cuțitul înspre ceva alb, translucid – acela era cuibul de rândunică.

Soacra mea spune că atunci când a intrat în peșteră primul lucru care i-a atras atenția nu a fost nici vreo torță de pin, bine îmbibată cu grăsime și care era suspendată undeva sus, deasupra capului ei, nici chipul fermecător al unchiului cel tânăr, strălucind în lumina torței, ci rândunelele care zburau haotic prin toată peștera. Speriate de torțele aprinse, ieșiseră din cuib, dar nu se încumetau să se îndepărteze prea mult. Stolurile acelea se agitau care încotro, semănând cu niște flori strălucitoare, împrăștiate pe culmile muntoase sau poate mai degrabă cu niște fluturi ce se roteau în cercuri amețitoare. Soacra mea spune că în ciripitul lor ascuțit precum sângele care picura cu foșnet se simțeau furia și amărăciunea. Tata, cocoțat pe o prăjină de bambus deasupra capului ei, a reușit destul de iute să ajungă pe peretele opus, unde se aflau peste zece cuiburi abia încheigate. Avea o cârpă albă legată în jurul capului, iar când și-a ridicat fața, soacra mea i-a zărit nările mari, care fremătau; chipul lui înflăcărat îl făcea să semene cu un purcel fript. Bărbatul a întins cuțitul cu mâner alb și dintr-o lovitură a izbutit să desprindă cuibul, pe care l-a prins în mână din zbor și l-a pus într-un săculeț agățat la brâu. În același timp însă, la picioarele soacrei mele au picat niște chestii negre, stârnind ecoul la atingerea pământului. Ea a bâjbâit după ele și, când le-a dibuit, și-a dat seama că erau niște coji de ouă, mânjite de albuș și gălbenuș. Soacra mea a fost tare mâhnită de descoperirea făcută, dar și mai mâhnită era văzându-și tatăl ei că își riscă viața doar ca să culeagă cuiburile de rândunică, suspendat la câteva zeci de metri înălțime, bizuindu-se doar pe câteva

prăjine fragile de bambus. Rândunelele se repezeau în stol către torța tatălui ei, parcă vrând s-o stingă, pentru a-și proteja cuiburile și urmașii, dar în ultima clipă se îndepărtau, atunci când simțeau căldura amenințătoare a focului. Aripile lor căpătau reflexii albastrui la lumina flăcării. Soacra mea spune că tatăl ei nu lua în seamă câtuși de puțin hărțuiala la care îl supuneau rândunicile și, chiar dacă aripile lor l-ar fi plesnit peste cap, el nu-și muta privirea de pe cuiburile agățate pe stânci, ci, dimpotrivă, apelând la o metodă cât se poate de precisă și de hotărâtă, le smulgea fără să mai stea pe gânduri.

Abia când făcliile erau pe cale să se stingă, tatăl și unchiul s-au îndurat să se dea jos de pe prăjinile de bambus, sprijinindu-se de pereții peșterii. S-au adunat laolaltă și au aprins alte torțe, după care au răsturnat cuiburile aflate în săculețe, unul peste altul, pe o bucată de pânză albă. Soacra mea spune că, de regulă, tatăl ei culegea cuiburi numai cât ardea o torță, iar pentru celelalte trei torțe îi lăsa pe frații lui mai mici, însă el nu stătea degeaba, ci rămânea acolo să păzească toate cuiburile adunate, ca nu cumva să vină șobolanii și să le mănânce. În tot acest răstimp, de fapt își odihnea trupul vlăguit. Au fost cu toții și surprinși, și încântați atunci când a apărut soacra mea. Tatăl ei a dojenit-o pentru că intrase în peșteră, însă ea i-a răspuns că spaima pe care a simțit-o afară a făcut-o să nu mai țină seama de nimic și să se năpustească înăuntru. Soacra mea spune că de îndată ce a rostit cuvântul „spaimă, tata s-a schimbat la față instantaneu și i-a croit o palmă peste obraz. Abia apoi a aflat soacra mea că în peșteră nu-i era îngăduit nimănui să folosească cuvinte precum „cădere”, „alunecare”, „moarte”, „spaimă”, căci ele erau aducătoare de nenorocire. Odată ce și-a încasat pedeapsa pentru că nesocotise o lege nescrisă atât de importantă, fetița a început să plângă, însă unchiul cel tânăr i-a spus: „Nu mai plânge, Fată-Rândunică! Am să-ți prind eu o rândunică mai târziu”.

Apoi, fiecare a fumat câte o pipă, și-au șters sudoarea de pe corp cu săculeții de la brâu, și-au pus torțele între dinți și au intrat din nou în

adâncul peșterii. Tatăl i-a spus soacrei mele: Acum că tot ai venit, stai și păzește cuiburile, cât mă mai duc eu preț de o torță să culeg cuiburi”. De regulă, ei culegeau în fiecare zi cât timp ardeau patru torțe.

Soacra mea spune că tatăl ei a plecat cu torța între dinți. Ea a văzut cum pe jos curgea o apă prin care înotau șerpi micuți și care era plină de bucăți de bambus și crengi putrezite, iar pietrele erau acoperite cu găinaț de rândunică. Îi urmărea cu privirea pe unchiul cel tânăr, de vreme ce acesta îi promisesse că-i va aduce o rândunică vie. L-a văzut cum s-a cocoțat pe câteva prăjine de bambus verde și apoi, ca și cum ar fi zburat, s-a ridicat la mai bine de zece metri. Găsind acolo o crăpătură în perete, și-a fixat picioarele bine, după care s-a aplecat și a ridicat prăjina, ca s-o înfigă în crăpătură și să-și creeze astfel un sprijin. Apoi, iarăși a ridicat altă prăjină, pe care a așezat-o pieziș, peste alta, și încă una, astfel încât cele trei prăjine formaseră o punte de-a dreptul înfricoșătoare. Unchiul cel tânăr a pășit pe construcția aceea extrem de fragilă și s-a apropiat de tavanul arcuit al peșterii, unde pe o stalactită în formă de ciupercă erau peste zece cuiburi albe extrem de mari. În vreme ce în celelalte locuri rândunelele se îndepărtau speriate la apropierea oamenilor, aici ele stăteau liniștite, probabil pentru că știau prea bine că acolo cuiburile lor se aflau într-o deplină siguranță. Dintr-un cuib s-au ivit două capete de rândunele, după care s-au mai zărit multe altele, agățate pe stalactita aceea; își mișcau cu iuțeală capetele, purtând firul imaculat, transparent, cu care împleteau minunățiile de cuiburi. Pesemne că nu băgaseră de seamă cum unchiul cel tânăr stătea cu mâinile și picioarele prinse pe stânca rece și alunecoasă, ca o șopârlă înspăimântătoare, ce se apropia din ce în ce mai mult de ele. Soacra mea spune că, la fel, rândunelele stăteau cu ghearele bine prinse de stâncă, străduindu-se din răspuțeri să-și clădească fiecare cuibul. Ciocurile lor scurte erau ca niște suveici iscusite care teșeau cu iuțeală pe suprafața arcuită. După ce trăgeau o vreme firul lucios, își strângeau trupușorul, băteau din aripi, își scuturau coada și scoteau

saliva prețioasă, pe care mai întâi o țineau în cioc, pentru ca apoi să tragă din nou firul lucios. Într-o clipă, ajunse în aer, firele acelea se cristalizau într-un minunat cuib ca de jad alb, translucid. Soacra mea spune că modul în care își construiesc rândunelele cuibul din propria salivă reprezintă o priveriște rar întâlnită în natură, însă marilor demnitari și personajelor importante le este peste putință să înțeleagă toată cazna păsărelelor și, mai mult, n-au cum să bănuiască măcar cât de greu le este culegătorilor să adune cuiburile. De aceea, nici nu știau să prețuiască asemenea rarități.

Unchiul cel tânăr aproape că atârna cu capul în jos, agățat pe partea mai groasă a stalactitei. Era de neimaginat cum era în stare să se țină prins doar cu picioarele pe suprafața aceea nespus de alunecoasă. Torța era și ea suspendată, cu flacăra arzând puternic deasupra capului său, iar săculețul de la brâu atârna într-o parte, ca un steag năpăstuit să stea în ploaie. Evident că nu-și putea deschide gura ca să vorbească, însă poziția nespus de incomodă în care se afla îl împiedica să îndese în săculeț cuiburile adunate. Soacra mea spune că tatăl ei coborâse deja de pe perete și acum, cu torța în mână, privea în sus către fratele mai mic, al cărui destin stătea aninat de tavanul peșterii. Era pregătit în orice clipă să sară, ca să prindă în cădere cuiburile retezate de fratele lui mai mic.

Soacra mea susține că începând din ziua aceea n-a mai văzut niciodată cuiburi atât de mari. Fără îndoială că acelea erau cuiburi ancestrale. Ea a mai precizat că rândunelele au obiceiul de a-și face cuibul pe un loc folosit odinioară și e de ajuns să găsească urmele sau cuibul vechi nestruciat, ca să-și construiască acolo unul nou. Abia acestea devin apoi cuiburi fără impurități, de calitate cea mai bună.

Unchiul cel tânăr a întins mâna în care ținea o lamă ascuțită, cu trei tăișuri. Se lungise înfricoșător de mult, încât semăna cu un șarpe. Soacra mea spune că a văzut picături de sudoare strălucitoare ca niște diamante, care îi cădeau din păr, chiar de pe vârful firelor de păr. Lama cuțitului abia dacă atinge marginea cuibului uriaș, dar până la

urmă a reușit să-l atingă, a reușit! 1 nu s-a mulțumit cu atât, ci s-a mai lungit un pic, pentru ca lama să taie la baza cuibului, unduindu-se într-o mișcare de du-te-vino. Sudoarea îi picura de pe cap întruna. Pe neașteptate, din cuib s-au ivit rândunelele cele mari, care s-au avântat în zbor cu mult curaj și au început să-l lovească peste față nemiloase, într-o luptă pe viață și pe moarte. Soacra mea spune că probabil cuibul era bine lipit pe piatră, mai ales că se afla de multă vreme acolo și poate chiar se pietrificase, de aceea sarcina tânărului unchi era nespus de dificilă. Ignorând complet dezlănțuirea nebună a rândunelelor, el își păstra calmul și fermitatea mâinii, strângea din dinți, închidea ochii și încerca să reziste. Își mușcase atât de rău buzele, în încordarea aceea teribilă, încât simțea gustul sângelui.

Soacra mea spune că, Cerule!, parcă au trecut câteva sute de ani până când cuibul acelor rândunele uriașe s-a desprins în cele din urmă; încă o tăietură și cădea jos ca o enormă bucată de jad alb.

„Unchiule, mai străduiește-te un pic!” a strigat soacra mea fără să vrea, stârnită de toată tensiunea momentului. În urma strigătului ei, unchiul s-a avântat și mai tare, făcând cuibul acela alb să se desprindă de stâncă, să se răsucescă, să plutească în cădere, iar în cele din urmă să aterizeze la picioarele soacrei mele și ale tatălui ei. Dimpreună cu cuibul a căzut însă și unchiul cel tânăr și dibaci, înzestrat cu o pricepere ieșită din comun. Am mai spus mai devreme că el putea să cadă de la zece metri și ceva fără să se rănească, dar de astă dată s-a prăbușit de la o înălțime mult prea mare și mai ales dintr-o poziție care nu-i era deloc favorabilă. Într-o clipă, creierii i s-au împrăștiat peste cuibul de rândunică proaspăt desprins de pe peretele de piatră. Torța mai pâlpaia când a ajuns jos, dar, întâlnind pârâiașul de pe pământ, s-a stins și ea numaidecât.

Soacra mea spune că și tatăl ei a murit căzând de pe stâncă, la cinci ani după moartea fratelui său cel mic. Cu toate acestea, culesul cuiburilor de rândunică nu a încetat odată cu aceste evenimente nefericite. Era imposibil ca ea să moștenească îndeletnicirea tatălui și

nici nu-și dorea să trăiască pe spina unchilor ei, așa că, într-o zi toridă de vară, a luat cuibul acela pătat de sângele unchiului ei și a pornit într-o călătorie îndelungată. În anul acela, împlinea paisprezece ani.

Soacra mea susține că în mod normal nu era cu putință ca ea să devină vreodată o bucătăreasă renumită, deținătoarea talentului de a pregăti cuiburi de rândunică, întrucât de fiecare dată când se apuca de curățat cuiburile de impurități, îi reveneau în fața ochilor scenele acelea înfricoșătoare și emoționante în același timp. Gătea fiecare cuib cu regrete nesfârșite în inimă, fiindcă știa câtă durere și câtă suferință se ascund în spatele lui – durerea și suferința rândunelelor, dar și ale oamenilor deopotrivă. Astfel a căpătat ea o experiență neprețuită în privința cuiburilor de rândunică. Cu toate acestea, în adâncul inimii nu se simțea deloc împăcată, căci legătura dintre cuiburi și creierul omului o neliniștea. Acest disconfort însă s-a spulberat ca fumul în momentul în care a aflat modalitatea de a găti și de a consuma băieței în Țara Vinului.

Neliniștită peste măsură, soacra mea mi-a spus că cererea de cuiburi de rândunică în China continentală a crescut odată cu începutul anilor '90, dar culesul acestor cuiburi nu mai este o îndeletnicire în China de Sud. Acum, culegătorii au echipamente moderne, cum ar fi lifturile hidraulice, care le dau un sentiment de relaxare, mai ales că nu mai există primejdii câtuși de puțin. Doar că acum nu numai cuiburile sunt distruse, ci și rândunelele sunt ucise în procesul de culegere. China aproape că nu mai are cuiburi de cules. În aceste condiții, pentru a răspunde solicitărilor consumatorilor, chinezii sunt nevoiți să importe o cantitate mare din diverse țări din Asia de Sud-Est și așa se justifică prețul care a crescut amețitor; în Hong Kong, de pildă, un kilogram costă 2 500 de *yuani* și probabil că prețul va continua să crească. Acest lucru a stârnit o adevărată nebunie în rândul culegătorilor. Odată, tatăl și unchiul soacrei mele culegeau o dată pe an, însă acum, în Thailanda, culesul se face de patru ori pe an. „Peste vreo douăzeci de

ani, copiii nu vor mai ști cum arată un cuib de rândunică”, a spus soacra mea cu tristețe în timp ce termina de mâncat supa din bol.

„De fapt, chiar și în zilele noastre, nu cred că sunt mai mult de o mie de copii care au avut șansa de a gusta vreodată cuib de rândunică. Cât de mult contează acest lucru pentru omul de rând e greu de spus, așa că la ce bun să ne frământăm noi pentru așa ceva?” i-am răspuns eu.

Capitolul 8

1

Dragă frățioare Li Yidou,

Am primit povestea, dar și scrisoarea ta.

După ce am citit *Cuibul de rândunică*, m-au asaltat fel și fel de gânduri. Când eram mic, bunicul îmi povestea că oamenii avuți, când mănâncă, au masa plină de bunătăți care mai de care: copite de cămilă, labe de urs, creier de maimuță, cuib de rândunică și nenumărate alte bunătăți. Eu am văzut cămile la viața mea și n-am nicio îndoială că acele copite grase sunt foarte gustoase, doar că n-am avut niciodată norocul să pun gura pe așa ceva. Odată, în copilărie, am mâncat niște copite de cal, pe care le tăiasse pe furiș fratele al doilea de la un cal mort, la brigada de producție. Evident că n-am avut parte de un bucătar renumit care să ni le gătească, drept care mama le-a fiert în apă cu sare. Nu era cine știe ce carne pe ele, dar m-am săturat numai cu zeama. Se vede treaba că supa asta de copite de cal mi-a lăsat o impresie profundă, greu de șters din amintire până în zilele noastre, altfel nu se explică de ce de fiecare dată când mă întâlnesc cu frații mei de Anul Nou îmi amintesc episodul acela, ca și cum încă aș simți un gust minunat pe limbă. Se întâmpla în 1960, în vremurile de foamete cruntă, dar iată că amintirile nu m-au părăsit până în ziua de azi, ci sunt încă foarte vii în mintea mea. Cât despre labele de urs, în urmă cu doi ani, un întreprinzător m-a invitat la masă la el acasă. Ultimul fel de mâncare pus pe masă a fost anunțat cu mare fast – un platou cu ceva negru și lucios în mijloc. „Aceasta este o labă de urs, adusă special pentru această masă tocmai din Heilongjiang⁴⁵.” Înviorat brusc, am apucat cu bețișoarele o bucățiță și am băgat-o în gură, savurând-o pe îndelete. Mi s-a părut că era cleioasă, fără vreun miros sau gust anume, cam în genul tendoanelor de la picioarele de

porc, însă i-am spus întruna gazdei că este o minunăție. Întreprinzătorul a gustat și el un pic, după care a spus: „Nu s-a umflat bine!” și l-a criticat pe bucătar că nu știe să pregătească mâncarea. Chiar că nu pricepeam ce vrea să spună cu vorba asta, dar îmi era jenă să încerc să aflu mai multe. După o vreme, am întrebat un prieten care a lucrat la un restaurant din Beijing și abia atunci am înțeles ce voia să spună cu umflatul. El m-a lămurit că ceea ce mâncasem eu era labă de urs uscată, care trebuia ținută în apă mai întâi, ca să se umfle. Dacă ar fi fost o labă proaspătă, nu s-ar fi preparat astfel, ci ar fi trebuit să se facă o groapă pe fundul căreia să se așeze o piatră de calcar, peste care să se pună laba de urs, acoperită tot cu piatră de calcar. Peste toate acestea se toarnă apă caldă, iar în momentul în care se încălzește suficient, laba se desface și i se pot scoate țepii. El a mai spus că, dacă vrei să mănânci labă de urs, trebuie să ai răbdare, fiindcă este cu atât mai gustoasă cu cât este mai moale. Dacă ai de gând să mănânci la cină așa ceva, atunci trebuie să începi s-o fierbi din zori de zi. Este prea mare bătaia de cap! Din spusele bunicului, ursul hibernează iarna, drept care, atunci când îi este foame, își sughe laba. Așadar, a spune că laba de urs este o comoară nu prea se justifică, fiindcă se pierde mult din savoarea ei în acest proces de preparare. Cât despre creierul de maimuță, eu îmi imaginam că într-adevăr este vorba de creier de maimuță, însă cineva mi-a spus că nici gând de așa ceva, ci că ar fi o ciupercă de copac. Mărturisesc că eu n-am mâncat niciodată așa ceva, însă am luat pastile „Ciuperca-creier de maimuță” când eram bolnav de stomac. Mai zilele trecute, un domn de la o fabrică farmaceutică, pe care l-am întâlnit în tren, mi-a dezvăluit faptul că nu se folosesc atâtea ciuperci „Creier de maimuță”, cum s-ar putea crede. Uneori mai amestecă în preparatele medicamentoase și ciuperci „urechi de lemn” sau hribi. Vorbele lui m-au speriat pur și simplu, fiindcă nu mi-aș fi imaginat că până și medicamentele sunt contrafăcute. Păi dacă nici în medicamente nu mai poți avea încredere, atunci ce mai este autentic?

Ultimul lucru despre care doresc să discut cu tine este povestea legată de cuiburile de rândunică. Eu n-am văzut așa ceva și nici n-am mâncat vreodată. În romanul *Visul din Pavilionul Roșu*⁴⁶, am citit despre Lin Daiyu, care era bolnavă de plămâni și mânca mai mereu supă din cuiburi de rândunică, ceea ce înseamnă că este ceva foarte bun pe care omul de rând nu și-l poate permite, însă nu mi-am putut imagina că este un lucru atât de scump. Cei mai mulți dintre noi muncesc jumătate de viață și tot nu câștigă îndeajuns pentru a putea cumpăra câteva kilograme de cuiburi de rândunică. După ce am citit povestirea ta, mărturisesc că nici prin gând nu-mi trece să mănânc așa ceva, în primul rând din pricina prețului, și în al doilea rând din pricina cruzimii implicate. Eu nu sunt unul dintre „rânduniștii” aceia prefăcuți, dar simt o durere nespusă în suflet doar gândindu-mă la bielele rândunele care își clădesc cuibul cu propria salivă și cu propriul sânge. Eu mă situez cam la același nivel cu „nevasta” din povestea domniei tale. Mă cam îndoiesc de faptul că acele cuiburi de rândunică sunt atât de mistice precum spune „soacra” din poveste. Celor din Hong Kong le place să mănânce cuiburi de rândunică, dar cei mai mulți oameni pe care îi vezi pe stradă sunt mici de înălțime și slăbănogi. În Shandong, noi, mâncăm clătite cu cartofi dulci și ceapă și cu toate acestea găsești cu ușurință oameni înalți, iar cât despre femei, chiar dacă nu toate sunt frumoase, totuși poți întâlni la tot pasul femei care să-ți atragă atenția cu înfățișarea lor plăcută. Se vede limpede că valoarea nutritivă a acelei șmecherii e departe până și de valoarea nutritivă a cartofilor dulci. Să cheltuiești atâția bani ca să mănânci mizeria aceea mi se pare a fi o prostie nemăsurată. În ultimii ani, și mai ales după ce am citit povestirea ta, am descoperit că chinezii își frământă mintea oricât numai să aibă parte de te miri ce lucruri exotice. Nu cred că e cazul să spunem că majoritatea celor care au condiții să-și răsfete papilele gustative nu scot bani din buzunarul propriu, în timp ce oamenii de rând ajung să se sature mâncând ce le

este la îndemână. Trăim într-o epoca a mâncării și băuturii, iar micii birocați din povestirea domniei tale sunt mai îngâmfați decât ibovnica lui Liu Wencai⁴⁷, moșierul cel tiranic din Chengdu, care se ospăta cu labe de rață. Asemenea mâncare a devenit ceva obișnuit mai târziu. Acum câțiva ani, cineva a publicat niște articole într-un ziar, care satirizau obiceiurile culinare, însă acum nici așa ceva nu mai vedem.

Dar să revenim la subiect! Povestirea ta, *Cuibul de rândunică* „are conotații politice prea puternice, așa că eu socotesc că cel mai potrivit ar fi mai întâi să scapi de revolta care te animă și după aceea să o rescrii. Culesul de cuiburi de rândunică – această îndeletnicire străveche și primejdioasă, învăluită în mister și legendă – ar putea constitui o poveste foarte frumoasă. Insist: mai mult accent pe mister și legendă.

Șeful meu a fost în principal de acord cu deplasarea mea în Țara Vinului, însă nu pot să plec până când nu am scos la liman planul romanului meu. Mi-am fixat bine în memorie primul vostru Festival al Licorii Maimuței și în niciun caz n-am să-l ratez.

Îți trimit manuscrisul prin poșta specială și te rog să-mi dai de știre când îl primești.

Spor la scris!

Mo Yan

2

Dragă domnule profesor Mo Yan,

Am primit scrisoarea domniei voastre și manuscrisul trimis prin poșta rapidă. Chiar nu ar fi trebuit să cheltuiți atâția bani, fiindcă mă gândesc că ar fi ajuns și printr-o expediție recomandată. Nu era nicio problemă dacă ajungea mai târziu cu câteva zile, mai ales că eu tocmai scriu o poveste nouă, cu titlul „Zâna Băuturii” și pentru moment n-am

nici cel mai mic gând de a modifica povestirea *Cuibul de rândunică*.

Ați fost atât de înduioșat citind-o și, mai mult, această poveste v-a trezit amintiri din copilărie, din vremurile când ați mâncat fiertura cu copite de cal. De aceea, chiar dacă „Cuibul de rândunică” nu s-ar mai publica niciodată, pot spune că deja și-a atins scopul: dacă n-ar fi fost ea, oare mi-ați fi putut scrie vreodată o scrisoare atât de lungă?

După cum spuneți, valoarea nutritivă a cuiburilor de rândunică a fost cu mult supraevaluată și mă gândesc că putem spune că este vorba de o secreție a păsării, bogată în proteine. Nu are nici pe departe vreo proprietate magică, fiindcă dacă așa ar fi fost, în câteva zile, patru-cinci oameni ar fi descoperit nemurirea. Eu am mâncat așa ceva o singură dată și este exact cum am relatat în povestire. Când o să veniți în Țara Vinului, am să aranjez cumva ca să gustați un pic. Nu mâncatul în sine este important, ci experiența ca atare.

Mă voi strădui să-mi controlez revolta de acum înainte. În situația dată, nimeni nu are form de a se opune tendințelor ne bunești, iar când reflectezi mai serios la ceea ce a ajuns societatea noastră îți dai seama că fiecare dintre noi este răspunzător. Eu am avut o muncă ușoară, și anume să gust băuturile renumite din întreaga lume, cele mai multe fiind cam tot atât de scumpe cât cuibul de rândunică. Mă tem că oamenii de rând nici măcar nu au văzut cum arată băuturi rafinate precum vinurile franțuzești Gevrey-Cambertin și Romanée-Conti, vinurile nemțești de Lay și Doktor sau vinurile italienești Barbaresco, Lacrima Christi și rachiul *grappa* – toate sunt băuturi nobile, adevărate licori divine. Domnule profesor, veniți mai repede! S-ar putea să nu fiu eu cine știe ce priceput cu laudele, dar cu siguranță mă voi îngriji să vă ofer vinuri de soi. Nu trebuie să vă jenați. Mai bine să bem noi doi decât demnitarii aceia lacomi și corupți.

Aș avea atâtea să vă povestesc, dar de vreme ce veți veni în Țara Vinului curând, am să-mi domolesc nerăbdarea până când vom avea prilejul de a discuta față în față.

Vă trimit ultima mea povestire – *Licoarea Maimuței*, cu rugămintea să vă exprimați părerile critice fără rezerve. Inițial, mă gândeam s-o fac mai lungă, dar de câteva zile mă simt fără vlagă, drept care am hotărât s-o închei așa cum era. Nu este nevoie să-mi returnați manuscrisul prin poștă, fiindcă puteți să mi-l aduceți când veniți aici. Eu am să-mi iau liber o zi, după care am să încep o nuvelă, iar apoi am să mai revizuiesc „Cuibul de rândunica.

Vă doresc toate cele bune.

Li Yidou,
Discipolul dumneavoastră

3

LICOAREA MAIMUȚEI

Licoarea Maimuței se mai numește și Licoarea Yuan. Dar oare cine a distilat-o pentru prima dată? Nimeni altul decât Yuan Shuangyu, socrul meu, profesor la Universitatea Distileriei din orașul Țara Vinului. Dacă spunem că orașul Țara Vinului este o perlă strălucitoare de pe harta măreții noastre patrii, atunci această universitate este o perlă strălucitoare a orașului, iar socrul meu este și el o perlă strălucitoare a universității – cea mai strălucitoare dintre toate, aș îndrăzni să spun. Să pot fi studentul unui asemenea profesor și, mai mult, să-i fiu și ginere reprezintă o mare onoare pentru mine. Atâția oameni mă invidiază și tânjesc la norocul meu. Când i-am dat titlu povestirii, am ezitat vreme îndelungată, incapabil să mă hotărăsc dacă să-i spun „Licoarea Maimuței” sau „Licoarea Yuan”. M-am tot gândit, până când m-am hotărât pentru prima variantă, chiar dacă sună cam sălbatic. Socrul meu este un om erudit, cu un caracter ales. În căutarea Licorii Maimuței, a fost dispus să trăiască printre maimuțele Muntele Maimuța Albă, unde s-a hrănit cu aer și a dormit sub cerul liber, pe iarba scaldată de rouă, bătut de ploaie și de vânt, însă în cele din urmă

a cunoscut gustul izbânzii.

Ca să înțeleagă mai bine și cititorii care nu sunt băutori de alcool cât de vaste sunt cunoștințele socrului meu, am să inserez aici și un material de acum câțiva ani, de la un curs despre „Originea băuturii”.

La vremea aceea, eu eram un student buimac și ignorant, care provenea dintr-o familie de țărani scăpătați și tocmai intra în templul sacru al băuturii, fără să știe mai nimic. Atunci când socrul meu a urcat pe podiumul din amfiteatru, cu multă eleganță, îmbrăcat într-un costum alb și cu un baston în mână, m-am gândit în sinea mea că băutura este doar un lichid condimentat și atât. Ce ar mai fi putut acest bătrânel să ne împărtășească pe tema asta? Cum stătea în fața catedrei, socrul meu a început să râdă înainte de a spune orice, după care a extras. De la piept o sticlă, i-a scos dopul și a luat o înghițitură. Apoi, a plescăit încântat și a spus: „Dragi studenți, ce credeți că am băut eu?” „Apă de la robinet”, a spus cineva. „Apă fiartă”, a comentat altcineva. „Un lichid transparent” a fost alt răspuns.

„Alcool”, a zis un altul. Eu știam sigur că e alcool, fiindcă îi simțeam mirosul, însă am spus în șoaptă: „Urină.” „Bun!” Socrul meu a lovit ușor cu palma în catedră și a continuat: „Cine a spus alcool să se ridice în picioare”. O fată cu părul împletit într-o coadă groasă s-a ridicat în picioare, îmbujorată toată. I-a aruncat o privire socrului meu, după care și-a plecat capul și a început să se joace cu vârful cozii împletite – un obicei al fetelor care își purtau părul împletit, probabil învățat de prin filme. „De unde știi că-i alcool?” a întrebat socrul meu. „Mi-a mirosit a alcool”, a răspuns fata cu o voce aproape imperceptibilă. „Cum de ai un miros atât de fin?” a continuat s-o interogheze socrul meu. Fata se îmbujorase toată, de parcă obrajii îi luaseră foc. „Ei, ce zici?” „Zilele acestea, mirosul mi s-a ascuțit...” a răspuns ea cu voce și mai șoptită. Socrul meu s-a lovit cu palma peste frunte și, ca și cum ar fi avut o iluminare neașteptată, a spus: „Bine. Am priceput. Stai jos!” Oare ce pricepuse el? Știi tu cumva? Eu abia mai târziu m-am dumirit,

când mi-a spus el că fetele, în perioada ciclului menstrual, au mirosul mai fin, dar și o imaginație mai bogată. De aceea, numeroase descoperiri importante ale umanității se leagă strâns de ciclul menstrual al femeilor. „Studentul care a pus «urină» să se ridice în picioare!” a spus socrul meu pe un ton grav. Mie îmi țiuiau urechile și am început să văd steluțe aurii în fața ochilor, de parcă tocmai primisem o bătă în moalele capului. Nu mi-aș fi imaginat că moșul ăsta avea auzul atât de bun. „Hai, ridică-te în picioare! Nu te sfii!” a spus el. Stinghereala mea deja atrăgea atenția tuturor colegilor, inclusiv a fetei cu coada împletită, căreia îi venise ciclul în zilele acelea. Numele ei era Jin Manii, un nume tipic pentru o țipă făcută să fie agent secret. Am să povestesc altă dată ce s-a întâmplat între mine și ea. Mai târziu, a devenit masteranda socrului meu. Mi-am zis: „Fir-ar să fie! Gura asta spurcată a mea iar m-a băgat în belea! Li Yidou, Li Yidou, ce te-au învățat părinții pe tine înainte să pleci de acasă? Nu ți-au spus să vorbești mai puțin și să ascuți mai mult? Și tu ce-ai făcut? Nici cu un plasture lipit pe gură nu ești în stare să taci. Așa i se întâmplă și ciocănitorei – tot din cauza ciocului ei moare în scorbura din copac”. M-am ridicat în picioare, îngrozitor de jenat, că nici nu îndrăzneam să ridic ochii din pământ. „Cum te cheamă?” „Li Yidou.” „Nu-i de mirare că ai o imaginație așa de bogată, de vreme ce ești reîncarnarea Zeului Băuturii.” Toată clasa a izbucnit în râs. El a potolit hohotele, făcându-le semn studenților cu mâna, a luat o gură de băutură, a plescăit din nou și a spus: „Ia loc, Li Yidou! Sincer vorbind, îmi place foarte mult de tine. Nu ești un tip obișnuit”.

Complet bulversat, m-am așezat pe scaun, în același timp privindu-l pe socrul meu cum pune dopul la sticlă, după care o agită cu putere și o ridică în bătaia luminii strălucitoare pentru a-i admira bulele stârnite. Apoi, a spus cu o intonație suavă: „Dragi studenți, aceasta este o licoare sacră, este un lichid indispensabil pentru viața oamenilor. În vremurile noastre de deschidere și reforme, are un rol din ce în ce mai mare. Nu exagerez deloc spunând că fără acest lichid

revitalizarea Țării Vinului ar fi doar vorbă goală. Alcoolul este lumina soarelui, este aerul, este sângele. Alcoolul este muzica, este pictura, este baletul, este poezia. Cel care îl distilează este marele maestru care cumulează toate aceste arte. Sper ca dintre voi să se ridice într-o bună zi cel care va reuși să câștige faimă pentru țara noastră, obținând o medalie de aur la Târgul Internațional de la Barcelona. De curând am auzit că unii ne disprețuiesc profesia, considerând că fabricarea băuturilor alcoolice nu are niciun viitor. Dragi studenți, pot să vă spun că, dacă va fi ca într-o bună zi Pământul să cunoască extincția, moleculele de alcool tot vor pluti prin univers.

În aplauzele noastre furtunoase, socrul meu a ridicat sticluța de băutură, cu o expresie solemnă, chiar divină, pe chip, exact expresia aceea luminoasă specifică eroilor din filme. Eram atât de rușinat de faptul că socotisem în mod cu totul batjocoritor lichidul acela cât se poate de onorabil urină, chiar dacă mai devreme sau mai târziu tot urină ajungea.

Originile acestui lichid divin au rămas un mister până în zilele noastre. Socrul meu a spus că de-a lungul mileniilor alcoolul s-a acumulat până a format Fluviul Galben și Fluviul Cel Lung, dar, cu toate acestea, tot nu-i putem identifica începuturile. Putem doar să facem speculații. În analiza spectrului universului, astronomii chinezi au descoperit o vastă cantitate de molecule de alcool în spațiu, iar de curând o americană, astronaut, a detectat, în mod cu totul neașteptat, un miros puternic de alcool în naveta cu care se afla în spațiu, ba mai mult a avut o oarecare stare euforică, de parcă s-ar fi îmbătat puțin. Acum vă întreb, oare de unde veneau acele particule de alcool? De unde venea mirosul pe care l-a detectat femeia astronaut? De pe altă planetă? Nu cumva se răspândise mirosul de aici, de la noi, din Țara Vinului? Dragi studenți, desfaceri aripile imaginației și lăsați-vă purtați în zbor!”

Socrul meu a continuat: „Strămoșii noștri atribuie zeilor descoperirea băuturii și au născocit, de-a lungul veacurilor,

nenumerate povestiri frumoase și emoționante în acest sens. Vă rog să citiți materialul pe care vi l-am oferit.

Vechii egipteni credeau că băutura a fost descoperită de către Osiris, protectorul morților. Băutura era folosită ca ofrandă pentru strămoși, ca să-i facă să uite de suflet și să le dea aripi cu care să zboare până în Paradis. Noi, cei vii, am simțit adeseori această senzație de zbor atunci când ne-am îmbătat, așa că putem afirma fără putință de tăgadă că esența băuturii este chiar spiritul zborului. Vechii mesopotamieni au pus lauri pe creștetul lui Noe, recunoscându-l drept primul strămoș al producătorilor de băutură. Ei spuneau că acesta nu numai că a făcut omenirea să renască după Potop, dar le-a și dăruit oamenilor o băutură aleasă, care să-i ajute să se ferească de dezastre. Mesopotamienii chiar au stabilit unde se află locul în care Noe a fabricat acea băutură, și anume Erevan.

Grecii antici au și ei un zeu al băuturii, pe nume Dionysos, așezat la loc de cinste între zeii și zeițele din Olimp. El simbolizează extazul dezlănțuit, înlăturarea tuturor încâtușărilor și eliberarea spiritului.

Religiile care s-au întemeiat pe baza unei bogate spiritualități împărtășesc viziuni diferite despre originea băuturii. Budismul și islamismul privesc băutura cu mare înverșunare, socotind-o sursa tuturor relelor. Pe de altă parte, creștinismul consideră că băutura este sângele lui Isus, întruparea sacrificiului său pentru salvarea lumii. Creștinii socotesc că, dacă beau vin, pot să stabilească o legătură cu Dumnezeu, pot să comunice direct cu El. Religia tratează băutura ca pe un spirit, ceea ce, trebuie să recunoaștem, reprezintă o evaluare profundă, chiar dacă noi știm foarte bine că băutura este materie, însă eu vă avertizez că acela care privește băutura doar ca materie cu greu va putea deveni un adevărat artist. Băutura este spirituală, iar această credință își regăsește urmele în limbile a numeroase popoare. De pildă, în engleză băuturile tari se numesc spirits în franceză băuturile ce au o concentrație mare de alcool se numesc „spiritueux”. Așadar, toate aceste cuvinte au etimonul „spirit”, însă noi, până la urmă, suntem materialști și evidentăm faptul că băutura este spirituală doar pentru că dorim să ne lăsăm mintea să prindă aripi și să se înalțe. Atunci când mintea noastră obosește de

atâta zbor și se întoarce pe pământ, tot trebuie să caute originile băuturii în vrafal de documente străvechi. Aceasta este într-adevăr o muncă ce oferă bucurie enormă. Cele mai vechi texte religioase și scrierile literare străvechi — Vedele — vorbesc de două băuturi alcoolice Soma și Baoma, folosite în ceremoniile de sacrificii. În Vechiul Testament se amintește de mai multe ori despre „vinul acru” și „vinul dulce”. Pe materialele cu caracter divinator⁴⁸ din China se consemnează: Această băutură... pentru Dajia... pentru Ding”, ceea ce vrea să însemne că băutura este folosită drept ofrandă pentru defuncții Dajia și Ding. În textele oraculare, mai apare un semn care se citește „chang”, pe care Ban Gu⁴⁹, din dinastia Han, în lucrarea Comentariul Tigrului Alb, îl interpretează astfel: „Chang este o băutură în care se amestecă aromele tuturor plantelor”. Așadar, Chang este o băutură rafinată. Chang înseamnă neînfrânat, bucuros, mulțumit, liber, neoprit; înseamnă să ai acces liber, să fie bucurie după pofta inimii, vorbă nestăvilită, trecere liberă, gândire liberă, băut liber... Băutura reprezintă acest tărâm al libertății. Cea mai timpurie consemnare scrisă referitoare la băutură, descoperită în lume până în prezent, este pe un dop scos la iveală dintr-un mormânt preistoric din Egipt, pe care este înscris limpede sigiliul podgoriei lui Ramses al III-lea (1198–1166 î.Hr.).

Permiteți-mi să vă mai ofer câteva exemple ale consemnărilor timpurii referitoare la băutură. De pildă, cuvântul li din chineză face trimitere la o băutură dulce; cuvântul bojah din limba hindi indică o băutură făcută din substanțe extrase din cereale; în limba unui trib din Etiopia, cuvântul bosa denumește o băutură făcută din orz. Cervisia din galeza veche, pior, eolo din scandinavă veche, bere din anglo-saxona veche sunt cuvinte care în limbile respective fac referire la bere. Laptele de iapă fermentat este numit koumiss de către populațiile nomade din stepile mongole și mazoun de către mesopotamieni. Băutura cu miere era numită melikaton de către grecii vechi și chouchen de către celți, în timp ce în Roma antică era numită aqua mulsa. Scandinavii vechi ofereau băutura cu miere drept dar de nuntă și iată cum s-a format expresia „luna de miere” folosită în întreaga lume. Asemenea

consemnări scrise există în toate culturile străvechi ale lumii, însă, dat fiind spațiul limitat, nu putem aici să le amintim pe toate.

Acest citat masiv din cursul socrului meu cu siguranță că v-a plictisit îngrozitor și de aceea vă rog respectuos să mă scuzați.

Și pe mine mă plictisește de moarte, dar n-am avut încotro, a trebuit să-l citesc. Vă rog să mă mai răbdați un pic și voi termina pe dată. Din păcate, nu putem decât să ne întoarcem tocmai în secolul X î.Hr. Pentru a stabili originile alcoolului pe baza textelor scrise. Este absolut corect să deducem astfel că aceste origini se află în trecutul îndepărtat, înainte de zorii istoriei omenirii, fapt dovedit de numeroasele descoperiri arheologice. Printre acestea se numără tripodul din lut, folosit pentru vin, care a fost scos la iveală în situl arheologic de la Longshan⁵⁰, vasele pentru vin *zun* și *jia*, cu o lucrătură minunată, de la Da Wenkou, ritualurile în care ofranda adusă zeilor consta în carafe cu vin, ilustrate în frescele din peștera Altamira din Spania și multe altele. Toate sunt dovezi ale faptului că producerea alcoolului are o istorie ce depășește zece mii de ani.

„Dragi studenți”, a spus socrul meu, „vinul este un compus organic, care se poate produce în mod natural, ca una dintre cele mai ingenioase creații ale Naturii. Se produce cu zahăr transformat în alcool sub efectul enzimelor, la care se mai adaugă câteva ingrediente. În lumea naturală plantele care conțin zahăr sunt atât de multe, încât este imposibil să se epuizeze vreodată. Fructele cu un conținut mare de zahăr, precum strugurii, pot fi ușor descompuse de enzime. Dacă o grămadă de struguri este dusă de vânt, apă, păsări sau animale într-un loc adâncit și umed, o cantitate de apă și temperatura adecvată pot activa enzimele din coaja strugurelui în așa fel încât zeama fructului să se transforme într-o licoare dulceagă. În China există o vorbă care spune că «Maimuța face vinul», idee întărită și de textul străvechi *Discuții nocturne la Penglong*⁵¹ în care se consemnează că: «Pe Muntele Huang erau multe maimuțe. Primăvara și vara ele adunau flori și

fructe, pe care le puneau într-un loc adâncit, între pietre, unde amestecul fermenta, transformându-se în vin. Aroma lui se răspândea peste tot, astfel încât putea fi detectată de la o sută de pași depărtare». În «Însemnări răzlețe din Guang de Apus», capitol din cartea *Antologia lucrurilor mărunte*⁵², se spune: «Pe munții din prefectura Pingle, din Guang de Apus, trăiesc nenumărate maimuțe pricepute să culeagă flori bune pentru fermentare. Tăietorii de lemne care umblă pe acești munți, când le dibuiesc lăcașurile, se aleg cu ceva vin de acolo, un vin aromat și delicios, pe care l-au numit Vinul Maimuței». Dacă maimuțele știu cum să culeagă o varietate de fructe și să le pună între pietre, într-o adâncitură, ca să fermenteze și să se transforme în vin, oare strămoșii noștri să nu fi deținut asemenea secrete? Și în alte țări există povești similare cu această poveste despre maimuțele pricepute să facă vin. De pildă, în Franța producătorii de vin, în general, consideră că păsările își adună fructe în cuib, dar incidente neprevăzute le împiedică uneori să le mănânce, drept care, odată cu trecerea timpului, cuiburile lor devin containere pentru fermentarea băuturii. În mod neîndoielnic, oamenii trebuie să fi fost inspirați de păsări și de animale în producerea băuturii. Apariția naturală a vinului trebuie să se fi petrecut în același timp cu apariția plantelor cu un anumit conținut de zahăr și de aceea spunem că de pe vremea când omul încă nu exista, planeta era deja învăluită în aroma alcoolului.

Atunci, când au început oamenii să producă vinul? Răspunsul la această întrebare privește momentul în care omul a descoperit vinul în natură. Unii dintre cei mai curajoși oameni sau cei care mureau de sete au băut licoarea aflată în adâncitura dintre pietre sau în cuiburile păsărilor, iar de îndată ce au gustat acest elixir miraculos au fost copleșiți de o stare de mare frenezie. Prin urmare, s-au grăbit cu toții să mai scormonească printre pietre și în cuiburile păsărilor, în căutarea bucuriei. Motivația de a produce vinul a apărut abia atunci

când au băut tot ceea ce se putea bea și firește că ceea ce a urmat a fost imitația – oamenii le-au imitat pe maimuțe, aruncând fructele în adânciturile dintre pietre, dar nu întotdeauna le-a ieșit așa cum se așteptau. Uneori, fructele se uscau sau pur și simplu putrezeau. De multe ori, oamenii încetau să mai învețe metodele de fabricare a vinului de la maimuțe, însă forța irezistibilă de seducție pe care o exercita această licoare asupra lor îi îndemna să-și recapete curajul și s-o ia de la capăt cu experimentele. Și tot așa, din încercare în încercare, s-a născut o băutură de fructe cu ajutorul Naturii. Cuprinși de extaz, oamenii au dansat despuiți în jurul focului, în peșterile lor. Apoi, au învățat în același timp să producă vinul, să cultive plantele, să domesticească „animalele. Când cerealele au ajuns să înlocuiască peștele și carnea care constituiau hrana principală, au apărut și experimentele în privința fermentării cerealelor. Motivația pentru aceste experimente se prea poate să fi apărut în mod accidental, dar se poate la fel de bine să fi fost și o revelație venită de la Dumnezeu. Când prima picătură de băutură s-a format din aburul acumulat în vasul de lut, oamenii au întors o nouă pagină a istoriei, iar acesta a fost începutul unei perioade glorioase a civilizației”, a spus socrul meu, după care a anunțat solemn: „Cursul a luat sfârșit”.

Acum, că se terminase ora, el a dat pe gât ce mai rămăsese în sticlucă, a plescăit zgomotos de câteva ori, după care a îndesat sticlucă la piept, și-a luat mapa sub braț și, aruncându-mi o privire parșivă, dar plină de înțeles, a ieșit din clasă, cu capul dat pe spate, pieptul scos în față și privirea ațintită tot înainte.

Patru ani mai târziu, am absolvit facultatea și am dat examen pentru a deveni masterandul socrului meu. Tema disertației mele era „Romanele realismului magic din America Latină și fabricarea alcoolului”. Lucrarea s-a bucurat de o puternică apreciere din partea socrului meu, iar susținerea în ședința publică a fost încununată de mult succes. Mai mult, a fost recomandată la *Revista Universității Distileriei*, unde a fost publicată sub forma unui studiu de înaltă ținută

academică. Imediat după aceea, socrul meu m-a acceptat ca doctorand al său, iar domeniul de cercetare ales de mine privea manifestarea intensă a emoțiilor fabricantului de băutură în procesul fizic și chimic al distilării și influența acestora asupra gustului general al licorii. Socrul meu a apreciat în mod deosebit această direcție de cercetare, considerând că alegerea mea aducea o perspectivă nouă, semnificativă și extrem de interesantă totodată. Mi-a propus să nu mă reped să scriu, ci mai degrabă să petrec un an în bibliotecă, unde să citesc cărțile relevante și să adun materiale bibliografice.

Am urmat învățămintele socrului meu și m-am cufundat în studiu la biblioteca din orașul Țara Vinului. Într-o zi, am descoperit acolo o cană bizară – *întâmplări ciudate din Țara Vinului*, în care se afla un articol care mi-a stârnit interesul. De îndată i l-am recomandat socrului meu, fără să mă gândesc nicio clipă cât de profund îl va afecta, determinându-l chiar să plece pe Muntele Maimuța Albă, ca să trăiască printre maimuțe. Am să redau aici întreaga poveste. Dacă vă puteți îngădui un mic răgaz ca s-o citiți, foarte bine; în caz contrar, săriți peste ea.

În Țara Vinului trăia un bătrân pe nume Sun, care dăduse în patima băuturii. Cum era înzestrat de la natură cu o mare capacitate de a bea alcool, de fiecare dată când trăgea câte o beție era în stare să înghită vedre de vin fiară să pătească nimic. Cândva avusese zece hectare de pământ mănos, casă cu zece încăperi, acoperită cu țiglă, însă toate s-au dus pe apa sâmbetei din pricina băuturii. Nevasta lui, pe numele de familie Liu, l-a părăsit, luându-și și copiii cu ea, și și-a întemeiat o nouă familie. Bătrânul ajunsese să umble pe străzi, cu părul răvășit, cu fața soioasă, cu hainele ponosite, ca un adevărat cerșetor. Când întâlnea pe cineva care cumpărase vin, pe dată îngenunchea în fața lui și cerea de băut, făcând plecăciuni cu capul la pământ până când începea să-i sângereze fruntea. Era de-a dreptul jalnic. Într-o bună zi, pe neașteptate, i s-a ivit în față un bătrân cărunt, dar cu chipul tânăr, care a grăit către el: „La vreo sută de li spre sud-est se află un munte numit

Maimuța Albă, cu pădure bogată, în adâncul căreia se găsesc heleștee pline cu vin. De ce nu te duci acolo, că să bei după placul inimii? N-ar fi oare mai potrivit pentru tine decât să cerșești pe aici toată ziua?” La auzul acestor vorbe, bătrânul Sun a făcut o plecăciune și, fiară să mai adreseze vreo mulțumire, a fugit valvârtej. Trei zile mai târziu, a ajuns la poalele muntelui și, ridicând privirea, a zărit o pădure deasă, dar nici urmă de vreo cărare, așa ci a urcat mai mult agățându-se de liane și de rădăcinile copacilor, încetul cu încetul s-a afundat în pădure, unde copaci seculari își uneau coroanele, astfel încât razelor de soare nu le era cu putință și pătrundă acolo. Vița sălbatică atârna încâlcită, iar strigătele pisărilor veneau în valuri. Deodată, un animal uriaș i-a tăiat calea. Era mare cât un bivol, cu privirea sfredelitoare și răgetul precum un tunet care stârnea tremuratură copacilor și plantelor. Împăimântat, Sun a încercat să fugă, însă a căzut într-o prăpastie adâncă. A rămas acolo agățat în vârful unui copac, incredințat că își va găsi sfârșitul cât de curând. Pe dată însă un damf de vin i-a împresurat nările, înviorându-l. A coborât din copac și, urmând mirosul, a ajuns într-un loc înțesat de arbuști, unde flori neobișnuite și fructe rare atârnavă de vârful crengilor. O maimuță albă a înșfăcat un ciorchine de fructe de culoare purpurie, asemenea agatei, și a zbughit-o imediat. Bătrânul a pornit pe urmele ei și a ajuns într-un spațiu deschis, unde a zărit o stâncă uriașă, de vreo treizeci de metri lățime, cu o scobitură în mijloc, ce părea foarte adâncă. Când maimuța a aruncat fructele înăuntru, în urmă s-a auzit un răsnet ca de țigle ciobite. De îndată, mirosul de vin a început să răzbată în valuri dintr-acolo și, când s-a apropiat ca să privească mai bine, a observat că în scobitura aceea se afla un vin minunat. O mulțime de maimuțe au venit degrabă cu frunze mari în mâini, îndoite la margini ca niște farfurii mici, cu care au scos vin din scobitură. N-a trecut multă vreme că maimuțele au început să se clatine pe picioare, să-ți arate dinții și să-ți arunce priviri languroase, într-un chip foarte amuzant. Bătrânul s-a apropiat grăbit, însă maimuțele s-au retras câțiva pași și s-au pornit să țipe cu furie. El nu le-a luat în seamă, ci s-a repezit către stâncă, și-a vârât capul în scobitură și a început să soarbă licoarea cu poftă, ca o balenă. Nu s-a ridicat de acolo vreme îndelungată, iar când s-a îndurat să se

desprindă, într-un târziu, a simțit că toate măruntaiele îi erau curățate, gura îi era copleșită de o aromă minunată, iar el plutea asemenea unui nemuritor. Apoi, a imitat maimuțele îmbătate, țopăind și strigând în fel și chip. Liota de maimuțe l-a urmat și din clipa aceea au ajuns să se înțeleagă minunat. De aici înainte, bătrânul Sun a rămas în apropierea stâncii; când îl cuprindea oboseala, se culca acolo, iar când se trezea, continua să bea. Uneori, chiar se juca împreună cu maimuțele și era atât de fericit, încât nici nu-i trecea prin cap să se mai întoarcă de unde venise. Toți sătenii spuneau că bătrânul Sun a murit și depăneau adeseori povești despre el, pe care le știau până și copiii. După câteva zeci de ani, un tăietor de lemne a intrat în pădure și l-a întâlnit pe Sun pe care l-a luat drept o zeitățe a muntelui, căci avea părul alb, chipul tânăr și era nespus de vioi. De îndată, bărbatul a îngenuncheat și a început să facă temenele în fața lui Sun. Acesta l-a cercetat cu atenție și l-a întrebat: „Numele tău este Sanxian?” Tăietorul de lemne i-a răspuns: „Da”. Sun a continuat, spunându-i: „Eu sunt tatăl tău Pe vremea când era copil, tăietorul de lemne aflase că tatăl lui fusese un bețiv care se lăsase păcălit să plece pe munte, unde de al fel și murise. Acum era de-a dreptul înspăimântat la gândul că îți reîntâlnise tatăl. Bătrânul i-a povestit despre aventurile sale și apoi i-a vorbit pe îndelete despre întâmplări de pe vremea când era acasă, alături de familie. În cele din urmă, crezând spuselor lui, tăietorul de lemne l-a invitat pe bătrân să se întoarcă acasă, astfel încât să-i poată purta de grijă. Sun însă i-a răspuns râzând: „De unde să ai tu acasă un heleşteu cu vin, din care să beau eu pe săturate ori de câte ori am chef? Apoi, l-a rugat pe băiat să-l aștepte, după care s-a cățărat pe liane, în copaci, cu mare agilitate, ca o maimuță. S-a întors cu un tub de bambus, la capetele căruia erau îndesate flori purpurii. I l-a oferit fiului, spunându-i: „Înăuntru e Licoarea Maimuței. Dacă ai s-o bei, ai să devii mai sănătos și ai să-ți păstrezi tinerețea. Băiatul s-a întors cu tubul de bambus acasă, iar când l-a desfăcut și a turnat conținutul într-un lighean, a observat că era de o culoare albastru închis, cu un buchet puternic și bogat, fără egal în lume. Ca fiu mândat de pietate filială, tăietorul de lemne a pus lichidul într-o sticlă pe care i-a oferit-o socrului său. Acesta, la rândul lui, a dat sticla mai departe maestrului său, un nobil pe nume Liu.

Când a văzut vinul, Liu a fost nespus de surprins și a tot întrebat despre proveniența lui. Socrul tăietorului de lemne a spus ce aflate de la ginerele lui, iar când domnul Liu a raportat totul la guvernatorul provinciei, acesta a trimis zeci de oameni în căutare pe munte. După câteva luni, tot ce au găsit au fost copaci creșcuți unul lângă altul și arbuști plini de spini și până la urmă au fost nevoiți să se întoarcă acasă dezamăgiți.

După ce am citit povestea, am avut sentimentul că am pus mâna pe o comoară neprețuită, așa că degrabă am făcut o copie pe care i-am oferit-o socrului meu. Într-o seară, acum vreo trei ani, când m-am dus în vizită la socrii mei, i-am găsit certându-se la masă. Afară se pornise o furtună teribilă, cu fulgere și tunete. Fulgerele albastre izbeau în fereastră ca niște bice lungi, nemiloase, făcând geamul să zăngăne cu putere. Eu am scuturat din ap, ca să mai scap de picăturile de ploaie care îmi adăstau în păr. Mă durea șaua nasului din pricina grindinei care mă izbise pe drum necruțătoare, iar ochii îmi lăcrimau din belșug. Soacra mea m-a privit și a spus furioasă:

— O fiică măritată este precum apa vărsată din căldare. Rezolvă-ți singur problemele! Aici nu e tribunalul civil.

Bănuiam că e o neînțelegere la mijloc și când tocmai mă pregăteam să-i explic cum stau lucrurile, am fost întrerupt de un strănut zdravăn. În mijlocul spasmelor nazale care mă cuprinseseră, am auzit-o pe soacra mea mormăind:

— Nu cumva și tu ești unul dintre bărbații ăia care iau băutura drept nevastă? Oare...

La momentul acela, chiar că nu pricepeam o iotă din ce voia să spună, însă acum firește că m-am dumirit și lucrurile mi se arată limpede în fața ochilor. Atunci, doar am văzut-o cum mormăie și cum se înroșește toată la față, parcă mânată de o ură adâncă ce-i copleșise inima. Părea că mi se adresează mie, însă ochii ei – încremeniți, cu privirea fixă, înghețați și reci precum ochii unui șarpe – erau ațintiți asupra socrului meu. Nu mai văzusem în viața mea o asemenea

privire; și acum, când îmi amintesc, un fior rece îmi străbate inima.

Socrul meu stătea la masă, păstrându-și aerul de profesor universitar. Sub mângâierea blândă a luminii răsfirate de lampă, părul lui cărunt semăna cu firele de mătase fină, dar de fiecare dată când încăperea se lumina din pricina fulgerelor albastre semăna mai degrabă cu tăiței de soia, cu reflexe verzui, reci. El nu o lua în seamă pe femeie, ci își vedea mai departe de băutura lui. Avea în față o sticlă de șampanie italienească Vedova, cu un lichid auriu, asemănător cu pieptul alunecos și cald al unei fete occidentale; bulele fine se ridicau ușor, susurând așa cum numai o fată occidentală știe s-o facă. Aroma de fructe era rafinată, plăcută și înviorătoare. Cu cât miroseai mai mult această licoare, cu atât gustul era mai prelung, ceva fără egal într-adevăr. Să-ți poți încânta ochii cu o asemenea băutură însemna o bucurie mai presus de plăcerea pe care ți-ar fi provocat-o admirarea unei fete occidentale dezbrăcate; să-ți poți încânta nasul însemna o bucurie mai mare decât cea pe care ți-ar fi provocat-o sărutul unei fete occidentale; să-ți poți încânta papilele cu această licoare...

Cu o mână mângâia sticla aceea lucioasă ca jadelul, iar cu mâna cealaltă umbla după un pahar cu picior. Degetele lui lungi și subțiri alunecau blând pe pahar, pe sticlă. La un moment dat a ridicat paharul la nivelul ochilor, lăsând lumina lămpii să se reverse peste lichidul de culoare blândă. A admirat conținutul paharului cu o oarecare nerăbdare în privire, a dus paharul la nas și a mirosit un pic, după care și-a ținut respirația pentru o clipă și apoi a deschis gura cu o expresie de mulțumire pe față.

A sorbit ușor din pahar, dar numai un strop, atât cât să-și înmoaie buzele și vârful limbii. Ochii îi scânteiau de încântare. Pe dată a golit paharul dintr-o înghițitură mare și, cu respirația tăiată, a ținut băutura în gură, fără s-o înghită. Cum stătea el așa, cu fălcile umflate, părea că are o față neobișnuit de rotundă, dar cu o bărbie foarte ascuțită. Surprins, am observat că n-avea niciun fir de barbă și nici măcar perciuni, ceea ce îți dădea senzația că aceea nu era gura unui bărbat, și

nici bărbia. El și-a plimbat lichidul prin gură, ceea ce fără îndoială îi dădea o senzație minunată. Îi apăruseră niște pete roșii pe față, ca și cum nu și-ar fi întins bine fardul roșu. Faptul că ținea lichidul acela atâta timp în gură îmi stârnea reacții fizice, creându-mi senzația că îmi gâlgâie apa în urechi. Dincolo de fereastră a scăpărat un fulger care a inundat întreaga încăpere cu o lumină verde. Abia în tremurul acesta verde a înghițit și el băutura, pe care eu pur și simplu o vedeam cum coboară pe gât. După aceea, și-a lins buzele; avea ochii umezi, de parcă tocmai plânsese. Îl mai văzusem că bea în clasă și nu găsisem nimic neobișnuit atunci, însă acasă devenea sentimental, iar acest lucru mi se părea cu totul neobișnuit. Gesturile socrului meu care mângâia paharul și admira lichidul m-au făcut să mă gândesc, în mod cu totul de neînțeles, la homosexuali. Chiar dacă eu n-am văzut în viața mea homosexuali, îmi imaginam că gesturile bărbaților, atunci când erau singuri, departe de privirile celorlalți, trebuie să fi fost asemănătoare cu gesturile socrului meu față de sticlă, pahar și lichid.

— Dezgustător! a răbufnit soacra mea pe neașteptate, aruncând bețișoarele la întâmplare pe masă, după care s-a ridicat și a plecat în dormitor, unde a închis bine ușa.

Eu mă simțeam nespus de stânjenit. La momentul acela chiar nu pricepeam ce o dezgusta așa de tare, acum însă mi-am dat seama în chipul cel mai firesc cu puțință de mersul lucrurilor.

Buna dispoziție a socrului meu se spulberase. S-a ridicat în picioare, cu mâinile sprijinite de marginea mesei. A privit pierdut încăperea verde, fără să se clikească multă vreme, însă expresia de pe fața lui continua să se schimbe cu repeziciune, de la deznădejde la durere, iar mai apoi la furie. Expresia de deznădejde a fost însoțită de un căscat prelung; a pus dopul la loc, după care s-a așezat pe canapeaua de lângă perete, de parcă era carcasa unui om, nicidecum un om în carne și oase. Dintr-odată mi se părea că bătrânul era vrednic de toată mila și aș fi vrut să-l consoleze, însă chiar nu știam cum. Apoi, mi-am amintit de documentul ciudat care se afla în servieta mea și de

motivul acestei vizite, așa că l-am scos degrabă și i l-am dat. Nu îmi formasem obiceiul de a-i spune „tată”, ci întotdeauna mă adresam cu formula „domnule profesor”, ceea ce pe nevasta mea o deranja, dar, din fericire, socrului meu nu-i păsa de lucrul acesta. După părerea lui, faptul că mă adresam așa era mult mai natural, mai plăcut, ba chiar spunea că i se pare ipocrit și grețos ca ginerele să-și numească socrul „tată”. I-am turnat o ceașcă de ceai, dar am constatat de îndată că apa era doar călduță și de aceea frunzele pluteau la suprafață și nici gând să se facă infuzia cuvenită. Știam că pe el nu-l interesa deloc ceaiul, așa încât, până la urmă, n-avea nicio importanță dacă apa era hartă sau nu. A pus palma peste capacul ceștii, ca un gest prin care îmi mulțumea că îl servisem, iar apoi m-a întrebat cu jumătate de gură:

— Iar v-ați certat? Păi, certați-vă! Certăți-vă! Continuați să vă certați!

Din vorbele lui am simțit cât de mult îl înduioșau relațiile existente în familiile celor două generații. O tristețe profundă învăluia micuța sufragerie. Eu i-am oferit copia poveștii și i-am spus:

— Domnule profesor, azi am găsit acest articol la bibliotecă. E foarte interesant și de aceea vi l-am adus ca să vă aruncați o privire asupra lui.

Îmi dădeam seama cu ușurință că nu avea nici cel mai mic interes față de articol și cu atât mai mult față de mine, ginerele lui. După toate aparențele, era mai degrabă nerăbdător să plece de acolo, ca să zacă mai departe pe canapea, cufundat în gustul prelung al șampaniei italienești Vedova. Numai politețea îl făcea să nu mă gonească și tot numai din politețe a întins o mână molatică, asemenea mâinii unui bărbat ce își urma întru totul dorințele sexuale, și a luat hârtia pe care i-am întins-o.

— Domnule profesor, am ținut eu să-i precizez, este un articol despre cum fac maimuțele vin și, mai mult, este vorba despre exemplarele de pe Muntele Maimuța Albă, nu departe de Țara Vinului.

La auzul vorbelor mele, a ridicat hârtia lipsit de chef și a trecut cu o

privire leneșă peste text – ochii îi păreau a fi două cicade care se foiau pe creanga unui copac. Dacă ar fi continuat astfel, aş fi fost deznădăjduit peste măsură și atunci aş fi spus că nu-l înțeleg deloc, dar eu l-am înțeles, căci știam că acest articol îi va stârni interesul și îi va bucura inima. Voiam să-i aduc încântarea în suflet, și nu pentru ca să profit eu cu ceva, ci pentru că îmi era din ce în ce mai limpede că în adâncul sufletului acestui bătrânel se ascundea un mic animal inocent, cu blana lucioasă, cu botul scurt și urechile mari, cu nasul de un roșu aprins, cu picioare scurte, un animal care nu era nici pisică, dar nici câine. Animalul acesta micuț mă atrăgea ca și cum mi-ar fi fost frate geamăn. Firește că aceste senzații erau absurde, neîntemeiate, stranii. După cum mă așteptam, ochii i-au scăpărat, iar trupul lui inert s-a înviorat brusc, căci surescitarea se dezvăluia prin culoarea roșie care îi cuprinsese urechile și degetele tremurânde. Îmi părea că văd animăluțul acela cum sare din trupul lui, cum face tumbe la un metru deasupra capului, alunecând pe niște fire ca de mătase – sare, țopăie, alunecă, plutește. Eram cu adevărat bucuros, cu adevărat încântat, cu adevărat fericit, cu adevărat exuberant.

Din nou a trecut iute cu privirea peste foile acelea, după care a închis ochii, în timp ce degetele lui băteau în mod inconștient pe ele, stârnindu-le foșnetul uscat.

– M-am hotărât! a spus el în clipa în care a deschis ochii.

– Ce v-ați hotărât?

– Ești de atâția ani în preajma mea și tot nu ești în stare să ghicești ce m-am hotărât?

– Studentul domniei voastre are prea puțin har, nu deține decât o brumă de cunoștințe superficiale și de aceea nu poate pătrunde profunzimea gândurilor voastre.

– Clișee! Numai clișee! a spus el întristat. Vreau să merg pe Muntele Maimuței Albe în căutarea Licorii Maimuței.

În timp ce un val de emoții, contopite cu multă neliniște, năvălea din subconștientul meu, am simțit că o poveste îndelung așteptată era

pe cale să se săvârșească. Viața mea liniștită ca o apă moartă era și ea pe cale să fie stârnită de o tulburare fără margini. O poveste fascinantă, croită pentru petrecerile cu băutură, urma cât de curând să se răspândească peste tot în Țara Vinului și să cufunde acest oraș, Universitatea Distileriei, ba chiar și pe mine personal într-o atmosferă romantică alcătuită prin amestecul literaturii culte cu literatura populară. Și toate acestea erau rezultatul descoperirii pe care o făcusem eu accidental în Biblioteca Municipală. Socrul meu era pe cale să plece pe Muntele Maimuței Albe în căutarea Licorii Maimuței, iar cohorte de curioși urmau să plece în căutarea lui.

— Domnule profesor, am spus eu, știți că articolul acesta într-o bună măsură este invenția unor cărturari care nu prea au cu ce să se îndeletnicească. Ar trebui s-o tratăm ca pe o fantezie căreia nu-i putem da crezare.

El deja sărise de pe canapea, vioi, ca un soldat care pornește în forță către câmpul de luptă.

— Deja am luat hotărârea, așa că nu-ți mai răci gura de pomană!

— Domnule profesor, într-o chestiune de o asemenea importanță ar trebui să vă sfătuiți cu soția dumneavoastră.

El mi-a aruncat o privire rece și a răspuns:

— Ea n-are nicio legătură cu mine.

Și-a scos ceasul și ochelarii și a pornit spre ușă, ca și cum ar fi plecat la culcare. A deschis ușa fără cea mai mică urmă de șovăială și cu aceeași atitudine a trântit-o în urma lui. Această placă subțire de lemn ne trimitea dintr-odată în două lumi diferite.

Foșnetul vântului, susurul ploii, lumina fulgerului și aerul reavăn al nopții ploioase care s-au strecurat înăuntru atunci când a deschis ușa s-au spulberat ca prin vis în clipa în care ușa s-a trântit în urma lui. Rămăsesem în loc ca prostit, ascultând răsunetul pașilor săi târșâiți pe nisipul de pe scările de ciment și foșnetul foilor, zgomote care se stingeau încet-încet, pe măsură ce el se îndepărta. Odată cu plecarea socrului meu, încăperea devenise dezolant de goală, chiar dacă eu,

înalt cum sunt, stăteam încremenit în mijlocul ei. Cumva aveam sentimentul că nu mai contez ca om, că sunt mai puțin însemnat până și decât un stâlp de ciment. Totul se petrecuse atât de repede încât părea o iluzie, dar nu despre iluzii era vorba aici, căci mărturie a realității stăteau ceasul și ochelarii, întinși pe măsuța de cafea, încă păstrând căldura atingerii lui. Cele două foi de hârtie pe care i le dădusem ceva mai devreme erau tot pe canapeaua unde le pusese; și sticla și paharul pe care le mângâiasse stăteau stinghere pe masă. Filamentul lămpii cu neon țârâia, în timp ce un ceas demodat de pe perete continua să marcheze trecerea timpului: tic-tac, tic-tac. Deși ne despărțea doar ușa, o auzeam pe soacra mea cum șuiera încetișor în camera alăturată. Cu siguranță că era întinsă pe pat, cu fața lipită de brațul îndoit, respirând zgomotos, ca atunci când o țărăncuță tânără sorbecăie terciul fierbinte.

M-am gândit vreme îndelungată și am hotărât că trebuie să dau totul în vileag. Prin urmare, mai întâi am încercat ușa cătinel, după care am ciocănit cu putere. Între ciocăniturile în ușă, o auzeam cum suspină și apoi cum își suflă nasul. Dar oare unde își sufla nasul? Gândul acesta complet nesemnificativ se încăpățâna să mi se învârtă prin cap, ca o muscă nesuferită de care nu mai poți să scapi. Mi-am dat seama pe dată că înțelesese foarte bine ce se petrecea dincolo de încăperea ei, însă eu tot am spus pe un ton nefiresc:

— A plecat... A spus că se duce pe Muntele Maimuței Albe în căutarea Licorii Maimuței...

Ea și-a suflat nasul din nou. Oare unde și-l sufla? Plânsul a încetat, iar în locul lui se auzea un suspin ca un foșnet, care mă ajuta aproape să o văd cum se ridică de pe pat și stă încremenită în loc, privind către ușă. Sau poate că privea înspre peretele pe care atârna fotografia lor de la căsătorie, pe care o admirasem eu atât de mult. Prinsă într-o ramă de lemn negru, cu ornamente, arăta precum portretul strămoșilor, ce urma să fie transmis din generație în generație. La momentul când fusese realizată, socrul meu încă era un tinerel chipeș,

cu colțurile gurii lăsate ușor în jos, ceea ce-i dădea un aer amuzant, dar și interesant totodată. Părul îi era împărțit în două de o cărare pe mijloc – o linie albă, asemenea unei cicatrici lăsate de lama unui cuțit tăios care îi despicasese capul în două. Stătea cu gâtul înclinat chiar deasupra capului soacrei mele, iar bărbia lui proeminentă se afla la doar trei centimetri de părul ei pieptănat neted – o postură ce simboliza autoritatea și dragostea soțului. Sub apăsarea acestor elemente indispensabile, soacra mea își dezvăluia chipul rotund, cu sprâncene groase, cu nasul micuț și gura fermă, plină de vitalitate. La vremea aceea, soacra mea arăta cumva ca un bărbat îmbrăcat în haine femeiești, căci chipul ei încă păstra trăsăturile descendenților săi, culegătorii de cuiburi de rândunică, neînfricați în fața tuturor vicisitudinilor și capabili să se cațere pe orice stâncă abruptă. Imaginea ei de atunci contrastează puternic cu înfățișarea de astăzi – languroasă, răsfățată, strălucitoare asemenea concubinei imperiale Yang Guifei⁵³. De ce devenise așa? Și cum era posibil ca ea și soțul ei să fi dat viață unei fiice atât de urâte care putea face de râs cu brio întreaga nație chineză? Puteai spune că mama era sculptată în fildeș, pe când fiica era plămădită din lutul cel mai ordinar. Eram incredințat că mai devreme sau mai târziu aveam să aflu răspunsul. Rama fotografiei nu mai fusese curățată de multă vreme, după praful prins în pânzele fine țesute de niște neisprăviți de păianjeni de-a lungul timpului. Oare ce era în mintea soacrei mele, cum stătea ea așa, cu privirea încremenită asupra acestei relicve istorice? Poate că rememora clipele fericite de odinioară? Dar eu habar n-aveam dacă ei avuseseră vreodată parte de așa ceva. Conform teoriei mele, orice cuplu care a reușit să reziste mai multe decenii este format din persoane calme, în deplin control al propriilor emoții. Asemenea persoane sunt capabile să experimenteze o fericire precum amurgul – lentă, ambiguă, acră, lipicioasă. Este o fericire precum depunerile de sedimente de pe fundul butoiului de vin. Cei care divorțează după trei

zile sunt precum armăsarii cu coama roșie – emoțiile lor ard precum focul năprasnic, îndeajuns pentru a lumina tot ceea ce este în jurul lor și a pârloli totul. Este soarele arzător din miezul zilei, este furtuna tropicală, este sabia cea tăioasă, este băutura cea amețitoare, este pensula deasă și culoarea pregnantă. O astfel de căsătorie reprezintă bogăția spirituală a omenirii. Prin comparație, căsătoria amintită mai devreme este ca o înnămolire lipicioasă, care amortțește capacitatea oamenilor de a se ilumina și care încetinește procesul evoluției istorice. De aceea, am respins bănuielile mele inițiale: privirea ei încremenită asupra fotografiei nu trăda amintirea clipelor fericite, ci e foarte probabil că ceea ce îi revenea ei în minte era comportamentul necioplit al socrului meu, care o dezgustase profund. Faptele au dovedit curând cât de bine o nimerisem.

Am mai bătut o dată la ușă, spunând:

— ... Ce credeți că ar trebui să facem? Să mergem după el, sau să raportăm conducerii școlii?

A urmat o tăcere profundă timp de un minut, o tăcere absolută, ba chiar și respirația ei se oprise, ceea ce mă neliniștea nespuse de mult. Deodată, ea a tras un urlet asurzitor, ascuțit ca o țeapă de bambus, total nepotrivit cu vârsta, statutul, eleganța și demnitatea cu care mă obișnuise. Nepotrivirea aceasta a produs un efect cutremurător, care mă înspăimânta de-a dreptul. Mă temeam ca nu cumva să se spânzure de vreun cui din perete, goală-goluță, ca o lebădă friptă la cuptor. Sau poate că alegea chiar cuiul de care era agățată fotografia lor? Sau poate cel de care atârna calendarul? Sau poate cel pentru pălării? Două dintre aceste cuie erau prea subțiri, iar celălalt era și subțire și scurt și n-ar fi fost cu puțință să susțină trupul gingaș, cu pielea albă ca zăpada, al soacrei mele, așa că îmi făceam griji degeaba, însă strigătul ei răsunător chiar îmi dădea fiori pe șira spinării și mă gândeam că singurul mod în care puteam să-i închid gura era să bat în ușă mai departe.

Între bătăile în ușă încercam să-i explic situația și s-o consolez. În

acele momente, soacra mea era ca un ghem încurcat din păr de cămilă și de aceea era esențial s-o consolez cu răbdare, bătăi ritmice în ușa și cu vorbe domoale precum băutura de ierburi Wujia, care are un efect liniștitor și ajută la circulația sângelui. Și mai exact ce i-am spus? Păi, probabil că am spus ceva de genul: „Socrul meu de ani de zile își dorește să fugă într-o noapte pe Muntele Maimuței Albe. El este în stare să-și sacrifice viața pentru băutura”. I-am mai spus că plecarea lui nu avea nicio legătură cu ea. Apoi, i-am spus că e foarte probabil ca el să găsească Licoarea Maimuței, ceea ce va fi o imensă contribuție pentru omenire, o sporire a deja bogatei culturi a vinului, o nouă pagină pentru tehnica producerii alcoolului, o întărire a gloriei națiunii noastre, împlinirea unei aspirații mărețe a națiunii și, în cele din urmă, mărirea profitului pentru Țara Vinului. Am adăugat că „Dacă nu intri în vizuina tigrului, n-ai cum să pui mâna pe puiul lui”. Așadar, dacă nu urci pe Muntele Maimuței, n-ai cum să găsești Licoarea Maimuței. Mai mult decât atât, indiferent dacă găsește acest vin sau nu, socrul meu cu siguranță se va întoarce acasă și va trăi până la adânci bătrâneți alături de ea.

— Cui îi pasă dacă se întoarce sau nu? Să nu mai vină înapoi! Îmi face greață să-l mai văd aici. Sper să-i rămână oasele pe Muntele Maimuței Albe. Sper să se transforme într-o maimuță păroasă.

Vorbele ei îmi făceau părul măciucă; simțeam cum sudoarea rece îmi ieșea prin toți porii. Până atunci, doar intuisem vag lipsa de armonie a vieții lor de cuplu și faptul că existau anumite fricțiuni între ei, însă sub nicio formă nu-mi imaginasem că ura pe care o simțea soacra mea față de el era mai profundă decât ura unui țăran sărac pentru moșier, decât ura muncitorului un capitalist. Prin urmare, credința că „Ura de clasă e mai puternică și decât Muntele Tai” pe dată s-a prăbușit. Ca ura unui om față de altcineva să ajungă la un asemenea nivel Iară îndoială că era o manifestare a frumuseții, o contribuție măreață pentru omenire. Ura aceasta semăna cu un mac purpuriu, otrăvitor ce înflorea în mlaștina sentimentelor umane; atâta

vreme cât nu-l atingi și nu-l înghiți, există ca o formă de frumusețe, înzestrată cu o forță de atracție pe care nicio altă floare, oricât de blândă și prietenoasă ar fi, nu o deține.

Apoi, a început să-i contabilizeze socrului meu toate faptele rele – fiecare cuvânt, fiecare sunet era scăldat în lacrimi și sânge.

— Poți oare să-l numești om? a spus ea. Poți să-l numești bărbat? De zeci de ani, tratează băutura ca pe o femeie. El este cel care a instituit moda nefastă de a compara o femeie frumoasă cu o băutură aleasă și de aceea băutul alcoolului a luat locul contactului sexual. Și-a dedicat toată dorința sexuală băuturii, sticlei de băutură, paharului... Domnule doctor Li, de fapt eu nu sunt soacra ta. N-am născut niciodată – cum aș fi putut oare? Nevasta ta este un copil abandonat pe care eu l-am adunat din lada de gunoi.

Adevărul ieșea la iveală! Am oftat prelung, ca și cum o povară apăsătoare mi-ar fi fost luată de pe inimă.

— Tu ești un om inteligent, doctore, și nisipul din ochi nu te împiedică să vezi. Ea nu este fiica mea biologică, lucru de care trebuie să-ți fi dat seama de mult. Tocmai de aceea cred că putem deveni buni prieteni și pot să-ți împărtășesc toate gândurile mele. Doctore, sunt și eu femeie, nu sunt un leu de piatră de la poarta Palatului Imperial, nu sunt nicio giruetă de pe coama acoperișului, ba mai mult, cu siguranță nu sunt un vierme asexuat, de joasă speță. Am dorințele unei femei, dar eu nu am avut parte de împlinirea lor... Nimeni nu știe durerea pe care o simt...

— Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce nu ați divorțat de el?

— Sunt un om slab și mă tem de ocară celorlalți...

— Cât de absurd! am comentat eu.

— Da, este absurd, dar zilele absurde s-au încheiat. Doctore, ție pot să-ți explic de ce nu am divorțat de el – pentru că el a creat special pentru mine o băutură din ierburi, foarte puternică, pe care a numit-o „Ximen Qing”. După ce o bei, ai tot felul de halucinații minunate, chiar mai grozave decât sexul însuși...

Detectam o timiditate dulce în vocea ei.

— Dar, de când ai apărut în fața mea, puterea miraculoasă a acestei băuturi a dispărut pe neașteptate...

Eu nu-mi mai doream să bat în ușă.

— Femeia aceasta care, asemenea unei labe de urs cufundată în tot felul de arome, a fiert mocnit zeci de ani la foc mic acum în sfârșit este pregătită. Împrăștie o aromă îmbietoare. Oare tu nu o simți, dragul meu doctor?

Ușa camerei s-a deschis larg și aroma îmbietoare a labei de urs gătite s-a rostogolit în valuri. Eu am apucat strâns tocul ușii, ca un om care este pe cale să se înece și în ultima clipă se agață de marginea bărcii salvatoare.

4

După ce piticul cel negricios a fost împușcat, trupul i-a săltat în sus, ca și cum se pregătea să-și ia zborul, însă glonțul cel fierbinte cu iuțea i-a afectat sistemul nervos central, făcându-i membrele să zvâcnească cuprinse de spasme. Acest lucru spunea limpede că nu mai era capabil să invoce acele puteri misterioase, descrise în povestirea *Eroul Yichi* a doctorului oenolog, în care el se înălța în aer și rămânea lipit de tavan ca o șopârlă uriașă. Dimpotrivă, după ce s-a zvârcolit câțiva centimetri în aer, a căzut în poala șoferiței și apoi a aterizat pe podea. Ding Gou'er l-a văzut cum se zbătea să-și întindă trupul; toți mușchii i se încordaseră, tremurând precum firul de înaltă tensiune la vreme de furtună. Creierul însângerat împrășcase podeaua de stejar lustruit. Apoi, un picior a început să-i zvâcnească puternic de parcă era gâtul unui cocoș retezat de lama cuțitului; trupul lui, cu totul, se răsucea sub forța spasmelor, trasând cercuri largi. După mai bine de zece asemenea răsuciri, picioarele n-au mai lovit podeaua și iată ce a urmat: spasmele au încetat, însă piticul a început să tremure violent. Mai întâi, întreg trupul lui a tremurat, aproape cu foșnet, însă

după o vreme tremuratul a început să se localizeze în anumite părți – vibrația aceea se transmitea pe grupe de mușchi așa cum îi vedem pe microbiști că fee în tribune, atunci când imită mișcarea unui val. Tremuratul a început de la vârful piciorului stâng, apoi s-a transmis la gamba stângă și a urcat pe coapsă, a ajuns la șold în partea stângă și la umărul stâng; de acolo, s-a transmis la umărul drept, apoi a coborât în jos spre șold, coapsă, gambă și până la vârful piciorului drept. De acolo, tremurul a schimbat direcția și s-a îndreptat din nou spre punctul de plecare. A trecut multă vreme până când, într-un final, mișcarea a încetat. Atunci, Ding Gou'er l-a auzit pe pitic cum suflă o dată adânc, după care trupul lui rășchirat a rămas inert pe podea. Așa mort cum era semăna cu un aligator negru cufundat într-o mlaștină. În timp ce piticul își dădea duhul, Ding Gou'er n-a scăpat-o din ochi pe șoferiță. În clipa în care piticul a alunecat de pe genunchii ei dezgoliți, femeia s-a lăsat pe spate pe patul acela cu arcuri, acoperit cu un cearșaf imaculat, pe care se găseau perne cu forme ciudate, umplute cu fulgi de găscă. Odată ce capul ei a atins pernele mari, cu tiv înflorat, de culoare roz, câțiva fulgi năvălași s-au ridicat în aer într-o plutire ușoară. Zăcea acolo, cu picioarele desfăcute, atârinate pe marginea patului, cu fața în sus – o poziție care îi stârnea investigatorului simțămintele înăbușite în inimă. Rememorând scenele pasionale pe care le trăise alături de ea, Ding Gou'er a simțit o gelozie înfiorătoare și, deși și-a mușcat cu putere buzele, focul cumplit din inimă s-a transformat într-o durere apăsătoare care l-a făcut să elibereze un urlet ca de animal rănit de lovitura glonțului. A tras un șut trupului inert al piticului și a rămas în picioare lângă șoferiță, cu pistolul încă fumegând în mână. Trupul ei îi stârnea din nou amestecul acela de iubire și ură pe care îl tănuia în adâncul inimii. Spera ca ea să fie moartă, dar și mai mult spera ca ea doar să fi leșinat de frică. Când i-a ridicat capul, a zărit printre buzele ei moi, dar rigide, ușor întredeschise, o sclipire palidă a dinților frumoși ca niște scoici perfecte. Scenele din acea dimineață târzie de toamnă de la mina

de cărbune Luoshan i-au revenit pe neașteptate în Fața ochilor: buzele ei s-au lipit de buzele lui reci, moi, stranii, ca niște ghemotoace de bumbac... acolo, între ochii ei, a zărit el un orificiu negru, de mărimea unei boabe de mazăre, mărginit de o pilitură metalică fină, care știa bine că provenea de la glonț. El s-a clătinat pe picioare și din nou a simțit cum un lichid cu gust fetid se ridică din stomac. În clipa în care s-a prăbușit în genunchi lângă ea, sângele i-a țâșnit pe gură direct pe abdomenul ei, pictându-l într-o culoare roșie aprinsă.

— Am omorât-o! s-a gândit el, cuprins de spaimă.

A întins mâna și a pipăit cu degetul arătător gaura lăsată de glonț între sprâncenele ei. Simțea fierbințeala puternică pe care o elibera orificiul acela, iar pielea jupuită aproape că îl zgâria. Parcă era o senzație familiară și, străduindu-se să găsească un sprijin în amintirile sale, în cele din urmă a realizat că aceea era senzația din copilărie, când dibuia cu vârful limbii un dinte care abia îi răsărise în gură. Apoi, imediat și-a amintit cum își certase propriul fiu când a descoperit că făcea același lucru – fețișoara aceea rotundă, cu ochi mari; un băiețel care, indiferent cât de curat se îmbrăca, tot arăta soios, cu un ghiozdan mare în spate, cu o cravată roșie legată aiurea la gât, cu o nuielușă de salcie în mână, venise în fața lui, împingându-și cu vârful limbii un dinte care abia se mai ținea. Investigatorul i-a tras o palmă peste cap, însă băiatul l-a pocnit cu nuiua peste picioare și i-a strigat, enervat: „Răule! De ce mă lovești în cap? Nu știi că din cauza unei lovituri ca asta oamenii se prostesc?” Avea un aer foarte serios, cum stătea el așa, cu capul înclinat într-o parte și cu ochii mijiți. Investigatorul i-a răspuns râzând: „Prost mai ești! Loviturile în cap nu prostesc pe nimeni, dar dacă dai cu limba peste dinți, fii sigur că o să crească strâmbi!” O nostalgie puternică i-a stârnit o fierbințeală cumplită în suflet. De îndată și-a retras degetul de pe fruntea femeii, iar ochii i s-au înecat în lacrimi. A rostit în șoaptă numele copilului, după care s-a izbit cu pumnul în cap cu sălbăticie.

— Nenorocitele! a strigat el. Ding Gou'er, nenorocitele, cum ai

putut să faci așa ceva?

Băiețelul îl privea dezgustat, însă deodată s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Piciorușele lui durdulii se mișcau cu repeziciune și într-o clipă băiatul a dispărut în marea de mașini.

Crima este un lucru extrem de grav, se gândea el, iar pedeapsa capitală este inevitabilă, însă tare și-ar fi dorit ca înainte de moarte să-și mai vadă o dată fiul. Deodată, gândul i-a zburat la capitala provinciei, care, în clipele acelea, i se părea atât de îndepărtată, de parcă ar fi fost pe altă planetă.

Și-a luat pistolul, care nu mai avea decât un glonț, și a ieșit în fugă pe poarta Cărciumii Yichi. Cele două pitice postate de-o parte și de cealaltă a ușii l-au apucat de haină atunci când a trecut pe lângă ele, însă investigatorul le-a îndepărtat și, fără să se teamă vreo clipă de moarte, s-a strecurat printre mașinile care curgeau una după alta. A auzit în jurul lui scârțâit de frâne, ba chiar a avut senzația că una dintre mașini l-a izbit în coapsă, însă nici că i-a păsat, ci și-a continuat drumul până a ajuns pe aleea pietonală. Auzea zarvă mare și strigăte dinspre ușa restaurantului. Cum alerga pe aleea acoperită cu un covor de frunze uscate, și-a dat seama că era deja dimineața devreme, iar cerul, care în zori fusese limpede, se adumbrise acum cu norii însângerați. Ploaia aceea înghețată care căzuse toată noaptea transformase străzile într-un patinoar. Crenguțele plecate ale copacilor se înfrumusețaseră cu stratul de gheață așternut. I se părea că într-o clipă ajunsese pe străduța pietruită, atât de familiară lui. Un abur lăptos se ridica din șanțul de la marginea drumului, în care pluteau tot felul de bunătăți, precum carne de pe căpățâna de porc, chiftele prăjite, carapace de broască țestoasă, creveți prăjiți, picioare de porc în sos. Câțiva bătrâni zdrențăroși pescuiau minunățiile acestea cu plase legate la capătul unor bețe lungi. Erau unsuroși la gură și îmbujorați, ceea ce reprezenta dovada cea mai grăitoare, se gândi el, pentru valoarea nutritivă a hranei adunate din gunoi. Dezgustați, câțiva bicicliști s-au strâmbat și apoi au strigat speriați, unii vrednici de toată

mila, căci s-au trezit că își pierd echilibrul și ajung în șanțul îngust, de la marginea drumului. Trupurile și bicicletele lor au tulburat liniștea apei, stârnind în aer duhoarea cerealelor fermentate și a cadavrelor de animale. Mirosul pestilențial aproape că i-a dat o stare de voma. S-a sprijinit de zid, dar tot s-a dezechilibrat și a căzut. A auzit strigăte în urma lui, iar după ce s-a adunat de pe jos și a întors capul, a zărit o mulțime de oameni care se agitau în toate părțile, însă niciunul nu a luat-o pe urmele lui. Și-a continuat drumul, de data aceasta ceva mai domol, simțind bătăile puternice ale inimii, gata să-i spargă pieptul. Dincolo de zidul de piatră se afla Cimitirul Martirilor, unde pinii veșnic verzi, cu formă de pagodă, își dezvăluiau coroana pe jumătate albă – semn al unei purități extreme.

În timp ce fugea, se gândea: „Oare de ce trebuie să fug? Cerul își răsfiră plasa deasupra mea; eu fug, dar unde o să-mi găsesc scăparea?” Cu toate acestea, picioarele îl purtau în fugă mai departe. A zărit acel ginko uriaș, la poalele căruia bătrânul vindea supă cu colțunași. Stătea țintuit locului, așijderea copacului. Aburul supei, ce se strecura din coșurile cu colțunași, se ridica în fuior, oferindu-i chipului său înfățișarea urâtă, ca de lună plină învăluită de norii deși. Ca prin vis și-a amintit că bătrânul acela probabil stătea acolo încă ținând în mână cartușul de cupru dat în schimbul supei cu colțunași cu care își ostoise foamea. S-a gândit că poate s-ar fi convenit să-și recupereze cartușul, însă în timpul acesta a simțit cum din stomac i se ridică gustul de supă de carne cu ceapă verde; la începutul iernii, ceapa verde era tare gustoasă, dar și foarte scumpă. Și-a mai amintit apoi cum odinioară mergea de mână cu nevasta lui la piața din capitala provinciei, să cumpere legume. Acolo, vânzătorii de legume veniți din suburbii stăteau ciuciți în spatele tarabelor și mâncau pe înfundate din pâinițele reci; pe dinți le rămâneau lipite firicele de ceapă verde. L-a văzut pe bătrân cum desface palma și îi arată cartușul acela frumos; pe fața învăluită în ceață s-a așternut o expresie ca și cum ar fi cerut îndurare. El ar fi vrut să se lămurească din ce

pricină avea această expresie, însă lătratul câinelui i-a întrerupt firul gândurilor. Câinele dungat ca un tigru părea a fi o arătare care se ivise în fața lui fără nici cel mai mic zgomot, deși lătratul lui părea să vină de departe, rostogolindu-se peste vârfulurile copacilor și buruienilor. Pe măsură ce se apropia, părea tot mai stins. L-a văzut, apoi, pe câine cum și-a plecat capul greoi într-un mod cu totul neobișnuit – a deschis gura mare, însă n-a mai scos niciun zgomot, ca și cum s-ar fi cufundat într-un somn adânc. Scăldate de razele soarelui roșiatic de dimineață, frunzele răzlețe de pe crengile aceluia ginko uriaș așterneau umbre palide, asemenea unei rețele dese, peste trupul câinelui galben. Își dădea seama din privirea lui că acesta nu avea niciun fel de dușmănie față de el, căci lătratul nu-i era amenințător, ci mai degrabă era ca un semnal sau un îndemn prietenesc. El a mormăit ceva către vânzătorul cel bătrân, dar, de îndată ce a deschis gura să vorbească, o pală de vânt i-a purtat vorbele în zbor. De aceea, atunci când bătrânul l-a rugat să repete ceea ce tocmai spusese, el s-a bâlbâit buimac:

– Trebuie să-mi gădesc fiul!

A dat din cap către câinele cel galben, după care s-a îndepărtat de el și s-a dus în spatele copacului. Acolo l-a văzut pe bătrânul paznic de la Cimitirul Martirilor, care stătea lipit de trunchiul copacului, cu pușca la piept, dar îndreptată spre coroană. Aceași privire și în cazul bătrânului – un îndemn sau un semn făcut cu prietenie. El a făcut o plecăciune în fața bătrânului, plin de recunoștință, iar apoi a rupt-o la fugă tot înainte, către zona cu clădiri reci și pustii. În spatele lui a răsunat o împușcătură care i-a speriat atât de tare încât s-a aruncat la pământ, iar apoi s-a rostogolit într-o parte, ca să se ascundă îndărătul tufelor de trandafiri cu frunze degerate. A urmat o altă împușcătură, însă de astă dată a întors capul și a văzut o pasăre mare și neagră cum cade din înalt, ca o piatră zvârlită cu putere. Frunzele aceluia ginko uriaș tremurau, ba câteva frunze galbene își urmau căderea lină, în bătaia razelor roșietice ale soarelui. Totul era încărcat de poezie, precum muzica în miez de toamnă. Bătrânul paznic de la cimitir stătea

nemișcat, lipit de copac, și privea fumul ce ieșea pe țeava puștii sale. Câinele cel vărgat a dat un ocol copacului, cu pasărea vânată în bot, a pus-o jos și apoi s-a ghemuit la picioarele stăpânului. În ochi i se reflectau razele soarelui ca niște bobite de aur.

Înainte de a intra în zona de clădiri, a traversat un părculeț dezolant, unde câțiva bătrâni își scosese răcolnițele cu păsările, iar câțiva copii săreau coarda. A ascuns pistolul la brâu și a trecut pe lângă ei, cu aerul unui om care n-avea nici cea mai mică grijă pe lume. Când a ajuns la complexul de clădiri, și-a dat seama că făcuse o greșală foarte mare, și anume nimerise la talciocul de dimineață. Pe tarabe se găseau frumos așezate orologii și ceasuri de mână vechi, insigne cu Mao Zedong și busturi din ghips ale aceluiași personaj, la modă în timpul Revoluției Culturale, dar și câteva gramofone foarte vechi, precum și multe alte fleacuri, dar niciun cumpărător nu se arăta pe acolo. Vânzătorii urmăreau cu privirea avidă fiecare trecător pe care îl zăreau, în speranța că în sfârșit vor avea parte de un cumpărător. Deodată, a avut senzația că totul era o capcană în care fusese ademenit, iar vânzătorii erau polițiști sub acoperire. După o experiență de o viață, Ding Gou'er cu cât privea mai mult scena aceea, cu atât era mai convins de faptul că aceia nu erau nici pe departe vânzători. S-a retras grăbit după un plop alb, ca să observe mai bine toate mișcărilor. Vreo șapte-opt tineri, băieți și fete, și-au făcut apariția din spatele blocurilor, iar după privirile și gesturile lor investigatorul a conchis că erau o gașcă pusă pe comiterea vreunei infracțiuni. Căpetenia lor era o fată care mergea în mijloc, îmbrăcată cu o haină gri, care îi ajungea până la genunchi, cu o șapcă roșie pe cap și un colier făcut din monede din aramă, specifice dinastiei Qing⁵⁴. Cum era foarte aproape de el – încă puțin și l-ar fi strivit – investigatorul i-a observat ridurile de pe gât și a simțit că respirația ei avea un miros acru, de tutun străin. Ding Gou'er o cerceta cu atenție și n-a mai durat mult până când a început să bage de seamă că trăsăturile șoferiței se

conturau treptat pe chipul acestei fete necunoscute, de parcă era o cicadă care ieșea la iveală din coconul subțire. Mai mult, a văzut cum dintre ochii ei, din gaura aceea perfect rotundă, se ivise un firicel de sânge de culoare trandafirie, care se prelingea pe coama nasului, pe mijlocul gurii și tot așa, în jos, până la buric, împărțindu-i trupul în două jumătăți egale. Din burtă îi răzbătea un ghiorăit de mațe. Investigatorul a tras un țipăt de spaimă, s-a întors și a rupt-o la fugă, dar, oricât ar fi alergat, tot nu reușea să iasă din talcioc, în cele din urmă, s-a oprit în fața unei tarabe, pretinzând că este un cumpărător interesat de vechiturile ruginite de acolo, dar numaidecât a avut senzația că în spatele lui fata aceea împărțită în două jumătăți își înfășură trupul în hârtie verde. Fata se mișca foarte repede: la început, îi vedea mâinile cu mănuși de culoare crem cum alunecă iute, dar nu după multă vreme mâinile au devenit niște umbre gălbui care au fost iute înghițite de panglicile acelea verzi, asemenea unor alge proaspete. Verdele era atât de profund, un verde neobișnuit, care depășea limitele vitalității debordante. Apoi, panglicile de hârtie au început să se miște singure și în câteva clipe au împachetat-o strâns din cap până-n picioare. El a simțit un fior de gheață, însă și-a impus să se poarte degajat – a luat un revolver cu ornamente frumoase și a încercat să-i răsucescă butoiușul ruginit, dar fără succes. Atunci, l-a întrebat pe vânzător: „Ai cumva oțet vechi de Shanxi?” Răspunsul a fost negativ. Investigatorul a oftat, dezamăgit. „Pari a fi specialist, dar de fapt ești un diletant”, a comentat vânzătorul. „Nu am oțet vechi de Shanxi, dar am oțet alb coreean, care scoate rugina de o sută de ori mai bine.” Ding Gou'er a văzut cum își vâra mâna lui albă și firavă la piept și începe să caute ceva, după care a observat că avea acolo două sticlute prinse în pieptarul roșu. Sticlutele erau de culoare verde, mată, cam tot așa cum sunt sticlele în care vin îmbuteliate foarte multe băuturi străine. Sticla aceea verde, mată, nu prea arăta a sticlă, deși nu încăpea nicio îndoială că ar fi fost altceva. Poate că de aceea era atât de scumpă. Pornind de la această frază care îi venise în gând, a mers mai

departe cu deducțiile și a formulat o altă frază minunată: „Deși e limpede că pe platou se afla un băiețel adevărat, totuși, parcă nu era un băiețel și cu siguranță că de aceea era atât de scump. Pe de altă parte, dacă spunem că în mod cert pe platou nu era un băiețel adevărat, totuși, parcă era de-adevăratelea, așa că acea chestie care nu era băiețel era foarte prețioasă”. Mâna vânzătorului a scos din pieptar o sticlută, pe care erau imprimare niște litere contorsionate. El nu înțelegea nimic, dar orgoliul l-a determinat să spună cu un aer afectat: „Este ori whisky, ori brandy!”, de parcă limbile străine nu mai constituiau un mister pentru el. „Uite oțetul coreean pe care îl căutai”, a spus vânzătorul. Ding a luat sticluta și, când și-a ridicat privirea, i s-a părut că vânzătorul semăna foarte bine cu șeful acela căruia îi oferise țigări chinezești. L-a privit mai bine și, totuși, parcă nu semănau. Când vânzătorul i-a zâmbit, a observat că avea niște dinți mici și lucioși, care îi dădeau un aer cam infantil. A desfăcut dopul sticlei, moment în care spuma albă a răbufnit în afară. „Cum se face că oțetul ăsta e la fel ca berea?” La auzul acestei întrebări, vânzătorul i-a spus: „Oare în lumea asta numai berea poate să facă spumă?” Investigatorul s-a gândit ce s-a gândit și a spus: „Crabii nu sunt bere și totuși fac spumă, așa că tu ai dreptate, iar eu am greșit”. După aceea, a turnat niște lichid peste butoiașul revolverului, lăsând mirosul puternic de alcool să-i invadeze nările. Înecat în spumă, pistolul a început să trosnească, exact ca un crab mare și verzui, însă când a vrut să-l apuce mai bine, a simțit că ceva îl ciupește rău de deget, de parcă l-ar fi înțepat un scorpion. „Știai că traficul cu arme reprezintă o infracțiune?” l-a întrebat el cu voce tare. „Tu crezi că eu sunt cu adevărat traficant?” Și cu astea fiind zise, a băgat mâna și a scos hamul pe care apoi l-a învârtit în aer. Suportul de piele a căzut, iar în clipa aceea o pereche de cătușe americane, inoxidabile, lucioase s-au dezvăluit privirii. Pe dată, vânzătorul s-a transformat într-un polițist tipic, cu sprâncene stufoase, cu ochii mari, nasul proeminent și favoriți, care l-a înșfăcat de mână și dintr-o mișcare, poc-trosc, i-a legat

mâna de mâna sa cu cătușele. „Acum suntem legați de încheieturile mâinilor, ca să nu mai fugi. Doar dacă nu cumva ai forță cât nouă vite sau doi tigri, ca să mă cari pe umăr.” Disperarea i-a dat forțe nebănuite lui Ding Gou’er, drept care l-a ridicat pe polițistul cel voinic și l-a aruncat pe umăr, de parcă n-ar fi fost mai greu decât un om decupat din hârtie. De acum, spuma dispăruse, lăsând la iveală un revolver argintiu, fără pic de rugină. Cu aceeași ușurință, Ding Gou’er s-a aplecat și l-a luat în mână. Îi simțea mânerul cu încheietura mâinii, iar palma îi capta căldura. „Ce minunăție de pistol!” l-a auzit el pe vânzător spunând, cu un oftat, de pe umărul lui, unde stătea cocoțat. Scuturându-se cu toată vigoarea, investigatorul l-a aruncat pe polițist de pe umăr, izbindu-l de un zid năpădit de iedera care crescuse de-a valma, încâlcită, de parcă era un model decorativ. Pe alocuri, frumusețea sporea datorită frunzelor roșii. L-a văzut pe polițist cum se izbește de zid cu încetinitorul și cade lat chiar în fața lui. Cătușele se întinseseră ca niște bucăți de cauciuc, dar tot mai legau laolaltă mâinile celor doi bărbați. „Astea sunt cătușe americane”, a spus polițistul. „Nici prin cap să nu-ți treacă gândul că ai putea să le vii de hac.” Ding Gou’er era tot mai panicat, așa că a izbit țeava revolverului de cătușele lucioase, aproape transparente, ceea ce a făcut arma să se descarce. Din pricina reculului, brațul i-a zvâcnit puternic, cât pe ce să-i zboare revolverul din mână. A privit în jos și a observat că pe mână strânsoarea era aceeași, iar cătușele neatinsese. A mai încercat de câteva ori, dar tot cu același rezultat. Polițistul a scos din buzunar, cu mâna liberă, un pachet de țigări și o brichetă. Țigările erau americane, bricheta – japoneză, toate de foarte bună calitate. „Voi, cei din Țara Vinului, aveți un nivel de trai ridicat”, a spus Ding Gou’er. Polițistul i-a răspuns zâmbind batjocoritor: „În ultimul an, cei curajoși au devenit mai lacomi, iar cei fricoși au ajuns muritori de foame. Bancnotele zboară prin aer peste tot. Chestia este dacă ai curajul să le înșfaci sau nu”. „Atunci”, a continuat Ding Gou’er, „e adevărat că voi, în Țara Vinului, gătiți și mâncați copii.” „Și ce mare chestie e asta?” a venit

replica polițistului ca un trăsnet. „Și tu ai mâncat?” „Dar ce, tu n-ai mâncat până acum? u i-a răspuns polițistul tot cu o întrebare. „Ceea ce am mâncat eu era un simulacru de băiețel, făcut din tot felul de chestii”, a spus Ding Gou’er.» Și de unde știai că nu-i adevărat? Dacă-i pe-așa, atunci cum se face că Procuratura a trimis un tâmpit ca tine aici?” a continuat polițistul cu întrebările. „Frățioare”, i s-a adresat Ding Gou’er, „nu-ți ascund nimic, dar zilele acestea am căzut în mrejele unei femei.” „Știu. Și ai omorât-o, ceea ce reprezintă o infracțiune foarte gravă: omucidere”, i-a replicat polițistul. „Sunt conștient de acest lucru, dar aș vrea să mă duc în capitala provinciei, să-mi mai văd fiul o dată, înainte de a mă preda.” „Ăsta este doar un pretext. Numai părinte să nu fii! Bine, te las să pleci”, a spus polițistul, după care a aplecat capul și, dintr-o mușcătură, a deschis cătușele de la mâini. Cătușele acelea, care au rezistat în fața glonțului, acum, sub mușcătura lui, se dovedeau a fi ca niște tăiței bine gătiți. „Frățioare”, a continuat polițistul, „deja ești căutat în tot orașul, dar vor să te prindă viu. Îți dai seama că îmi asum un mare risc lăsându-te să pleci, dar am și eu un băiat și îți înțeleg sentimentele, așa că am să te las liber.” „Frățioare, Ding Gou’er nici când o să ajungă la Cele Nouă Izvoare⁵⁵ n-o să uite bunătatea ta”, a spus investigatorul, făcând plecăciuni adânci.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, a rupt-o la fugă, iar când a trecut pe lângă o poartă mare, a observat că în curte erau înghesuite o mulțime de limuzine luxoase și câteva persoane, îmbrăcate la patru ace, care tocmai se urcau în mașini. Simțind că situația nu era deloc favorabilă, s-a grăbit să intre pe o alee îngustă, unde a dat peste o fetiță care repara niște pantofi. Stătea acolo cu privirea pierdută, de parcă era cufundată în gânduri. Din spatele unui banner colorat, agățat deasupra intrării într-un mic restaurant, a ieșit o femeie corpolentă care, ațînându-i calea, i s-a adresat: „Haide, intră un pic aici ca să mănânci ceva, să bei. Facem reducere 20 pentru orice

produs". Femeia se trăsesse lângă el, cu un chip ce dezvăluia o cordialitate rar întâlnită. „Nu vreau să mănânc nimic și nici nu vreau să beau”, i-a răspuns Ding Gou'er. Femeia însă l-a tras de braț, îndemnându-l: „Bine, bine! Nu mănânci, nu bei, dar poți să stai puțin, ca să-ți mai dezmoțezi picioarele”. Înfuriat, Ding Gou'er a împins-o, încercând să scape de ea. Femeia a căzut la pământ și a început să se jelească: „Frate, vino degrabă! Derbedeul ăsta a dat în mine!” Ding a încercat să facă un salt, ca să treacă peste femeia prăbușită, însă aceasta și-a încolăcit brațele în jurul picioarelor lui și nu a mai vrut să-i dea drumul. Atunci, el s-a lăsat cu toată greutatea asupra ei, iar în momentul în care s-a ridicat în picioare, i-a tras un șut cu sete, făcând-o să se chircească de durere, cu mâinile pe burtă. În clipa aceea, a văzut un bărbat cât muntele cum iese din restaurant ținând, cu o sticlă de băutură în mâna stângă și un cuțit de tăiat legume în mâna dreaptă. Era de rău, așa că a rupt-o la fugă sau cam așa i se părea lui, că se mișcă precum apa curgătoare, fiindcă alerga relaxat și frumos, fără să gâfâie sau să-i bată inima cu repeziciune. După ceva timp, s-a uitat în urma lui și a observat că bărbatul acela renunțase să-l mai urmărească, iar acum se ușura lângă un stâlp de beton. Abia atunci a simțit cum îl cuprinde oboseala; inima îi bătea cu putere, în timp ce trupul îi era scaldat de o sudoare rece. Își simțea picioarele moi, incapabile să se mai urnească din loc.

Mirosul nu l-a înșelat câtuși de puțin pe investigatorul cel lipsit de noroc, căci imediat s-a apropiat de o tarabă pe trei roți, unde vânzătorul tocmai frigea clătite, iar o femeie, cel mai probabil mama lui, stătea lângă el și încasa banii de la clienți. Era atât de flămând încât simțea că-i ajunge stomacul în gât, dar n-avea un sfanț la el și nu putea cumpăra nimic. Deodată, a apărut o motocicletă militară, de culoare verde, care s-a oprit lângă taraba ambulantă. Investigatorul era tare speriat și, exact când se pregătea să se îndepărteze, l-a auzit pe sergentul din mașină spunând: „Hei, șefii, fă-mi și mie două clătite! La auzul acestor vorbe, investigatorul a răsuflat ușurat.

El i-a studiat cu atenție pe cei doi soldați: unul era mai înalt, cu ochii mari și sprâncenele stufoase, iar celălalt, mai scund, avea trăsături mai delicate. S-au așezat în jurul tarabei și au început să trăncănească numai prostii împreună cu vânzătorul. După ce s-au fript, clătitele au fost unse cu pastă de ardei iute, așa fierbinți-aburinde cum erau. Cei doi și-au răsucit clătitele și le tot pasau dintr-o mână în alta, ca să mai înlăture fierbințeala; s-au pus pe mâncat cu multă poftă, dar fiindcă erau fierbinți, tot trăgeau aer pe gură, să mai ostoiască usturimea. N-a trecut multă vreme până când cei doi au mâncat trei clătite. Soldatul cel mic de înălțime a scos o sticlă din buzunarul paltonului și l-a întrebat pe cel înalt: „Bei o gură?” Soldatul cel înalt a răspuns, hlizindu-se: „S-ar putea să beau și eu ceva”. Imediat, investigatorul l-a văzut cum prinde cu buzele gura acelei sticle minunate și drăgălașe și dă pe gât o înghițitură zdravănă; apoi, trage aer în piept, satisfăcut și plescăie din buze foarte zgomotos. „O băutură pe cinste! O băutură pe cinste!” Soldatul cel scund a luat sticla, și-a dat capul pe spate și a tras și el o dușcă. Avea ochii întredeschiși, de parcă trăia un moment de maximă intensitate. Apoi, și-a continuat spusele: „Chiar că e grozav! A naibii băutură, e mai bună ca toate!” Soldatul cel lungan s-a dus la motocicletă și a scos la iveală două cepe, cărora le-a curățat frunzele uscate, iar pe una i-a oferit-o însoțitorului său. „Mănâncă!” l-a îndemnat el, „Asta e ceapă autentică, din Shandong.” „Am ardei iute”, a fost replica soldatului cel scund și, acestea fiind zise, a scos din buzunar câțiva ardei roșii iuți. Apoi, a exclamat cu mândrie: „E ardei autentic din Hunan. Vrei și tu? Nu ești revoluționar dacă nu mănânci ardei iute, iar dacă nu ești revoluționar înseamnă că ești contrarevoluționar.” „Doar dacă mănânci ceapă ești revoluționar!” a venit replica lunganului. Și tot vorbind așa, cei doi soldați au cam pierdut măsura și au început să se îndrepte unul către celălalt, furioși. Unul flutura în mână firul de ceapă, iar celălalt învârtea ardeiul de codiță. Lunganul l-a pocnit pe cel scund cu ceapa în cap, în timp ce acesta, la rândul lui, i-a îndesat un ardei iute în gură. Vânzătorul de la

taraba de clătite a venit degrabă, ca să-i împace, spunându-le: „Tovarăși, tovarăși, nu vă mai bateți! După părerea mea, amândoi sunteți destul de revoluționari”. Cei doi s-au despărțit, cu niște fețe furioase. În timpul acesta, vânzătorul se prăpădea de răs. Și lui Ding Gou'er i se părea nespuse de amuzant, drept care a izbucnit și el în răs. Atunci, mama vânzătorului s-a apropiat de el și l-a luat la întrebări: „De ce râzi? Mie mi se pare că nu ești deloc un om bun!” Ding Gou'er s-a grăbit să-i răspundă: „Sunt om bun. Categorie sunt om bun”. „Păi, așa râde un om bun?”

Dintr-o răsucire de mână, femeia a scos la iveală o oglindă micuță și rotundă, de parcă ar fi prins-o de undeva, din aer, și i-a dat-o lui Ding. „Uită-te și tu să vezi cum arăți!” Când s-a privit în oglindă, a avut un șoc văzând că și el, între ochi, avea o gaură sângerândă, lăsată de un glonț și nu i-a fost deloc greu să observe cum glonțul cel lucios se mișca printre circumvoluțiunile creierului său. Nu și-a putut controla spaima și a aruncat pe jos oglinda, ca și cum ar fi aruncat o bucată de oțel încins. Când a atins pământul, oglinda s-a rostogolit de câteva ori pe muchie, proiectându-și petele de lumină strălucitoare pe zidul de un roșu șters, pe care erau scrise niște caractere mari. La o privire mai atentă, a băgat de seamă că era un slogan: „Eliminați răul pricinuit de alcool și sex!” înțelegând aproape instantaneu noima acestor cuvinte, s-a apropiat de zid și a pus mâna pe caracterele pictate; degetele îl ardeau, de parcă atinseseră o bucată de oțel incandescent. Când a întors capul, a văzut că cei doi soldați dispăruseră și același lucru se întâmplase și cu vânzătorul și mama lui. Doar motocicleta mai rămăsese acolo stingheră. S-a apropiat și a descoperit că în atașul motocicletei se afla o sticlă. A luat-o și a agitat-o un pic, admirând dansul bulelor micuțe ca niște periute în lichidul de culoarea jadului, pesemne făcut din boabe de fasole verde. A adușmănit mirosul puternic pe care îl emana sticla, deși era închisă. A scos grăbit dopul și, de îndată ce a dus sticla lucioasă la gura sa înfierbântată, un sentiment de relaxare nesfârșită a pus stăpânire pe el. Lichidul verzui

aluneca pe gât precum un lubrifianț nestăvilit, stârnindu-i stomacului său zvâcniri de bucurie, de parcă era un școlar cu un buchet de flori în mână. Simțea cum capătă puteri exact așa cum se întâmplă cu mlădițele stropite de ploaia răcoroasă în vreme de arșiță. Pe nesimțite a isprăvit băutura. A privit cu regret sticla goală înainte de a o arunca, după care a încălecat pe șaua motocicletei, a apucat bine coarnele ghidonului și a răsucit cheia. În clipa aceea, a simțit cum motocicleta freamătă, ca un armăsar care pufăie pe nări, lovește pământul cu copitele și își scutură coama, nerăbdător să pornească la drum. În momentul în care a eliberat frâna, motocicleta s-a repezit pe drum, clătinându-se la început, pentru ca mai apoi să gonească însoțită de un uruit puternic. Părea că motocicleta pe care încălecuse știa singură unde trebuie să-l ducă, așa că nu era nevoie s-o conducă cătuși de puțin. Tot ce trebuia să facă era să stea pe șauă și să se țină bine, ca să nu se răstoarne. Uruitul motocicletei devenise un nechezat impetuos; calul îi încălzea picioarele cu burta lui caldă, iar mirosul puternic al sudorii lui îi împresura nările. Lăsau în urmă mașinile strălucitoare una după alta, în timp ce mașinile de pe sensul celălalt, mașinile cu faruri orbitoare se trăgeau într-o parte înspăimântate. Parcă mergea pe un spărgător de gheață care despica banchiza în două sau pe un vapor cu abur care înfrunta valurile în plin, creându-i senzații cu adevărat îmbătătoare. În mai multe rânduri a fost sigur că se vor izbi de celelalte mașini, ba chiar le-a auzit lansând niște semnale de spaimă, însă dezastrul era evitat de fiecare dată în ultima clipă. Ca și cum s-ar fi strecurat prin urechile acului, obiectele acelea legănate se dădeau într-o parte și în cealaltă, de parcă ar fi fost un jeleu moale, pe care putea să-l taie pe din două, croindu-și drum mai departe, călare pe armăsarul lui. În fața ochilor i-a apărut un râu, însă nu se zărea niciun pod, ci doar apă învolburată, jos, în râpa adâncă, arunca în aer picăturile reci, înspumate. A tras de ghidon, însă motocicleta n-a avut încotro decât să se ridice în aer; deodată, s-a simțit ușor ca o foaie de hârtie, suflat de pala puternică de vânt; steluțe enorme, nenumărate

scânteiau în jurul său, atât de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, le-ar fi prins din zbor. „Oare nu aceasta este senzația când ai ajuns în Ceruri?” se întreba el. „Și dacă am ajuns acolo se cheamă că am devenit nemuritor?” Cum se străduia el așa, în căutarea răspunsurilor la frământările sale, avea sentimentul că lucruri care odinioară îi păruseră imposibil de împlinit, acum îi erau la îndemână fără să mai întâmpine nici cea mai mică opreliște. Apoi, a văzut cum o roată a zburat, tot învârtindu-se, de sub motocicletă, apoi încă una și încă una. A tras un strigăt de groază, care s-a ridicat peste vârful copacilor, așa cum trece pala de vânt, scuturându-le coroana. Apoi, el a aterizat pe pământ, în timp ce motocicleta fără roți a ajuns printre crengile unui copac. Câțeva veverițe speriate s-au apucat numaidecât să roadă ce mai rămăsese din ea. Nu și-ar fi imaginat niciodată că veverițele au niște colți atât de ascuțiți și duri, capabili să străpungă metalul de parcă ar fi fost un lemn putred. Și-a mișcat picioarele și a constatat cu bucurie că și le mișca la fel ca înainte, fără să fi suferit vreo rană. Apoi, s-a ridicat în picioare și a privit uluit în jur. Copacii se ridicau maiestuoși către cer, cu nenumărate liane atârinate de ei, pe care se înghesuiau flori purpurii, atât de mari și de frumoase, încât păreau mai degrabă confecționate din hârtie. Lianele erau doldora de ciorchini de fructe, asemenea strugurilor, purpurii și galbeni, care prin prospețimea și forma lor perfectă dădeau senzația că sunt mai degrabă sculptate în jad, nicidecum adevărate. Boabele cu coaja transparentă stăteau gata să plesnească din pricina miezului dulce; neîndoielnic, aici sălășluia materia primă pentru vin. Ca prin ceață și-a amintit că parcă șoferița sau poate o altă femeie frumoasă al cărei nume nu și-l amintea acum i-a povestit cum că un profesor cu părul cărunt trăia pe munte, unde împreună cu maimuțele făcea cel mai bun vin din lume. Vinul acesta avea pielea mai frumoasă decât pielea unei vedete de la Hollywood, avea ochii mai fermecători decât ochii unui înger și buzele mai apetisante decât buzele rujate ale unei regine... Acela pur și simplu nu putea fi socotit vin, ci creația zeilor, născută

din inspirație divină. Pe neașteptate, a zărit, strecurat printre frunze, un fascicul strălucitor de lumină, învăluit de aburul alb prin care se tot agitau nenumărate maimuțe: unele rânjeau sau se strâmbau, altele scormoneau prin blana suratelor, în căutare de ceva insecte. Un mascul puternic, cu sprâncenele cărunte, ceea ce îi dădea înfățișarea unei maimuțe bătrâne, a luat o frunză, a răsucit-o și a suflat prin ea. La unison, celelalte maimuțe s-au înșiruit pe trei rânduri, ca o imitație comică a oamenilor care stau la coadă, privind când în dreapta, când în stânga, de parcă ar fi încercat să se alinieze mai bine. „Ce amuzant!” se gândi investigatorul.

Era caraghios modul în care se încolonasera: cu genunchii îndoiți, aduși de spate, cu capul scos în față. Nu așa se stă într-o coloană, dar la urma urmei erau niște biete maimuțe, așa că nu poți ridica pretenții prea mari. Oamenilor le trebuie un antrenament de vreo șase luni, ca să ajungă să aibă o postură cum se cuvinte, iar acest lucru presupune să le fie legate picioarele cu sfoară, să le fie pusă o placă de lemn la mijloc, să doarmă noaptea fără pernă. „Nu putem avea pretenții prea mari de la niște maimuțe”, s-a gândit el. Coadă lor ridicată seamănă cu un ciomag. Multe din crengile doldora de fructe erau proptite cu bețe, ca nu cumva să se frângă de atâta greutate. Și omul, când ajunge bătrân, se sprijină în baston, dar tot așa se întâmplă și cu maimuțele. În Beijing, este o alee care se numește Bastonul din față, ceea ce înseamnă că trebuie să existe și una numită Bastonul din spate. Păi, dacă aleile au nevoie de bastoane, să se proptească în față și în spate, atunci ce se întâmplă cu maimuțele? Ele se sprijină numai în spate, iar când se urcă în copac, își expun fundul în văzul tuturor. La îndemnul unei maimuțe bătrâne, toate celelalte au rupt rândul și s-au cățarat pe liane, balansându-se în toate părțile în timp ce culegeau strugurii aceia mari, roșii și verzi, cu boabe cât mingea de ping-pong. El își lungea buzele și saliva. Ar fi întins mâna să culeagă și el, dar nu ajungea. Maimuțele își puneau strugurii pe cap și îi cărau până la un puț, unde îi aruncau înăuntru. Din fundul puțului răsuna ecoul înfundat al

strugurilor trântiți unii peste alții, iar parfumul licorii alcoolizate, plăcut ca o femeie frumoasă, se ridica în chip de aburi îmbătători. Investigatorul și-a întins gâtul, ca să vadă ce se află în puțul acela și tare surprins a fost când a zărit luna aurie reflectată pe fundul puțului, ca într-o oglindă. Maimuțele se atârnavă cu câte un braț de liane, una lângă alta, întocmai după cum le vedem în povești. Era o imagine minunată, cu maimuțele acelea drăgălașe, cu înfățișare neobișnuită. „Ce bine ar fi fost să fi avut o cameră foto, ca să pozez ființele astea ciudate!” se gândea el. „Fără îndoială că aș fi făcut niște poze care ar fi zguduit lumea fotografică și aș fi avut șansa să iau marele premiu internațional de un milion de dolari, pe care l-aș fi schimbat în opt milioane de *yuani*. Mi-ar fi ajuns să beau și să mănânc pe săturate pentru tot restul zilelor, să-mi trimit băiatul la facultate și să am bani pentru el când o fi să se însoare.” Băiatului îi crescuseră deja dinții, dar avea o strungăreață mare care îi dădea o înfățișare de fetișcană prostuță. În mod cu totul neașteptat, maimuțele au intrat în puț rând pe rând, stricând reflecția lunii în apă. Razele aurii zburau în toate părțile. Din adâncul puțului răsună un foșnet lipicios, ori de câte ori maimuțele se propteau de pereții puțului, parcă tapetați cu sirop, pe care crescuseră un mușchi verde și o ciupercă de culoare roșcat-aurie. Un cocor cu creasta roșie a coborât în zbor și a luat în cioc una dintre ciuperci, după care a bătut din aripi și s-a ridicat până la lună. Fără îndoială că se pornise să ducă ciuperca în dar lui Chang'e, Zeița Lunii. Acolo, pe nisipul auriu și moale, erau urme de pași lăsate de astronauții americani, care vor dăinui cinci sute de mii de ani, căci ei erau precum niște spectre încă prezente în acel loc. Reflecția luminii soarelui pe lună este prea puternică pentru ca ochii oamenilor să o îndure. Un bărbat stătea în bătaia razelor de lună și desigur că părul lui avea culoarea argintie. Nu avea barbă, era îmbrăcat în zdrențe, iar fața îi era plină de răni. Ducea un butoiăș de lemn într-o mână și un tâlv în cealaltă. Scotea vin cu tâlvul din butoiăș, îl ridica sus, după care îl turna încetisor, iar șiroiul de lichid devenea o fâșie de culoarea

mierii, translucidă. Fâșia aceea, odată ajunsă pe pământ, devenea vâscoasă, de parcă era o gumă proaspăt turnată. Îi părea de-a dreptul delicios și tare și-ar fi dorit să guste. Se gândea să întrebe: „Sunteți cumva profesorul de la Universitatea Distileriei, cel despre care se crede că nu e tocmai cu mințile la locul lor?” El a răspuns: „Eu sunt Regele Lear al Chinei, stând sub razele fermecătoare ale lunii. Regele Lear stătea în ploaie și furtună și blestema Cerul și Pământul, în vreme ce eu stau sub razele lunii și preamăresc omenirea. Legendele străvechi mai devreme sau mai târziu devin realitate. Vinul este cea mai mare descoperire a omenirii Fără el, n-ar fi existat Biblia, n-ar fi existat piramidele egiptene, n-ar fi existat Marele Zid, n-ar fi existat muzica, n-ar fi existat fortărețele, n-ar fi existat scările de acces la fortărețele celorlalți, n-ar fi existat berbecule de spart porțile fortărețelor și nici fisiunea nucleară, n-ar fi existat somonul cel mare din Râul Wusuli, dar nici migrația peștilor sau a păsărilor. Fetusul detectează damful de alcool în burta mamei, iar din pielea de aligator se face cel mai bun burduf de vin. Romanele de arte marțiale au inspirat profund artiști producători de alcool. Și atunci de ce se lamenta poetul Qu Yuan⁵⁶? se lamenta fiindcă nu avea vin de băut. Traficul și consumul de droguri în provincia Yunnan reprezintă un fenomen ce nu poate fi stăvilit, iar motivul este tocmai lipsa alcoolului de bună calitate. Cao Cao⁵⁷ a interzis producerea alcoolului pentru a face economie la cereale – iată un exemplu perfect de om inteligent care a știut să ia măsuri stupide. Poate cineva să interzică alcoolul? A interzice alcoolul este ca și cum ai interzice contactele sexuale, cerând, totodată, o creștere a populației – un lucru imposibil de realizat în aceste condiții. Este mai greu să scapi de băutură decât să scapi de forța gravitațională; ziua în” care un măr va cădea în sus este ziua în care alcoolul va putea fi interzis. Craterile de pe lună arată exact ca niște superbe păhăruțe de vin, Colosseumul roman ar putea fi foarte bine transformat într-o pivniță pentru fermentarea băuturii. Vinul din

prună acră, Verde Frunză de Bambus, Roșul Cărturarului Imperial, Aroma Pătrunzătoare, Primăvara însorită, împăratul Beat, Satul Migdalilor, Albul de Lotus... toate acestea sunt vinuri de soi, dar alăturate Licorii Maimuței, sunt total diferite unele de altele, întocmai ca noaptea și ziua. Un neghiob spunea că poți îmbunătăți calitatea alcoolului dacă îl amesteci cu urină. Aceasta este doar o ilustrare a forței imaginației. În Japonia, tratarea durerilor cu urină a devenit o practică frecventă, căci se spune că dacă bei un pahar de urină dimineața devreme, poți preveni o sută de boli. Li Shizhen spunea că urina de copil poate scădea febra și fără îndoială că avea argumente pentru acest lucru. Adevărații băutori nu au nevoie să mănânce atunci când consumă alcool, așa că Jin Gangzuan și ai lui au dovedit cât de puțin se pricep la băutură atunci când au hotărât că trebuie să gătească bebeluși...

Capitolul 9

1

Dragă domnule Mo Yan,

Bună ziua!

Dacă nu mă înșel, până în prezent v-am trimis opt povestiri, dar nu am primit încă nici cel mai mic semn din partea stimabililor editori ai revistei *Literatura poporului*. După părerea mea, este total nepotrivit să fii atât de indiferent față de un tânăr literat. De vreme ce au deschis o asemenea prăvălie, ar trebui să-i trateze mai bine pe cei care contribuie cu manuscrise. După cum se spune în popor, „Treizeci de ani râul curge spre răsărit, treizeci de ani curge spre apus”, „Cerul se răsucesce și pământul se rotește; eu urc, tu cobori”, „Să se întâlnească doi munți este imposibil, dar să se întâlnească doi oameni este cât se poate de ușor”. Cine știe, poate că într-o bună zi Zhou Bao și Li Xiaobao se vor trezi în bătaia puștii mele! Domnule profesor, de azi înainte eu refuz să mai trimit materiale pentru revista *Literatura poporului*. Om fi noi săraci, dar nu ne lipsește voința, iar revistele sunt la tot pasul, așa că ce rost are să mă spânzur de copac? Ce părere aveți?

Pregătirile pentru prima ediție a Festivalului Licoarea Maimuței în linii generale sunt gata; eu am făcut deja un plan pentru revigorarea rezervelor noastre de vin destinate tratării bolilor. Am dus o mostră la Grupul Municipal de Control al Calității Băuturilor Alcoolice. După ce au plimbat vinul prin gură, câțiva specialiști au apreciat că este un vin cu un gust deosebit, comparabil cu o preafrumoasă fată, delicată și copleșită de melancolie.

Asociația Municipală pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice a stabilit ca numele acestei băuturi să fie „Xi Shi cea bolnavă”⁵⁸ dar în opinia mea, nu este un nume adecvat, căci cuvântul „bolnav” este de

rău augur, cu o forță ce poate adumbri sufletul consumatorilor, ceea ce cu siguranță va afecta și vânzările. De aceea, eu propun ca numele „Xi Shi cea bolnavă” să fie înlocuit de numele „Xi Shi cea încruntată”⁵⁹ sau „Daiyu îngroapă florile”⁶⁰.

În felul acesta, în denumirile respective sunt prezente numele unor fete frumoase și bolnăvicioase, însă exprimarea se face cu mai multă căldură, este mai afectuoasă și stârnește simpatie. Dar cei de la Asociația Municipală pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice sunt geloși și conservatori totodată, așa că nu au cedat în privința numelui „Xi Shi cea bolnavă” și au vrut să-l păstreze cu orice preț. În aceste condiții, mi-am pierdut răbdarea, drept care, cu sticla de băutură în mână, m-am dus în vizită la secretarul primarului, care a fost atât de impresionat de vinul pe care i l-am oferit în dar și de spiritul meu neînduplecat încât m-a dus la doamna primar. Aceasta mi-a ascultat relatarea, iar apoi a căscat ochii mari, s-a încruntat și a lovit cu palma în masă, ridicându-se în picioare. Din nou a lovit cu palma în masă și s-a așezat pe scaun, a luat telefonul și a strigat în receptor, până când președintele Asociației Municipale pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice a răspuns, moment în care s-a năpustit asupra lui cu forța justiției, cu hotărâre și putere, chiar dacă astfel Muntele Tai s-ar fi prăbușit, chiar dacă mușuroiul de furnici s-ar fi inundat cu apă fiartă, chiar dacă stupul de albine ar fi luat foc, chiar dacă ar fi zgândărit cineva ascunzătoarea scorpionului. Deși nu-l vedeam pe interlocutorul ei de la celălalt capăt al firului, în linii mari mi-l puteam imagina: președintele Asociației Municipale pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice stătea pe jos, cu picioarele încrucișate; fruntea îi era plină de broboane de sudoare mici cât niște bobite de fasole. Doamna primar m-a copleșit cu laudele, zicându-mi că eforturile pe care le-am depus pentru prima ediție a Festivalului Licorii Maimuței au fost și în folosul Țării Vinului. Apoi, m-a întrebat cu o voce blândă despre situația mea familială și profesională, precum și despre hobby-

urile mele și despre relațiile cu profesorii și prietenii. Mă simțeam ca pe aripile vântului de primăvară, așa că i-am dezvăluit totul, fără rezerve. S-a arătat foarte preocupată de situația domniei voastre, domnule profesor, și v-a lansat prin intermediul meu invitația de a participa la festival. Când a venit vorba de cheltuielile de transport, cazare și masă, doamna primar a pufnit pe nas și a spus că, dacă ar fi s-o spună cinstit, numai drojdia de pe fundul sticlelor de băutură din Țara Vinului e de ajuns ca să asigure traiul pentru zece Mo Yan.

Domnule profesor Mo Yan, am hotărât să vă cedez dumneavoastră dreptul de a stabili denumirile noilor băuturi. „Xi Shi cea încruntată” și „Daiyu îngroapă florile” sunt nume alese de dumneavoastră, doar dacă nu cumva ați putea veni cu nume și mai frumoase. Doamna primar a promis că o să vă răsplătească cu o mie *de yuani* pentru fiecare cuvânt, ca drepturi de autor. În plus, vă roagă să scrieți niște reclame pentru acest vin, în așa fel încât să-l putem promova în *prime time* la postul central de televiziune atât pe plan național cât și internațional. Prin urmare, textul acestei reclame este extrem de important; el trebuie să fie amuzant, dar și plin de viață, ca și cum fiecare telespectator s-ar întâlni de adevăratelea cu Lin Daiyu sau cu Xi Shi: cu sprâncenele încruntate, mâna care apasă pe piept, o sapă aruncată pe umăr, gurița ca o cireașă, ea merge fredonând și legănându-se ca o salcie în bătaia vântului blând. Cine s-ar îndura să nu cumpere așa ceva? În special tinerii și tinerele care tânjesc după iubire, cei care suferă din dragoste pierdută, precum și cei cu nervii mai fragili, care au un anumit gust literar, care și-ar amana și pantalonii de pe ei doar să poată să-l cumpere, să-l bea, să-l admire, să-l folosească pentru a-și vindeca suferințele provocate de iubire sau să-l ia drept un obuz îmbrăcat în zahăr numai bun de lansat ca un atac material cu tonalități psihologice sau ca un stimul psihologic cu tonalități materiale, doar ca să-și atingă scopul. Sub îndrumarea reclamei, sentimentale și impresionante, gustul acestui vin de boală se va transforma într-un gust al iubirii, capabil să stârnească obsesii

fascinante și va anestezia inimile sensibile ale hoardelor de fete și băieți, mici burghezi, care se modelează după personajele din romanele siropoase atât de îndrăgite. Acestea le oferă idealuri, speranțe, putere și îi împiedică să-și caute sfârșitul din pricini sentimentale. Vinul acesta va deveni vinul iubirii, care va zgudui lumea; dacă are vreun cusur, cât de mărunț, atunci acesta se va preschimba într-o minunată calitate și astfel oamenii vor fi fascinați. Domnule profesor, este foarte adevărat că multe gusturi au fost astfel formate, nu sunt înnăscute, dar eu știu prea bine ca nimeni nu îndrăznește să spună că este rău ceva despre care toți ceilalți susțin că-i bun. Gustul maselor este atotputernic, el face jocurile, așa cum se întâmplă cu directorul Organizației Municipale de Partid în raport cu cadrele de partid aflate la baza ierarhiei – dacă el îți spune că ești bine, atunci ești bine, chiar dacă ți-e rău, iar dacă îți spune că ți-e rău, atunci așa simți și tu, indiferent de starea ta. În plus, băutul alcoolului, ca și mâncatul, reprezintă un obicei care poate deveni obsesie: tot timpul îți dorești ceva nou și îți displace ceea ce e vechi, ești gata întotdeauna să riști și cauți ceva care să te stârneasă. Multe din așa-numitele delicatose sunt rezultatul anti-tradiționalismului și disprețului pentru reguli. Când cineva se satură să tot mănânce tofu alb și aromat, la un moment dat caută tofu puturos, crud, cu mușegai pe el; când se satură de mâncat carne de porc proaspătă, gustoasă, atunci ajunge să mănânce larvele din carnea stricată. Urmând această logică, atunci când cineva se satură de băut licoarea cu aromă de ambrozii și jad, caută gusturi amare, iuți, acre, fade pentru a stârni papilele gustative și a ferici limba. De aceea, atâta vreme cât noi vom conduce, nu vor exista băuturi care să nu aibă căutare. Sper ca atunci când vă veți scrie romanul să vă faceți vreme ca să includeți și aceste lucruri. Cum mi-a fost dat să aud comentariile laudative ale doamnei primar din orașul nostru, cu siguranță că veți fi răsplătit din belșug. Ați putea chiar să câștigați mult mai mult într-o lună cu aceste texte modeste pentru reclame decât dacă v-ați căzni să scrieți un roman timp de vreo șase

luni...

În ultima vreme, am fost foarte ocupat cu ideea măreață pe care a aruncat-o în treacăt doamna primar atunci când a discutat cu mine, și anume ca eu să adun un grup de oameni pricepuți care să elaboreze Legea Băuturii. Desigur că aceasta ar trebui să cuprindă regulile de bază ce trebuie respectate atunci când bem și să acopere toate situațiile. Nu exagerez deloc atunci când spun că, dacă va avea succes, vom deschide o nouă eră a băuturii, în care se va croi o cale luminoasă pentru o mie de ani, cu lumina care se va răsfira peste capul a zece mii de generații. Aceasta este o creație istorică și de aceea, vă invit cu cea mai mare căldură să faceți parte din grupul de redactare a Legii Băuturii. Chiar dacă nu puteți participa la scrierea concretă, veți putea să vă asumați rolul de consilier principal. Sper să nu-mi refuzați oferta.

Totodată, sper că mă veți ierta pentru stilul dezlânat și amestecat în care am scris această scrisoare, căci motivul este, desigur, băutura. Vă trimit o poveste pe care am scris-o aseară, pe când eram amețit și vă invit cu tot respectul pe care vi-l port să vă exprimați părerile critice. Rămâne la aprecierea dumneavoastră dacă să trimit această lucrare spre publicare sau nu. Am scris-o pe când eram în căutarea numărului norocos. Întotdeauna am avut un sentiment de venerație pentru cifra 9 și de aceea, această lucrare, intitulată *Orașul Vinului*, este a noua povestire din seria celor scrise de mine și mi-aș dori să strălucească precum o stea nouă care să-mi lumineze trecutul întunecat, dar și drumul bolovănos ce se așterne în fața mea.

Aștept sosirea dumneavoastră, aștept sosirea. Dragul meu profesor, munții de aici vă așteaptă, apele de aici vă așteaptă, dar și tinerii, tinerele care sunt ca niște boboci de floare. Aceștia simt deja în gură aroma unei muzici celeste...

Cu deosebit respect, vă doresc liniște și pace,
Al dumneavoastră învățăcel,

ORAȘUL VINULUI

Chiar dacă ai merge cu avionul, cu vaporul, cu cămila sau măgarul, ba chiar călare pe o scroafa, de oriunde ai porni de pe planetă tot la noi vei ajunge, în Orașul Vinului. Toate drumurile duc la Roma și toate apele curg spre acest oraș. Sunt multe locuri pitorești în lume, dar nu multe întrec în frumusețe Orașul Vinului. De fapt, a spune „nu multe” e o formulare care stârnește confuzii, așa că aș zice mai degrabă „niciunul”. Locuitorii orașului nostru sunt niște oameni direcți, exact ca niște proiectile, doar că proiectilele mai au niște trasee spiralate înlăuntrul lor, pe când oamenii aceștia de la gură până la rect au un traseu direct, fără niciun fel de răsuceli. Așa este natura lor. Ca să spun mai limpede, Orașul Vinului este chiar capitala Țării Vinului și sper ca explicația mea să nu creeze vreo neînțelegere.

Damful de alcool pe care îl răspândește Țara Vinului în toate zările poate fi detectat de la o sută de *li* distanță și până și cei care stau foarte prost cu mirosul tot îl adu-mecă de la vreo cincizeci de *li*. Să nu mă acuzați de vreo vrăjitorie, căci eu nu fac altceva decât să descriu realitatea, și anume în momentele când avioanele Boeing trec peste Țara Vinului, involuntar fac niște volute, într-un mod foarte inocent și vioi, foarte romantic, cuprinse de o beție neașteptată, de parcă ar fi avioane utilitare, folosite pentru însămânțare, însă întotdeauna securitatea zborului este garantată. Tovarășii, domnilor, doamnelor, prieteni, nu trebuie să fiți neliniștiți, pentru că atunci când stați în avion sunteți ca niște cățeluși inocenți, vioi, care par să se fi îmbăiat. Aroma aceea minunată, exotică este ca o invitație de a cunoaște cel mai grozav miros din lume, zburând pe deasupra Țării Vinului.

Guvernul municipal și sediul Partidului se află în centrul Orașului

Vinului. Un cazan mare de băutură, de culoare albă, tronează în curtea sediului Partidului, în timp ce în curtea guvernului municipal se găsește o platformă mare pentru băutură. Nu mă suspecțați că ar fi vorba de vreo ironie aici, fiindcă departe de mine așa ceva. De când cu epoca reformei și deschiderii, în vederea îmbunătățirii vieții oamenilor, cei din comitetele de partid și birourile guvernamentale de peste tot și-au bătut capul ca să găsească soluții pentru a adapta realitățile concrete la spiritul de la nivel central, pentru a crea numeroase strategii și metode, cum ar fi: Cine stă la munte să trăiască din ce-i oferă muntele; cei ce stau pe lângă un curs de apă să se descurce cu ce le oferă apa; cei care au pane de peisaje pitorești să-și dezvolte turismul; cei care au tutun să fabrice țigări... După ce planurile acestea s-au tot învârtit și răsucit timp de câteva decenii, au apărut Orașul Fantomă, Capitala Țigării, Orașul Artificiilor... Țara Vinului are o trăsătură proprie: vinul este mult și este bun, așa încât Comitetul de Partid și guvernul local au pus mâna pe vin, au înființat o Universitate a Distileriei, au deschis un Muzeu al Băuturii, au extins douăsprezece distilerii mai vechi și au construit trei distilerii gigantice, în care se utilizează cea mai rafinată metodă de distilare din întreaga lume. Băutura este motorul tuturor activităților, așa încât am impulsionat dezvoltarea unor servicii speciale, o industrie a restaurantelor, creșterea păsărilor și animalelor exotice... Acum, mirosul de băutură plutește peste tot și se poate spune că în fiecare casă se află o mică distilerie. Sunt mii de restaurante unde luminile stau aprinse de dimineață până a doua zi dimineața, învăluind clinchetul de pahare. Cele mai rafinate băuturi și cele mai delicioase mâncăruri din Țara Vinului au atras puhoie de turiști, gurmanzi și băutori împătimiți, atât din țară cât și de peste hotare, pe care nu-i interesează decât să vină ca să mănânce și să bea pe săturate. Desigur că cei mai importanți vizitatori sunt distribuitorii de băutură, care poartă băuturile noastre minunate și renumele nostru peste tot în lume. Băuturile de soi se duc și odată cu plecarea lor ne vin și dolarii.

În ultimii ani. Țara Vinului a ajuns să plătească anual la stat impozite de sute de milioane de *yuani*, o contribuție uriașă pentru națiune, iar în timpul acesta nivelul de trai al oamenilor de aici s-a ridicat considerabil. Cu mult timp în urmă s-a observat un mic reviriment, iar acum ne îndreptăm către un reviriment mediu și vrem să atingem un reviriment major, adică să ne îmbogățim. Ce înseamnă acest lucru? Acesta este comunismul! Acum că a venit vorba, dragi cititori, cred că v-ați lămurit ce semnificație deosebită are faptul că guvernul local și comitetul municipal de partid au construit un cazan uriaș și o platformă uriașă.

Stimați cititori, acum că am isprăvit toată această sporovăială, să revenim la povestea noastră și să mă întorc în Orașul Vinului. Cât timp domniile voastre vă veți bucura privirea cu culoarea minunatului vin din Țara Vinului, vă veți încânta nasul cu mirosul lui și îl veți degusta cu mare plăcere, ascultați-mă cum vă povestesc despre băutură. Totodată, bucurați-vă de cântecele de băutură interpretate de frumoasele noastre fete. Bucurați-vă după pofta inimii și nu vă formalizați! Când prietenii beau împreună, o mie de pahare nu sunt de ajuns, dar când nu sunt pe aceeași lungime de undă, nu sunt în stare să lege două cuvinte. Rastelul din fața dumneavoastră este plin cu cele mai rafinate băuturi din Țara Vinului, iar pe masa din spatele lui sunt numai delicatase. Vă invit pe fiecare să mâncați și să beți cât poftiți și cât vă este necesar, căci totul este pe gratis. În calitate de director executiv al Comitetului Pregătitor al Conferinței de Publicitate Media, am intenționat să cer de la fiecare câte o taxă pentru mâncare în valoare de cinci *mao*⁶¹, dar doamna primar a spus că suma aceasta este echivalentul ipocrit al monumentului prostituatei, că nu tace nici cât o mățărângă de măgar, așa că la ce bun să mai strâng eu banii ăștia? În plus, cu toții sunteți înalți oaspeți care astăzi au venit de departe și de aceea, dacă v-am fi perceput taxă, ar fi râs toată lumea de noi până le cădeau dinții, iar acest lucru ar fi dus doar la îmbogățirea

dentiștilor. În trecut fie spus, grupul de intervenție științifico-tehnică de la spitalul stomatologic al Țării Vinului a realizat recent un material pentru plombarea dinților care nu se uzează niciodată, așa încât, dacă este cineva printre domniile voastre care are vreo problemă cu dinții, să se trateze aici, unde nu costă niciun sfanț. Materialul folosit este rezistent la frig, la căldură, la gustul acru sau dulce; vă ajută să mestecați orice și mâncarea nu vă intră printre dinți. Dar să revenim la subiectul nostru! Aici la noi, în Țara Vinului, oamenii produc băutură de cel puțin trei mii de ani, după cum ne spun nenumăratele descoperiri arheologice. Vă rog să urmăriți materialul video; sub locul acesta numit Dâmbul Luminii Lunii zac ruinele unui oraș antic, de unde au fost scoase la iveală peste trei mii de obiecte. Jumătate dintre acestea sunt vase pentru băutură: iată că avem aici un pocal, o carafa, o urnă pentru băutură, un bol, un butoiăș, ba chiar și un tripod folosit pentru băutură. Tot ce trebuie să fie se află la locul lui. Specialiștii au demonstrat că acest sit datează de acum 3 300 de ani, ceea ce înseamnă de la sfârșitul dinastiei Shang⁶². Încă din vremuri imemorabile, acesta era un loc unde paharele se ciocneau zgomotos, iar aroma băuturii rafinate plutea în aer.

Acum, o tendință nocivă a început să-și facă simțită prezența în Țara Vinului, și anume fiecare își dorește să-și facă o piele de tigru din propriul steag. Dacă tu spui că l-ai îmbătat pe Marele Yu⁶³ cu vinul tău, atunci spun și eu că l-am îmbătat pe împăratul Kang Xi⁶⁴ cu vinul meu; dacă vinul tău a doborât-o pe concubina Yang Guifei, atunci și vinul meu l-a amorțit pe Han Wudi⁶⁵... și tot așa, creându-se o tradiție absurdă în care unii fac rău altora. Aici, în Țara Vinului, căutăm adevărul în fapte și aducem dovezi. Prieteni, priviți, vă rog, această placă din teracotă. Nu-i o placă obișnuită, ci este o parte dintr-o pictură din dinastia Han, scoasă la iveală aici, la noi, în Țara Vinului. Pictura ilustrează fabricarea alcoolului și cu mare bucurie putem observa faptul că încă din acele vremuri îndepărtate exista o diviziune

a muncii și un spirit de colaborare deplină în procesul de fabricație. În partea de sus a picturii se află o femeie cu un vas rotund în mâna stângă, pe care îl ține deasupra butoiului de băutură, în timp ce cu mâna dreaptă învârte lichidul de răcire din vas... desenul acesta descrie foarte viu procesul fabricației alcoolului de acum mii de ani și corespunde întru totul descrierii făcute de Mo Yan, mentorul meu, în capitolul „Rachiu de sorg”, din romanul *Sorgul roșu*. Vă rog să priviți și cea de-a doua placă, numită „Prăvălia de vin”: prăvălia dă la stradă, cu oalele de vin ticsite una lângă alta, cârciumarul stă în spatele tejghelei; din partea stângă se apropie cu mare zor doi clienți. Să mai privim și cea de-a treia placă, intitulată „Ospățul”. Desenul prezintă șapte persoane – trei în centru și câte două de-a stânga și de-a dreapta – un ospăț în toată legea. Paharele și carafele stau aliniate în fața platourilor dordora de mâncare. Mesenii ridică paharele, apucă farfuriile și se îndeamnă unii pe alții să mănânce, cam tot așa cum facem și în zilele noastre. Dar să isprăvim cu toată trâncăneala asta! Aceste trei plăci reprezintă o dovadă fermă și cât se poate de profundă pentru faptul că în Orașul Vinului își are originea cultura băuturii, proprie nației chineze, ceea ce spulberă toate bârfele țesute în jurul istoriei băuturilor alcoolice – sfărâmă Sticla Regele Yu, înlătură Paharul Tiranul Xiang Yu⁶⁶. Concubina Yang Guifei a plecat să se mărite chiar din Țara Vinului și se spune că, de fiecare dată când se ducea la izvoarele termale să-și curețe sulemeneala de pe față, turna în bazinul de apă un butoiuș de rachiu de sorg produs în Țara Vinului. Altfel cum ar fi fost cu puțință ca pielea ei să fie atât de strălucitoare, iar spiritul ei, ca un măr pădureț care aduce ploaia de primăvară? Împăratul Gaozu⁶⁷ din dinastia Han, tot fiu al Țării Vinului, a fost lipsit de laptele mamei sale când era mic și atunci tatăl lui a găsit soluția salvatoare: i-a turnat băutură pe gât. În aceste condiții, cum să se poată compara cineva care a crescut hrănit fiind cu băuturi tari cu un copil crescut cu laptele matern? Voi, mincinoșilor și lăudăroșilor,

vărsați-vă degrabă băuturile în râu! Băutura Orașului Vinului este băutura istorică, iar clasicele culturii Han sunt îmbibate cu ea.

Tovarășii, mincinoșii au omis niște cunoștințe obișnuite, și anume că băuturile distilate au apărut pentru prima oară în epoca Han, în timp ce primele băuturi fermentate au apărut chiar din vremea Marelui Yu. Desenele de pe plăcile de teracotă din timpul acestei dinastii demonstrează că revoluția care s-a petrecut în istoria producerii băuturii a izbucnit chiar aici, în Țara Vinului.

Prieteni, tot așa cum apa curge zi și noapte în Râul Băuturii Dulci, tot astfel băutura rafinată din Țara Vinului curge neîntrerupt de multă vreme, intrând în etapa maturizării. În anii de început ai dinastiei Qing, a apărut o distilerie pe nume „Marea Bindecuvântare”, precum și primul vin renumit din Orașul Vinului, numit „Marele Cânt al Norilor și Ploii”.

Legenda spune că în timpul domniei împăratului Shunzhi⁶⁸ din dinastia Qing, trăia un cârciumar, al cărui nume era Yuan, iar prenume Sanliu, adică Yuan Trei-Șase. El a început prin a vinde băutura, dar apoi, după o vreme, a deschis o distilerie. A izbutit să asimileze tehnicile tradiționale folosite în distileriile din Țara Vinului la acea vreme și aspira să devină celebru în acest domeniu, doar că neșansa a făcut ca el să cadă bolnav și să moară de tânăr. Abia stră-strănepotul său i-a putut împlini dorința. În timpul domniei împăratului Qian Long⁶⁹, din dinastia Qing, acesta, pe nume Yuan Jiuwu, adică Yuan Nouă-Cinci, preluând experiența strămoșilor săi și bazându-se pe o cunoaștere mult mai bogată a pieței, a deschis o prăvălie pe strada Fântâna Fiicei, lângă Templul Zeiței, de dincolo de Poarta Răsăriteană a Orașului Vinului.

Umbla vorba pe atunci cum că sub Templul Zeiței se află ochiul mării, iar dacă acesta era tulburat, atunci întreg Orașul Vinului ar fi devenit totuna cu marea. Ca să împiedice revărsările de ape, oamenii au adunat bani pentru a înălța un templu, după care au ridicat o zeiță

din aur și au pus-o deasupra ochiului mării. Templul Zeiței era învăluit în filmul bețișoarelor arse acolo, mai cu seamă în cea de-a opta zi a celei de-a patra luni după calendarul lunar. În acea zi, cu prilejul aprinderii bețișoarelor era multă animație în templu – tinere femei veneau în cârduri, urmate îndeaproape de tot felul de derbedei, care se amestecau printre ele doar ca să le pipăie sânii și să le ciupească de fund, stârnindu-le strigăte ascuțite. Locul acesta, într-adevăr era o comoară pentru cei care vindeau și cumpărau băutură, bucurându-se de un *fengshui* perfect. Prin urmare, Yuan Jiuwu a cumpărat o bucată de pământ lângă templu și a înființat o prăvălie numită „Binecuvântare și Frumusețe”, iar lângă Fântâna Fiicei a construit o distilerie.

Această fântână, aflată la o distanță de un *li* față de Templul Zeiței, era alimentată cu apă care venea din Râul Băutura Dulce și care, după ce trecea prin filtrarea naturală efectuată de nisip și stânci, țâșnea purificată, limpede și rece ca gheața. De aceea, a căpătat numele „Cea Dintâi Fântână”. Legenda spune că odinioară o preafrumoasă fată s-a înecat în această fântână, iar după moarte s-a preschimbat într-un nor care a învăluit fântâna vreme de mai mulți ani. Stră-strănepotul lui Yuan nu a uitat faptul că Fântâna Fiicei fusese cândva sursa unei ape minunate pentru vinul „Preafrumoșii pași” drept care el nu doar că a devenit un maestru al preparării băuturii rafinate, ci a și ajuns să aibă o viziune profundă, specifică marilor oameni. La prăvălia „Binecuvântare și Frumusețe” se folosea apă din Fântâna Fiicei și iată cum a luat naștere o băutură nouă – „Preafrumoșii pași”, dar nu numai pentru că „apa este pentru băutură precum sângele pentru trup”, ci și pentru faptul că „Zei sunt sufletul băuturii”. Or din toate acestea se poate desprinde cu ușurință bogăția unei culturi cu o vastă istorie.

Firește că ambiția nemaipomenită, tehnica extraordinară și apa limpede din fântână au condus către un început neobișnuit. Imediat ce și-a făcut apariția în lume, „Marele Cânt al Norilor și Ploii” a

înregistrat un mare succes. La prăvălia „Binecuvântare și Frumusețe” era vânzoleală mare – salahori de tot felul, cărturari de soi, bătrâni nepricepuți, derbedei făcuseră potecă bătută până la intrare. Un poet pe nume Li Sandou (Li Trei-Măsuri) a scris un poem care elogiază vinul „Nori și ploaie”:

*În Templul Zeiței primăvara-i ferecată,
Apa cea parfumată din fântână în aburi se transformă,
Cât de plăcut își arată chipul frumoasa fată!
Și totuși băutura bună te duce pe culmi îmbelșugate.*

*Apa îi este strai de îmbrăcat, norii îi sunt chip de purtat,
Liu Ling zace despuiat, în beție-i adânc cufundat.
După ce nori și ploaie a băut, la ce-i mai face visul trebuință?
Mai bună viața i se arată decât pe muntele Song cu a sa drăguță.*

Cu toate că poemul acesta e marcat de o oarecare vulgaritate, el reușește într-un mod admirabil să surprindă farmecul unic al vinului „Nori și ploaie”.

Acolo, în fața Templului Zeiței, la prăvălia „Binecuvântare și Frumusețe”, băutorii se pot trezi cu ușurință față în față cu te miri ce licori, prinși între prăvălia din față și distileria din spate. Pelerinii care vin la Templul Zeiței văd de departe firmamentul auriu pe care sunt înscrise caracterele negre, realizate în stilul „ierbos”, într-o manieră lejeră, dar totuși elegantă, de către maestrul Jin Broasca-Păroasă, un caligraf celebru în întreaga țară. Pe ruloarele aflate de-o parte și de cealaltă a ușii, o învățată strălucită – doamna Ma Kuni – a scris niște versuri, după cum urmează:

*Când intri aici, sprâncenele-s încruntate și simțămintele amestecate.
Când ieși pe poartă, ții în palmele făcute căuș o inimă cu iubire încărcată.*

Prăvălia era amenajată foarte frumos, elegant – o adevărată

reflectare a căldurii și blândeții. În mijloc atârna o stampă cu o pictură în tuș colorat, realizată de unul dintre cei mai renumiți artiști din Țara Vinului, doamna Meng. Pictura o întruchipează pe concubina Yang Guifei beată, cu hainele în dezordine, scoțând la iveală goliciunea trupului, mai ales sfârcurile roșii ca niște cireșe. Cei care veneau aici să bea găseau plăcere și prilej de delectare a privirii.

Recipientele pentru băutură din această prăvălie erau unice în întreg Orașul Vinului, de pildă, carafa avea forma unui picior de femeie, cu capacitate de una, două sau opt uncii, după placul clienților. Ținând în mână carafa – picior, savurând gustul băuturii, plăcerea care îi copleșea pe clienți era de neînchipuit. Câtă frumusețe! Câtă încântare! Frumusețe și încântare fără seamăn!

Băutura bună, prăvălia elegantă, renumele măreț au stârnit nenumărate povești stranii și amuzante, cum nu mai există nicăieri în lume.

Legenda povestește că într-o noapte geroasă din timpul domniei împăratului Qian Long din dinastia Qing, printre fulgii de zăpadă rostogoliți în zborul lor către pământul acoperit de o pătură albă de zăpadă, când negustorul tocmai se pregătea să încuie ușa și să plece la culcare, la prăvălia „Binecuvântare și Frumusețe” a poposit un om cu lampionul în mână, ivit din negura nopții. A intrat în prăvălie cu hainele acoperite de un strat gros de zăpadă și a spus că o doamnă de o frumusețe desăvârșită pofteste să bea vinul „Nori și Ploaie”; de aceea înfruntase el viscolul, tocmai pentru a cumpăra așa ceva. Se întâmplă însă că în ziua aceea la prăvălie vânzările fuseseră fabuloase, drept care nu era cu putință ca dorința frumoasei doamne să poată fi împlinită. Negustorul n-a avut încotro decât să-și exprime în mod repetat regretele și scuzele, totodată, dar omul n-a vrut să plece nici în ruptul capului. Confruntat cu o asemenea situație, negustorul s-a lăsat impresionat de dorința aprigă și de rugăminți, așa că l-a trimis pe băiatul de prăvălie la beci, să aducă ceva vin, orice soi. Numai că atunci când s-a deschis ușa beciului, damful parfumat de alcool a

năvălit înăuntru, făcându-l pe bietul om să-și piardă cumpătul. Nerăbdător, s-a repezit în beci, cu lampionul agățat de bățul cocoțat pe umăr. Când a încercat să-i ațină calea, băiatul de prăvălie, din neatenție a atins lampionul, care numaidecât a luat foc, fiind confecționat din hârtie și pe dată beciul s-a aprins, stârnind un incendiu fără seamăn. În toate părțile curgea băutura înflăcărată. După ce au luat foc și prăvălia „Binecuvântare și Frumusețe”, și beciul, râuri de băutură asemenea unor dragoni de foc, albaștri, strălucitori, s-au prelinș către Templul Zeiței, transformându-l în ruine. Dragi cititori, să nu uitați că în noaptea aceea ninsese abundent, așa încât peste tot părea că jadul cel mai fin fusese mărunțit și răsfirat peste pământ. Șuvoaiele de foc albăstrui curgeau însă nemiloase, dând strălucire cerului și pământului și pârjolind totul în calea lor. Peisajul era de o frumusețe greu de descris în cuvinte. După ce a trecut prăpădul, pricina incendiului și întreaga desfășurare a evenimentelor au dat naștere unor povestiri învăluite în mister. De aceea, atunci când s-a reconstruit prăvălia „Binecuvântare și Frumusețe”, renumele căpătat a stârnit o creștere fără precedent a vânzărilor. Nu mai încapă îndoială că marele incendiu i-a făcut prăvăliei o reclamă neașteptată.

Vinul „Nori și Ploaie 4 era nu doar o băutură dulce și aromată, ci era pur și simplu un adevărat deliciu. Într-un an, la sfârșitul primăverii, un ucenic care lucra la distilerie a deschis un coș, cu gândul să scoată niște băutură cu tâlvul, dar din neatenție a vărsat totul pe jos. Într-o clipă, damful puternic s-a răspândit în toate zările, așa încât băieții și fetele care treceau pe drum s-au trezit că le lăcrimează ochii, se îmbujorează la față și rămân locului, într-o stare de amețeală incredibilă. Stolurile de păsări care treceau în zbor pe acolo și-au pierdut și ele direcția, ameteite, iar după puțină vreme au căzut toate la pământ. Peștii se cufundau în apă, găștele sălbatice picau din cer. Spiritul era răvășit, sufletul era vrăjit. O mie de emoții năvăleau, zeci de mii de moravuri ușoare se stârneau. Un poem spune astfel:

*O cupă din băutura Norilor și Ploii gâtlejul îl înmuia,
Zeci de mii de priveliști în fața ochilor se așterneau.
Băutura numai în Cer locul și-l mai poate afla,
De câte ori cineva din lumea omenească o poate gusta?*

Dragi oaspeți, dragi prieteni, am spus deja foarte multe lucruri despre atributele vinului „Nori și Ploaie”. Tot ceea ce ar trebui să mai adaug este faptul că socrul meu, profesorul Yuan Shuangyu, de la Universitatea Distileriei, face pane din a șasea generație de strănepoți ai domnului Yuan Jiuwu, creatorul acestei băuturi. Ca profesor la acest colegiu, el, cu multă generozitate, a împărtășit și celorlalți secretele rețetelor transmise în familie din generație în generație. Sub conducerea sa, prin grija și îndrumarea Comitetului de partid și a guvernului local, noi, cei din Țara Vinului, am încălecat pe armăsarul reformei și deschiderii și, într-o scurtă perioadă de numai zece anișori, pe baza pe care am moștenit-o am creat peste zece noi băuturi comparabile cu Vinul Norilor și Ploii, unele dintre ele fiind chiar mai bune. Așa sunt, de pildă, mărci precum „Mușuroi de furnici verzi”, „Armăsarul cu coama roșie” sau „Dragoste la prima vedere”, „Nori în flăcări”, „Ximen Qing” și „Lin Daiyu îngroapă florile”... dar și mai însuflețitor este faptul că socrul meu, profesorul Yuan, singur, a plecat pe Muntele Maimuța Albă. Avea părul răvășit, fața soioasă. S-a împrietenit cu maimuțele, a învățat de ia animalele sălbatice, a asimilat înțelepciunea maimuțelor, a moștenit tradiția strămoșilor, a luat lecții de la necunoscuți, făcând ca trecutul să fie în slujba prezentului, ca lucrurile străine să fie în slujba Chinei, iar maimuțele – în slujba omului. În felul acesta, într-un final, a dobândit succesul și și-a asigurat un loc important în lume cu Licoarea Maimuței.

Acest vin va fi promovat într-un cadru solemn la Primul Festival al Licorii Maimuței!

Două mii de uncii de aur se obțin ușor, pe când o picătură din Licoarea Maimuței se dobândește cu greu!

Prieteni, nu ezitați nicio clipă și veniți degrabă în Țara Vinului!
Nu ratați această ocazie!

3

Frățioare Yidou,

Am primit manuscrisul tău.

Taman bine venise la mine un prieten care lucrează la editură, așa că am profitat de ocazie și i-am arătat *Orașul Vinului*. După ce a isprăvit de citit, a izbit cu palma în masă și a strigat: „Asta va fi o lovitură de piață!” El spunea că dacă ai putea să dezvolti povestea aceasta și să ajungi la vreo 70–80 de mii de caractere, să adaugi niște ilustrații și fotografii, atunci o vei putea publica sub forma unei cărți. Editura lor va repartiza un număr cărții și se va ocupa de munca redacțională. Orașul vostru însă va trebui să vină cu o subvenție și să garanteze achiziționarea a o sută de mii de exemplare. El a mai spus că de vreme ce tot trebuie să pregătiți materiale promoționale pentru prima ediție a Festivalului Licorii Maimuței, de ce nu ați include și niște exemplare din această carte ilustrată? În felul acesta, participanții vor avea câte un exemplar din care vor ajunge să cunoască istoria Țării Vinului. Ar fi un material la îndemâna tuturor, ușor de citit, care poate fi păstrat și care, în plus, are și o valoare promoțională. Mie mi se pare că este o idee minunată, așa că ai putea să te sfătuiești cu doamna primar. Ca să scoateți cartea aceasta, probabil că aveți nevoie de vreo cincizeci de mii de *yuani* pe care să-i dați editurii Bănuiesc că pentru Țara Vinului suma asta este o nimica toată, nu-i așa? Te rog să mă anunți de îndată ce ați hotărât ceva. Prietenul meu este foarte interesat, iar înainte să plece, i-am dat adresa ta, așa că s-ar putea să ia legătura direct cu tine.

În ceea ce privește numele vinului vostru, precum și participarea la grupul de elaborare a Legii Băuturii, de vreme ce se întrevăd mari beneficii, eu unul nu văd motive de falsă modestie, așa încât accept

invitația voastră. De îndată ce voi termina de scris ultima parte a romanului la care lucrez acum, voi face o vizită în Țara Vinului. Discutăm atunci detaliile legate de aceste chestiuni.

Mult spor să aveți cu ceea ce scrieți!

Mo Yan

4

.....oh, oh, oh! Numai ce gândurile lui Ding Gou'er s-au întors la Jin Gangzuan și la bebelușii aceia care, după ce erau mâncați, ajungeau în toaletă, că un sentiment al responsabilității personale, precum și un sentiment al dreptății au început să-i lumineze, mai ceva ca Steaua Polară, mintea ce bâjbâia în beznă. În momentul acela, a simțit o durere insuportabilă în urechi și în vârful nasului, de parcă l-ar fi nimerit deodată mii de săgeți ascuțite și otrăvite. În mod instinctiv, s-a ridicat în picioare – cerul se învârtea, pământul se răsucea, iar el avea capul cât un coș de răchită. Cu greu a reușit să-și ridice pleoapele umflate și imediat a zărit vreo patru-cinci umbre cum se depărtau de el, după care s-a auzit o bufnitură înfundată. În același timp, i-a ajuns la urechi și un ciripit ascuțit. Să fi fost vreo pasăre rară? Sau vreun animal sălbatic? Investigatorului i-a zburat gândul la cocoșul-de-munte sau vreun iepure sălbatic sau poate un dragon zburător, o veveriță – toate erau mâncăruri servite pe platou, la masă, în Țara Vinului. Pe fundalul tulbure care se teșea în fața lui au lucit deodată niște ochi verzi ca smaraldul. S-a sforțat să-și rotească ochii lucioși, scăldați de lacrimile din care răzbătea un iz de băutură ieftină. Și i-a șters cu dosul palmei, făcând ca imaginea să i se limpezească încetul cu încetul și primul lucru pe care l-a văzut a fost o grămadă de vreo șapte-opt șobolani, de culoare cenușie, care își îndreptaseră asupra lui ochii negri, sticloși, ce îi provocau silă. Stomacul investigatorului s-a zvârcolit la vederea lor, dar mai ales când a luat aminte mai bine la boturile lor ascuțite, cu mustățile țepoase, la burțile

cărnoase și lăsate, la cozile lungi și subțiri; nu i-a trebuit mult până să deschidă gura și să lepede mâncarea exotică pe care o consumase și bunătatea de băutură. Se simțea de parcă un cuțit cu lama tăioasă îi despicasese gâtul, iar nasul îl durea, căci era ceva acolo care îi bloca nările. Apoi, o pușcă strălucitoare, cu țeava lungă, atârnată pieziș pe perete, i-a atras atenția și l-a scos din bezna în care se afundase. Pe dată, în minte i-au venit imaginile cu fuga lui nebunească de mai devreme, cu bătrânul ciudat, ca un spectru, care vindea clandestin supa cu colțunași și bătrânul revoluționar care păzea Cimitirul Martirilor. Fără să vrea, se gândea la spiritul înflăcărat al băuturii Maotai, la panglica roșie de la brâu și dulăul cu blana aurie, înfricoșător peste măsură... Mintea îi lucra năvălășă, cu mare repeziciune, dar gândurile îi erau atât de încâlcite, de parcă sute de flori se deschideau odată. Totul părea ca într-un vis, dar nu tocmai. Amintirea voluptuoasei șoferițe i-a făcut pe neașteptate inima să bată cu repeziciune, exact în clipa în care un șobolan i-a sărit pe umăr, iar apoi, cu agilitatea unui animal de pradă, l-a mușcat de gât, trezindu-l la realitate. Întreg trupul i s-a zgâlțâit, de parcă era cuprins de frisoane și numaidecât l-a îndepărtat pe șobolan. Involuntar, a tras un țipăt, dar imaginea din fața sa l-a curmat imediat, căci pe kang bătrânul revoluționar stătea întins pe spate, cu gura căscată și privirea încremenită și cu o mulțime de șobolani peste el. Nasul și urechile îi erau mâncate de șobolanii cei flămânzi (sau poate nici nu erau flămânzi). Nici buze nu mai avea, așa încât gingiile se dezvăluiau cu ușurință. Gura, care altădată rostise atâtea vorbe de duh, era acum nespus de dizgrațioasă; craniul bătrânului revoluționar, devastat de lighioane, arăta groaznic. De acum, șobolanii, cuprinși de frenezie, îi rodeau mâinile bietului bătrân; oasele mâinilor care odinioară fuseseră atât de pricepute în a mânui pușca sau bâta, arătau ca niște crengi de salcie decojite. Investigatorul îi era recunoscător bătrânului revoluționar, acest personaj încăpățânat care îi venise în ajutor atunci când avusese cel mai mult nevoie de acest lucru. Cu gesturi ce trădau

faptul că era istovit peste măsură, s-a repezit să alunge șobolanii, dar a fost uluit să constate că ochii șobolanilor își schimbau culoarea cu mare iuțeală – de la negru ca smoala treceau la roz-pal, apoi la verde închis. Speriat, investigatorul s-a tot retras până când s-a lipit de zid, forțat să rămână în loc. De acolo îi privea pe șobolani cum își dezvăluie colții, își zbârlesc mustățile și holbează ochii, pentru ca apoi să se alinieze unul lângă altul, alcătuind o unitate de luptă, pregătită să atace în orice clipă. Cum stătea el așa, lipit de zid, a simțit pușca agățată în cui împungându-l în spinare și atunci, făcând dovada unei prezențe de spirit deosebite, s-a întors de îndată și a înșfăcat-o. Cu degetul arătător fixat pe trăgaci, ca și cum s-ar fi confruntat cu o trupă dușmană, investigatorul a strigat:

— Stai pe loc! Dacă te miști, te omor!

Șobolanii se priveau unii pe alții și se foiau întruna, parcă în bătaie de joc. Atunci, investigatorul a răbufnit de furie și i-a înjurat printre dinți:

— Fir-ați ai dracului de șobolani! O să vedeți voi cu cine aveți de-a face!

Nici n-a apucat bine să rostească aceste cuvinte că o explozie puternică a răsunat în încăperea, asemenea unui tunet. O lumină orbitoare a fost urmată de nori de fum care se rostogoleau spre tavan și, odată cu împrăștierea lor, investigatorul a constatat cu satisfacție că șobolanii fuseseră spulberați dintr-o singură lovitură; cei care supraviețuiseră își blestemau neamul șoricesc că nu îi zămislise cu încă vreo patru picioare, să poată fugi mai repede – alergau pe grinzile încăperii, pe pereți și dispăreau fără urmă. Investigatorul a constatat speriat ca odată cu împușcătura care îl scăpase de șobolani și fața bătrânului revoluționar fusese găurită, semănând de acum cu o sită. Cu pușca în brațe, rezemat de zid, simțea cum i se înmuieră picioarele de spaimă. S-a lăsat ușor în jos până a ajuns pe podea, în timp ce inima îi bătea în agonie. Nu mai încăpea nicio îndoială că bătrânul revoluționar murise sub asaltul șobolanilor, însă acum cine

ar mai fi crezut acest lucru, văzându-i fața ciuruită? Toți se vor grăbi să tragă concluzia că mai întâi a fost împușcat și abia după aceea a fost desfigurat de șobolani. Ding Gou'er, Ding Gou'er, și de-ar fi să te arunci în Changjiang, tot n-ai să mai speli tu rușinea asta! Changjiang e chiar mai murdar decât Fluviul Galben. „Când își face apariția un înțelept, Fluviul Galben se limpezește. Mii de familii agață la poartă lampioane făcute din bostani. Ce fel de lampioane? Din bostani, din pepeni, din dovleci. Ce lampioane? Ce lampioane? Lampioane făcute din castraveți, din tărtăcuțe, din tigve.” Cântecul copilăriei răsuna de departe, într-un mod misterios, în urechile investigatorului, aflat în stare de șoc. Cântecul se apropia tot mai mult și se limpezea, devenind tot mai sonor până când s-a transformat într-un cor compus din voci răsunătoare, impresionante, care păreau să plutească în aer asemenea norilor și curgerii de apă. Și acolo, în fața aceluia cor ce număra mai bine de o sută de suflete, nimeni altul decât fiul său, pe care nu-l mai văzuse de atâta amar de vreme, îndeplinea rolul de dirijor. Băiatul purta haine albe ca zăpada și pantaloni albaștri ca cerul, ceea ce îl făcea să arate precum un nor alb, pufos, plutind în văzduhul nesfârșit sau precum un pescăruș pe valurile mării albastre înspumate. Lacrimi tulburi, asemenea alcoolului fierbinte, i se prelingeau din ochi, scaldându-i obraji și colțurile gurii. S-a ridicat în picioare și a întins mâna spre copil, însă năzdrăvanul acela alb-albastru s-a îndepărtat încetșor, iar imaginea copilului a fost înlocuită de dezastrul creat de către el și șobolani – un caz de omucidere (chiar dacă era fals, greu de descris) care va zgudui Țara Vinului din temelii.

Atras de expresia fermecătoare de pe chipul fiului său, investigatorul a ieșit din clădirea de la poarta Cimitirului Martirilor, unde a dat cu ochii de dulăul tigrat, cu înfățișarea aceea care îi făcuse părul măciucă. Zăcea tolănit la poalele unui plop verde, pe o parte, cu labele rigide; după toate aparențele părea otrăvit, căci un firicel de sânge i se prelinsese pe la colțul botului. Îngrozit, investigatorul s-a aplecat și s-a strecurat pe porțița pentru câine. Nu era nici țipenie pe

drumul asfaltat, plin de gropi; numai un stâlp de beton însingurat stătea la marginea drumului, proiectând o umbră alungită pe drum. Razele însângerate ale soarelui la apus străluceau pe fața investigatorului. A stat multă vreme acolo adâncit în gânduri, însă fără ca aceste gânduri să fie bine conturate, limpezi.

Uruitul trenului care traversa Țara Vinului l-a inspirat însă pentru acțiune. Pornind pe drum, ca prin vis a realizat că se îndrepta spre gară, doar că s-a trezit curând în față cu un râu scăldat de razele aurii ale soarelui care îi bloca trecerea. Imaginea râului era fabuloasă, cu bărci colorate, ce alunecau pe luciul apei, parcă spre a se contopi cu soarele. Într-una din bărci se afla o pereche de îndrăgostiți, fără îndoială erau îndrăgostiți, fiindcă numai ei pot sta ținându-se de gât, cu privirile ațintite tot înainte și cufundați în tăcere. La coada bărcii, o femeie scundă de înălțime, cu haine în stil străvechi, se legăna odată cu vâsla care agita apa ce părea glazurată în nuanțe multicolore. În același timp, stârnea damful puternic de alcool și duhoarea leșurilor putrezite care împânziseră râul. După părerea investigatorului, strădania ei avea ceva artificial, ca și cum nu pe apa râului vâslea, ci undeva într-un spectacol în plină desfășurare pe o scenă. A trecut o barcă, apoi încă una, alunecând ușor, după care alta și alta. Toate bărcile purtau perechi de îndrăgostiți și toate femeile care vâsleau făceau aceleași mișcări artificiale. Investigatorul era ferm convins că atât călătorii cât și femeile care vâsleau veneau de la o școală anume, unde fuseseră instruiți cu multă rigoare. Apoi, pe nesimțite a pornit în urma bărcuțelor încolonate, însoțindu-le de pe mal, pe drumul pietruit cu dale de ciment octogonale. Era miezul toamnei, la vremea când frunzele copacilor se cam așternuseră pe pământ, așa că puținele frunze rămase pe crengi arătau de parcă ar fi fost foițe decupate în aur – frumoase și prețioase. Pe măsură ce mergea tot mai mult alături de bărcile de pe râu, Ding Gou'er simțea cum o stare de împăcare pune stăpânire pe inima lui, făcându-l să dea uitării toate treburile lumesti. Unii oameni se îndreptau spre soarele aflat la răsărit; el se îndrepta

spre soarele aflat la apus.

La cotul râului, apele se lăteau și mai mult. La ferestrele multor clădiri vechi, roșietice, se zăreau lămpile deja aprinse. Una după alta, bărcile acostau, iar perechile de îndrăgostiți coborau pe mal și treptat se pierdeau pe străzile forfotitoare ale orașului. De îndată ce a pășit acolo, în urma lor, investigatorul a avut senzația că pătrunsese într-o atmosferă falsă, neobișnuită, de lume străveche. Trecătorii arătau ca umbrele unor demoni. Plutirea lor fără destinație îl făcea să se simtă ușor ca fulgul, ba mai mult, i se părea că nici măcar nu atingea pământul cu picioarele.

Într-un târziu, i-a urmat pe oameni în Templul Zeiței, unde a zărit mai multe femei frumoase care se prosternau în fața unei statui aurii, cu chipul rozaliu și buzele roșii ca focul. Stăteau toate în genunchi, cu fundul proptit pe călcâie. El privea fascinat tocurile ascuțite ale acelor femei și le-a tot privit așa multă vreme, gândindu-se numai la găurile pe care trebuie că le lăsau în pământ pe unde treceau. Un călugăr mititel, ras în cap, stătea ascuns după un stâlp, cu o praștie în mână. Când și când mai trăgea cu cocoloașe de pământ lutos în fundurile femeilor. De fiecare dată le nimerea, iar femeile protestau de acolo, de jos, cum stăteau ele în genunchi. La fiecare țipăt, călugărul își împreuna palmele, închidea ochii și recita din incantațiile budiste. Investigatorul tare ar fi vrut să știe ce era în mintea aceluia călugăr, așa că s-a apropiat și i-a tras un bobârnac în scăfârlie. Strigătul slobozit de acesta însă i-a dezvăluit vocea unei fete. Pe neașteptate, a fost înconjurat de vreo zece oameni care strigau la el și îl acuzau de huliganism și de comportament necuviincios față de călugăriță, scenă care îl făcea să se simtă de parcă era personajul Ah Q din nuvela scriitorului Lu Xun.⁷⁰ Niciuna, nici două, a fost înșfăcat de ceafa de către un polițist, care l-a și scos din templu, iar când l-a aruncat pe scări, i-a mai tras și un șut în fund. Din îmbrânceala aceea, investigatorul s-a trezit în patru labe, dar s-a izbit cu gura de scări atât

de tare, încât și-a spart buza, a rămas fără un dinte și i s-a umplut gura de sânge.

După această ispravă, a trecut pe un pod arcuit, de unde a putut admira pe luciul apei scânteierile lampioanelor aprinse. Pe apă plutea când și când câte o luntre mare de pe care răsunau cântece de tot soiul. Era o atmosferă fabuloasă ce îl ducea cu gândul la o procesiune a zeităților în toiul nopții.

Mai târziu, a intrat într-o cârciumă unde mai bine de zece oameni ședeau adunați în jurul unei mese. Cu toții purtau pălării cu boruri largi și se ospătau cu pește și alcool. Aromele puternice i-au umplut nările, făcându-l să saliveze și numai de rușine nu s-a dus să cerșească ceva de mâncat și de băut, căci altfel tare îl îboldea pofta. N-a trecut însă multă vreme și chiar că a cedat în fața dorinței sau poate că l-a răzbit foamea, așa că a pândit un moment favorabil și s-a repezit asupra mesei cu lăcomie, ca un tigru flămând. A înșfăcat o sticlă de băutură, a smuls un pește, după care a rupt-o la fugă. Ajunsese departe de acum și tot mai auzea în spate hărmălaie în urma sa.

Apoi, s-a ascuns la umbra unui zid ca să-și bea licoarea și să-și înfulece peștele, dar nu i-a luat mult, căci a isprăvit repede totul – nici măcar oasele n-au mai rămas din pește, iar băutura s-a dus pe gât până la ultima picătură.

Mai târziu, a pornit să se plimbe alene, ca să admire puzderia de stele reflectate în apă și luna uriașă, roșie, ca un bebeluș cu părul de aur, care tocmai ieșea de la îmbăiat. Pleoscăitul apei se auzea tot mai limpede și, privind cu atenție, a băgat de seamă că zgomotele acelea veneau dinspre barca de agrement uriașă care se apropia încetșor. În bătaia luminii care se revărsa din cabină, se zăreau câteva tinere costumate în stil antic, care cântau, dansau, ba unele chiar băteau darabana și suflau în fluiere. În cabină, peste zece tinere și tineri frumos îmbrăcați stăteau în jurul unei mese și jucau jocul de ghicit cu degetele, pe care mulți au obiceiul să-l joacă la băutură. Cu toții se ospătau din mâncărurile exotice și băuturile rafinate așezate în fața

lor. Mai bine spus, se îmbuibau – și femeile, și bărbații deopotrivă. Alte vremuri, alte stiluri! O femeie cu buzele roșii stătea cu capul plecat asupra farfuriei și mânca asemenea unei scroafe. Numai privind-o, investigatorul simțea cum îl ia amețea. Pe măsură ce barca de agrement se apropia, el vedea mai limpede personajele și le simțea mai pregnant duhoarea. Printre ei a observat și multe fețe cunoscute, cum ar fi Jin Gangzuan, șoferița, Yu Yichi, directorul Wang, secretarul Li... ba chiar și o față ce semăna izbitor cu a sa. Toți bunii săi prieteni, iubitele și dușmanii deopotrivă, păreau să ia parte la acest festin canibalic. De ce spunem un festin canibalic? Pentru că piesa de rezistență, așezată în mijlocul unui platou aurit, era un băiețel durduliu, unsuros și parfumat, cu o față scăldată de zâmbet.

– Vino încoace, dragul meu Ding Gou'er, vino încoace!

Investigatorul a auzit vocea obraznică, dar încântător de blândă a șoferi tei, ba mai mult, a zărit-o făcându-i semn cu mânuța ei albă, săltată deasupra capului. În spatele ei, mărețul Jin Gangzuan, aplecat, îi șoptea ceva la ureche lui Yu Yichi. Pe chipul lui Jin se așternuse un zâmbet batjocoritor, la care Yu Yichi îi răspundea cu un zâmbet complice.

– Eu protestez! a strigat Ding Gou'er, în timp ce, adunându-și ultimele forțe, s-a repezit spre barca de agrement. Pe drum, însă, a căzut într-o latrină plină cu zoaie în care fermentau mâncarea și băutura regurgitate de cei din Țara Vinului, dar și excrementele lor, printre care pluteau și alte mizerii ușor de imaginat, cum ar fi, de pildă, prezervativele umflate. Aici era teritoriul fertil pentru toate bacteriile și microorganismele purtătoare de microbi, paradisul muștelor și raiul viermilor. Investigatorul simțea ca nu acesta trebuie să-i fie sălașul și de aceea, pe când aproape că terciul acela mizerabil îi ajunsese la gură, a început să urle din răspuțeri: „Protestez! Protestez!” Mizeria însă n-a prididit să se ridice și să-i astupe gura, în timp ce forța de atracție a pământului îl trăgea în jos, în pofida protestelor sale disperate. După câteva secunde, idealurile, dreptatea,

respectul, onoarea, iubirea și multe alte lucruri sfinte l-au urmat pe investigatorul special, cel atât de greu încercat, în drumul lin, dar sigur către străfundurile latrinei?!

Capitolul 10

1

Dragul meu frate Yidou,

Am făcut deja rezervarea la trenul care va pleca spre Țara Vinului pe 27 septembrie. Voi ajunge acolo la ora 2:30, noaptea, pe data de 29. Știu ca este o oră groaznică, dar acesta este singurul tren cu care pot merge, așa că n-am încotro decât să te pun la cazne.

Am citit *Licoarea Maimuței* și mi-au venit în cap multe idei, dar am să-ți le spun mai în amănunt când o fi să ne vedem.

Cu cele mai bune urări,
Mo Yan

2

Cum stătea întins pe patul din cușetă – un pat destul de tare – cu siguranță la clasa a doua, rotofei, ciufulit, cu ochii mijiți, cu gura strâmbă, pe Mo Yan cel între două vârste nu-l lua somnul deloc. Odată cu sosirea nopții, luminile din plafonul cușetei s-au stins și doar niște spoturi din podea au mai rămas să săgeteze împrejur câte o lumină palidă. Știam că mă asemăn cu acest Mo Yan în multe privințe, dar îmi era limpede și că există multe contradicții între noi doi. Eu sunt pagurul, iar Mo Yan îmi este carapacea; el este protecția mea împotriva furtunii, în timp ce eu sunt ca o blană de câine pe care ți-o arunci pe spinare când e vreme rea sau ca o mască purtată când vine vorba de sedus femeile din familii bune. Uneori chiar socoteam că Mo Yan ăsta e o mare pacoste, însă din câte bag de seamă cu greu aș fi putut să mă dezbar de el, cam tot așa cum un pagur cu greu poate să se desprindă de propria-i carapace. În beznă mă puteam descotorosi de el, dar numai pentru o vreme. Îl vedeam cum se lățise molatic pe

patul îngust, aflat la mijloc. Își tot suceea căpățâna pe perna bătută, căci anii îndelungați cât a trudit ca scriitor, cu capul aplecat peste foaia de hârtie, i-au adus ceva vertebre strâmbe care acum îi dădeau dureri și îi făceau cam țeapăn uneori. Adevărul este că Mo Yan ăsta mă dezgustă profund, în momentul de față, prin cap i se perindă tot felul de evenimente stranii, cum rar ți-e dat să întâlnești: maimuțe care prepară băutura și pescuiesc luna; investigatorul care se luptă cu piticul; rândunici cu coada aurie care își construiesc cuibul din salivă; piticul care dansează pe burta dezgolită a unei femei superbe; doctorul oenolog care își face de cap cu soacra; reporterița care îi fotografiază pe bebelușii prăjiți; plata pentru manuscris, plecări în străinătate; înjurături adresate unora... Ce bucurii mai poate avea cineva a cărui minte este înțesată de asemenea trăsnași?

— Următoarea stație – Țara Vinului! Următoarea stație – Țara Vinului! a anunțat o femeie-conducător slăbănoagă și plăpândă în timp ce trecea pe culoar legănându-se și lovind cu palma peste snopul de bilete. Următoarea stație – Țara Vinului! Călătorii fără bilet să poftească degrabă la mine!

Într-o clipă, m-am contopit cu Mo Yan într-un singur trup. El s-a ridicat în capul oaselor pe patul de la mijloc, ceea ce înseamnă că și eu m-am ridicat. Mă simțeam balonat, aveam gâtul înțepenit, respiram greoi și aveam un gust groaznic în gură. Mo Yan ăsta e așa de murdar că e tare greu de suportat. L-am văzut cum își scoate o plăcuță metalică din jacheta gri pe care o poartă de atâția ani și o dă în schimbul biletului, după care se dă jos de pe pat, cam neîndemânatic, și cu picioarele lui puturoase își caută pantofii, tot puturoși și ei. Labele picioarelor par a fi doi paguri în căutarea carapacelor.

A tușit de două ori, după care și-a învelit grăbit cana murdară într-o cârpă soioasă, cu care se ștergea și pe față și pe picioare. Apoi, și-a vârât cana în rucsac și s-a așezat în fund, dar privirea i-a rămas ațintită preț de câteva minute bune asupra pletelor femeii de pe patul de jos – agent de vânzări la o fabrică de medicamente – care respira greu. Mo

Yan s-a dat jos din pat și a pornit împiedicat către ușa cușetei.

Când am coborât din tren, am observat picăturile albe ale ploii de toamnă cum dansau în bătaia luminii difuze ce se răsfirea de la lămpile de pe drum. Peronul era gol, am putea spune, dacă e să nu-i luăm în seamă pe cei câțiva bărbați îmbrăcați cu paltoane albastre, care mergeau cu pas șovăielnic. Conducătorii se retrăgeau grăbiți și tăcuți în vagoane, ca niște puicuțe care mai trecuseră peste o noapte lungă. Trenul stătea liniștit, de parcă ar fi fost pustiu, însă gălgâitul apei, undeva în spatele lui, lăsa de înțeles că tocmai se făcea alimentarea cu apă. În față, proiectoarele străluceau orbitor, în timp ce pe lateral, un om îmbrăcat în uniformă lovea ușor cu un ciocănel în roțile trenului, ca o ciocănitoare apatică. Vagoanele, ude de sus până jos, suflau greu, pregătite să pornească spre locuri îndepărtate. Sub lumina proiectoarelor, și calea ferată lucea puternic, din pricina apei care o scâldea. Pesemne că plouase vreme îndelungată, însă eu, în tren fiind, nici că am băgat de seamă.

Nu mi-aș fi imaginat că gara din Țara Vinului poate fi atât de liniștită, cu ploaia mărunță de toamnă, cu luminile strălucitoare, calde, aurii, cu calea ferată lucind de udă ce era. Vremea se cam răcise în această perioadă și de aceea aerul reavăn venea în valuri necruțătoare. Pe sub calea ferată se aflau pasaje întunecoase, pentru traversare. Gara aceasta chiar că este învăluită în mister, întocmai ca în romanele polițiste. Tare îmi mai place!... Când Ding Gou'er a trecut prin pasaj, a simțit în nări o aromă apetisantă de bebeluși prăjiți. Pe chipul rotofei al micuțului se prelingea grăsimea de culoare stacojie, lucioasă, iar la colțurile gurii îi zăbovea un zâmbet enigmatic, greu de deslușit... Am petrecut cu privirea trenul care se îndepărta cu un uruit sfâșietor și abia după ce, la un viraj, au dispărut luminile roșii din coada trenului, abia după ce s-a apropiat tot mai mult duduitul trenului care venea de departe, ca o iluzie răsfireată, mi-am luat bagajul și am rupt-o la fugă prin tunelul subteran, slab luminat de becurile palide. Sub tălpi, drumul îmi părea denivelat. Aveam o valiză cu rotile, așa că am pus-o

jos, ca s-o trag după mine, însă zgomotul produs mi se părea insuportabil, și atunci n-am avut încotro decât s-o ridic și s-o car în spinare. În tunelul acela nespus de lung ecoul pașilor mei se amplifică, dându-mi sentimentul că și eu, la rândul meu, sunt gol pe dinăuntru... Experiența lui Ding Gou'er în Țara Vinului ar trebui legată strâns de tunelul acesta subteran. Trebuie că este undeva pe aici o piață secretă unde se comercializează băieții; ar trebui să fie acolo o droaie de bețivi, prostituate, cerșetori și câini pe jumătate turbați. De acolo se alesese el cu indicii importante... Unicitatea scenei reprezintă un factor important pentru succesul unui roman. Romancierii de prim rang întotdeauna își pun personajele să se miște într-o atmosferă care se schimbă neconștient, fiindcă astfel nu numai că se ascund neajunsurile romancierului, dar este și stimulat entuziasmul cititorilor față de lectură. Prins în mrejele gândurilor sale, Mo Yan a schimbat direcția și, pe neașteptate, a dat cu ochii de un bătrân ghemuit într-un colț, cu o pătură ponosită aruncată neglijent pe umeri. Alături avea o sticlă de băutură verde. Pe mine mă încerca un sentiment de ușurare, căci până și cerșetorii din Țara Vinului au alcool la îndemână. Li Yidou, doctorul oenolog, a scris atâtea povestiri și toate au legătură cu băutura. Oare de ce n-o fi scris și povestiri despre cerșetori? Unul care cerșește băutură nu vrea nici bani, nici mâncare. Tot ce-ți cere este băutura, iar odată ce s-a îmbătat, dansează și cântă, trăind liber ca o zeitățe. Li Yidou, ciudățenia asta de om, mă întreb cum o fi? Sunt nevoit să recunosc faptul că el mi-a transformat radical toate povestirile, una câte una. Ding Gou'er al meu ar fi trebuit să fie un agent special cu puteri supranaturale, un om strălucit, cu un har extraordinar. Eu deja nu mai pot continua povestea lui Ding Gou'er și de aceea am venit în Țara Vinului: să-mi caut inspirația și să nascocesc pentru investigatorul meu special un sfârșit mai de soi decât să se înece într-o latrină publică.

Apropiindu-se de ieșire, Mo Yan l-a zărit pe Li Yidou, doctor oenolog și romancier anonim, identificându-l în mod instinctiv după

înălțime și fața colțuroasă, ascuțita. S-a îndreptat de îndată spre ochii aceia mari, cu privire amenințătoare.

Bărbatul a întins o mână uscățivă peste balustradă și a spus:

— Dacă nu mă înșel, dumneavoastră sunteți domnul profesor Mo Yan.

Mo Yan i-a strâns mâna rece ca gheața și a răspuns:

— Îmi pare rău că ți-am dat atâta bătaie de cap, Li Yidou!

Angajata care controla biletele l-a îndemnat pe Mo Yan să scoată mai repede biletele.

— Ce să vă arate? a strigat Li Yidou. Voi știți cine este domnia sa? Este creatorul romanului după care s-a făcut filmul *Sorgul roșu*, iar acum este înaltul oaspete al Comitetului de Partid și al guvernului local.

Controloarea de bilete a înlemnit, după care i-a aruncat o privire prelungă lui Mo Yan. Acesta se simțea cam jenat, așa că a scos grăbit biletul, dar Li Yidou l-a tras peste balustradă și a spus:

— N-o luați în seamă!

Li Yidou i-a luat rucsacul lui Mo Yan și și l-a pus pe umăr. Trebuie că avea 1,80 m înălțime, cam cu un cap mai înalt decât Mo Yan, însă acesta găsea pricină de mândrie în faptul că Li Yidou era mai slab decât el cu cel puțin douăzeci și cinci de kilograme.

— Domnule, a spus Li Yidou pe un ton călduros, de îndată ce am primit scrisoarea dumneavoastră, am comunicat vestea cea bună la Comitetul Municipal de Partid, iar secretarul Hu, de acolo, a spus: „Este bine-venit! Este cât se poate de bine-venit!” Mărturisesc că eu am venit astă-noapte aici cu mașina, ca să vă întâmpin.

— Dar cred că eu m-am exprimat cât se poate de clar în scrisoarea mea, spunând că ajung în zorii zilei de 29.

— Mie mi-a fost teamă ca nu cumva să sosiți mai devreme, i-a replicat Li Yidou, și să vă treziți singur într-un oraș necunoscut, așa că am preferat să fac eu un drum în plus, decât să vă las să mă așteptați.

— V-am pus la cazne prea mari, i-a răspuns Mo Yan râzând.

— Inițial, autoritățile municipale ar fi vrut să-l trimită pe deputatul Jin Gangzuan, dar eu le-am spus că Mo Yan îmi e prieten apropiat și că nu-i cazul să ne formalizăm, drept care am venit eu să vă întâmpin.

Am pornit înspre o limuzină elegantă din parcare scaldată în lumina generoasă a stâlpilor de iluminat. Ploaia așternută pe limuzină o făcea să strălucească, dându-i un aer de și mai mare eleganță.

— Directorul general Yu este în mașină, a precizat Li Yidou. Mașina aceasta aparține restaurantului lor.

— Care director general Yu?

— Yu Yichi, desigur.

Mo Yan a simțit o puternică strângere de inimă, în timp ce nenumărate descrieri ale lui Yu Yichi i-au trecut fulgerător prin minte. Dacă piticul, care n-avea nicio legătură cu investigatorul, ar fi murit în mod surprinzător în visul acestuia, lucrurile ar fi evoluat până într-acolo încât duhurile și demonii ar fi condus toate ostilitățile. „Aș putea foarte bine să folosesc și povestea *însemnările investigatorului*, ca să mai încălzesc un pic atmosfera”, s-a gândit el.

— Directorul general Yu Yichi a insistat să vină, a comentat Li Yidou. Voia să aibă el plăcerea de a vă întâmpina primul, pentru că el știe să fie un camarad adevărat. Domnule, vă rog să nu-l judecați numai după înfățișare. Este genul de om care știe să-ți răspundă înzecit la gesturile de curtoazie.

Cum vorbeau ei așa, s-a deschis portiera și din mașină a coborât un bărbat a cărui înălțime în mod categoric nu depășea un metru. Mic de înălțime, dar bine legat, și îmbrăcat elegant, chiar că semăna cu un burghez educat.

— Mo Yan, băiete, ai venit până la urmă! a rostit el de îndată ce a coborât din mașină, cu o voce răgușită, dar de o veselie molipsitoare.

Apoi, s-a repezit la cel căruia tocmai i se adresase și i-a strâns mâna cu putere, așa cum faci cu un vechi prieten, după o despărțire îndelungată. În timp ce îi strângea mânuța nervoasă, Mo Yan a fost cuprins de remușcări, la gândul că în roman îl lăsase pe Ding Gou'er

să-l ucidă pe acest om. Oare de ce a trebuit neapărat să-l omoare? Un omuleț așa de haios, drăgălaș ca o jucărioară întoarsă cu cheia! Și ce dacă făcuse dragoste cu șoferița? N-ar fi trebuit să-i îngăduie moartea, ci ar fi trebuit să-l lase să-i devină prieten lui Ding Gou'er și să deslușească împreună cazul cu mâncătorii de bebeluși.

Yu Yichi a deschis portiera pentru ca Mo Yan să se urce în mașină și, de îndată ce s-a așezat lângă el, i-a spus, răspândind în jur respirația sa impregnată de mirosul de alcool.

— Doctorul oenolog vorbește toată ziua de tine. Tipul ăsta te venerază mai ceva ca pe un zeu, însă acum, că stau în fața ta, îmi dau seama că nu ești atât de frumos precum te descrie el, ci, dimpotrivă, arăți ca un traficant de băutură ieftină și proastă.

Atins de asprimea vorbelor sale, Mo Yan i-a răspuns pe un ton sarcastic.

— De aceea sunt șanse mari ca într-o bună zi să devin prieten la cataramă cu directorul general Yu.

Yu Yichi a pufnit în râs ca un copil. Când s-a potolit, într-un final, a spus:

— Asta chiar e bună! O pocitanie și un pitic să se împrietenească! Hai, pornește mașina!

Femeia de la volan nu era pitică, dar era foarte tăcută. În bătaia luminilor difuze din scuarul de la gară, Mo Yan i-a observat frumusețea și gâtul lung, delicat, însă deodată a tresărit speriat, căci un gând i-a năvălit în suflet nestăvilit: șoferița asta era sora geamănă a șoferiței din romanul lui, cea care îl chinase de moarte pe Ding Gou'er.

Farurile luminau calea tot înaintea, în timp ce femeia, cu multă pricepere, a scos mașina din scuar, împroșcând cu apă în urma lor. În interiorul mașinii plutea un parfum rafinat, iar pe bord, un tigru pufos, de jucărie, se balansa ritmic. Pe muzica aceea de vis, pe care o emitea radioul, mașina aluneca de parcă ar fi fost într-o curgere lină de apă. Nici măcar o pisică nu se arăta pe drumul neted și larg, deși

Țara Vinului părea a fi un oraș mare, cu clădiri în stil nou, aliniate de o parte și de cealaltă a drumului. Doctorul oenolog nu exagerase câtuși de puțin atunci când apreciasse acest loc ca fiind o metropolă plină de viață.

Mo Yan l-a urmat pe Yu Yichi în restaurant, cu Li Yidou urmându-i îndeaproape, cu rucsacul oaspetelui pe umăr. Restaurantul era după cum se așteptase – frumos decorat, cu podea de marmură în salonul principal, bine lustruită cu ceară, ceea ce îi dădea o nesfârșită strălucire. La recepție se afla o fată cu ochelari, care nici ea nu era pitică.

De îndată ce Yu Yichi i-a dat instrucțiuni, cerându-i să le deschidă sala 310, fata s-a conformat fără să cârtească, pornind cu cheile în mână, către lift. Ba s-a străduit, zeloasă, să apese butonul de chemare a liftului înaintea celorlalți, iar după deschiderea ușii, Yu Yichi a intrat primul și a întins mâna ca să-l tragă și pe Mo Yan. Acesta însă părea cam șovăielnic. Au intrat și Li Yidou, și fata, după care s-a închis ușa. Când liftul a început să urce, Mo Yan a observat că pe peretele metalic se oglindea o fată urâtă, extrem de obosită, și mare i-a fost mirarea când și-a dat seama că, de fapt, chipul acela îi aparținea. Nu-i venea să creadă că arată atât de jalnic și abia acum descoperirea că în numai câțiva ani îmbătrânise foarte mult. Văzând că lângă chipul lui se reflecta și fața somnoroasă a fetei cu ochelari, Mo Yan imediat și-a îndreptat privirea asupra numerelor de pe panoul de afișaj al liftului. Se gândea... „Investigatorul cel surmenat se află față în față cu rivalul său, Yu Yichi, în spațiul strâmt al unui lift. Când se întâlnesc, inamicilor le scapără foc în priviri... Eu însă pe neașteptate mi-am ținut privirea asupra pielii albe care se zărește deasupra gulerului ochelariștii și pe nesimțite m-au împresurat gânduri năstrușnice, asemenea unor cai celești dezlănțuiți. Amintiri de demult îmi năvălesc în minte. Cam pe când aveam paisprezece ani, mi-am vârât mâna în sânul unei fete. Ea a chicotit și mi-a spus: «Deci, și tu te pricepi să pui mâna pe așa ceva! N-ai vrea să vezi cum arată?» Eu i-am încuviințat,

chinuit de curiozitate. «Bine.» Am simțit cum frisoane reci îmi iau în stăpânire și uite așa, s-a deschis poarta purpurie către pubertatea mea, odată cu fata aceea care își desfăcea nasturii la bluză. M-am repezit duduind pe poarta larg deschisă, fără să mă mai gândesc la consecințe, lăsând în urmă vremurile copilăriei, când pășteam animalele și creșteam păsările. În urmă rămâneau toate, pentru totdeauna...”

Liftul s-a oprit cu zgomot, iar ușa s-a deschis. Când a ajuns la camera 310, ochelarista a descuiat și a rămas lângă intrare, făcându-ne loc ca să intrăm. Mo Yan nu mai avusese parte niciodată de o asemenea cazare luxoasă. Cu toate acestea,afișa pe față un aer de superioritate și s-a așezat calm pe canapea.

— Aceasta este cea mai bună cameră a noastră. Aici veți locui! i-a spus Yu Yichi.

— Prea bine! a încuviințat Mo Yan, satisfăcut. Eu am fost în armată la viața mea, așa că sunt obișnuit să mă adaptez oriunde.

— Inițial, cei mari ar fi vrut să vă trimită la casa de oaspeți a Comitetului Municipal de Partid, a spus Li Yidou, dar toate camerele bune de acolo au fost rezervate de către onorabili oaspeți din străinătate și compatrioți din Hong Kong, Macao și Taiwan, care participă la primul Festival al Licorii Maimuței.

— Aici e mai bine, fiindcă eu n-am niciun chef să dau ochii cu demnitarilor, a spus Mo Yan.

— Știu că domnul Mo Yan evită să fie în centrul atenției și preferă liniștea și pacea, a remarcat Li Yidou.

— Carevasăzică cel care a scris *Sorgul roșu* caută să nu fie în centrul atenției și să aibă parte de liniște. Oare este cu puțință? a întrebat Yu Yichi chicotind. Tu, tinere, ai lucrat doar două zile la Departamentul de Propagandă și ai și devenit un lingău notoriu!

— Domnule Mo Yan, să nu-l luați în seamă pe domnul director general Yu, fiindcă i s-a dus buhul în tot orașul că are limba ascuțită, a spus Li Yidou, jenat.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns Mo Yan, că nici eu nu mă las mai prejos.

— Am uitat să vă anunț, domnule profesor, că luna trecută am fost transferat la Departamentul de Propagandă din cadrul Comitetului Municipal de Partid, s-a grăbit să adauge Li Yidou.

— Și cu teza ta de doctorat ce se întâmplă? Ai terminat-o? a întrebat Mo Yan.

— Mai poate să aștepte. Mi se potrivește mult mai bine munca aceasta, fiindcă activitatea jurnalistică este mai apropiată de activitatea de creație, a spus Li Yidou.

— E bine și așa, i-a răspuns Mo Yan.

— Domnișoară Ma, pregătește niște apă fierbinte pentru Mo Yan, să se îmbăieze, ca să nu mai miroasă așa!

Ochelarista a încuviințat imediat și a plecat spre baie, de unde într-o clipă a început să răsunе gâlgâitul apei.

Yu Yichi a deschis barul, scoțând la iveală zeci de sticle cu băutură.

— Ce bei? l-a întrebat el pe Mo Yan.

— Nimic. E prea devreme pentru mine ca să beau acum.

— Cum se poate așa ceva? a întrebat Yu Yichi surprins. Când vii în Țara Vinului, prima grijă este să tragi o beție.

— Aș bea un pahar de ceai, a spus Mo Yan.

— În Țara Vinului nu avem ceai. Poți să bei alcool în loc de ceai, i-a răspuns Yu Yichi.

— Domnule profesor Mo Yan, păi, când ești într-un loc, trebuie să te supui obiceiurilor locului, l-a îndemnat Li Yidou sfătos.

— Bine! a acceptat Mo Yan.

— Vino să-ți alegi ce-ți place! a spus Yu Yichi.

Vederea acelor sticle pline cu băuturi rafinate aproape că i-a dat lui Mo Yan o senzație de amețală.

— E adevărat ce se spune, că ești băutor de rangul întâi? l-a iscodit Yu Yichi.

— La drept vorbind, nu sunt în stare să beau cine știe cât, că am și

eu limitele mele. Nici prea multe cunoștințe în domeniu nu am.

— Nu-ți stă deloc bine să fii modest! i-a replicat Yu Yichi. Am citit scrisorile pe care i le-ai trimis lui Li Yidou.

Mo Yan i-a aruncat o privire încărcată de nemulțumire lui Li Yidou care a sărit repede să se apere:

— Directorul general Yu este de-al nostru. Nu e cazul să vă îngrijați.

Apoi, Yu Yichi a scos o sticlă de „Mușuroiul de furnici verzi” și a spus:

— După o noapte de mers cu trenul, ar fi bine să încerci ceva mai blând.

— „Mușuroiul de furnici verzi” este o alegere excelentă, a completat Li Yidou cu plăcere vădită în glas. Este creația socrului meu, realizată prin fermentarea boabelor de fasole verde, la care s-au adăugat peste zece plante medicinale aromatice. Când bei licoarea asta este ca și cum ai asculta o femeie de o frumusețe clasică cântând la țiteră, care, prin forța magică a sunetelor, te îndeamnă să te cufunzi în amintiri din cele mai îndepărtate.

— Gata, ajunge! i-a tăiat Yu Yichi avântul. Nu mai face atâta reclamă!

— Păi, nu de asta m-au transferat la Departamentul de Propagandă? De reclamă avem nevoie pentru Festivalul Licorii Maimuței și, la urma urmei, eu sunt doctor în oenologie, s-a apărat Li Yidou.

— Deocamdată doar candidat la udul de doctor, i-a aruncat-o Yu Yichi zeflemitor.

Apoi, a scos din bar trei pahare de cristal, în care a turnat „Mușuroiul de furnici verzi” – o licoare de un verde tulburător.

Înainte să ajungă în Țara Vinului, Mo Yan citise câte ceva din studiile de oenologie, așa că era în cunoștință de cauză cu privire la regulile degustării. A dus paharul la nas și a inspirat adânc, după care, cu respirația întretăiată, a închis ochii, luând înfățișarea unui adevărat cunoscător, cufundat în meditație profundă. După câteva clipe, a

deschis ochii și a exclamat:

— Într-adevăr, nu-i rău! Are gustul și parfumul antichității, este rafinat și solemn. Chiar că nu-i rău.

— Măi, să fie! a zis Yu Yichi. De-abia dacă știi și tu câte ceva despre toate astea.

— Domnul Mo Yan este un cunoscător înnăscut într-ale băuturilor rafinate, a intervenit Li Yidou.

Mo Yan râdea cu satisfacție.

Atunci, a apărut ochelariștii și a spus:

— Domnule director, baia este pregătită.

— Să bem până la fund! a propus Yu Yichi, ciocnind paharul cu Mo Yan. După baie, poți să te odihnești un pic, poți chiar să dormi vreo două ore, fiindcă oricum micul dejun începe abia la ora șapte. Am să le rog pe fete să te trezească.

După ce a dat paharul pe gât, l-a lovit ușor pe Li Yidou peste genunchi și i-a spus:

— Să mergem, doctore!

— Rămâneți și voi aici să dormiți, i-a îndemnat Mo Yan. Ne înghesuim un pic și gata.

— Regulile hotelului nu permit ca bărbații să împartă aceeași cameră, a spus Yu Yichi, mijindu-și ochii.

Li Yidou era pe punctul de a mai comenta ceva, doar că Yu Yichi l-a împins și i-a spus grăbit:

— Haide odată!

Abia acum am putut să scap de carapacea mea Mo Yan. Am căscat, mi-am curățat gâtul și mi-am scos pantofii și ciorapii. A urmat o bătaie ușoară în ușa. Grăbit, mi-am ridicat pantalonii pe care apucasem să-i dau jos pe jumătate, mi-am netezit cămașa și m-am dus să deschid ușa. Fără să apuc să reacționez în vreun fel, domnișoara Ma, ochelariștii, a și trecut fulgerător pe lângă mine, intrând în cameră.

Era toată numai zâmbet și nici urmă de aerul adormit de mai devreme.

- S-a întâmplat ceva? a întrebat Mo Yan pe un ton serios.
- Directorul general mi-a spus să torn niște „Mușuroi de furnici verzi” în apa de baie, a răspuns fata.
- Să torni băutură în apa de baie?
- Da, asta e descoperirea directorului nostru, a explicat domnișoara Ma. El susține că îmbăiatul în alcool e benefic pentru sănătate. Alcoolul omoară microbii, relaxează mușchii și stimulează circulația sângelui.

Domnișoara Ma a scos dopul și s-a îndreptat către baie cu sticla în mână, cu Mo Yan urmând-o îndeaproape. În baie pluteau aburi lăptoși, care dădeau atmosferei un aer extrem de romantic. Domnișoara a golit sticla în cada plină cu apă fierbinte și de îndată un parfum pătrunzător, nespus de relaxant, de alcool s-a ridicat în aer.

– Este gata, domnule Mo Yan. Pofțiți în cadă! i s-a adresat domnișoara pe un ton răspicat.

Apoi, a ieșit surâzătoare, însă Mo Yan a deslușit un oarecare romantism în zâmbetul ei. Simțea cum emoțiile sale sunt atât de stârnite încât aproape că a întins mâna, s-o prindă pe domnișoara Ma și să-i tragă un pupic pe obrăjorii îmbujorați, însă a strâns din dinți, ca să-și țină pornirile în frâu, lăsând-o să plece netulburată.

Mo Yan a ieșit din baie și a rămas o vreme ca prost, înainte să înceapă să se dezbrace în încăperea aceea copleșită brusc de-o atmosferă caldă, primăvărată. S-a dezbrăcat de tot și, frecându-se pe burta proeminentă, s-a privit în oglindă. Imaginea pe care o vedea nu era deloc încurajatoare, așa că s-a felicitat în gând pentru că mai devreme nu greșise, lăsându-se pradă emoțiilor.

A intrat în apa fierbinte din cadă, moment în care a simțit efectele stimulatoare ale alcoolului și și-a scufundat tot mai mult trupul, până când nu i-a mai rămas afară decât capul pe care și l-a rezemat de marginea umedă a căzii. Apa amestecată cu alcool, cu irizările ei verzui, își dovedea efectul – parcă nenumărate ace fine îi ciuveau pielea, stârnind o durere ușoară, dar nespus de reconfortantă. „Al

naibii pitic! Asta chiar că știe să se bucure de viață!” a zis el plin de admirație.

După câteva minute, durerea a dispărut; își simțea sângele cum îi curge prin vine mai iute ca niciodată, iar încheieturile parcă erau unse, dar după câteva minute broboane mici de sudoare i s-au ivit pe frunte. Curând, tot trupul îi era relaxat, așa cum numai o sudoare abundentă îl poate face să se simtă. „De ani de zile n-am mai transpirat în halul ăsta”, se gândea el. „Cu siguranță că toți porii îmi erau astupați... S-ar cuveni să-l las pe Ding Gou'er să se cufunde într-o cadă plină cu apă în care s-a turnat «Mușuroi de furnici verzi», după care să poposească la el o tinerică, așa cum se întâmplă în orice thriller...”

După ce s-a desfătat îndeajuns cu baia, Mo Yan a ieșit și, trăgându-și pe spate un halat de baie care mirosea a iarbă aromată, s-a așezat lenes pe canapea. Cum se simțea un pic însetat, și-a scos o sticlă de vin alb din bar și, tocmai în clipa în care se pregătea s-o desfacă, domnișoara Ma și-a făcut din nou apariția în cameră. De astă dată nici măcar nu s-a mai sinchisit să bată la ușă. Ușor încordat, Mo Yan s-a grăbit să-și lege cordonul halatului și să se acopere pe picioare. În fapt, a spune despre el că era încordat nu corespunde întocmai realității, ci mai degrabă ar trebui să spunem că era cuprins de o încordare plăcută, apropiată de sentimentul de fericire.

Domnișoara Ma l-a ajutat să deschidă sticla de vin, după care i-a turnat în pahar niște vin, spunându-i:

— Domnule Mo Yan, m-a trimis Yu Yichi, directorul general, să vă fac un masaj.

Sudoarea a năvălit și mai avântat pe chipul lui Mo Yan.

— Nu... nu-i nevoie, acuși se crapă de ziuă, a încercat el să se eschiveze cam bâlbâit.

— Așa a poruncit domnul director general Yu, așa că nu puteți refuza, i-a replicat ea.

Mo Yan și-a dat seama că n-avea încotro, așa că s-a întins pe canapea, îngăduind masajul fetei, însă cu atenția concentrată asupra

unei perechi de cătușe imagine, reci ca gheața, ca nu cumva să comită vreo nerozie.

Cât au luat micul dejun împreună, Yu Yichi n-a făcut altceva decât să rânjească, o atitudine absolut stânjenitoare. Mo Yan se gândea să spună ceva, dar, pe de altă parte, își dădea seama că orice ar fi rostit era de prisos. Oricum, și tăcerea aceea părea să spună multe.

Li Yidou s-a apropiat în fugă, cu respirația întretăiată. Observându-i cearcănele pronunțate și expresia obosită de pe față, Mo Yan i-a spus cu îngrijorare în glas:

— N-ai mai dormit deloc?

— Cei de la ziarul județean mă presează cu o povestire, așa că am fost la birou, ca s-o termin.

Mo Yan i-a umplut un pahar și i l-a oferit.

— Domnule profesor Mo Yan, a spus el după ce a luat o gură de vin, secretarul Hu vrea să vă plimbe într-un tur al orașului, iar după-amiază vă invită la masă.

— Nu-i nevoie, a zis Mo Yan, că doar știu cât de ocupat e secretarul Hu.

— Așa ceva nu se poate, a respins Li Yidou încercarea lui de a scăpa. Sunteți un distins oaspete și, mai mult decât atât, Țara Vinului se bizuie pe măiestria dumneavoastră de scriitor pentru a deveni un loc faimos.

— Pe măiestria mea? s-a arătat Mo Yan uimit.

— Dragul meu Mo Yan, servește-ți micul dejun!

— Da, domnule Mo Yan, mâncați, vă rog! a adăugat Li Yidou.

Ascultător, Mo Yan și-a tras scaunul mai în față și și-a proptit coatele pe masa acoperită cu o față de masă albă ca zăpada. Razele strălucitoare ale soarelui se strecurau perfide pe fereastră și scaldau în lumină întreaga încăpere. Muzica de jazz cobora din tavan, de undeva de foarte departe, cu niște acorduri nespuse de emoționante. Ca din senin și-a amintit de domnișoara Ma, ochelarișta care îi făcuse masajul.

Pe masă erau așezate frumos șase farfurioare drăgălașe, cu mâncăruri colorate – roșii și verzi. Festinul mai cuprindea și lapte, ouă prăjite, pâine prăjită, gem, terci de orez, ouă de rață sărate, tofu puturos, prăjituri cu susan, gogoși răsucite... Erau atât de multe feluri încât nu le mai puteai ține socoteala și atât de variate – și chinezești, și străine.

– O chiflă fiartă în aburi și un bol cu terci sunt de ajuns pentru mine, a ținut Mo Yan să precizeze.

– Mănâncă, mănâncă! l-a îndemnat Yu Yichi. N-o să sărăcească Țara Vinului dintr-atâta.

– Ce bea domnul Mo Yan? s-a băgat și Li Yidou în vorbă.

– Dimineața, pe stomacul gol, nu beau nimic, a venit răspicat răspunsul lui Mo Yan.

Bea un pahar, bea un pahar! Așa e regula aici, a zis Yu Yichi.

– Domnul Mo Yan nu stă prea bine cu stomacul. Un pahar de rachiu cu ghimbir o să-l încălzească.

– Domnișoara Yang, a strigat Yu Yichi, vino să ne torni băutura!

De îndată a apărut o chelneriță, și mai apetisantă decât domnișoara Ma, că l-a lăsat cu gura căscată pe Mo Yan.

– Dragă domnule Mo Yan, a zis Yu Yichi, împungându-l ușor cu cotul, ce zici de fetele de la restaurantul nostru?

– Toate sunt de-o frumusețe răpitoare.

– Țara Vinului e renumită nu doar pentru vin, ci și pentru femeile frumoase. Mamele preafrumoaselor Xi Shi și Wang Zhaojun sunt tot de aici, de la noi, a precizat Li Yidou.

Yu Yichi și Mo Yan au râs.

– Nu râdeți, nu râdeți! le-a zis Li Yidou. Am dovezi pentru ceea ce spun.

– Termină cu prostiile! a zis Yu Yichi. Dacă astea toate sunt scornelile tale, mai bine las-o baltă. Mo Yan este maestru la așa ceva și nu-l întrece nimeni.

– Așa-i! Fac pe deșteptul tocmai unde nu trebuie, a zis Li Yidou,

râzând și el.

Și tot așa, printre conversație și râsete, s-au trezit că au încheiat micul dejun. Domnișoara Yang a intrat în salon și i-a oferit lui Mo Yan un prosop fierbinte, care răspândea în jur un parfum suav. Acesta l-a luat și s-a șters pe față și pe mâini, cu sentimentul că niciodată nu fusese atât de bine omenit. Când și-a atins obrazul, a simțit că pielea era atât de moale și lucioasă. Ce senzație plăcută!

— Domnule Yu Yichi, ne bazăm pe dumneavoastră pentru masa de prânz, a spus Li Yidou.

— Oare e nevoie să-mi spui tu? Mo Yan este un oaspete prețuit, așa că nici nu mi-ar trece prin gând să-i ofer altceva decât mâncărurile și băuturile cele mai rafinate.

— Am chemat o mașină, domnule Mo Yan, a spus Li Yidou. Dacă vreți să mergeți pe jos, este în regulă; dacă nu, puteți merge cu mașina.

— Lăsați-l pe șofer să-și vadă de treaba lui. Noi mergem încetșor pe jos, a spus Mo Yan.

— Este în regulă și așa, a spus Li Yidou.

3

Mo Yan mergea pe Strada Măgarului, împreună cu Li Yidou.

Pavelele străvechi fuseseră spălate de ploaia de peste noapte, dar cu toate acestea un miros acru, înțepător răzbea din toate crăpăturile, amintindu-i lui Mo Yan de una din povestirile lui Li Yidou.

— Chiar există duhul unui măgăruș negru, care bântuie pe strada asta? s-a grăbit Mo Yan să întrebe.

— Așa umblă o legendă pe aici, însă nimeni nu l-a văzut, i-a răspuns Li Yidou.

— Trebuie să fie nenumărate duhuri de măgari care umblă pe strada asta.

— Este cât se poate de adevărat. Strada asta are o istorie de vreo două sute de ani, așa că nu-i chip să poți ține socoteala măgarilor

sacrificați.

— Câți tăiați zilnic acum? a vrut Mo Yan să afle.

— Cel puțin douăzeci, a venit răspunsul.

— Dar mai sunt atâția măgari? a întrebat Mo Yan uimit.

— Sigur că sunt, altfel ar mai deschide oamenii măcelării pentru măgari?

— Și se vinde atâta carne de măgar? a continuat Mo Yan interogatoriul.

— Se întâmplă că uneori nu mai au ce vinde, așa de mare e cererea, a răspuns Li Yidou.

Cum stăteau ei așa de vorbă, a apărut un om cu înfățișare de țăran, care ducea doi măgari negri de dârlogi. Mo Yan s-a apropiat și l-a întrebat:

— Moșule, ăștia-s de vânzare?

Bărbatul i-a aruncat o privire rece lui Mo Yan și, fără să scoată o vorbă, și-a continuat drumul.

— Vreți să vedeți cum se taie măgarii? a întrebat Li Yidou.

— Desigur că vreau, a zis Mo Yan.

Pe dată, s-au întors și au pornit pe urmele bărbatului. Când au ajuns în dreptul măcelăriei de familiei Sun, bărbatul a strigat:

— Șefule, au sosit măgarii!

Un bărbat chelios, între două vârste, a ieșit grăbit și i s-a adresat:

— Ce ți-a luat atât să ajungi, bătrâne Jin?

— Am avut de așteptat la trecerea cu barca.

Cheliosul a deschis ușa unui șopron și i-a zis:

— Adu-i încoace!

— Bătrâne Sun! a zis, apropiindu-se de ei.

— O! a exclamat cheliosul surprins. Frățioare, ai venit așa devreme în plimbare?

— Dânsul este un mare scriitor din Beijing, a spus Li Yidou, arătând spre Mo Yan. Este Mo Yan, cel care a scris cartea după care s-a făcut filmul *Sorgul roșu*.

— Yidou, ajunge! a încercat Mo Yan să-i tempereze entuziasmul.

— Sorgul roșu, zici? a spus cheliosul, cu privirea ațintită asupra lui Mo Yan. Aha, știi... Nu-i chestia aia din care facem rachiu?

— Domnul Mo Yan ar vrea să vadă cum se taie măgarii, a continuat Li Yidou.

— Păi... păi, a rostit cheliosul, vădit stânjenit. O să fie sânge împrăscat peste tot și sigur nu vreți să vă încărcați cu atâta ghinion...

— Haide, nu ne ameți cu astea! i-a dat replica Li Yidou. Domnul Mo Yan este oaspetele secretarului Hu, de la Comitetul Municipal de Partid, și o să scrie un articol despre Țara Vinului.

— Aha, este ziarist! Să vină să vadă, să vină! apoi să scrie și despre magazinașul meu, să-mi crească și mie cota! a spus cheliosul.

Mo Yan și Li Yidou au pornit în urma măgarilor către curtea din spate, unde cheliosul s-a învârtit un pic în jurul celor doi măgari ce păreau foarte temători, judecând după modul în care se fereau într-o parte.

— Pentru ei, individul ăsta e măcelarul Iadului.

— Bătrâne Jin, afacerea nu prea merge cine știe ce în ultima vreme, nu-i așa? a spus cheliosul la un moment dat.

— Carne fragedă, piele neagră, măruntaie îngrășate cu prăjituri făcute din fasole. Ce altceva ai putea să-ți dorești?

— Chiar vreți să știți? Măgarii ăștia doi au fost hrăniți cu hormoni. Așadar, carnea lor nu are un gust prea bun, a spus Cheliosul.

— De unde naiba să fac eu rost de hormoni? a replicat bătrânul Jin. Mai bine spune cinstiț, îi vrei sau nu? Dacă nu-i vrei, îi duc de aici. Strada asta e plină de măcelării pentru măgari.

— Frățioare, calmează-te! a spus Cheliosul. Suntem prieteni de atâția ani și chiar, dacă mi-ai aduce doi măgari din hârtie, tot i-aș arde ca ofrandă pentru Zeul Cuptorului.

— Care-i prețul? a spus bătrânul Jin în timp ce întindea mâna.

Cheliosul a întins și el mâna și astfel mâinile lor s-au unit, acoperite de mânecile hainelor.

Lui Mo Yan i se părea ciudat.

— Așa e regula aici, i-a explicat Li Yidou. Prețul pentru vite este întotdeauna dat cu ajutorul degetelor.

Expresia feței cheliosului și a negustorului de măgari spunea tot, de parcă erau niște actori care jucau într-o piesă.

Imaginația lui Mo Yan era stârnită de această expresie.

Cheliosul și-a scuturat brațul și a spus:

— Asta e ultima mea ofertă. Nu pot să ofer niciun sfanț mai mult.

Negustorul de măgari și-a scuturat și el brațul și a spus:

— Eu atâta vreau.

Cheliosul și-a retras mâna și a spus:

— Ți-am spus. Nu mai pot să adaug niciun ban. Accepti, sau pleci cu măgarii înapoi?

Negustorul a oftat și a spus cu voce tare:

— Chelbosule Sun, chelbosule Sun, n-ai decât să te duci în Iad, unde o să te mănânce măgarii de n-o să mai rămână nimic din tine.

Cheliosul și-a răsfrânt buza de jos a silă și a spus:

— Ba o să te mănânce pe tine, traficant de măgari ce ești!

Negustorul a desfăcut căpăstrul, căci negoțul a fost săvârșit.

— Nevastă, toarnă-i lui nea Jin un bol de rachiu!

O femeie soioasă din cap până-n picioare, între două vârste, s-a și înfățișat cu un bol mare pe care i l-a dat bătrânului Jin. Acesta l-a luat, însă nu a băut, ci, privind-o pe femeie, a spus:

— Cumătră, astăzi ți-am adus doi măgari negri. Să-ți ajungă mătărângile lor de ros o vreme!

Femeia i-a tras un scuipat, după care a spus:

— N-o să mă ating eu niciodată de așa ceva, dar nevastă-ta trebuie să se mulțumească doar cu mătărânga pe care o are acasă!

Bătrânul Jin a izbucnit în râs și a dat peste cap rachiul, după care, înapoindu-i femeii bolul, și-a prins în jurul brâului sfoara cu care îi adusese pe măgari și a spus cu voce tare:

— Chelbosule, o să vin mai târziu după bani.

— Du-te și vezi-ți de treabă, dar nu uita să cumperi „o ofrandă de carne”, ca să-ți arăți respectul față de văduva Cui.

— Are ea ce-i trebuie acasă, nu-i cazul să-i ofer eu „respectul” meu.

Și cu astea fiind zise, a intrat cu pași mari în prăvălie, a trecut de tejghea, după care a ieșit pe Strada Măgarilor.

De acum, cheliosul, cu cele necesare în mână, se pregătea să-i taie pe măgari.

— Frățioare, dă-te într-o parte cu reporterul, să nu vă murdăriți pe haine! l-a sfătuit pe Li Yidou.

Mo Yan i-a observat pe cei doi măgari cum stăteau înghesuiți într-un colț, neîndrăznind nici să fugă, nici să ragă. Nu mai erau în stare decât să tremure.

— Oricât de fioros ar fi un măgar, a comentat Li Yidou, când dă cu ochii de el, îl apucă un tremurat groaznic.

Cheliosul s-a dus în spatele măgarului, cu reteveiul plin de pete de sânge, l-a ridicat în aer și a lovit cu sete în punctul unde piciorul se îmbină cu copita. Pe dată, măgarul a căzut în fund, după care Cheliosul a ridicat din nou reteveiul și l-a pocnit în frunte, trimițând bietul animal direct la pământ, cu picioarele întinse de parcă erau niște bețe. Celălalt măgar, în loc să încerce să fugă, ca să-și salveze viața, stătea cu capul înfipt în perete, ca și cum ar fi vrut să-l străpungă și să iasă pe partea cealaltă.

Cheliosul a adus un lighean cu apă și l-a așezat sub gâtul măgarului, după care a apucat un cuțit de măcelărie și i-a tăiat carotida animalului, moment în care sângele a țâșnit violent în lighean...

După ce au asistat la tăierea măgarului, Mo Yan și Li Dou s-au întors pe Strada Măgarului.

— Câtă cruzime! a exclamat Mo Yan.

— În comparație cu ce se întâmpla înainte, pot să spun că a fost multă blândețe.

— Da' cum era înainte? s-a interesat Mo Yan.

— La sfârșitul dinastiei Qing era o măcelărie aici, pe Strada

Măgarului, renumită pentru carnea de măgar gătită. Iată cum o pregăteau: mai întâi săpau o groapă în pământ și o acopereau cu o placă de lemn, cu patru găuri – fiecare pentru câte un picior de-al măgarului, pentru că în felul acesta, cu picioarele înfipite acolo, nu mai putea să se zbată. După aceea, aduceau apă opărită, pe care o aruncau pe măgar și îl frecau de nu-i mai rămânea niciun fir de păr. Astfel, clienții puteau să-și aleagă orice bucată ca s-o mănânce, iar măcelarul o tăia pe loc. Uneori se întâmpla ca toată carnea să se fi vândut, dar încă mai puteai să-l auzi pe măgar cum geme de suferință. Păi, nu-i asta cruzime?

— Asta da cruzime! a spus Mo Yan cu un plescăit.

— Nu cu multă vreme în urmă la măcelăria familiei Xue a fost reintrodusă această metodă. Se înghesuiau clienții la ușa lor de mama focului până când primăria le-a interzis asemenea practici, a precizat Li Yidou.

— Bine au făcut! a exclamat Mo Yan.

— Ca să spun cinstit, procedând în felul ăsta, carnea nici măcar nu era gustoasă.

— Soacra ta spunea că spaima care îl cuprinde pe animal schimbă calitatea cărnii. Parcă așa spuneai într-una din povestirile tale, nu? a spus Mo Yan.

— Ce memorie bună aveți!

— Am mâncat pește viu prăjit și am văzut că, până și atunci când este cufundat în uleiul încins, peștele tot mai cascade gura întruna, de parcă ar vrea să spună ceva, a ținut Mo Yan să precizeze.

— Sunt nenumărate exemple de mâncăruri preparate cu cruzime. Soacra mea este expertă în așa ceva.

— Cât de mari sunt diferențele dintre soacra din povestirile tale și cea din realitate? s-a interesat Mo Yan.

— Ca de la cer la pământ, a venit răspunsul.

— Chiar că ești curajos! a spus Mo Yan. Dacă se va întâmpla ca povestirile tale să fie publicate, fără îndoială că nevastă-ta și socrii o să

te prăjească în ulei încins.

— Chiar nu-mi pasă. Măcar să se publice povestirile mele, că după aceea sunt gata să fiu prăjit în ulei încins sau gătit în abur.

— Nu cred că merită, l-a liniștit Mo Yan.

— Merită, a afirmat Li Yidou cu deplină convingere.

— Hai mai bine să discutăm diseară despre toate astea! l-a îndemnat Mo Yan. Ești așa cum trebuie, m-ai depășit în privința talentului.

— Mă simt de-a dreptul măgulit, domnule profesor.

4

Prânzul a avut loc la Cârciuma Yichi.

Mo Yan ocupa locul de onoare, în timp ce secretarul Hu stătea pe locul gazdei; ceilalți șapte-opt invitați erau și ei adunați în jurul mesei – toți cadre importante din oraș. Se aflau acolo și Yu Yichi împreună cu Li Yidou. Grație experienței și priceperii sale, Yu Yichi făcea o figură aparte acolo, în timp ce Li Yidou se simțea foarte stânjenit și nu-și găsea locul.

Secretarul Hu era un tip în jur de treizeci și cinci de ani, cu o față pătrătoasă, ochi mari și părul pieptănat spre spate. Fața lucioasă îi strălucea tare; cu un aer solemn, vorbea elegant, afișând multă autoritate.

După trei rânduri de băutură, secretarul Hu s-a ridicat în picioare, pretextând că mai este așteptat la câteva mese. Deputatul Jin, de la Departamentul de Propagandă a preluat el rolul de amfitrion și a început să toasteze. După vreo jumătate de oră, Mo Yan simțea deja că se învârtește sala cu el, iar buzele îi erau înțepenite, ca și cum ar fi fost de lemn.

— Domnule deputat Jin... a rostit Mo Yan, n-aș fi crezut că sunteți un om atât de remarcabil... ba eu credeam că sunteți... Un monstru devorator de copii...

Li Yidou asuda din greu și s-a grăbit să-i curme vorba.

— Deputatul nostru Jin este un reputat muzician, a spus el cu voce tare, și e capabil să cânte din voce, dar și la câteva instrumente. Ar trebui să-l ascultați cum interpretează partitura legendarului magistrat Bao, cu o voce impresionantă, cum numai Qiu Shengxiu avea!

La auzul acestor vorbe, Mo Yan a adresat degrabă o rugămintă:

— Domnule deputat, să te auzim...

— Doar să n-aveți mari așteptări de la mine, i-a replicat deputatul Jin.

Apoi, s-a ridicat în picioare, și-a dres glasul, după care, cu o voce puternică precum tunetul s-a pus pe cântat o arie lungă, când cu inflexiuni înalte, când joase, fără ca măcar să se înroșească la față sau să facă pauză pentru a respira. Când a isprăvit, și-a împreunat mâinile și a spus:

— Vă rog să nu râdeți de mine!

Mo Yan îl aclama în gura mare.

— Dacă-mi permiteți, domnule profesor Mo Yan, aș vrea să vă întreb de ce trebuie să urinăm în butoiul cu băutură? a spus deputatul Jin.

Îmbujorat, Mo Yan a spus:

— Astea-s prostiile pe care le împrăștie scriitorii. Nu le luați în seamă!

— Am să beau trei pahare cu băutură dacă domnul Mo Yan cântă aria „Surioara merge tot înainte curajoasă”, a declarat deputatul Jin.

— Nu sunt în stare nici să beau alcool, nici să cânt arii, i-a răspuns Mo Yan.

— Un bărbat adevărat nu bea niciodată fără să cânte. Haide, haide... Uite, beau eu mai întâi, a spus deputatul Jin.

Nici nu și-a isprăvit bine vorba că deputatul a aliniat trei pahare în față, le-a umplut și apoi, aplecând capul și ținându-și respirația, a ridicat cu gura toate cele trei păhăruțe. Când și-a dat capul pe spate, băutura i s-a prelins în gură, iar apoi, cu aceeași precizie, s-a aplecat și

a pus păhăruțele la loc pe masă.

— Bravo! a strigat unul dintre comeseni. „Floarea de piersic joacă de trei ori.”

— Domnule Mo Yan, a intervenit Li Yidou, aceasta este piesa de rezistență a deputatului Jin.

— Superb! a exclamat Mo Yan.

— Este rândul dumneavoastră, domnule scriitor Mo Yan, a spus deputatul Jin.

I-a așezat trei păhăruțe în față și le-a umplut.

— Dar eu nu știu nicio arie „Floarea de piersic joacă de trei ori”, a protestat Mo Yan.

— Puteți să le dați pe gât unul câte unul, i-a spus deputatul, încercând să-și arate generozitatea. Nu vrem să vă punem într-o situație delicată.

După ce s-a conformat indicațiilor, Mo Yan a simțit că îl cuprinde amețeala și mai rău. Toți ceilalți îi cereau să cânte.

Mo Yan își dădea seama că nu prea putea să-și controleze gura, iar buzele și limba păreau amorțite.

— Domnule Mo Yan, dacă ne cântați ceva, am să vă demonstrez cum cânt eu „Submarinul”, a spus deputatul Jin.

Mo Yan a cântat ceva ca dracu:

*Surioară, tu mergi înainte curajoasă,
Mergi tot înainte și nu te întorci acasă...*

N-a apucat să-și termine cântecul, că toată băutura i-a țâșnit pe gură ca un gheizer.

Mulțimea prezentă îl ovaționa.

— Bine! Acum am să cânt și eu „Submarinul”, a spus deputatul Jin.

Mai întâi și-a pus un pahar mare de bere, apoi încă unul micuț de rachiu, pe care l-a răsturnat în paharul de bere. Într-un final, a ridicat paharul de bere și l-a dat pe gât.

În clipa aceea, a intrat o femeie care râdea zgomotos.

— Ha, ha! Unde-i scriitorul? Vreau să închin trei pahare în cinstea lui!

Li Yidou s-a aplecat ușor spre Mo Yan și i-a șoptit:

— E doamna primar Wang! Nimeni nu-i face față la băutura.

Mo Yan o privea cu mare atenție în timp ce femeia se apropia de el: avea fața colțuroasă, cu un ten deschis și proaspăt, ochii umezi, ca spălați de ploaia de toamnă; îmbrăcată elegant, ca un personaj din vremurile apuse.

Mo Yan ar fi vrut să se ridice în picioare, ca s-o salute, dar fără să vrea a alunecat sub masă. De acolo o auzea pe doamna primar Wang spunând cu mirare în glas:

— Cea pățit marele scriitor? S-a ascuns de mine? Nu-i chip să scape el așa ușor. Scoateți-l afară, să bea! Dacă refuză, îl țineți de nas și îi turnați băutura pe gât!

Mo Yan a simțit două brațe vânjoase cum îl smulg de sub masă. Când s-a ridicat, a zărit mâinile ca de jad trandafiriu ale doamnei primar Wang, ținând un bol mare, din ceramică grosolană, plin cu băutura. I l-a împins în față și i-a spus pe un ton poruncitor:

— Bea-l până la fund!

Șovăielnic, Mo Yan a deschis gura, îngăduindu-i doamnei primar Wang, pe care o asemuia unei nemuritoare, să-i toarne băutura pe gât. Auzea gălgâitul lichidului care se prelingea înlăuntrul său și, în același timp, simțea aroma de carne pe care o răspândeau brațele ei. Ca din senin, inima i-a fost cuprinsă de o recunoștință imensă, iar lacrimile i s-au pornit în șuvoi nestăvilite.

— Ce-ai pățit, domnule scriitor? I-a întrebat doamna primar Wang, ațintindu-l cu o privire blândă.

El încerca să-și înfrâneze emoția năvalnică și, cu voce gătuită, n-a mai reușit să rostească decât câteva vorbe:

— Cred că m-am îndrăgostit!

Septembrie 1989 – februarie 1992
Scris la Beijing și Gaomi
Revizuit la Beijing, noiembrie 1999

Sporovăială de după beție

Însemnări finale

În vremea copilăriei mele, în sat a poposit cu domn, pe nume Xiang Mian, care trăgea după el niște cămile. Firește că s-a adunat multă lume în jurul lui și m-am dus și eu, curios, să văd de ce era atâta agitație. Zărindu-mă acolo, domnul Xiang Mian a făcut o prevestire, pe care a ținut s-o comunice mulțimii de oameni: „Băiatul ăsta are un semn din naștere la sprânceană, ceea ce înseamnă că, atunci când o să fie mare, o să țină la băutură”. La vremea aceea, sătenii își potoleau foamea cu fructe dulci, în timp ce alcoolul era un produs de mare lux. Eu îmi doream tare să pot împlini prevestirea făcută și să fiu un mare băutor de alcool, căci mă gândeam că, atunci când voi fi mare, voi avea băutură la discreție, caz în care viața mea în mod neîndoielnic va fi minunată. Oamenii nu conteneau să mă măsoare cu priviri neobișnuite, pe mine, bețivul de mai târziu, dar îmi amintesc că eu eram mândru nevoie mare.

În anii 70, viața s-a îmbunătățit destul de mult. Odată, tata a primit vizita unui musafir de vază, pe care l-a tratat cu băutură, iar după plecarea acestuia, a pus ceea ce mai rămăsese – cam jumătate din sticlă – pe pervazul ferestrei din fundul încăperii. Cu ochii pironiți pe sticla aceea, ca din senin mi-am amintit profeția domnului Xiang Mian, așa că am înșfăcat sticla pe dată, i-am scos dopul și am tras cu lăcomie o dușcă. Instantaneu, am simțit o amorțeală în toată gura, mi-au dat lacrimile și iată prima mea întâlnire cu băutura, dar totodată și începutul carierei mele de mare băutor.

După aceea, era de ajuns să mă trezesc singur acasă, că beam pe furiș băutura din sticlă. Firește că pe zi ce trecea băutura se împuțina și de acum începusem să-mi fac mari griji că voi fi descoperit și numai pielea mea știa ce aveam să îndur, însă într-un moment de inspirație

neasteptată am găsit soluția: m-am dus la butoi și am luat niște apă pe care am turnat-o în sticlă, completând astfel lichidul evaporat cu ajutorul meu nemijlocit. Odată cu această mare descoperire pe care o făcusem, mi-am dat frâu liber la băut pe furiș, căci, nu-i așa, butoiul avea apă din belșug. Treptat, am simțit că băutura din sticlă era tot mai tare văduvită de gustul de odinioară, așa că n-am mai avut curajul să beau, dar în sinea mea eram zi de zi tulburat. Au mai trecut câteva zile și iar ne-am pomenit cu niște musafiri pe la noi pe acasă. Tata a scos sticla aceea umplută doar pe jumătate și i-a tratat, însă n-a băgat de seamă că băutura era cam slabă sau poate că a băgat de seamă, dar n-a zis nimic. Aș îndrăzni să spun că scăpasem nedescoperit cu sticla aceea și pentru moment mi se luase un pietroi de pe inimă.

Mama se prinsese de drăcovenia săvârșită de mine, dar nu m-a dat în vileag în fața tatii. Eu de mic am fost lacom, de parcă eram burtă spartă și nici nu-i de mirare, căci sufeream prea mult de foame și de aceea îmi era greu să-mi înfrânez lăcomia. Când știam că e câte ceva de mâncare prin casă, oriunde ar fi fost ascunzătoarea, făceam eu ce făceam și tot dibuiam. Se vede treaba că mama era neputincioasă în fața lăcomiei mele. Într-o zi, împungându-mă cu degetul în frunte, mi-a spus cu nesfârșită durere în glas: „Cum de ești așa de lacom? Cu toată strădania mea, tu tot refuzi să te îndrepti. De câte ori n-ai fost certat din pricina mâncatului? Și de câte ori nu m-ai făcut să-mi crape obrazul de rușine? Oare când ai să te descotorosești de apucătura asta? Iar acum, nu doar mâncare furi, ci ai început să furi și băutura. I-ai furat lui taică-tu băutura și ai pus apă în loc. Tu chiar crezi că nu m-am prins de toate șmecheriile tale?” Cum mă dojenea mama așa, eu nu-mi doream decât să se crape pământul și să mă înghită, atât de rușine îmi era.

La vremea aceea, băutura se făcea prin fierberea batatelor uscate. Dintr-o asemenea materie primă ieșea o băutura de proastă calitate, cu gust amar și iute. Dacă beai un pic mai mult, simțeai arsuri în inimă,

aveai dureri de cap și vomai numai acreală. Pe de altă parte, băutura făcută din sorg era minunată – indiferent cât ai fi consumat, n-aveai parte de dureri de cap. Bunicul meu era expert într-ale băutului și așa se face că multe din cunoștințele mele despre băutura lui i le datorez.

El a fost medic de medicină tradițională. Tata spune că abia pe la treizeci și cinci de ani s-a hotărât să se apuce de medicină, dar a reușit să-și împlinească dorința, în pofida vârstei. Chiar dacă n-a ajuns el la nivelul unor doftori precum Pian Que⁷¹ sau Zhang Zhongjing⁷², totuși își făcuse un renume pe o rază de vreo cincizeci de kilometri, deci se poate socoti că era un medic recunoscut. Tata adeseori încerca să mă îmboldească la studiu, dându-mi-l drept exemplu pe bunicul care reușise cu învățătura, ba mai mult, mă trimitea să învăț de la el. „Oricine poate să rămână fără slujbă, numai doctorii nu, fiindcă până și împărații se îmbolnăvesc și au nevoie de ei”, spunea tata. „E de ajuns să înveți tu bine și atunci negreșit o să ai de mâncat și de băut după pofta inimii pentru restul vieții.”

La momentul acela, eu fusesem exmatriculat de la școală pentru că organizasem „micul grup de rebeli”, dar nici cu munca câmpului nu prea mă omoram, așa că aveam vreme din belșug să tot atârn pe la casa bunicului. Așa-numita învățare a medicinei însemna, de fapt, să zăbovesc pe acolo și să asist la toată agitația, dar mai cu seamă să ascult tot felul de povești personale, interesante, ale celor care veneau din toate zările ca să ceară sfatul doctorului. Bunicul meu se trăgea dintr-o familie de moșieri și numai faptul că se îndeletnicea cu medicina l-a salvat de la moarte în timpul Reformei Agrare. După Eliberare, guvernul s-a preocupat foarte mult de soarta lui, nu l-a obligat să meargă la muncile agricole, ci i s-a permis să stea acasă și să practice medicina. La vremea aceea, se apropia de optzeci de ani, dar, în pofida vârstei, avea simțurile ascuțite și o minte brici. Era un om tare vorbăreț, mai ales după ce dădea pe gât vreo trei păhăruțe de alcool și așa se face că multe povestiri le-am auzit din gura lui. Acesta

este adevărul gol-goluț, și nu pentru că Marx avea o bunică mare povestitoare m-am găsit și eu să-mi inventez un bunic după același calapod. Apoi, i-am auzit pe sătenii mai vârstnici povestind în taină că, pe când era tânăr, bunicul dusesse o viață de desfrâu și episoade ale destrăbălării lui erau celebre prin târg. Aflând istoria secretă a bunicului meu, ajunseseam să am un sentiment de apropiere profundă; în niciun caz aceste lucruri nu-mi știrbiseră respectul pe care îl nutream față de el, ci, dimpotrivă, aveam și mai mult respect. Cum bunicul avea nostalgia trecutului, mereu își exprima nemulțumirea în privința alcoolului făcut din batate. Rachiul din sorg nu se găsea decât foarte greu, ba aș îndrăzni să spun că nici nu-și permitea să-l cumpere, așa că nu-i rămânea decât să bea rachiul de batate și să-i ducă dorul, în continuare, rachiului de sorg.

Bunicul spunea că odinioară în sătucul nostru, care cuprindea numai vreo treizeci și ceva de gospodării, existau două distilerii foarte mari. Satele din nord-est cultivau peste tot sorg și firește că în distilerii se folosea sorgul. Fiecare distilerie își avea numele ei propriu: una se numea „însemnări generale”, iar cealaltă – „Reunirea banilor”. În perioada Reformei Agrare, ambele familii au fost etichetate drept familii moșierești, drept care urmașii lor cu toții au îndurat decenii întregi, cu capul plecat, suferința lăsată ca moștenire de strămoșii lor. La „însemnări generale” era un băiețuș care a devenit student în perioada de început de după Eliberare, însă în perioada luptei împotriva celor de dreapta a fost etichetat ca „element de dreapta”, iar în perioada Revoluției Culturale a fost demis din funcție și trimis la țară, ca să se reformeze prin muncă. Constituția lui firavă nu prea îi permitea să se înhame la munci grele și n-avea altceva de făcut decât să stea cu noi, copiii cei mai măricei. Adeseori i-am observat ochii injectați din pricina rachiului de batate și îl auzeam spunând vorbe de-a dreptul nebunești: „Băătură! Băătură! O sticlă de băătură e mai ceva ca propria mamă!” După ce s-a încheiat Revoluția Culturală, el și-a reluat slujba, dar, înainte de a pleca din sat, a așezat un butoi pe

stradă, pe care l-a umplut ochi cu alcoolul cumpărat de la trei magazine din jur. Apoi, s-a urcat în copac și de acolo aprindea artificii, îndemnând pe toată lumea să cumpere băutura de la el, ca să sărbătorească reabilitarea lui. În același timp, a lansat și un anunț matrimonial. Pe dată s-a găsit fata unui țăran nevoiaș care a venit la poartă să se recomande singură. În anii '80, câțiva moștenitori ai „însemnărilor generale” și-au propus să reconstruiască distileria în cinstea strămoșilor și au spus că vor produce nu doar rachiu de sorg, ci și vin de struguri. Au făcut rost de niște joarde de viță-de-vie, despre care umblă vorba că fuseseră aduse tocmai din Italia ca să fie plantate de către săteni. Păcat că entuziasmul adus de aceste fantezii s-a domolit pe când vița-de-vie încă nici nu prinsese rod.

Pe atunci, în sătucul nostru uitat de lume damful de alcool te împresura la tot pasul și cam toți bărbații în puterea vârstei munciseră pe la distilerie. Acest lucru însemna că aveai băutura la discreție, cu condiția să nu-ți neglijezi munca, spre satisfacția proprietarului care n-avea nimic de obiectat. Un văr mai mare de-al meu mi-a spus că la vremea aceea băieții de prăvălie de la distilerie aveau parte de mâncare foarte bună: pâine albă la toate cele trei mese zilnice, ba mai mult, dimineața aveau patru mici porții de mâncare, care cuprindeau câte un ou de rață murat, la prânz și seara aveau carne sau pește, iar băutura curgea în râuri. Așa se face că nu era niciunul printre ei care să nu se străduiască din răspuțeri la muncă. Vărul ăsta al meu șchiopăta la un picior și firește că a ostenit repede trudind la distilerie. Bunicul, pe atunci, își deschisese o farmacie și de aceea era socotit un personaj de vază în sat. Firește că nu se punea problema să se ducă să muncească la distilerie, dar cu toate acestea cunoștea tot procesul tehnologic pe care îl parcurgea alcoolul. Din viața trecută a acestor oameni m-am inspirat eu de multe ori atunci când am scris *Sorgul roșu*.

Pe când împlinise optzeci de ani, bunicul meu bea alcool în doua reprize zilnice – la masa de prânz și la cină și de fiecare dată consuma

cam jumătate de *jin*. Pâi, atunci cât era în stare sa bea în tinerețile lui? Nu era nimeni în stare să deslușească acest mister. El însuși mi-a povestit despre două experiențe personale cu băutura. Prima dată, plecase pe teren ca să îi pună diagnosticul unui pacient. Pe drum, a dat nas în nas cu un prieten, care ducea în spinare o oală în care pusese vreo zece litri ~ Era cumplit de grea. Au făcut ei doi schimb de ceva politețuri și apoi s-au așezat jos, ca să bea pe îndelete. N-aveau la ei carne, ca să meargă cu băutura, dar, cum au zărit pe marginea drumului niște usturoi sălbatic, s-au grăbit să-l smulgă și să-l consume în loc de mâncarea cu care se însoțea rachiul. Au tot dat de la unul la celălalt oala, îndemnându-se care mai de care la băut, până când au isprăvit toată oala. Usturoiul însă nu-l isprăviseră, tot mai aveau câteva fire de care nici măcar nu se atinseseră. Și dacă tot săvârșiseră treaba, s-au șters la gură, s-au ridicat în picioare și și-au făcut câteva plecăciuni reciproc, în semn de curtoazie, după care au plecat fiecare pe drumul lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă ne gândim că au revenit fiecare cam trei litri de alcool și au fost în stare să plece pe picioarele lor, atunci după standardele de azi, cei doi pur și simplu aveau o capacitate uriașă de a absorbi alcoolul. Altă dată, la un banchet dintr-un sat învecinat, omul acela a băgat de seamă că în față îi stătea un dușman de moarte, pe care n-a răbdat să-l vadă în fața ochilor. Prin urmare, a băut un pahar și, scuzându-se, a plecat de la banchet. Pe drum, de abia dacă-l mai țineau picioarele, ba simțea cum un foc mistuitor îi arde creierul, așa că, după ce a trecut un podeț de piatră, care făcea legătura între două sate, a pus capul jos, lângă un parapet din stuf, de la capătul satului și a rămas acolo, mort de beat, toată noaptea. L-a trezit soarele roșu, mare cât roata carului, ridicându-se în țării și răsfirându-și strălucirea peste bruma ce învelea pământul.

Apoi, odată ce am crescut, a trebuit să mă duc la munca ogorului, ca să-mi câștig și eu traiul. Așadar, nu-mi mai puteam îngădui să irosesc timpul prin casa bunicului, ceea ce a dus, inevitabil, la abandonul

studiului de medicină. I ata era grozav de nemulțumit de lenea mea, dar era neputincios de-a binelea. Fiindcă la vremea aceea mâncarea nu era îndeajuns, în casă adăsta întotdeauna o atmosferă sumbră și așa se face că, în afară de momentele când eram nevoiți să ne întoarcem acasă pentru a mânca și a dormi, eu cu frații și surorile mele ne petreceam tot timpul liber acasă la Unchiul al Șaselea. Și la casa acestuia era lipsă mare și de mâncare, și de haine călduroase, dar era o atmosferă de mare bucurie, iar oamenii aceia amuzanți din sat erau musafirii permanenți ai Unchiului al Șaselea. Eu eram nelipsit de acolo în nopțile lungi de iarnă. Fiind o casă mică, nu puteam decât să ne înghesuim, iar locul meu era într-un colț, lipit de un leandru pus într-un vas de apă spart, ca să treacă iarna în casă. Cum în camera aceea nu se (acea niciodată focul, eu aveam tot timpul picioarele bocnă. Flacăra lămpiței, care pâlپاia ca o boabă de fasole, așternea o lumină blândă, plină de căldură, pe chipurile tuturor. În camera aceea aburită, povestitorii populari din sat se întreceau în a țese povești care mai de care mai neobișnuite. Uneori discutau despre economie, alteori despre politică, însă cele mai multe povestiri vorbeau despre poveștile de dragoste dintre oamenii din sat și duhurile ciudate.

Într-o noapte, a dat o fulguială ușoară, însă oamenii tot au venit acolo și nu știu cine a zis la un moment dat: „Ce bine ar fi picat un ulcior de rachiu!” N-au avut rachiu, dar cu toții și-au imaginat cât de fericiți ar fi fost să aibă de băut într-o noapte cu zăpadă. Atunci, Unchiul al Șaselea a avut o inițiativă: a scos o sticluță umplută pe jumătate cu soluție dezinfectantă pe care o injecta la porci (el era medic veterinar „în picioarele goale”⁷³). Apoi, a adus un bol cu apă rece, a scos din butoiul cu murături o varză albă murată, care să meargă la băutura și s-au pus cu toții pe băut. Am dezvăluit acest episod în *Țara Vinului* însă în realitate n-a orbit nimeni, poate pentru că noi, băutorii începători, n-ajunseserăm încă la nivelul la care să ne distrugem sănătatea.

În anii '80, viața a luat o întorsătură mai bună și băutul alcoolului a devenit o chestiune obișnuită. Industria producătoare de alcool a luat un avânt nemaipomenit, iar distileriile au apărut ca ciupercile după ploaie; rachiul de batate vândut în vrac a dispărut cu totul, iar alcoolul a început să fie ambalat în tot felul de sticlute, unele mai arătoase și mai luxoase ca altele. În ziare, tot mai des găseam articole care dezvăluiau situații în care oamenii aveau de suferit fiindcă beau alcool industrial vândut ca alcool de consum. Încremeneam citind astfel de știri. Peste tot erau fabrici care produceau alcool contrafăcut prin orice mijloace, un lucru absolut reprobabil. Producătorii de băutură contrafăcută și vânzătorii produselor lor s-au îmbogățit peste măsură și poate că numai unul la sută de milioane era descoperit. Atunci când, totuși, erau descoperiți, luau o mică amendă, dar dacă ar fi să facem un raport între mica amendă și cât câștigau ei altfel, nici că încapă vreo comparație. De aceea, tot mai mulți producători care contrafaceau alcoolul au continuat să le facă rău oamenilor cu otrava lor. În numeroase locuri, autoritățile tolerau, ba chiar protejau grupurile producătoare de băutură contrafăcută și firește că ne putem imagina ce se află în spatele acestor episoade. De fapt, sunt oare mult mai multe situații de contrafacere a alcoolului? Există chiar o vorbă amuzantă: „În afară de ceea ce este fals, care e cu adevărat fals, restul este fals”. Bine că am ajuns să ne obișnuim cu faptul că suntem păcăliți, iar viața omului nu mai e prețuită la adevărata ei valoare, așa că atunci când cumpărăm marfa contrafăcută, scuturăm doar din cap și până și interesul pentru manifestarea indignării pare să se fi diluat cu mult. În zilele noastre, tocmai se desfășoară o mișcare de demascare a mărfurilor contrafăcute, însă toți își doresc ca această mișcare să treacă mai repede și să nu mai fie reluată niciodată. Când sunt la Beijing, ca să evit să fiu păcălit, nu prea cumpăr mărfuri din buticuri private, pentru că în asemenea locuri nu sunt prea multe lucruri originale. În plus, oamenii ăștia au cu toții cuțite ascuțite în dotare și niciuna, nici două le spală în cineva numaidecât. Din ziare

aflăm că până și cele mai impunătoare magazine sunt înțesate cu marfa contrafăcută și nu cred că mai e cazul să amintim aici cât de bogați au devenit importatorii de mărfuri. Se vede treaba că avalanșa de situații de producere și comercializare de produse false nu reprezintă doar o simplă problemă economică, ci în spatele acestor fenomene se ascunde un fundal profund și până ce corupția nu va cunoaște un declin, mărfurile contrafăcute vor fi cu greu stăvilite. Corupția demnitarilor constituie cauza fundamentală a fenomenelor urâte din societate. Această corupție nu poate fi controlată, iar dacă producerea și comercializarea de produse falsificate nu vor fi stăvilite, nu vor putea fi rezolvate nici situația atmosferei sociale degradate și nici problema poluării mediului. Chiar și pentru acele animale rare, aflate pe cale de dispariție, dușmanul natural este tot demnitarul corupt.

Ceea ce m-a incitat și, totodată, m-a inspirat să mă apuc de scris romanul *Țara Vinului* a fost un articol apărut într-o anumită publicație, cu titlul „Cândva îi însoțeam pe alții la băutura”. Autorul acestui articol era un tip cu o situație familială proastă, căci pe când era la școală fusese etichetat drept „element de dreapta”. A studiat chineza și după absolvire a fost repartizat ca profesor la o școală primară dintr-o zonă minieră, în China de Nord-Est. Lesne de înțeles că acest lucru l-a cufundat într-o stare de tristețe nesfârșită, că nici măcar nevastă n-a mai fost în stare să-și găsească. Odată, după ce și-a luat leafa, a cumpărat patru litri de rachiu, cu gândul să bea până moare și cu asta, basta. A compus o scrisoare de adio și, cu băutura în spinare, a urcat pe munte, a găsit o pădurice și a băut toată licoarea, așteptându-și sfârșitul, însă în afară de faptul că i s-a umflat burta, altă senzație de disconfort nu a avut. Așa a aflat bietul de el că este o persoană care niciodată nu va putea să se îmbete, descoperire care l-a făcut să izbucnească în hohote amarnice de plâns. Când colegii de ia școală i-au găsit testamentul, au pornit degrabă în căutarea lui, de teamă că s-ar putea întâmpla vreo grozăvie. Când l-au dibuit, au dat

peste nenumărate sticle goale împrăștiate pe pământ în jurul lui. L-au întrebat care-i pricina suferinței lui și astfel au aflat despre planul lui de a bea până moare, adăugând că nu și-a imaginat nicio clipă că atâta băutură va rămâne fără efect asupra lui. Acum, situația era disperată – își irosise leafa pe o lună întreagă. Oamenii adunați în jurul lui nu știau ce s-ar fi convenit să facă, să plângă sau să râdă. Treptat, i s-a dus buhul că a băut o mie de pahare și nici gând să cadă la pământ mort de beat. Într-una din zile, Comitetul de Partid din Kuangshan a trimis pe cineva să-i testeze rezistența la băutură, așa că omul a băut trei sticle de rachiu extrem de tare, una după alta, însă nu i s-a întâmplat nimic: nu i s-a schimbat culoarea la față și nici inima n-a luat-o la trap. Prin urmare, a fost transferat la Departamentul de Propagandă al Comitetului de Partid de la Kuangshan, iar sarcina lui concretă era să fie însoțitor la băutură pentru cadrele de partid din acea localitate, care participau la banchete.

Din acel moment, el s-a simțit ca peștele în apă. Nenumărații oaspeți cădeau în fața lui, doborâți de băutură, dar el era tot neclintit. Cum studiasse la Secția de chineză, îi era foarte la îndemână să rostească niște cuvinte meșteșugite, drept toast, la masă. Era foarte priceput la asta și adeseori înșirua vorbe iscusite, de parcă erau niște periute pe ață, ceea ce i-a determinat pe șefii lui să-l adore pur și simplu. Când ieșea pe stradă, foarte mulți oameni îi aruncau priviri admirative. Unele mari companii din apropiere chiar erau dispuse să pună la bătaie bani grei pentru a-l convinge să lucreze pentru ei, însă cei din Kuangshan nu l-ar fi lăsat nici în ruptul capului să plece. Firește că și-a găsit și nevastă, chiar o frumusețe cunoscută, din zonă. Băutura i-a adus o casă poleită în aur, băutura i-a adus mâncare rafinată, băutura a dat culoare vieții.

Articolul fusese scris după ce acest geniu al băuturii fusese transferat în satul natal din sudul Chinei, iar printre rânduri răzbătea durerea experienței trecute. Dacă ar mai lucra în China de Nord-Est, probabil că n-ar scrie așa ceva.

Am început să scriu *Țara Vinului* în septembrie 1989. Inițial, am scris un roman de dimensiuni medii, de vreo cincizeci de mii de caractere, însă, de îndată ce m-am pornit, am fost nestăvilit. Inițial, aș fi vrut să mă țin departe de politică și să scriu doar despre băutură și despre relația dintre această licoare miraculoasă și viața omenirii. Odată ce m-am așternut pe scris, mi-am dat seama că așa ceva nu va fi cu putință. În societatea de azi, consumul de alcool deja s-a transformat într-o luptă aprigă, iar locul unde se bea a devenit un loc de negociere, în care nenumărate lucruri se rezolvă în timpul toasturilor făcute reciproc. Dacă analizăm în profunzime, pornind de la locul unde se bea, vom putea descoperi toate tainele acestei societăți. Prin urmare, *Țara Vinului* a ajuns să satirizeze politicul, iar critica ideilor eronate și-a arătat și ea colții.

Potrivit statisticilor oficiale, cantitatea de alcool pe care o consumăm anual este înspăimântătoare. Deși s-au dat publicității, în mod repetat, ordine care interzic mâncatul și băutul din bani publici, efectele au fost minuscule, iar rectificările făcute de fiecare dată au creat o reacție de bumerang nebun. Variatele metode de obținere a alcoolului au apărut la momentul oportun. Eu sunt prieten cu mulți demnitari de rang mărunț și de multe ori am mers cu ei la băutură, unde n-a fost cazul să scot bani, ceea ce reprezintă o faptă de corupție, știu prea bine. Am simțit pe propria-mi piele cum acele întreceri la băutură nu sunt deloc o chestiune de bucurie, ci e de ajuns să pui preț pe loialitate, să existe un impuls și atunci cu siguranță vei fi doborât; doar acei oameni cu chipul rece, cu inima rece și cu multă stăpânire de sine nu pot fi doborâți la băutură. Mahmureala este greu de suportat, mult mai greu decât cea mai serioasă răceală. M-am îmbătat și eu o dată și am avut senzația de amorțeală a creierului cel puțin o săptămână. Însă, cum ajungeam la câte un chef, după ce trăgeam vreo trei pahare la măsea, uitam de chinul suferit la beția trecută; de fiecare dată beam cu lăcomia unui erou și cădeam doborât cu măreția unui câine. Acei demnitari mărunți ar fi vrut să se ducă acasă, să ia masa cu

familia, dar atmosfera veselă îi făcea să se simtă obligați să meargă la băutură. Pe de-o parte, erau înjurați de oameni pentru că risipeau banii publici pentru chiolhanuri cu toate bunătățile, pe de altă parte, experimentau din plin suferința banchetului. Probabil că aceasta este o contradicție specială a Chinei. Mă gândesc că, dacă China ar putea tăia mâncatul și băutul din banii publici măcar un an, cu banii adunați s-ar putea repara digul de la Cele Trei Defilee⁷⁴; dacă ar putea tăia aceste cheltuieli trei ani, ar fi de ajuns pentru eradicarea sărăciei țăranilor. Dar acesta este iarăși un vis. Așa cum nu putem arunca în aer luna, tot așa nu putem anula banchetele din bani publici și, atâta vreme cât nu putem stopa acest fenomen, nici nemulțumirea oamenilor nu va putea fi stopată.

Față de cele câteva personaje care, în *Țara Vinului*, întruchipează micii funcționari, mi-am arătat deplina înțelegere și toleranță, pentru că știu prea bine că, dacă eu însumi aș fi pus pe poziția lor, aș proceda la fel ca și ei. Adeseori mă gândesc dacă aș putea fi precum Zhu Yuanzhang⁷⁵, să-i jupoi pe demnitarii corupți și să le atârni pieile într-un loc public. Aș mai fi în stare să-mi păstrez funcția după aceea? Discutam cu prietenii această soluție și toți au râs de mine, spunând că sunt naiv. Zhu Yuanzhang n-a reușit să stăvilească în regatul său corupția, chiar dacă i-a jupuit pe demnitari și le-a agățat pieile în băț. Sunt prea naiv, așa-i!

Desigur că *Țara Vinului* este mai întâi de toate un roman. Cel mai tare m-a consumat nu dezvăluirea unor lucruri sau critica lor, ci găsirea unei structuri pentru a-l construi. În prezent, deși nu pot spune că structura acestui roman este ideală, totuși eu socotesc că este bunicică. Și limbajul m-a solicitat foarte mult. Cel mai ușor se scrie sporovăială de după beție, dar cel mai greu de scris este tot sporovăială de după beție. Dacă cititorul va putea găsi în această carte lucruri diferite față de romanele mele din trecut, atunci eu mă îmbăt de încântare.

Mă opresc aici cu scrisul, fiindcă socotesc că și acest eseu trebuie să aibă o încheiere. Dar nu mă îndur să plec. Oare din ce pricină? Pentru că am prea multe regrete. Din istoria noastră de cinci mii de ani, am povestit doar câteva episoade ce privesc istoria băuturii. La câte împliniri a dus băutura? La câte rele a dus băutura? Prinși în mrejele ei, oare câți ani remarcabili au trăit oamenii și câte poeme strălucite au creat? Pe când eu, beat fiind, am fost în stare să scriu un eseu obiectiv și rece. Sunt sigur că în viitor vor apărea mari opere dedicate băuturii; romanul meu, *Țara Vinului*, este doar un strigăt prelung, în spatele căruia vin strigăte puternice precum șuieratul vântului.

Notă explicativă:

„Strigătul de la Sumen” – Qian Zhonglian, citând din *Cronica lui Wei*, spunea: „Ruan Ji... odinioară a făcut o călătorie la Muntele Sumen, unde trăia un pustnic al cărui nume nu era cunoscut de nimeni; acesta avea oboroc din bambus și mojar de piatră, în care pisa cerealele. Ji auzise despre el și s-a dus să-l întâlnească pentru a discuta despre Calea Non-Acțiunii din vechimea îndepărtată, despre simțul dreptății pe care îl aveau cei cinci împărați legendari și cei trei regi. Bătrânul de la Sumen stătea liniștit și nici măcar o privire piezișă nu i-a aruncat. Ji a tras un țipăt prelung ce a răsunat în gol. Bătrânul de la Sumen s-a întors către el și a râs. Atunci, Ji a cedat, iar când bătrânul a strigat din toți răunchii, strigătul lui a răsunat precum șuieratul vântului”.

Un țipăt prelung e doar ceva neobișnuit, dar și mai mult contează strigătul asurzitor care-l urmează.

Mai 1992

CUPRINS

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Capitolul 3](#)

[Capitolul 4](#)

[Capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Sporovăială de după beție](#)

Notes

[← 1]

Xinjiang este o regiune din nord-vestul Chinei, unde populația majoritară este cea uigură.

[← 2]

Natha este numele unei zeități budiste.

[← 3]

Numele Li Yidou se traduce drept Li „Un pocal”, Yi este numeralul „unu”, iar Dou desemnează un mic recipient pentru vin.

[← 4]

Guo Moruo (1892–1972) este unul dintre cei mai reprezentativi scriitori moderni ai Chinei.

[← 5]

Wang Meng (n. 1934) este unul dintre scriitorii de frunte ai literaturii chineze contemporane. Între 1986 și 1989 a fost ministrul culturii.

[← 6]

Ruanji (210–263) a fost poet și muzician de la sfârșitul dinastiei Han de Răsărit și începutul Celor Trei Regate. Trăind într-o perioadă de mari frământări politice și sociale, a preferat să se retragă din viața publică și să între în grupul celor Șapte înțelepți din Pădurea de Bambus. Membrii acestui grup erau adepții unei vieți libere, departe de constrângerile sociale, îndeletnicindu-se cu poezia și consumul de alcool.

[← 7]

Lu Xun (1881–1936) este considerat cel mai mare scriitor modern al Chinei. A fost, de asemenea, traducător, eseist, critic literar și a jucat un rol important în Mișcarea de la 4 Mai 1919, o mișcare pentru noua cultura.

[← 8]

Canonul în trei cuvinte (San zi jing) este o lucrare clasică despre care se presupune că a fost scrisă în sec. XIII. Deși nu a făcut parte din Cele Cinci Clasice (Wu Jing), această carte cuprindea esența gândirii confucianiste și, data fiind forma în care a fost redactată – versuri de câte trei caractere, reprezenta cartea fundamentală pentru educația copiilor. Cartea și-a păstrat acest statut până la sfârșitul sec. XIX.

[← 9]

Guan Yu a fost general la sfârșitul dinastiei Han de Răsărit (sec. III), cunoscut în istorie ca un simbol al dreptății și loialității.

[← 10]

În teoria filosofică chineză se vorbește despre dualitatea sufletului, și anume acesta are două ipostaze: *po* – sufletul de tip *yin*, legat de trup, care se descompune după moarte și *bun* – sufletul de tip *yang*, eteric, care după moarte se înalță la cer.

[← 11]

Maotai este o băutură fabricată din cereale, care este considerată drept băutura națională. Este produsă în localitatea Maotai, din provincia Guizhou, de la care a primit numele.

[← 12]

Li Bai (701–762) este unul dintre marii poeți ai Chinei, din timpul dinastiei Tang.

[← 13]

Numele provine de la o familie germană veche, deosebit de influentă, care a devenit celebră în timpul celui de al Doilea Război Mondial pentru oțelul și armamentul pe care le producea.

[← 14]

Chi este o unitate tradițională de măsură pentru lungime, echivalentă cu 0,33 m.

[← 15]

Kang-ul este un pat din cărămidă, folosit în China de Nord, care servește și drept sobă de încălzit.

[← 16]

Sursele istorice spun că Yi Di a fost rege al dinastiei Shang în perioada 1101–1076 î.Hr.

[← 17]

Dicționarul *Shuo wen jiezi* îl identifică pe Du Kang cu Shao Kang, cel de-al șaselea conducător al dinastiei Xia (sec. XXI-XVI î.Hr.). Alte surse îl consideră pe Du Kang drept cel care a inventat procedeul fabricării băuturilor fermentate și de aceea se spune că el este protectorul celor care fabricau asemenea băuturi.

[← 18]

Joc de cuvinte bazat pe faptul că morfemele componente ale numelui Jin Gangzuan pot fi traduse ca substantive comune, respectiv „jin” înseamnă „aur, iar „gangzuan”, „diamant”.

[← 19]

Floare specifică zonelor tropicale, cu lujer care poate avea înălțimea între 0,5 m și 2,5 m.

[← 20]

Jurnalul unui nebun (Kuangren riji) este una dintre nuvelele reprezentative ale lui Lu Xun, în care apare tema canibalismului.

[← 21]

Este vorba de Eliberarea din 1949, când comuniștii au preluat puterea politică și au întemeiat Republica Populară Chineză.

[← 22]

„Rachiu de sorg” face referire la cel de-al doilea capitol din romanul lui Mo Yan, *Sorgul roșu*.

[← 23]

Este vorba de cea de-a optsprezecea din cele douăzeci și opt de constelații din astronomia chineză tradițională.

[← 24]

Jin este o unitate de măsură tradițională, echivalentă cu 0,5 kg.

[← 25]

Li este unitate de măsură tradițională, pentru lungime, care măsoară 500 de metri.

[← 26]

În textul original apare cuvântul *qilin*, care face referire la un animal fabulos, foarte asemănător cu inorogul.

[← 27]

Perioada Regatelor Combatante durează între 475 și 221 î.Hr. și face parte din dinastia Zhou de Răsărit.

[← 28]

Se face referire aici la bandajele cu care în trecut erau legate labele picioarelor fetelor, încă din fragedă copilărie, în așa fel încât să crească greu, piciorul mic fiind socotit un semn de noblețe.

[← 29]

Zeiță din mitologia chineză, despre care se spunea că își are sălașul pe Lună.

[← 30]

Du Fu (712–770) este, de asemenea, unul din marii poeți ai dinastiei Tang.

[← 31]

Li Shizhen a fost un cărturar celebru din timpul dinastiei Ming care s-a ocupat de fizică, științe naturale, medicină tradițională. Cartea sa – *Compendiu de medicină* – este considerată a fi o lucrare de referință, care cuprinde 1 800 de leacuri și peste 11 000 de prescripții medicale.

[← 32]

Autorul face referire la bucătarul Baoding, din cartea filosofului daoist Zhuangzi, care putea tranșa vite cu cea mai mare precizie, întrucât ajunsese la o cunoaștere perfectă a lui Dao.

[← 33]

Râu care izvorăște în vestul provinciei Tibet.

[← 34]

Aluzie la un grup de patru lideri ai Revoluției Culturale, care, după moartea lui Mao Zedong, în 1976, au fost arestați și condamnați pentru moartea și persecuția a sute de mii de oameni.

[← 35]

Dinastia Ming a durat între anii 1368–1644.

[← 36]

Republica China se situează între anii 1912 și 1949.

[← 37]

Li Longji este numele împăratului Xuanzong, din dinastia Tang, care a guvernat între anii 685–762, având una dintre cele mai îndelungate domnii din istoria Chinei.

[← 38]

Bo Le a fost un crescător de cai vestit, din timpul Perioadei Primăvară-Toamnă (770–476 î.Hr.)

[← 39]

Guan Zhong a fost prim-ministru în statul Qi, în timpul Regatelor Combatante (720–645 î.Hr.).

[← 40]

Zhang este o unitate de măsură pentru lungime, echivalentă cu 3,33 m

[← 41]

Xiang Yu (232–202 î.Hr.) a fost un puternic conducător militar care a condus forțele rebele împotriva statului Qin. După prăbușirea acestui stat, s-a autoproclamat „marele conducător al statului Chu de Apus” și a stăpânit un teritoriu vast.

[← 42]

Roman scris de către Wu Cheng'en (cca 1500–1582) în limba vernaculară, care istorisește aventurile călugărului Tripitaka în călătoria pentru aducerea sutrelor budiste în China. Este considerat a fi unul din romanele fundamentale ale culturii chineze moderne.

[← 43]

Cele patru modernizări reprezintă un concept lansat în anii '80 în China, implicând modernizarea agriculturii, a industriei, a apărării naționale, precum și a științei și tehnologiei.

[← 44]

Acestea sunt fraze celebre rostite de către Mao Zedong.

[← 45]

Provincie din nord-estul Chinei.

[← 46]

Visul din Pavilionul Roșu este unul dintre cele patru mari romane clasice chineze, fiind scris de către Cao Xueqin, la mijlocul sec. XVIII.

[← 47]

Liu Wencai (1887–1949) a fost un moșier din provincia Sichuan, etichetat în perioada Revoluției Culturale ca un personaj reprezentativ pentru categoria moșierilor abuzivi care îi exploatau pe țărani.

[← 48]

Este vorba despre inscripțiile de pe carapacea de broască țestoasă și omoplați de vită – materiale folosite pentru divinație. Acestea sunt primele semne grafice care indică prezența unui sistem de scriere.

[← 49]

Ban Gu (32–92) este istoric și poet din dinastia Han, cunoscut mai ales pentru istoria dinastiei Han (*Han shu*) pe care a compilat-o, dar și pentru poemele în proză (*fu*).

[← 50]

Longshan este situl arheologic unde au fost descoperite dovezi ale existenței culturii neolitice care poartă același nume (3000–2000 î.Hr.), din zona de pe cursul mijlociu și inferior al Fluviului Galben.

[← 51]

Acesta este un capitol dintr-o lucrare ce îi aparține lui Li Rihua (1565–1635), cărturar din dinastia Ming, pe nume Li Rihua.

[← 52]

Antologia lucrurilor mărunte (Qing bai lei chao) este o cronică a scriitorului Xu Ke (1869–1928).

[← 53]

Yang Guifei (719–756) a fost concubina favorită a împăratului Xuanzong, din dinastia Tang, celebră pentru frumusețea ei. Este considerată una dintre cele Patru Frumuseți ale Chinei imperiale.

[← 54]

Qing (1644–1911) este ultima dinastie din istoria Chinei.

[← 55]

Cele Nouă Izvoare semnifică lumea morților.

[← 56]

Qu Yuan (343–278 î.Hr.) este unul dintre cei mai mari poeți ai Chinei, care a slujit și ca ministru în timpul Regatelor Combatante. Este cunoscut ca un mare patriot, care s-a sinucis, protestând astfel față de corupția din regatul său natal – statul Chu. El este autorul volumului de versuri *Poeme din statul Chu (Chu Ci)*.

[← 57]

Cao Cao (155–220) a fost un puternic conducător militar de la sfârșitul dinastiei Han de Răsărit, care a întemeiat statul Wei, din timpul perioadei celor Trei Regate.

[← 58]

Xi Shi, care a trăit în sec. VI î.Hr., este considerată a fi una dintre cele patru mari frumuseți feminine din China clasică.

[← 59]

Se face aluzie aici la faptul că odată, fiindcă o durea inima, Xi Shi se apăsa cu mâna pe piept, încruntându-se ușor, însă toată lumea o găsea că este foarte frumoasă și așa. Geloasă pe ea pentru atenția pe care o primea din partea tuturor, o fată din sat, pe nume Dong Shi, a început să o imite, însă efectul a fost exact invers, căci toată lumea fugea de ea, socotind-o foarte urâtă.

[← 60]

Se face aluzie la episodul în care Lin Daiyu, un personaj feminin extrem de sensibil din romanul *Visul din Pavilionul Roșu*, îngropa florile, suferind nespuse pentru faptul că se ofiliseră.

[← 61]

Subdiviziune monetară. Zece *mao* sunt echivalenți cu un *yuan*.

[← 62]

Dinastia Shang a existat între sec. XVI-XI î.Hr.

[← 63]

Marele Yu (Da Yu) a fost un împărat legendar din sec. XXI î.Hr., despre care se spune că a întemeiat dinastia Xia.

[← 64]

Kang Xi (1654–1722) a fost unul dintre cei mai remarcabili împărați ai Chinei. A guvernat timp de 61 de ani, fiind împăratul cu cea mai îndelungată domnie din istoria Chinei.

[← 65]

Împăratul Wudi (156–87 î.Hr.) a fost unul dintre cei mai importanți împărați ai dinastiei Han și cel care până la guvernarea lui Kang Xi, din dinastia Qing, a avut cea mai îndelungată domnie (54 de ani).

[← 66]

Xiang Yu este un tiran care a trăit în perioada 232–202 î.Hr.

[← 67]

Împăratul Gaozu (247–195 î.Hr.) este întemeietorul dinastiei Han, (206 î.Hr. – 202 d.Hr.) una dintre cele mai înfloritoare perioade dinastice din istoria Chinei.

[← 68]

Shunzhi (1638–1661) a fost primul împărat al dinastiei Qing, fiind pus să guverneze la vârsta de cinci ani sub regență.

[← 69]

Împăratul Qian Long (1711–1799) a domnit în perioada 1735–1796

[← 70]

Ah Q este personajul principal din nuvela „Adevărata poveste a lui Ah Q”, publicată de Lu Xun în 1923 în volumul *Chemarea la arme (Na han)*. Nuvela are o semnificație aparte, întrucât este prima lucrare literară scrisă în chineza vernaculară după Mișcarea de la 4 mai 1919. Ah Q era ferm convins de victoriile sale spirituale, chiar și atunci când pierdea, el întruchipând mentalitatea unor chinezi de a se autoamăgi, chiar în cele mai evidente condiții de umilință și eșec.

[← 71]

Medic celebru din perioada Regatelor Combatante (sec. V î.Hr. – 221 î.Hr.). Unele surse spun că ar fi numele unui doctor foarte bun din perioada guvernării împăratului Galben.

[← 72]

Medic celebru de la sfârșitul epocii Han de Răsărit, care a trăit între anii 150 și 219. A avut o contribuție însemnată la dezvoltarea medicinei tradiționale.

[← 73]

Aceasta era denumirea care s-a dat în timpul Republicii China doctorilor care aveau cunoștințe minime de medicină și acordau asistență medicală la țară.

[← 74]

Cele Trei Defilee (San Xia) se referă la defilee de pe Fluviul Changjiang, unde a fost construită cea mai mare hidrocentrală a Chinei.

[← 75]

Zhu Yuanzhang (1328–1398) a fost primul suveran al dinastiei Ming. El a adoptat o politică foarte severă, eliminându-i pe toți cei care se dovedeau a fi corupți sau care i se opuneau.